

Нийл Геймън
и
Тери Пратчет

ДОБРИ ПОЛИЧБИ

Предупреждение:
Деца! Предизвикването на Армагедон може да бъде опасно. Не го опитвайте в къщи.

В началото

Беше хубав ден.

Всичките бяха хубави. Бяха минали доста повече от седем, а дъждът още не беше измислен. Но облаците, които се събираха на изток от Рая, подсказваха, че приижда първата буря с гръмотевици и че ще е голяма.

Ангелът на Източната порта заслони главата си с криле от първите капки.

- Извинявай - рече той учтиво. - Какво ми казваше?

- Казах, че тупна като оловен балон - отвърна змията.

- О! Да - рече ангелът, който се казваше Азирафел.

- Честно да си призная, според мен малко прекали с реакцията - продължи змията. - Искам да кажа, първо престъпление и тъй нататък. Не виждам какво му е толкова лошото да различаваш доброто от злото.

- Трябва да е лошо - заключи Азирафел с леко загрижения тон на някой, който също не вижда и това го тревожи. - Иначе ти нямаше да си замесен.

- Те просто ми казаха: иди там и свърши някоя пакост - рече змията, чието име беше Кроли, макар напоследък да си мислеше да го сменя. Беше решил, че Кроли - това не е той!.

(Crawly (англ.) - пълзяща твар. По-късно героят сменя името си на звучащото приблизително по същия начин име Кроули, както се казва и една от най-известните английски окултни фигури - бел. прев.)

- Да, обаче ти си демон. Не съм убеден, че изобщо е възможно ти да вършиш добро - заяви Азирафел. - То си е от, такова де, от първичната ти природа. Нищо лично, нали разбираш.

- Но трябва да признаеш, че си беше малко нагласено - продължи Кроли. - Тъй де, да посочиш дървото и да кажеш „не пипай“ с големи букви, Не е много изискано, нали? Искам да кажа, защо не го забучат на върха на някоя висока планина, далече-далече? Да се чудиш какво ли точно крои.

- Всъщност по-добре да не се замисляме - рече Азирафел. - Не можеш да гадаеш за неизразимо великото - винаги съм го казвал. Има Правилно, има и Грешно. Ако вършиш Грешното, когато ти казват да вършиш Правилното, заслужаваш наказание. Ъ-ъ.

Седяха така в неловко мълчание и гледаха как дъждовните капки шибат първите цветя.

Най-накрая Кроли се обади:

- Ти нямаше ли огнен меч?

- Ъ-ъ - отвърна ангелът. По лицето му премина виновно изражение, после се върна и си устрои бивак.

- Имаше, нали? - продължи Кроли. - Ама как пламтеше, страшна работа!

- Ъ-ъ, такова...

- Много впечатляващо изглеждаше, мисля.

- Да, ама такова...

- Изгубил си го, а?

- О, не! Не точно го загубих, по-скоро...

-Е?

Азирафел изглеждаше ужасно нещастен.

- Ако искаш да знаеш - рече той малко троснато, - подарих го.

Кроли се облеци насреща му.

- Е, нямаше как - рече ангелът и започна разсеяно да си потрива ръцете. - Горкичките, като ги гледах, умираха от студ, пък и тя вече е трудна, и с тия свирепи зверове, дето бродят там навън, и тая буря, дето приижда... Та си помислих: какво толкова лошо има? И просто им рекох: вижте, ако се върнете, голяма гюрултия ще се вдигне, но току виж този меч ви потривал, та ето ви го, няма нужда да ми благодарите, просто направете на всички една голяма услуга и се постарайте по залез-слънце да ви няма.

Той се усмихна притеснено на Кроли.

- Това беше най-доброто решение, нали?

- Не съм сигурен дали изобщо е възможно ти да свършиш нещо лошо - отвърна ехидно Кроли.

Азирафел не обърна внимание на тона му.

- О, надявам се - рече той. - Наистина се надявам. Цял следобед се притеснявам за това. Загледаха се в дъжда.

- Смешна работа - обади се Кроли. - И аз все се чудя дали не е било редно да я свърша точно тая с ябълката. Един демон може да си навлече сериозни неприятности, ако върши онова, което е редно. - Той сръчка ангела. - Ама че майтап ще е, ако и двамата сме се объркали, а? Ама че смехория ще е, ако аз съм свършил доброто, а пък ти - лошото, а?

- Не е смешно, да ти кажа - рече Азирафел. Кроли се загледа в дъжда.

- Не - рече той сериозно. - Като че не е.

Лилаво-черни завеси рухнаха над Рая. Сред хълмовете ревна гръм. Животните, прясно-прясно сдобили се с имена, се изпокриха от бурята.

Далеч сред мократа гора нещо ярко припламна сред дърветата.

Задаваше се бурна, тъмна нощ.

ДОБРИ ПОЛИЧБИ

Разказ за определени събития, случили се през последните единайсет години от човешката история в строго съответствие, както ще се види, с правите и точни предсказания на Агнес Нътър, съставен и редактиран, с бележки под линия от образователен характер и наставления за мъдрите от Нийл Геймън и Тери Пратчет.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

СВРЪХЕСТЕСТВЕНИ СЪЗДАНИЯ

Господ (Господ)
Метатрон (Гласът Господен)
Азирафел (ангел и антиквар на непълен работен ден)
Сатаната (Паднал ангел; Дяволът)
Велзевул (Също паднал ангел и Принц на Ада)
Хастур (Паднал ангел и Херцог на Ада)
Лигур (Също паднал ангел и Херцог на Ада)
Кроули (Ангел, не толкова паднал, колкото леко залитнал надолу)

КОННИЦИ НА АПОКАЛИПСИСА

СМЪРТ (Смърт)
Война(Война)
Глад (Глад)
Замърсяване (Замърсяване)

ЧОВЕЦИ

Не-Прелюбодействай Пълсифър (Издирвач на вещици)
Агнес Нътър (Пророчица)
Нютон Пълсифър (Чиновник по надниците и редник - Издирвач на вещици)
Анатема Дивайс (Практикуващ окултист и професионална потомка)
Шадуел (Сержант - Издирвач на вещици)
Мадам Трейси (Наплескана Йезавел [само сутрин; в четвъртък - по уговорка] и медиум)
Сестра Мери Бъбрива (Сатанинска монахиня от Бърборанския орден на света Берил)
Господин Йънг (Баща)
Господин Тайлър (Председател на асоциация на жителите)
Доставчик ония
АДАМ (Антихрист)
Пепър (Момиче)
Уенслидейл (Момче)
Брайън (Момче)
Пълен хор от тибетци, пришълци, американци, атлантидци и други редки и странни създания от Сетните дни.

И

Куче (Сатанинска хрътка от ада и котешки кошмар)

Преди единайсет години

Съвременните теории за създаването на Вселената твърдят, че ако тя изобщо е била създадена, а не просто възникнала - както си е и било неофициално, - то се е появила преди между десет и двама милиона години. По същия начин за самата Земя, общо взето, се предполага, че е на около четири и половина милиона години.

Тези твърдения са неверни.

Средновековните еврейски учени твърдят, че Сътворението датира от 3760 г. преди Христа. Според православните теолози годината на Сътворението е чак 5508 г. преди Христа.

Тези предположения също са неверни.

Архиепископ Джеймс Ъшър (1580-1656) публикува "Annales Veteris et Novi Testamenti" през 1654 г. В тях се предполага, че Небето и Земята са създадени през 4004 г. преди Христа. Един от помощниците му отива по-нататък в изчисленията си и съумява да обяви триумфално, че Земята е създадена на 21 октомври 4004 г. преди Христа точно в 9 часа сутринта, защото Господ обичал да си върши работата рано сутрин, докато се чувства свеж.

И това не е точно. Разминаването е почти четвърт час.

Цялата онази работа с вкаменените динозавърски скелети е шегичка, която палеонтолозите още не са прозрели.

Това доказва две неща:

Първо, че Бог върви по изключително тайнствени, да не кажем заобиколни, пътища. Бог не си играе на зарове с Вселената; той играе неразгадаема игра, която Сам е сътворил и би могла да се сравни - от гледна точка на останалите играчи (*(* Т. е. всички) - с това да играеш някаква крайно мътна и сложна разновидност на покера в стая, тъмна като в рог, с никакви карти, с безпределни залози и с раздавач, който не ви обяснява правилата и през цялото време се усмихва.

Второ, Земята е зодия Везни.

Хороскопът на Везни в колонката □Какво ви готвят звездите днес" в □Тадфийлд адвъртайзър" гласи, както следва:

ВЕЗНИ, 24 септември - 23 октомври.

Може би се чувствате изтощени и затънали във все същото еднообразно ежедневие. Домът и семейството са на преден план - положението там е взривоопасно. Избягвайте ненужни рискове.

Важно за вас приятел. Отложете важните решения, докато пътят пред вас се проясни. Днес сте предразположени към стомашно разстройство, тъй че избягвайте салатите. Помощ може да дойде от неочаквана страна.

Всичко това беше свършено вярно във всяко едно отношение освен онова за салатите.

Нощта не беше тъмна и бурна.

Трябваше да бъде, но какво да го правиш - време. Всеки луд учен може да разчита на подobaваща гръмотевична буря тъкмо в нощта, когато е завършил Великото си дело и то лежи проснато на дисекционната маса.

Не се оставяйте обаче мъглата (по-късно придружена и с дъжд, и със спад на температурите до около четирийсет и пет градуса) да ви подвежда с фалшиво чувство за сигурност. Това, че нощта е тиха, само по себе си не означава, че тъмните сили не вилнеят. Вилнеят, при това непрекъснато. Те са навсякъде.

И винаги са били. Там е цялата работа. Две от тях се спотайваха в порутеното гробище. Две тъмни сенки: едната - прегърбена и набита, другата - тънка и заплашителна. И двамата бяха олимпийски шампиони в спотайването. Ако Брус Спрингстийн някога бе записал □Роден да се спотайва", тия двамата щяха да ги сложат на обложката. Спотайваха се в мъглата вече час, но я караха полекичка - при нужда можеха да продължат да се спотайват и цяла нощ и пак щеше да им остане достатъчно мрачна заплаха за последен изблик на спотайване призраци.

Минаха още двама минути и единият се обади:

- Заеби. Тоя трябваше да е тука преди цели часове Името на проговорилия беше Хастур. Той беше Херцог на ада.

Много явления - войни, чуми, внезапни ревизии - са били изтъквани като доказателства за скрития пръст на Сатаната в Човешките работи, но ако питате студентите по демонология, лондонското

околовръстно шосе М 25 по общо мнение е сред най-свирепите конкуренти за Експонат №1. Те, разбира се, бъркат, окачествявайки това окаяно шосе като голямо зло само заради неимоверното количество мърша и фрустрация, което то поражда всеки ден.

Всъщност малцина на планетата знаят, че формата на шосе М 25 изписва магическия знак □"одегра" на езика на Черното духовенство на древния Му, който означава □"Приветствайте Големия звяр, Гълтач на Светове". Хилядите мотористи, блъващи всекидневно пушек по серпантините му, причиняват същия ефект като водата върху молитвените колела на будистките монаси: те остъргват от него безкрайна пушилка от най-нископробно зло, отравящо метафизичната атмосфера на десетки километри наоколо.

Това беше едно от най-добрите постижения на Кроули. Беше му отнело години; включваше три хаквания на компютри, две нахлувания с взлом, един по-маловажен рушвет и в дъждовна нощ - когато останалите възможности се изчерпаха - два часа шляпане из кална ливада и местене на колчетата за отбелязване само на няколко, но пък изключително важни от окултна гледна точка метра. Докато наблюдаваше първите петдесет километра задръстване, го обзе топло чувство за добре свършена лошотия.

Беше си заслужил похвалата.

В момента Кроули караше със сто и осемдесет километра в час някъде на изток от Слоу. На вид по нищо не приличаше особено на демон - поне според класическите стандарти. Никакви рога, никакви криле. Несъмнено, слушаше касета с □"Най-доброто на Куин", но от това не бива да се правят никакви изводи, защото всяка касета, зарязана в кола за повече от две седмици, се преобразява в сборен албум □"Най-доброто от Куин". В главата му не витаеха никакви кой знае колко демонични мисли. Всъщност в момента се чудеше разсеяно кои ли бяха тия Мое и Шандон.* (* Известна марка шампанско - бел. прев.)

Кроули беше тъмнокож, с изпъкнали скули; носеше обувки от змийска кожа - или поне се предполагаше, че са обувки - и умееше да прави наистина шантави неща с езика си. А когато се изпуснеше, имаше склонност да съска.

Освен това не мигаше много-много.

Караше черно □"Бентли" от 1926 година - от времето, когато беше новичка, тази кола беше имала само един собственик и този собственик беше Кроули. Къткаше си я.

Причината да закъснява беше, че двацети век страшно много му харесваше. Беше много по-добре, отколкото през седемнайсети век, и къде-къде по-добре от четиринайсти. Едно от най-хубавите качества на Времето, както казваше открай време Кроули, беше, че безвъзвратно го отнася все по-далеч от четиринайсти век - най-тъпото и скучно столетие на Божията, ще прощавате за нецензурния израз, земя. Двацети век беше всичко друго, но не и скучен. Всъщност една мигаща синя светлинка в огледалцето за обратно виждане от петдесет секунди насам му известяваше, че го следят двама мъже, на които им се ще да му го направят още по-интересен.

Той погледна часовника си, проектиран за богат водолаз, който би желал да знае колко е часът в двацет и една световни столици, докато е под водата (* Часовникът беше изработен по поръчка за Кроули. Ръчното производство го правеше невероятно скъп, но той можеше да си го позволи. Този часовник показваше времето в двацет световни столици и в една столица Другаде, където времето винаги беше едно и също - а именно □"твърде късно").

Бентлито избоботи нагоре по отбивката, взе завоя на две колела и се юрна по засенченото от листак пътче. Синята светлинка го последва.

Кроули въздъхна, пусна кормилото, извърна се наполовина и описа сложен жест с ръка над рамото си.

Проблясващата светлинка се стопи в далечината и полицейската кола спря - за най-голямо учудване на онези вътре. Но то не беше нищо в сравнение с учудването, което щеше да ги обземе, вдигнеха ли капака и откриеха ли в какво се е превърнал моторът.

На гробището Хастур, високият демон, подаде фаса обратно на Лигур, по-ниския и по-опракания в спотайването.

- Виждам светлина - обяви той. - Ето го, иде нафуканият му копелдак.

- Какво кара тоя? - попита Лигур.

- Кола. Карета без коне - поясни Хастур. - Предполагам, че последния път, като си идвал, още ги е нямало. Не са били, тъй да се каже, в обща употреба.

- Отпреде им вървеше човек с червено знаменце - спомни си Лигур.

- Оттогава са понапреднали, мисля.

- Какво представлява тоя Кроули? - попита Лигур. Хастур се изплю.

- От твърде отдавна е тук - рече той. - От Самото начало. Мене ако питаш, вече направо си е станал туземец. Кара кола с телефон.

Лигур се замисли над това. Също като останалите демони и той не разбираше кой знае колко от технология и тъкмо понечи да изтърси нещо от сорта на "Бас ловя, че трябва много дълга жица", и бентлото спря пред гробищната порта.

- И със слънчеви очила ходи - ухили се презрително Хастур, - ако и да не му трябва. - После заговори по силно: - Слава на Сатаната!

- Слава на Сатаната! - повтори като ехо Лигур.

- Здравсти - махна им лекичко Кроули. - Извинявайте, че закъснях, но знаете как е по А 40 покрай Денам, а после се опитах да мина направо през Чорли Ууд и...

- Сега, след като се събрахме всички - прекъсна го многозначително Лигур, - трябва да изброим какво сме свършили днес.

- Да бе. Какво сме свършили - обади се Кроули с леко виновния вид на човек, дошъл на църква за първи път от години насам и забравил по време на какво трябваше да се става прав.

Хастур се прокашля.

- Аз изкуших един свещеник - рече той. - Както си вървеше по улицата, щом съзря огрените от слънцето хубави момичета, аз му вдъхнах Съмнения. Щеше да стане светец, но след десетилетие е наш.

- Бива - услужливо рече Кроули.

- Аз корумпирах един политик - обади се Лигур. - Оставих го да си мисли, че от един мъничък рушвет няма да го заболи. След година е наш.

И двамата погледнаха очаквателно Кроули, който им се усмихна до уши.

- Това ще ви хареса - рече той. Усмивката му стана още по-широка и още по-заговорническа.

- По обяд застопорих всички мобилни телефонни системи в центъра на Лондон - обяви той.

Последва тишина, като не броим далечния шум от преминаващи коли.

- Да? - обади се Хастур. - И какво после?

- Вижте, хич не беше лесно - рече Кроули.

- И това е всичко?.

- Вижте сега...

- И с какво точно е помогнало това да се привлекат души за нашия господар? - попита Хастур.

Кроули се стегна.

Какво ли можеше да им каже? Че двайсет хиляди човеци ги е обзел страхотен бяс? Че е можело да чуеш как пътните артерии из целия град се задръстват с трясък? И че като са се върнали в службата, онези са си го изкарвали на секретарките, на регулировчиците и на когото им падне, а те на свой ред са си го изкарвали на други хора? По всевъзможни дребни отмъстителни начини, които - точно това беше хубавото - сами са измислили. През целия остатък от деня. Страничните ефекти бяха неизчислими. Хиляди и хиляди души се покриваха с леката патина на чернилката, кажи-речи, без да си си мръднал пръста.

Но това на демони като Хастур и Лигур не можеш да го обясниш. Мозъци от четиринайсети век - такива си бяха повечето демони. Досаждаха на една-единствена душа с години. Несъмнено тъкмо там му беше майсторлъкът, но в днешно време трябваше да се мисли по-иначе. Не на едро, а нашироко. С пет милиарда население на планетата вече не може да си подбиращ гадовете един по един - трябва да разгърнеш усилията си нашироко. Но такива като Хастур и Лигур не го разбираха. Например никога не би им хрумнало за телевизия на уелски език. Или пък за данък добавена стойност. Или пък за Манчестър. От Манчестър той беше особено доволен.

- Силните на деня сякаш са доволни - рече той. - Времената се менят. Та сега какво?

Хастур бръкна зад една надгробна плоча.

- Това - рече той.

Кроули се втренчи в кошницата.

- О - възкликна той. - Не.

- Да - ухили се Хастур.

- Вече?

- Да.

- Ъ-ъ... и аз, такова, трябва да...

- Да - на Хастур това му харесваше.

- Защо точно аз?! - възкликна отчаяно Кроули. - Хастур, познаваш ме, това, нали разбираш, не е по моята част.

- А, по твоята е, по твоята - увери го Хастур. - Баш по твоята е. Звездната ти роля. Вземи го.

Времената се менят.

- Ъ-хъ - ухили се Лигур. - Като начало, те почват да свършват.

- Защо аз?!

- Очевидно те ценят високо - рече злобно Хастур. - Според мен Лигур например дясната си ръка дава за такава възможност.

- Точно така - потвърди Лигур. Тъй де, нечия дясна ръка, помисли си той. Десни ръце колкото щещ, няма смисъл да се хаби една толкова добра като неговата.

Хастур извади из мърлявите недра на шлифера си една папка.

- Подпиши се. Тук - подкани го той, разделяйки думите с ужасна пауза.

Кроули забърника разсеяно из вътрешния си джоб и извади писалка. Беше гладка, матовочерна.

Изглеждаше така, сякаш можеше да надхвърли ограниченията на скоростта.

- Убава писалка - обади се Лигур.

- Може да пише и под вода - смънка Кроули.

- Сега пък какво ли ще измислят... - замисли се Лигур.

- Каквото и да е, ще го измислят бързо - обади се Хастур. - Не. Не А. Дж. Кроули. Истинското ти име.

Кроули кимна скръбно и изписа върху хартията сложна завъртулка - магичен знак. Тя засия в червено за миг, после угасна в мрака.

- И какво да го правя? - попита той.

- Ще получиш указания - намръщи се Хастур. - Какво така се умърлуши, Кроули? Мигът, за който сме работили през всичките тези векове, е само на косъм от нас!

- Ъ-хъ. Мда - отвърна Кроули. Сега той не приличаше на дребната фигурка, така пъргаво изскочила от бентлитото само преди минути. Гледаше като подгонен.

- Чака ни мигът на вечно тържество!

- Вечно. Мда.

- А ти ще бъдеш оръдието на таз славна участ!

- Оръдие. Мда - измърмори Кроули. Вдигна кошницата, като че можеше да гръмне. Кое то, така да се каже, скоро щеше и да направи.

- Ъ-ъ... Хубаво. Аз тогава... ъ-ъ... да си ходя. Нали така? Да посвикна. Не че ми се иска да посвиквам

- побърза да добави той; беше се сетил накъде може да се обърне работата, ако Хастур не докладва в негова полза. - Но нали си ме знаете. Навит съм.

Старшите демони не казаха нищо.

- Ми такова, аз ще се обаждам - изломоти Кроули. - Хайде, ще се видим... ще се видим. Ъ-ъ...

Страхотно. Чудничко. Чао.

Щом бентлитото се стои в мрака, Лигур се обади:

- Т'ва па к'во значи?

- На италиански е - обясни му Хастур. - Според мен май значи "храна".

- Ама че ги приказва тоя. - Лигур се загледа в отдалечаващите се задни светлини. - Имаш ли му вяра?

- Не - отвърна Хастур.

- И правилно - заключи Лигур. Ама че смешка ще да е тоя свят, замисли се той, ако и демоните почнеха да си имат вяра един на друг.

Някъде на запад от Амършам Кроули профуча в нощта, грабна напосоки някаква касета и се опита да я изкопчи някак от крехката ѝ пластмасова кутийка, както си кара по шосето. Сиянието на отсрещен фар разкри, че е запис на "Четирите годишни времена" на Вивалди. Успокояваща музика - тъкмо от това имаше нужда.

Бутна я в касетофона.

- Мамкамумамкамумамкамумамкаму.. Защо точно сега? Защо точно аз? - измърмори той, щом познатите звуци на "Куин" го заляха.

Внезапно Фреди Меркюри му отговори:

ЗАЩОТО СИ ГО ЗАСЛУЖИЛ, КРОУЛИ.

Кроули изблагодославя под носа си. Използването на електрониката като средство за комуникация беше негова идея; този път Долният свят я беше подхванал и по обичайному я беше изтълкувал съвсем наопаки. Беше се надявал да ги убеди да станат абонати на "Селнет", а вместо това те се намесваха в каквото там се случеше да слуша в момента и го изкилиферчваха. Кроули преглътна.

- Благодаря много, господарю - отвърна той.

ИМАМЕ ГОЛЯМА ВЯРА В ТЕБЕ, КРОУЛИ.

- Благодаря, господарю.

ТОВА Е ВАЖНО, КРОУЛИ.

- Знам, знам.

ТОВА Е ГОЛЯМАТА РАБОТА, КРОУЛИ.

- Оставете я на мен, господарю.

ТЪКМО ТОВА И ПРАВИМ, КРОУЛИ. И АКО ТРЪГНЕ НАКРИВО, ВСИЧКИ, КОИТО СА ЗАМЕСЕНИ, ЩЕ ПОСТРАДАТ МНОГО. ДОРИ И ТИ, КРОУЛИ. ОСОБЕНО ТИ.

- Разбрано, господарю.

ЕТО ТИ УКАЗАНИЯТА, КРОУЛИ.

И внезапно той вече знаеше всичко. Ужасно мразеше така. Можеха просто да му го обяснят, не беше наложително да вкарват така изведнъж студената тръпка на знанието право в мозъка му. Трябваше да отиде в една конкретна болница.

- След пет минути съм там, господарю, няма проблеми.

ДОБРЕ.

Виждам мъничък човешки силует скарамуш скарамуш ще танцуваш ли фанданго...

Кроули тресна по кормилото. Всичко си вървеше толкова добре, последните няколко века той командваше парада. Така е то - както си мислиш, че светът е твой, и не щеш ли, натрисат ти Армагедон. Великата война, Последната битка. Раят срещу Ада - в три рунда, Падение, без отстъпки. И дотук. Няма вече свят. Тъкмо това означаваше края на света. Никакъв свят вече. Само безкраен Рай или безкраен Ад - зависи кой победи. Кроули не знаеше кое от двете е по-лошото. Е, Адът беше по-зле, естествено - по дефиниция. Но Кроули си спомняше какво представлява Раят - имаше доста общо с Преизподнята. Най-малкото и в двете не можеш да получиш прилично питие. А скуката, дето те налягаше в Рая, беше, кажи-речи, също толкова гадна, колкото и Адовите вълнения. Но нямаше измъкване. Не можеш да си демон и да разполагаш със свободна воля.

... Няма да те пусна аз (Пуснете го!)...

Е, поне нямаше да е тая година. Щеше да има време да посвърши това-онова. Например да се отърве от дългосрочните акции.

Зачуди се какво ли ще стане, ако просто спре тук, на това тъмно, влажно и безлюдно шосе, извади кошницата, завърти я и я върти, върти, върти, та я запокити и...

Нещо ужасно - ето какво.

Навремето той беше ангел. И нямаше намерение да Пада. Просто се беше събрал не с когото трябва.

Бентлито пореше мрака, а стрелката за горивото сочеше нулата. Сочеше нулата вече над шейсет години. Да си демон, не беше чак толкова зле. Например не ти се налага да зареждаш с бензин.

Единственият път, когато Кроули сипа бензин, беше през 1967 г. - заради безплатните лепенки □Куршумът на Джеймс Бонд в предното стъкло", които по онова време доста го кефеха.

На задната седалка нещото в кошницата се разплака - рев на сирена за въздушно нападение. Рев на новородено. Мощен. Безсловесен. И древен.

Много прилична болница, помисли си господин Йънг. Шеше и да е тиха, ако не бяха монахините. Той имаше добро отношение към монахините. Не че беше, нали разбирате, ревностен католик или нещо от сорта. Не, що се отнася до отбягването на църквата, онази църква, която той упорито отбягваше, беше □Свети Сесил и вси ангели" - англиканска църква, с която шега не бива, иначе дори не би мечтал да избягва никоя друга. А те до една миришеха не както трябва - на паркетол, погледнато откъм Низшата страна, и на твърде подозрителен тамян, откъм Висшата. Дълбоко в тапицираното кожено кресло на душата си господин Йънг знаеше, че на Господ му е неудобно от такива работи.

Но на него му харесваше да вижда монахини покрай себе си по същия начин, както обичаше да вижда и Армията на спасението. Това те кара да чувстваш, че всичко е наред, че някъде има хора, които държат света да не изскочи от оста си.

Както и да е, това беше първото му преживяване в Бърборанския орден на света Берил*. (*Света Берил Красноречива от Краков, известна като мъченица от средата на пети век. Според легендата Берил била млада жена, сгодена против волята си за езичник, княз Казимир. В първата брачна нощ тя се помолила на Господ да се намеси, като смъртно очаквала по чудо да ѝ поникне брада и всъщност вече си била подготвила за подобен случай малък бръснач с дръжка от слонова кост, подходящ за дами. Вместо това Господ я надарил с чудодейната способност да дърдори

непрекъснато за каквото ѝ текне, без значение свързано или не, без да млъква дори за да поеме дъх или храна. Според едната версия на легендата Берил била удушена от княз Казимир три седмици след сеатбата, като бракът им все още не бил изконсумиран. Тя умряла девственица и мъченица и не спряла да дърдори до сетния си миг. Според друга версия на легендата Казимир си купил тапи за уши и тя починала в леглото заедно с него на шейсет и две годишна възраст.)

Бърборанският орден на света Берил е положил клетва да подражава ревностно на светицата по всяко време освен във вторник следобед - тогава на монахините се разрешава да млъкнат за половин час и при желание да поиграят тенис на маса.

Дирдри се беше натъкнала на тях, докато се занимаваше с поредната си кауза - май точно онази, в която бяха замесени мнозина неприятни южноамериканци, биещи се с други неприятни южноамериканци, а пък свещениците ги насъскваха, вместо да се отнасят с необходимата свещеническа загриженост, като например да организират дежурства за почистване на църквата. Работата беше там, че е редно монахините да пазят тишина. От тях тъкмо това очакваш - също като онези заострени неща в онези стаички, за които господин Йънг имаше смътна представа, че с тях се проверяват хай-фи уредбите. Тъй де, не е редно никак си през цялото време да дърдорят.

Той натъпка лулата си с тютюн - е, така му викаха, но той хич не го броеше за тютюн, къде ти тютюн като едновременно - и заразмишлява какво става, ако попиташ монахиня къде е мъжката тоалетна. Сигурно папата ти изпраща рязка нота или нещо подобно. Той се размърда неловко и погледна часовника си.

Обаче поне едно си беше вярно: не монахините го бяха накарали да присъства при раждането, Дирдри беше много навита. Пак беше чела някакви дивотии. Вече имаша едно дете и не щеш ли, тя заяви, че това раждане щяло да е най-радостното преживяване, което можели да споделят две човешки същества. Ето какво излезе, като ѝ позволи да се абонира за нейните си вестници. Господин Йънг нямаше вяра на вестници, чиито вътрешни страници носеха заглавия като "Начин на живот" или "Възможности".

Е, той нямаше нищо против споделените радости. Споделените радости си бяха много хубаво нещо. Светът вероятно имаше нужда от повече споделени радости. Но се бе постарал да изясни докрай, че тъкмо тази споделена радост Дирдри може да си я задържи за себе си.

И монахините бяха съгласни с него. Те не виждаха никаква причина бащата да се забърква в това. Като си помислиш, размишляваше господин Йънг, те вероятно не виждаха никаква причина бащата изобщо да е замесен в каквото и да било покрай това.

Той донатъпка така наречения тютюн в лулата и изгледа на кръв малката табелка, окачена на стената на чакалнята, на която пишеше, че за негово собствено удобство не бивало да пуши. За негово собствено удобство, реши той, най-добре ще е да излезе на верандата. Ако там навън за негово собствено удобство имаше и дискретни храстчета, толкова по-добре.

Той тръгна по празните коридори и намери врата, която извеждаше към брулен от дъжда двор, пълен с добродетелни кошчета за боклук.

Потръпна и заслони лулата с шепи, за да я запали.

Нещо ги прихващаше на определена възраст - съпругите де. Двайсет и пет безукорни години - и после изведнъж им става нещо, почват да правят роботски упражнения по розови чорапи без стъпала и да те обвиняват за това, че никога не им се е налагало сами да изкарват прехраната си. Поради хормоните или нещо такова.

До кошчетата за боклук спря голяма черна кола. На дъждеца изскочи млад мъж с тъмни очила, стиснал нещо, прилично на чанта за носене на бебе, и се запромъква към входа.

Господин Йънг извади лулата от устата си.

- Забравихте да угасите фаровете - обади се той услужливо.

Мъжът го изгледа с неразбиращия поглед на човек, на когото фаровете са му последна грижа, и махна разсеяно с ръка по посока на бентлитото. Фаровете угаснаха.

- Удобно - рече господин Йънг. - Инфрачервени лъчи, нали?

Беше леко изненадан от това, че мъжът сякаш изобщо не се бе намокрил. А чантата като че ли не беше празна.

- Започна ли? - попита мъжът. Господин Йънг усети как го обзема смътна гордост от това, че веднага познаха в него баща.

- Да - отвърна той. - Накараха ме да изляза - добави той благодарно.

- Вече? Имате ли представа колко още време имаме? "Имаме" - отбеляза си господин Йънг.

Очевидно този беше доктор, който се мислеше за съродител.

- Според мен ъ-ъ... напредваме - отвърна господин Йънг.

- В коя стая е тя? - попита припряно мъжът.

- В Трета стая сме - отвърна господин Йънг. Той попипа джобовите си и напипа смачкания пакет, който, както повеляваше традицията, бе донесъл със себе си.
- Бихте ли желали да споделите с мен радостта от една пура? - попита той. Но мъжът бе изчезнал. Господин Йънг внимателно прибра обратно пакета и се загледа замислено в лулата си. Тия доктори вечно бързаха. Работеха всеки Божи час.

Има един номер с едно грахче и три чаши, много труден за хващане - нещо подобно е на път да стане и сега, но за доста по-голям залог от шепа излишни стотинки.

Ще забавим ритъма на текста, за да можем да проследим ловкостта на ръцете.

Госпожа Дирдри Йънг ражда в родилна зала номер три. Тя ражда златокоса мъжка рожба - нека я наречем бебе А.

Съпругата на американското културно аташе госпожа Хариет Даулинг ражда в родилна зала номер четири. Тя ражда златокоса мъжка рожба - ще я наречем бебе Б.

Сестра Мери Бъррива беше предана сатанистка от рождение. Като малка ходеше на Вещерско училище и печелеше черни звезди по краснопис и черен дроб. Когато ѝ наредиха да се присъедини към Бърборанекия орден, тя послушно се присъедини, тъй като си беше природно надарена в това отношение и във всеки случай знаеше, че ще попадне сред приятели. Тя би могла да бъде доста схватлива, ако ѝ се бе удала някаква възможност да се усети за това, но твърде отдавна бе проумяла, че ако си заплес, както сама се изразяваше, много по-лесно изминаваш своя жизнен път. В момента на нея ѝ подават златокоса мъжка рожба, която ще наречем Сатана, Унищожител на крале, Ангел на бездънната преизподня, Великият звяр, наречен Дракон, Княз на Този свят, Баща на лъжата, Семе Сатанинско и Господар на Мрака.

Гледайте внимателно. Тука има, тука няма...

- Това ли е той? - попита сестра Мери, като се блещеше срещу бебето. - Но аз очаквах очите му да са някакви шантави. Червени - или зелени. Или пък да е с мънички сладички копитца. Или с опашчица на гъзенцето - рече тя и го обърна по гръб. И рогца си нямаше. Синът на Сатаната изглеждаше зловещо нормален.

- Да, той е - рече Кроули.

- Представете си само - аз държа Антихриста! - рече сестра Мери. - И как къпя Антихриста... и му броя мъничките пръстенца-сладуренца...

Сега тя говореше направо на детето, потънала в някакъв свой свят. Кроули размаха ръка пред покривалото ѝ.

- Ало? Ало? Сестра Мери?

- Извинявайте, сър. Ама какъв е сладур! Прилича ли на татко си? Ха на бас, че прилича. Не е ли цял бащишко...?

- Не е - заяви твърдо Кроули. - А сега на ваше място бих се отправил към родилните зали.

- Като порасне, дали ще ме помни според вас? - попита мечтателно сестра Мери, докато бавно ситнеше по коридора.

- Молете се да не ви помни - рече Кроули и офейка.

Сестра Мери вървеше през болницата, гушнала в ръце Сатаната, Унищожител на кралете, Ангел на бездънната преизподня, Великия звяр, наречен Дракон, Бащата на лъжата, Семето сатанинско и Господаря на мрака. Намери една бебешка количка и го положи вътре.

Той изгука. Тя го погъделичка.

Изад една врата надникна матронска глава. Тя каза:

- Сестра Мери, какво правите тук? Не трябва ли да сте дежурна в четвърта зала?

- Господарят Кроули рече...

- Просто си продължавайте плавно нататък - ха така, браво на добрата монахиня. Да сте мяркали някъде съпруга? Няма го в чакалнята.

- Видях само господаря Кроули и той ми рече...

- Убедена съм - рече твърдо сестра Грейс Речовита. - Предполагам, че ще е най-добре да ида да го потърся тоя нещастник. Ела я наглеждай, ако обичаш. Малко е замаяна, но бебето е много добре. -

Сестра Грейс млъкна.

- Какво така мигаш? Да не би да ти има нещо на окото?

- Знаеш какво! - изсъска наежено сестра Мери. - Бебетата. Размяната...

- Разбира се, разбира се. В удобен момент. Но бащата не бива да се разкарва наоколо, нали така? - отвърна сестра Грейс. - Знаем ли какво може да забележи. Така че просто чакай тук и наглеждай бебето, а? Голям е сладур.

Тя заплува надолу по излъскания коридор. Сестра Мери влезе в родилната зала, като тикаше количката пред себе си.

Госпожа Ъънг беше повече от замаяна. Тя спеше дълбоко с израз на решително самодоволство, като човек, който е наясно, че поне този път другите, а не той, трябва да търчат насам-натам. Бебе А спеше до нея, претеглено и закичено с етикет с изписано на него име. Сестра Мери, възпитана в услужливост, махна етикета с името, преписа го и закичи с новия етикет бебето под нейна грижа. Бебетата си приличаха: и двете бяха малки, целите в петна и донейде мязаха - макар че всъщност никак даже

- на Уинстън Чърчил.

□Ето сега - помисли си сестра Мери - една чаша хубав чай ще ми дойде съвсем добре."

Повечето от членовете на ордена бяха старомодни сатанисти също като своите майки и бащи, баби и дядовци. Бяха израсли с това и всъщност не бяха особено зли. Хората в повечето случаи не са. Те просто се увличат по нови идеи, като например да наденеш войнишки ботуши и да стреляш по хора или да се увиеш в бели чаршафи и да линчуваш хора, или да намъкнеш изтъркани дънки и да дрънкаш на хората на китара. Предложете на хората някаква нова вяра, облечена в собствен костюм - и сърцата и умовете им са ваши. Както и да е, това да си сатанист от малък, като че попристъпява нещата. То е нещо, с което се занимаваш в събота вечер. А през останалото време просто се справяш с живота доколкото можеш - като всички останали. Освен това сестра Мери беше медицинска сестра, а медицинските сестри независимо от вероизповеданието си са си преди всичко медицински сестри, което значи да си носиш часовника наобратно, да запазваш спокойствие при спешни случаи и да си умираш за чаша чай. Тя се надяваше някой скоро да дойде - беше свършила най-важната работа и сега си искаше чая.

Ако държите да сте наясно с човешките работи, за да ги проумеете, може да ви е от помощ следното: повечето триумфи и трагедии в историята са причинени не от хора, по същество добри или лоши, а от хора, по същество хора.

На вратата се почука. Тя я отвори.

- Свърши ли се вече? - попита господин Ъънг. - Аз съм бащата. Съпругът. Което и да е. И двете.

Сестра Мери не очакваше американското културно аташе да изглежда като Блейк Карингтън или Р. П. Юинг. Ъънг не приличаше особено на нито един американец от тия, дето ги беше гледала по телевизията, освен може би добродушния шериф в мистериите с убийства от по-висока класа* (* Където дребничка стара дама е копоят и няма гонитби с коли, освен ако не са много бавни.). Живо разочарование си беше. И за жилетката му нямаше особено добро мнение.

Тя преглътна разочарованието.

- Ооо, да - рече тя. - Честито. Жена ви спи, горкичката тя.

Господин Ъънг надникна над рамото ѝ.

- Близнаци? - възкликна той. После се пресегна за лулата си. Сепна се по средата. Пак се пресегна. - Близнаци?! Никой нищо не ми е споменавал за близнаци.

- О, не! - възкликна припряно сестра Мери. - Ето това е вашето. Другото е... тъ-тъ... чуждо. Просто го наглеждам, докато сестра Грейс се върне. Не - повтори тя, сочейки Сатаната, Унищожителя на крале, Ангела на бездънната преизподня, Великия звяр, наречен Дракон, Княза на този свят, Бащата на лъжата, Семето сатанинско и Господаря на мрака, - това тук определено е ваше. От главичката, та чак до копитцата-мопитцата. Каквито няма - додаде тя припряно.

Господин Ъънг се втренчи надолу.

- А, да - рече той със съмнение. - На моя род се е метнал. Тъ-тъ... такова, здрав-прав е, нали?

- О, да - отвърна сестра Мери. - Той е много нормално дете - добави тя. - Много-много нормално.

Последва пауза. Двамата съзерцаваха спящото бебе.

- Говорите почти без акцент - отбеляза сестра Мери. - Отдавна ли живеете тук?

- Към десет години вече - отвърна господин Ъънг леко озадачен. - Нали разбирате, преместиха ми работата, та трябваше да се преместя и аз.

- Сигурно работата ви е много вълнуваща, винаги съм си го мислела - рече сестра Мери. Господин Ъънг като че ли беше доволен. Не всеки можеше да оцени най-стимулиращите страни на ценовото счетоводство.

- Предполагам, че е много по-различно от предишното ви работно място - продължи сестра Мери.

- Предполагам - отвърна господин Ъънг, който изобщо не се бе замислял над това. В Лутън, доколкото си спомняше, беше горе-долу същото като в Тадфийлд. Същите плетове между къщата ти и гарата. Същите хора.

- Например по-високи сгради - отчаяно добави сестра Мери.

Господин Ъънг я погледна втренчено. Единствената висока сграда, за която се сещаше, бяха офисите

□Алианс" и □Лестър".

- Вие сигурно ходите на много градински партита - предположи монахинята.

А-ха. Тука вече стъпваше на по-твърда почва. Дирдри много си падаше по такива работи.

- Много - рече той с чувство. - Дирдри им вари мармалад, нали се сещате. А пък на мен обикновено ми се налага да помагам за Белия слон.

За този аспект на обществото около Бъкингхамския дворец сестра Мери никога не се бе досещала, макар дебелокожото да се вписваше идеално в него.

- Предполагам, че това е нужната дан - рече тя. - Четох, че тия чуждестранни владетели й подарявали какво ли не.

- Моля?

- Голям фен съм на кралското семейство, да знаете.

- О, и аз - отвърна господин Йънг и с благодарност скочи върху този нов плаващ леден блок в объркващия поток на съзнанието. Да, с кралското семейство поне си наясно с положението. С истинските му членове, естествено, дето наблягаха на махането с ръка и откриването на мостове. Не ония, дето по цяла нощ се шматкаха по дискотеките и повръщаха върху папарациите*. (* Може би тук си струва да споменем, че господин Йънг си мислеше, че папараци е вид италиански линолеум.)

- Много хубаво - рече сестра Мери. - Мислех си, че вашите хора не си падат особено по тях - с всички тия революции и изхвърляне на чаени сервиси в реката...

И тя продължи да бърбори, насърчавана от наставленията на Ордена членовете му винаги да огласяват всичко, което им дойде наум. Господин Йънг бе попаднал в небрано лозе, но вече беше твърде уморен, за да се притеснява особено. Религиозният живот вероятно правеше хората малко странни. Искаше му се госпожа Йънг да се събуди. И тогава една от думите, произнесена от сестра Мери, както си нареждаше, отекна в ума му с пълен с надежда акорд.

- Има ли някаква възможност да получа евентуално чаша чай, може би? - плахо попита той.

- Леле-мале - възкликна сестра Мери и ръката й отхвъркна към устата й. - Ама къде ми е умът?

Господин Йънг не каза нищо.

- Веднага ще се погрижа за това - рече тя. - Сигурен ли сте обаче, че не искате кафе? На горния етаж имаме от ония автомати...

- Чай, моля - прекъсна я господин Йънг.

- Ама да ви кажа, направо сте си станали цял англичанин - весело подметна сестра Мери и изскочи навън.

Господин Йънг, оставен насаме със спящата си съпруга и двете спящи бебета, се строполи върху един стол. Да, сигурно беше от всичкото това ранно ставане и коленичене и тъй нататък. Добри хора, разбира се, но не точно вменяеми. Веднъж беше гледал един филм на Кен Ръсел. В него имаше монахини. Тук като че ли не ставаха точно такива работи, но тъй де, няма дим без огън и изобщо... Той въздъхна.

Тъкмо тогава бебе А се събуди и нададе наистина страхотен вой.

На господин Йънг от години не му се бе налагало да успокоява ревящо бебе. Пък и поначало никога не се бе изиявявал особено добре в това. Той поначало си уважаваше сър Уинстън Чърчил и да пляскаш негови по-маломерни версии по дупето, винаги му се бе струвало проява на грубост.

- Добре дошъл в света - рече той уморено. - Почакай и ще му свикнеш.

Бебето затвори уста и го загледа на кръв, сякаш той беше някой непокорен генерал.

Сестра Мери избра тъкмо този момент да влезе с чая. Сатанистка-несатанистка, тя бе намерила и чиния и бе подредила върху нея бисквити с глазура. Бяха от ония, които можете да откриете само на дъното на някои бисквитиери. Тия на господин Йънг бяха розови досущ като хирургическо приспособление, а върху тях с бяла глазура бе изрисуван снежен човек.

- Предполагам, че вие обикновено не ядете такива - рече тя. - Вие им казвате дребни сладки. Ние ги наричаме бис-кви-ти.

Господин Йънг тъкмо бе отворил уста да обясни, че да, и той ги нарича точно така, и така ги наричат дори и в Лутън, когато вътре се втурна втора монахиня, останала съвсем без дъх.

Тя погледна сестра Мери, разбра, че господин Йънг никога през живота си не е виждал вътрешността на пентаграм, и се ограничи само с това да посочи бебе А и да намигне.

Сестра Мери кимна и й намигна в отговор.

Монахинята изкара бебето навън.

От гледна точка на методите за междучовешка комуникация намигането е нещо доста широкообхватно. С едно намигване можеш да кажеш много неща. Например намигането на новата монахиня каза следното:

"Къде се губиш, по дяволите? Бебе Б се роди, готови сме да направим размяната, а ей те тебе тука в тая стая, дето си нямаш работа, заедно със Сатаната, Унищожителя на крале, Ангел на бездънната преизподня, Великия звяр, наречен Дракон, Княза на този свят, Бащата на лъжата, Семето

сатанинско и Господаря на мрака, чайче си пийваш. Ти разбираш ли, че едва не ме застрелях?"

А според нея намигането на сестра Мери означаваше:

"Ето го Сатаната, Унищожителя на крале, Ангел на бездънната преизподня, Велик звяр, наречен Дракон, Княз на този свят, Баща на лъжата, Семе сатанинско и Господар на мрака, а сега не мога да говоря, защото има външен човек"

Докато сестра Мери, от друга страна, си бе помислила, че намигането на санитарката изразява по-скоро следното:

"Браво на тебе, сестра Мери, сменила си бебетата сам-самичка. А сега ми предай излишното дете, аз ще го отстраня и ще те оставя да си пиеш чая с Негово кралско превъзходителство Американската култура."

И ето защо собственото ѝ намигане означаваше:

"Готово, миличка, това тук е бебе Б, а сега го вземи и ме остави да си бърборя с негово превъзходителство. Винаги съм искала да го питам защо са построили тия високи сгради, целите в огледала."

Тънкостите на всичко това господин Йънг изобщо не долови - той беше изключително притеснен от всичката тази скрита-покрита привързаност и си мислеше: тоз господин Ръсел много добре е знаел за какво приказва, грешка няма.

Грешката на сестра Мери щеше да бъде забелязана от другата монахиня, ако тя сама по себе си не бе жестоко стресната от хората от тайните служби в стаята на госпожа Даулинг, които я гледаха с все по-нарастваща нервност. Какво да се прави, бяха обучавани да реагират по определен начин на хора в дълги развяващи се одежди и с дълги развяващи се украшения за глава и в момента страдаха от конфликт между сигналите. Хората, страдащи от конфликт между сигналите, не са особено сръчни, като държат пистолети - особено когато току-що са станали свидетели на естествено раждане, а то определено не приличаше на американския начин за появяване на граждани на бял свят. Освен това бяха подочули, че в сградата имало и требници* (*Игра на думи: missal - католически требник, missile - ядрена ракета (англ.) - бел. пр.).

Господин Йънг се размърда.

- Избрахте ли му вече име? - попита дяволито сестра Мери.

- Хммм? - отвърна господин Йънг. - О. Не, всъщност не. Ако беше момиче, щяхме да Го кръстим Лусинда, на майка ми. Или пък Жермен. Това беше изборът на Дирдри.

- Пелин е хубаво име - рече монахинята, припомнила си класиката. - Или пък Дамиан. Дамиан е много популярно име.

Анатема Дивайс (майка ѝ, която в училище не беше наблягала особено на вероучението, един ден прочела случайно някъде думата и решила, че е прекрасно име за момиченце) беше на осем години и половина. Четеше Книгата - под завивките, с фенерче.

Другите деца се учеха да четат по буквари с шарени картинки на ябълки, топки, хлебарки и тъй нататък. Но не и в семейство Дивайс. Анатема се бе научила на четмо по Книгата.

В нея нямаше ябълки и топки. Имаше доста сносна гравюра от осемнайсти век, изобразяваща как изгарят на кладата Агнес Нътър, на която явно ѝ е доста весело.

Първата дума, която успя да разпознае, беше "прав". Много малко хора на осем години и половина знаят, че "прав" означава също и "съвсем точен", но Анатема беше от тях.

Втората дума беше "акуратен".

Съвсем първото изречение, което тя прочете на глас, беше:

"Тъй ви казвамъ, помнете ми думата: Четирма ще дойдатъ на коне, и пакъ четирма ще дойдатъ, и Троица по Небето ще яздатъ, двама отстриани, трети по средата, а Единъ в пламъци ще яха; и нищо няма да ги възпре; ни риба, ни дъждъ, ни прътъ, ни Дяволъ, ни Ангелъ; и Ти ще си тамъ, Анатема." На Анатема ѝ хареса да чете за себе си.

(Има такива книги - грижливите родители, дето четат точно онези неделни вестници, които трябва, могат да си ги купят; в тях като име на героя или героинята е напечатано името на тяхното дете.

Това се прави с цел детето да се заинтересува от книгата. В случая с Анатема в Книгата не ставаше дума само за нея - както вече стана ясно, - но и за родителите ѝ, и за баба ѝ и дядо ѝ, и за целия ѝ род чак до седемнайсти век. Тя беше твърде малка и на този етап - твърде егоцентрично настроена, за да придава някаква важност на факта, че никъде не се споменават нейните деца, както всъщност и никакви събития от бъдещето ѝ след единайсетгодишна възраст. Когато си на осем години и половина, единайсет навършени години са си цял един живот; разбира се, ако се вярва на Книгата, така и щеше да бъде.)

Тя беше умно дете с бледо лице и черни очи и коса. Проявяваше принципна склонност да кара хората да се чувстват неудобно - семейна черта, която бе наследила от пра-пра-пра-прабаба си наред с това, че имаше по-чувствителна психика, отколкото бе полезно за самата нея.

Тя беше твърде развито за възрастта си, твърде спокойно дете. Единственото нещо, за което учителите имаха наглостта да я упрекват, беше правописът ѝ - не толкова отвратителен, колкото закъснял с триста години.

Монахините взеха бебе А и го смениха с бебе Б под носа на съпругата на аташето и хората от тайните служби със следния хитър номер: изкараха от стаята едното бебе (□да го претеглим, миличка, няма как, законът го изисква") и малко по-късно вкараха другото.

Самото културно аташе, Тадеус Дж. Доулинг, няколко дена по-рано бе спешно привикан във Вашингтон, но разговаряше по телефона с госпожа Доулинг от началото до края на цялото преживяване □раждане" и ѝ помагаше да диша.

Но това, че същевременно разговаряше по другата линия със съветника си по инвестициите, никак не ѝ помогна. В един момент му се наложи да я накара да задържи за цели двацет минути.

Но какво от това.

Раждането на бебе е върховното, най-радостно съпреживяване, което могат да споделят две човешки същества, и той не смяташе да пропусне и секундичка от него. Беше поръчал на един от тайните служби да му го заснеме на видео.

Злото, общо взето, не спи и затова не разбира защо на другите им се налага да го правят. Но Кроули обичаше да си поспива - това си беше едно от земните удоволствия. Особено след като си похапнал здравата. Той проспа например по-голямата част от деветнайсти век. Не защото имаше нужда, а просто защото му беше кеф*. (* Макар че през 1832 г. му се наложи да стане, за да отиде до тоалетната.)

Едно от земните удоволствия. Е, по-добре да им се порадва като хората сега, докато още е време. Бентлитто пореше с рев нощта в източна посока.

Разбира се, най-общо погледнато, той беше изцяло за Армагедон. Ако някой го бе попитал защо от сума ти векове се бърка в работите на човечеството, той би отговорил:

□О, ами за да дойде Армагедон и Адът да възтържествува." Но да работиш, за да дойде, е едно, а да се случи наистина - съвсем друго.

Кроули открай време знаеше, че ще присъства на края на света - беше безсмъртен и тъй или иначе нямаше избор. Но се надяваше дотогава да има много време.

Защото той доста харесваше хората. За един демон това е сериозен недостатък.

О, той се стараеше максимално да опропасти краткия им живот, нали това му беше работата, но нищичко от онова, което измисляше, не можеше да се мери по лошотия с измисленото от самите тях. Те като че ли притежаваха истинска дарба да измислят лошотии. Това някак си беше изначално вградено в плана. Те се раждаха в свят, проявяващ към тях враждебност по хиляди дребни начини, а после посвещаваха огромната част от енергията си, за да го направят още по-гаден. С годините на Кроули му ставаше все по-трудно и по-трудно да изнамери някое демонично дело, което да изпъкне на естествения фон на всеобщата гадост. През последното хилядолетие имаше моменти, когато му се приискваше да вземе и да изпрати Долу следната вест: □Вижте какво, давайте да се отказваме още ей-сегинка, да закриваме Дис и Пандемониум и всичкото там и да се местим тука - няма такова нещо, което можем да им сторим, дето те самички не си го правят, а правят и такива неща, дето на нас не биха ни и хрумнали, често с участие на електроди. И електричество, разбира се."

Един от тях си го беше написал черно на бяло, нали така... □Адът е празен, а всички дяволи са тук." За Испанската инквизиция Кроули бе получил похвала. Да, тогава той беше в Испания - предимно се мотаеше по кантините в по-приличните райони, а за Инквизицията даже и не подозираше, докато въпросната похвала не пристигна. Та тогава отиде да хвърли едно око и като се върна, се запи за цяла седмица.

Ами оня, Йеронимус Бош. Ега ти откачалката. И тъкмо си помислиш, че са толкова зли, че и Адът не може им излезе насреща, изведнъж вземат да проявяват такова милосърдие, дето Раят не го е и сънувал. Често - от страна на една и съща личност. Разбира се, всичко е заради онова там - свободната воля. Големи мизерии му погаждаше тя.

Веднъж Азирафел се бе опитал да му го обясни. Цялата работа, беше казал той - някъде към 1020 г., по времето, когато сключиха малкото си Съглашение, - цялата работа беше в това, че когато един човек е добър или лош, това е, защото той така иска. Докато на хора като Кроули и, разбира се, на него самия им е отредено какви да бъдат още от самото начало. Хората не могат да станат истински

светци, бе казал той, освен ако не разполагат и с възможността да са отявлено порочни.

Кроули мисли доста време над това и някъде към 1023 година му рече:

- Я задръж, този номер става само ако всички имат равни възможности на старта, нали така? Не може да пръкнеш някого в кална съборетина наред военна зона и да очакваш той да се справя също толкова добре, колкото и роденият в замък.

- Ах - беше рекъл Азирафел, - тъкмо това му е хубавото. От колкото по-ниско започваш, толкова повече възможности имаш.

- Смахната работа - отвърна Кроули.

- Не, неизразимо велика - възрази Азирафел. Азирафел. Врагът, естествено. Но му беше враг вече от шест хиляди години и това го превръщаше в своего рода приятел.

Кроули се протегна и вдигна телефона в колата. Да си демон, разбира се, предполагаше липса на свободна воля. Но не можеше да се мотаеш толкова дълго сред хората и да не се понаучиш на туй-онуй.

Господин Йънг не беше особено въодушевен нито от Дамиан, нито от Пелин. Нито от което и да било от останалите предложения на сестра Мери Бъбрива, покрили половината Ад и по-голямата част от Златните години на Холивуд.

- Е - рече тя най-накрая леко обидена, - според мен на името Ерол нищо му няма. Или пък на Кари. Много хубави американски имена. И двете.

- На мене ми харесват... така, по-традиционните имена - обясни господин Йънг. - Ние в нашето семейство винаги сме носили хубави, прости имена.

Сестра Мери грейна.

- Точно така. Ако ме питате мен, старите имена са си най-хубави.

- Някое прилично английско име, като имената в Библията - продължи господин Йънг. - Матю, Марк, Люк или Джон* - произнесе той замислено. Сестра Мери потръпна. - Само дето всъщност никога не са ми звучали много по библейски, да ви кажа - додаде той. - По ми звучат като каубои и футболисти. (* Английските версии на имената на евангелистите Матей, Марко, Лука и Йоан - бел. прев.)

- Саул е хубаво име - примири се сестра Мери.

- Не ща да е твърде старомодно - заяви господин Йънг.

- Или пък Каин. Наистина, колко модерно звучи - Каин - пробва сестра Мери.

- Хмм... - господин Йънг май се съмняваше.

- Или пък винаги бихте могли да го кръстите... винаги бихте могли да го кръстите Адам - предложи сестра Мери. □Това трябва да е достатъчно безопасно", помисли си тя.

- Адам? - рече господин Йънг.

Щеше да е хубаво да си мислим, че монахините сатанистки дискретно са дали излишното бебе - бебе Б - за осиновяване. Че то е расло като нормално, щастливо, весело дете, дейно и жизнено, а след това е станало нормален и достатъчно доволен от живота гражданин. Може би тъкмо така и е станало.

Оставете ума си да размишлява над наградата му за правопис от началното училище; с нищо незабележимите му, макар и доста приятни студентски години; работата му в счетоводния отдел на Строителното дружество на Тадфийлд и Нортън; чудесната му съпруга. Може би ще искате да си представите и деца, а също и хоби - като например реставриране на стари мотоциклети или пък развъждане на тропически рибки.

На нас и без това вашата версия ни харесва повече. Сигурно тропическите му рибки печелят награди.

В една малка къщичка в Доркинг, графство Съри, прозорецът на спалнята светеше.

Нютон Пълсифър беше на дванайсет години, кльощав, очилат. Трябваше да си е легнал още преди часове.

Майка му обаче бе убедена, че чедото ѝ е гений, и го оставяше да стои до късно, за да се занимава с □опитите" си.

Опитът, който провеждаше в момента, се състоеше в сменянето на щепсела на прастарото бакелитово радио, което майка му му беше дала да си играе. Той седеше с достойнство зад онова, което гордо наричаше "работното си бюро" - очукана стара маса, покрита с навита на спирали тел, батерии, мънички електрически крушки и кварцов детектор домашно производство, който така и не проработи. Бакелитовото радио Нютон също още не беше успял да накара да проработи, но той и без това комай не можеше да докарва работите чак дотам.

Три леко разкривени модела на самолети висяха от тавана на памучни конци. Дори случаен наблюдател би забелязал, че са правени от човек хем старателен, хем много внимателен, хем такъв, дето никак не го бива да прави модели на самолети. Нютон безнадеждно се гордееше с всички тях, дори и със "Спитфайъра", чиито крила съвсем за нищо не ставаха.

Той бутна очилата на носа си, присви очи, огледа щепсела и остави отвертката.

Този път хранеше големи надежди; беше следвал всички инструкции за смяна на щепсели, изредени на пета страница от "Книга по практическа електроника за всяко момче. Сто и едно безопасни и образователни неща, които можете да направите с електричеството". Беше свързал точните цветни жици с точните щифтове; беше проверил дали бушоните са с точния ампераж; всичко беше завинтил където трябва. Засега никакви проблеми.

Включи щепсела в гнездото. После включи радиото.

Всички лампи в къщата угаснаха.

Нютон се ухили гордо. Надобряваше. Последния път беше потопил в тъмнина цял Доркинг, а после дойде човек от енергото да си поприказва с майка му.

Той питаеше изгаряща, ала напълно несподелена страст към електрическите машинки. В училище имаха компютър и половин дузина любознателни деца оставаха след часовете да правят разни неща с перфокарти. Когато учителят, отговарящ за компютъра, най-сетне бе отстъпил пред Нютоновите горещи молби и Нютон се присъедини към тази групичка, той успя да пхне в машината само една мъничка картичка. Компютърът я сдъвка и се задави с нея - фатално.

Нютон беше убеден, че бъдещето е в компютрите и че когато то дойде, той ще бъде готов - на предната линия на новите технологии.

Бъдещето имаше собствено мнение по въпроса. Всичко го пишеше в Книгата.

"Адам" - помисли си господин Йънг. Опитва се да го произнесе, да види как звучи.

- Адам. Хммм...

Той се вгледа в златните къдрици на Сатаната, Унищожител на крале, Ангел на бездънната преизподня, Велик звяр, наречен Дракон, Княз на този свят, Баща на лъжата, Семе сатанинско и Господар на мрака.

- Знаете ли - заключи той след малко, - според мен всъщност Адам много му приляга.

Ношта не беше тъмна и бурна.

Тъмната и бурна нощ дойде два дена по-късно, около четири часа след като и госпожа Доулинг, и госпожа Йънг, всяка със съответното си бебе, напуснаха сградата. Особено тъмна и бурна нощ при това - и точно след полунощ, тъкмо в разгара на бурята, мълния порази метоха на Бърборанския орден и подпали покрива на канцеларията.

Никой не пострада тежко от пожара, но той горя часове и в процеса на горенето успя да нанесе доста щети.

Подпалвачът се спотайваше на върха на съседния хълм и наблюдаваше пламъците. Висок, слаб, Херцог на Ада; това беше последното, което беше длъжен да стори, преди да се върне в пъкъла, и той го бе сторил.

Спокойно можеше да остави другото на Кроули.

Хастур си тръгна.

Технически погледнато, Азирафел беше ангел от пета степен, но хората в днешно време вземаха тия работи на майтап.

Общо взето, нито той, нито Кроули биха избрали другия за компания, но нали и двамата бяха светски мъже - или поне съществата в мъжки образ, - Съглашението през всичкото това време бе

работило в тяхна полза. Освен това свикваш с единствената физиономия освен своята собствена, която мяркаш повече или по-малко редовно от шест хилядолетия насам.

Съгласението беше много просто - всъщност толкова просто, че направо не заслужаваше главната буква, с която се бе сдобило просто защото съществуваше от толкова много време. Беше от онзи вид разумни съглашения, които изолираните агенти, работещи при трудни условия, далеч от началниците си, сключват с отсрещната страна, щом осъзнаят, че имат много повече общо с непосредствените си противници, отколкото с далечните си съюзници. Състоеше се в мълчалива ненамеса в определени противникови дейности. Така беше сигурно, че макар никой да не печели, никой и не губи; така и двамата можеха да демонстрират на господарите си грандиозните стъпки, които предприемат срещу лукавия и добре информиран противник.

Това означаваше, че на Кроули му е позволено да разработва Манчестър, докато Азирафел може да пипа свободно из цял Шропшър. Кроули взе Глазгоу, Азирафел пое Единбург (никой от двамата не пое отговорността за Милтън Кейнс*, но и двамата го изтъкнаха като свой успех).

(Бележка за американците и други пришълци: Милтън Кейнс е нов град приблизително по средата между Лондон и Бирмингам. Беше построен като модерно, добре организирано, здравословно и в крайна сметка приятно място за живеене. Мнозина британци намират това за забавно.)

При това положение им се струваше естествено да се крепят един друг, особено когато здравият разум им го диктуваше.

Пък и в края на краищата и двамата бяха от ангелски сой. Ако единият се отбиеше в Хъл за едно бързо изкушенище, в реда на нещата си беше вторият да отскочи до другия край на града да си преживее кратък миг на стандартен божествен екстаз. Без друго работата щеше да стане и разумното отношение към нея осигуряваше на всеки повече свободно време, както и съкращаваше разходите.

Азирафел сегиз-тогиз имаше пристъпи на чувство за вина, но вековете общуване с човечеството му въздействаха по същия начин като на Кроули, само че в обратната посока.

Освен това на властите като че ли не им пукаше особено кой какво е свършил, стига някой да го е свършил.

В момента Азирафел стоеше заедно с Кроули край езерото с патиците в парка Сейнт Джеймс. Хранеха патиците.

Патиците в парка Сейнт Джеймс така са свикнали разни тайно срещащи се агенти да им хвърлят трошици, че са развили собствен рефлекс на Павлов. Сложете патка от парка Сейнт Джеймс в лабораторна клетка, покажете ѝ снимка на двама мъже - единия обикновено облечен в палто с кожена яка, а другия в нещо меланхолично и с шал - и тя ще погледне очаквателно нагоре. По-придирчивите патки особено налитат на черния хляб на руското културно аташе, а познавачките се наслаждават на клисавия "хогис с мармит" на М1-9.

Азирафел подхвърли коричка на един проскубан паток, който я хвана и мигом се гмурна във водата. Ангелът се обърна към Кроули.

- Наистина ли? Леле-мале! - измърмори той.

- Съжалявам - рече Кроули. - И аз самият бях почнал да забравям. - Патокът сърдито изскочи на повърхността.

- Разбира се, ние знаехме, че нещо става - продължи Азирафел. - Но кой знае защо, все си представяш, че тия работи стават в Америка. Там си падат по такива неща.

- То може и така да стане - пророни мрачно Кроули и се загледа замислено през парка към бентлитото, чиято задна гума беше прилежно стегната със скоба.

- О, да. Американският дипломат - сети се ангелът.

- Доста показно ми се струва. Все едно Армагедон е някакво кинематографично шоу, което искате да продадете на възможно най-много страни.

- На всички страни - поправи го Кроули. - На Земята и всички царства по нея.

Азирафел подхвърли последния къшей хляб на патиците, които се прехвърлиха да досаждат на българския военноморски аташе и някакъв потаен на вид мъж с колежанска вратовръзка от Кеймбридж. Изхвърли грижливо хартиения плик в кошчето за боклук. После се обърна към Кроули.

- Ние ще спечелим, разбира се - заяви той.

- Но ти не го искаш - възрази демонът.

- Защо пък да не го искам?

- Чуй ме! - възкликна отчаяно Кроули. - Колко музиканти според тебе са на ваша страна, а? Имам предвид първокласните.

Азирафел като че се стъписа.

- Е, ами според мен...

- Двама - прекъсна го Кроули. - Елгар и Лист. Това е. Останалите са наши. Бетховен, Брамс,

всичките Баховци, Моцарт - цялата тайфа! Вечност с Елгар - можеш ли да си го представиш?

Азирафел затвори очи.

- Като нищо! - изпъшка той.

- Значи това е то - рече Кроули и в погледа му проблесна тържество. Той много добре познаваше слабото място на Азирафел. - Край с компактдиските. Край с "Албърт хол". Край с Променадите. Край с Глайндбърн. По цял ден небесни хармонии и толкоз.

- Неизразимо велико - измърмори Азирафел.

- Като яйца без сол - ти го рече. И като го казах, та се сетих. Край със солта, край с яйцата. Край с грейвлакса със сос от копър. Край с мъничките очарователни ресторанчета, където те познават. Край с кръстословиците в "Дейли телеграф". Край с мъничките антикварни магазинчета. И с книжарниците също. Край на интересните старинни издания. Край с... - Кроули застърга по дъното на бъчвата с Азирафеловите интереси - ... със сребърните кутийки за емфие от периода на Регентството...

- Но след като победим, животът ще е по-хубав! - възрази ангелът дрезгаво.

- Ама няма да е толкова интересен. Виж какво, знаеш, че съм прав. С арфа в ръце, ти ще се чувстваш толкова щастлив, колкото и аз - с вила.

- Знаеш, че ние на арфи не свирим.

- А ние вили не употребяваме. Изразих се фигуративно.

Те се втрениха един в друг. Азирафел разпери пръстите си с елегантен маникюр.

- Моите хора ще са повече от радостни, ако стане, нали знаеш. В крайна сметка това е, разбираш ли. Великото последно изпитание. Пламтящи мечове, Четиримата конници, морета от кръв, цялата тая отегчителна история - той сви рамене.

- А после: край на играта, пуснете монета? - додаде Кроули.

- Понякога намирам методите ти на изразяване малко трудно достъпни.

- На мен моретата ми харесват така, както са си. Това не трябва да се случва. Не бива да подлагате всичко на унищожение само за да проверите дали сте се справили добре.

Азирафел пак сви рамене.

- Боя се, че това е то неизразимо великата мъдрост. - Ангелът потрепери и се уви в палтото си. Над града се трупаха сиви облаци.

- Да отидем някъде на топло, а? - предложи той.

- Искате ли питане? - откликна мрачно Кроули. Известно време вървяха в меланхолично мълчание.

- Не че не съм съгласен с теб - обади се ангелът, докато се тътреха през тревата. - Просто не ми е позволено да не се подчинявам. Знаеш го.

- И на мен - отвърна Кроули. Азирафел го погледна изкосо.

- О, хайде стига - възрази му той. - Демон си в края на краищата.

- Мда. Но моите хора подкрепят неподчинението само по принцип. И се отнасят много сурово към специфичното неподчинение.

- Като например неподчинението спрямо тях?

- Точно така. Направо ще се смаеш или може би не. Според тебе колко време ни остава? - Кроули махна към бентлитото и вратите му се отключиха.

- Предсказанията са различни - отвърна Азирафел и се плъзна на предната седалка. - Със сигурност до края на века, макар че можем да очакваме определени феномени и преди това. Повечето пророци от миналото хилядолетие ги е било грижа по-скоро дали предсказанията им стават за скандиране, отколкото дали са точни.

Кроули посочи ключа за запалване. Той се завъртя.

- Какво?

- Нали знаеш - заобяснява услужливо ангелът. - "И знайно е, светът се свършва в тъдъм-тъдъм-тъдъм и първа." Или "... и втора", или "... и трета" - както дойде. За "... и шеста" няма кой знае колко свестни рими, така че сигурно годината е добра за живеене.

- И що за феномени?

- Двуглави телета, небесни знамения, гъски, летящи на обратно, дъждове от риба. Такива работи. Присъствието на Антихриста влияе върху естествения ход на причинността.

- Хммм...

Кроули включи бентлитото на скорост. После се сети за нещо. Щракна с пръсти.

Скобите на гумите изчезнаха.

- Хайде да обядваме - предложи той. - Дълга ти един обяд от... кога беше... ?

- Париж, 1793-та - припомни му Азирафел.

- О, да. По време на терора. Той ваш ли беше или наш?

- Не беше ли ваш?

- Нещо не мога да си спомня. Но ресторанта си го биваше.

Докато минавах по край смаяния пътен полицаи, бележникът му спонтанно се запали за най-голямо учудване на Кроули.

- Съвсем сигурен съм, че не съм го искал - рече той.

Азирафел се изчерви.

- Аз бях - призна си той. - Винаги съм предполагал, че пътните полицаи са ги измислили твоите хора.

- Така ли? Ние пък ги мислехме за ваши. Кроули се втрени в пушека в огледалото за обратно виждане.

- Хайде - рече той. - Дай да отидем в "Риц". Не си беше направил труда да резервира маса. В неговия свят резервирането на маса беше от ония неща, които се случват на другите.

Азирафел събираше книги. Ако трябваше да бъде съвсем честен пред себе си, налагаше се да признае, че книжарницата му служеше просто за склад. Не че беше нещо необичайно. За да поддържа прикритието си на типичен антикварен книжар, той прилагаше какво ли не - без непосредствено физическо насилие - с цел да пречи на клиентите си да купуват. Противни влажни миризми, сърдити погледи, работно време от време на време - във всичко това невероятно го биваше.

Събираше книги от много време и като всеки колекционер се беше специализирал.

Имаше повече от шейсет книги с предсказания относно развитието през последната шепа векове от второто хилядолетие. Увличаше се по първите издания на Уайлд. Притежаваше и пълен комплект Позорни библии, всяка кръстена индивидуално на печатните си грешки.

Тези библии включваха "Неправедната библия", кръстена така на печатната грешка, поради която Първото послание до коринтяните обявяваше: "Или не знаете, че неправедните ще да наследят Божието царство?", и "Развратната библия", отпечатана от "Баркър и Лукас" през 1692 г., в която бяха изпуснали думата "Не" в Седмата заповед и я бяха превърнали в "Прелюбодействай". Имаше "Библия на изпраждането", "Библия на петмеза", "Библия на възправените риби", "Библия на Чаринг Крос" и така нататък. Азирафел ги имаше всичките. Дори и най-рядката - Библия, отпечатана през 1651 г. от лондонското издателство "Билтън и Скагс".

Тя била първият от трите им огромни издателски провала.

Книгата беше известна най-вече като "Библия Ебати Простотията". Пространната словослагателска грешка, ако може да се нарече така, се появява в "Езекиил", глава 48, стих 5.

2. А до Дановата граница, отъ източната страна до западната страна, Асиръ ще има единъ дялъ.

3. А до Асировата граница, отъ източната страна до западната страна, Нефталимъ ще има единъ дялъ.

4. А до Нефталимовата граница, отъ източната страна до западната страна, Ефремъ ще има единъ дялъ.

5. Ебати простотията. Писнь ми до гушъ отъ тозъ наборъ. Господинъ Билтонъ ней никъкъвъ Джентълменъ, а господинъ Скагсъ си е простъ стиснатъ Бастунъ. Казъвамъ ви, в такъвъ день всякий, дету има грошъ Акълъ, трябъва да й вънка на Слънце, а не да кисне по целъ день въ таш дръта мухлясъла работилница, присвита Богородице. @ **"АЕ@;!*

6. А до Ефремовата граница, отъ източната страна до западната страна, Рувимъ ще има единъ дялъ.*

(* "Библията Ебати Простотията" си струва да се отбележи и с това, че третата глава на книга "Битие" се състои от двамадесет и седем стиха вместо обичайните двамадесет и четири. Те идват след стих 24, който във версията от времето на крал Дясеймс гласи:

"Така той изпъди Адама; и постави на изток отъ Едемската граница Херувимите и пламенния мечъ, който всячески се въртеше, за да пазятъ пътя къмъ дървото на животътъ", и гласят:

25. Изаговорилъ Господъ на Ангела, който варделъ източната порта, и му рекълъ: "Къде е пламенниятъ мечъ, който ти дадохъ?"

26. И ангелътъ рекълъ: беше у менъ само преди мигъ, сигуръ съм го турилъ някъде, някой път и главата си ще забравя.

27. И Господ не го питалъ повече за нищо.

Явно тези стихове са били включени на етапа на коректурите. По онова време било обичайна практика печатарите да окачват листовите с коректурите на гредите пред печатниците си за назиждане на народонаселението и безплатно изчитане, и тъй като цялото издание впоследствие така или иначе било изгорено никой не си направил труда да повдигне въпроса пред любезния господин А. Зирафел, който държал книжарница през две врати и винаги много помагал при преводите, а почеркът му веднага се познавал.)

Вторият голям издателски провал на Билтън и Скагс дошъл през 1653 г. Сполетял ги невероятният късмет да се сдобият с едно от прочутите "Изгубени кварто" - трите Шекспирови пиеси, никога неиздадени в голям формат, днес окончателно загубени за учените и театралите. До нас са стигнали само имената им. Това била най-ранната пиеса на Шекспир, "Комедия за Робинъ Худъ, или Гората Шеруудъ"*. (* Другите две са "Ловът на мишката" и "Златотърсачите отъ 1589")

Господин Билтън платил близо шест гвинеи за квартото с вярата, че ще може да си ги върне почти двойно само от изданието с твърди корици голям формат. И после го изгубил.

Третия си издателски провал Билтън и Скагс така и не проумели. Накъдето и да погледнеш, книгите с пророчества вървели като луди. Току-що била излязла трета допечатка на английското издание на "Центуриите" на Нострадамус; петима Нострадамуси - като всеки от тях твърдял, че е истинският и единственият - били тръгнали на триумфални обиколки да раздават автографи. А "Сборникът с предсказания" на Майка Шиптън се грабел като топъл хляб. Всички големи лондонски издателства - осем на брой - имали в плана си поне една книга с пророчества. Всяка една от книгите била безобразно неточна, но неясното, обобщено всесилие, което лъхало от тях, ги правело страшно популярни. Продавали се с хиляди, че и с десетки хиляди.

- То туй си е направо позволително да печаташ мангизи! - рекъл господин Билтън на господин Скагс*. (* Комуто вече било хрумвало това-онова в тая насока; последните години от живота си прекарал в затвора Нюгейт, след като най-накрая го приложил на практика.)

- Публиката си умира за такъв боклук! Трябва незабавно да отпечатаме книга с пророчества от някоя вещица!

На другата сутрин ръкописът кацнал на прага им. Авторът, както винаги, бил улучил подходящия момент.

Макар че нито господин Билтън, нито господин Скагс го осъзнавали, изпратеният им ръкопис бил единствената пророческа творба в цялата човешка история, състояща се изцяло от съвсем правилни предсказания за следващите триста четирийсет и нещо години и точ в точ акуратни описания на събитията, чиято кулминация щяла да бъде Армагедон. Струвала си парите до най-малката подробност.

Тя била отпечатана от Билтън и Скагс през септември 1655 г. - тъкмо навреме за коледните покупки* (* Друг велик проблясък на издателски гений, защото пуританският парламент на Оливър Кромвел през 1654 г. обявил Коледата извън закона.) - и станала първата книга в Англия, пусната в продажба с намаление.

Но пак не се продала. Дори не и онова копие в мъничкото магазинче в Ланкашир с написаното до него на картонче "Местенъ авторъ".

Авторката на книгата, някоя си Агнес Нътър, не била изненадана - но пък и тя, Агнес Нътър, не се изненадвала току-така.

Както и да е, тя не я била написала, за да се продава или заради печалбата от авторските права; дори не и за да се прочуе. Била я написала заради едничката безплатна бройка, полагаща се на автора. Никой не знае какво се е случило с легионите непродадени бройки. Със сигурност нито една не се пази в музей или в частна колекция. Дори и Азирафел не притежаваше бройка, но при мисълта да докосне някоя от тях с изящната си наманикюрена длан му омекваха коленете.

Всъщност в целия свят беше останала една-единствена бройка от пророчествата на Агнес Нътър. Намираще се на една лавица за книги на около шейсет и пет километра от мястото, където Кроули и Азирафел се наслаждаваха на превъзходен обяд и, метафорично казано, тъкмо беше започнала да тиктака.

А часът беше три. Антихристът пребиваваше на земята от петнайсет часа, а през три от тях един ангел и един демон здравата се наливаха.

Бяха седнали един срещу друг в задната стаичка на Азирафеловата занемарена книжарничка в Сохо. Повечето книжарнички в Сохо си имат задни стаички, а повечето от тези задни стаички са пълни с редки или поне много скъпи книги. Но книгите на Азирафел нямаха илюстрации. Имаха стари кафяви корици и хрущящи страници. Сегиз-тогиз, като нямаше избор, продаваше по някоя.

Също така сегиз-тогиз сериозни мъже в тъмни костюми се отбиваха при него и му предлагаха много любезно: не би ли желал да продаде и самата книжарничка, за да бъде превърната в търговски пункт, по-подходящ за този квартал. Понякога му предлагаха пари в брой на големи пачки в банкноти от по петдесет лири. А понякога, докато разговаряха, други мъже с тъмни очила обикаляха магазинчето, клатеха глави и разправяха колко лесно пламвала хартията и как това неговото си било жив капан за пожари.

Азирафел кимаше, усмихваше се и казваше, че щял да си помисли. А после те си отиваха. И никога не се връщаха.

Като си ангел, не значи непременно, че си и глупак.

Масата помежду им беше цялата в бутилки.

- Работата е там - рече Кроули. - Работата е там. Работата е там - той се опита да докара Азирафел на фокус.

- Работата е там - повтори той и се опита да измисли каква е работата.

- Искях да кажа - лицето му светна - делфините. За тях ти говорех.

- Вид риби - рече Азирафел.

- Нененене - възрази Кроули и размаха пръст - Б'зайник е. Баш си е б'зайник. Разликата... - той нагази в блатото на разсъжденията си и се опита да се сети каква ли беше тая разлика. - Разликата е, че те...

- Се съвкупяват извън водата - пробва се Азирафел.

Кроули набърчи чело.

- Май не. П'кти съм 'б'ден, че не е т'ва. Нещо си там за малките. К'вото ще да е. - Той се стегна. -

Работата е там. Работата е там. Мозъците им.

Той се протегна за бутилка.

- И какво мозъците им? - подсказа му ангелът.

- Големи мозъци. Там е работата, Колкото. Колкото. Колкото грамадански мозъци, да им се не видят и мозъците. Пък после и китовете. Мозък до мозъка, от мене да го знаеш. Т'ва, морето, направо б'ка от мозъци.

- Кракен - додаде Азирафел, мрачно втренчен в чашата си.

Кроули му хвърли продължителния, съсредоточен поглед на човек, на чийто мисловен влак току-що са му запречили пътя с греда.

- Ъ?

- Такава една огромнейша гадина - поясни Азирафел. - Спи под ехтящите незнайни дълбини. Под цели камари огромни и неизброими полипол... полипо... абе, проклети грамадански водорасли, нали разбираш. Предполага се, че ще изплува на повърхността в самия край, щом морето кипне.

- Тъй ли?

- Факт.

- И к'во - облегна се назад Кроули. - Значи цялото море ври и кипи, делфините, горките, стават на чорба с морски водорасли и на никой не му дреме. Същото е и с горилите. Оп-па, ще си рекат те, небето цялото почервения, звездите падат и се разбиват в земята - к'во ли слагат напоследък в бананите? А после...

- Те си правят гнезда - горилите, - знаеш ли? - обади се ангелът, посегна да си налее още едно и на третия опит успя да уцели чашата.

- Тцъ.

- Истина ти казвам, Бога ми. Гледал съм го на филм. Гнезда.

- Т'ва са птиците бе - поправи го Кроули.

- Гнезда - настоя Азирафел.

Кроули реши да не спори по темата.

- И к'во - поде той. - Значи всичките създания, голи и мацки. Малки, искам да кажа. Големи и малки. Сума ти от тях имат мозъци. И после - дранни!

- Но ти си част от това - рече Азирафел. - Ти изкушаваш хората. И си те бива. Кроули тресна чаша о масата.

- Това е друго. Не е задължително те да се съгласяват. Онова там, неизразимо великото, нали така? Това вашите го измислиха. Трябвало постоянно да изпитваш хората. Но без да ги унищожаваш.

- Добре де, добре де. И на мене не ми харесва повече, отколкото на тебе, но нали ти казах. Не мога да не се почти... подши... да не правя онова, което ми казват. Ангел съм, тъй де.

- В Рая няма кина - рече Кроули. - И филмите са много малко.

- Не се опитвай да изкушаваш мен - пророни окаяно Азирафел. - Знам те тебе, змия със змия такава.

- Само си помисли - продължи безмилостно Кроули. - Знаеш ли ти к'во е вечността? К'во е вечността, знаеш ли? Искам да кажа, ти вечността знаеш ли к'во е? Значи на края на вселената има една голяма планина, разбираш ли, цял километър и половина висока, и на всеки хиляда години едно птиче долита...

- Какво птиче? - попита подозрително Азирафел.

- Ми т'ва птиче, дето ти казвам. И на всеки хиляда години то...

- Все едно и също птиче през хиляда години?

Кроули се поколеба.

- Ами да - рече той.
- Ега ти дъртото птиче.
- Добре де. Та на всеки хиляда години това птиче долита...
- Докретава...
- ... долита чак до тая планина и си точи човката...
- Я задръж. Т'ва не може да го бъде. Оттука до края на вселената има сума ти... - ангелът направи широк, макар и лъкатушен замах, - сума ти нищо и никакво, момчето ми.
- Но все пак то си долита там - настоя Кроули.
- Как?
- Няма значение!
- С космически кораб например - предложи ангелът.
Кроули поомекна.
- Ми хубаво - рече той, - щом така ти харесва. Та както и да е, т'ва птиче...
- Само че нали си говорим за края на вселената - продължи Азирафел, - значи трябва да е от ония космически кораби, дето, като стигнеш края, излизат твоите потомци. Значи трябва да кажеш на потомците си: □Вижте к'во, като стигнете до планината, трябва да..." - той се поколеба. - К'во трябва да правят?
- Да си остри човката на планината - рече Кроули, - а като полети обратно...
- ... с космическия кораб...
- ... след хиляда години се връща и пак прави същото - побърза да каже Кроули.
Последва миг пианско мълчание.
- Бе толкоз много усилия зарад едното подостряне на човката - заразмишлява Азирафел.
- Слушай - настоя Кроули. - Става въпрос за това, че когато птичето изравни планината със земята и нищичко не остане от нея, тогава...
Азирафел отвори уста. Кроули беше наясно, че се готви да изтърси нещо по повод относителната твърдост на птичите човки и гранитните планини, и бързо се юрна по-нататък.
- ... ти няма още да си догледал □Нотите на живота".
Азирафел замръзна на място.
- А на тебе тоя филм ще ти хареса - отсеке безмилостно Кроули. - Наистина.
- Момчето ми...
- Няма да имаш друг избор.
- Чуй ме...
- Раят няма вкус.
- Виж сега...
- Освен това къорав суши-ресторант няма. Болка се изписа по станалото изведнъж много сериозно лице на ангела.
- Не мога да се оправям с това, като съм пиан - рече той. - Трябва да изтрезнея.
- И аз.
Щом алкохолът напусна кръвните им потоци, и двамата се смръщиха и поизправиха гърбове.
Азирафел поправи вратовръзката си.
- Не мога да се месея в Божествените планове - изграчи той.
Кроули се загледа замислено в чашата си и пак я напълни.
- А в дяволските козни?
- Моля?
- Ами би трябвало да са дяволски, като са козни, нали така? Това, дето го правим ние. Моята страна.
- Ах, но всичко това е част от цялостния Божествен план - заяви Азирафел. - Твоята страна не може да предприеме нищо, без то да е част от неизразимо великия Божествен план - добави той с леко самодоволство.
- Ще ти се!
- Не, това е... - Азирафел нервно щракна с пръсти. - Онова бе... Как му викаше ти с твоите цветисти идиомы? Правда без дрехи.
- Голата истина.
- Да. Точно така.
- Е... щом си убеден... - рече Кроули.
- Нямам никакви съмнения.
Кроули погледна лукаво.
- Тогава не можеш да бъдеш сигурен - поправи ме, ако греша, - не можеш да бъдеш сигурен, че осуетяването на Божествения план също не е част от него. Искам да кажа, предполага се, че ти трябва да осуетяваш хитрините на Лукавия на всяка крачка, нали така?

Азирафел се поколеба.

- Ами да, така си е.

- Щом видиш хитрина, и я осуетяваш. Прав ли съм?

- Най-общо казано, най-общо казано. Всъщност насърчавам хората да я осуетят по същество.

Поради неизразимото величие, нали разбираш.

- Точно така. Точно така. Значи на тебе ти остава само да осуетяваш. Защото, ако изобщо знам нещо

- натърти Кроули, - то е, че раждането е само началото. Възпитанието - това е важното. Влиянията.

Инак детето никога няма да се научи да използва силите си. - Той се поколеба. - Или поне няма непременно да ги използва, както е замислено.

- Без съмнение нашата страна не би имала нищо против да ти преча - рече замислено Азирафел. -

Нищо, ама нищичко няма да имат против.

- Точно така. Едно такова перо ще краси крилете ти - и Кроули се усмихна насърчително на ангела.

- Какво ще стане обаче с детето, ако не получи сатанинско възпитание? - попита Азирафел.

- Вероятно нищо. Така и никога няма да разбере.

- Но генетиката...

- Я не ми приказвай за генетика. Тя пък каква връзка има? - попита Кроули. - Я виж Сатаната.

Създаден ангел, пък като пораснал, станал Великият противник. Хей, ако ще продължаваш да ми дрънкаш за генетика, можеш спокойно да твърдиш, че като порасне, хлапето ще стане ангел. В края на краищата баща му навремето наистина е бил голяма клечка в Рая. Да твърдиш, че като порасне, ще стане демон само защото татко му е станал такъв, е все едно да разправяш, че мишка с кълцната опашка ще народи безопашати мишки. Не. Възпитанието - то е всичко. От мене да го знаеш.

- А без сатанински влияния, на които да се противопостави...

- Е, в най-лошия случай Адът ще трябва пак да започне отначало. И Земята печели още поне единайсет години. Това все би трябвало да струва нещо, нали така?

Азирафел пак придоби замислен вид.

- Значи ти твърдиш, че детето само по себе си не е зло? - изрече той бавно.

- Потенциално зло е. Потенциално добро - също, предполагам. Просто един огромен мощен потенциал, който чака да бъде оформен - Кроули сви рамене. - Както и да е, какво толкова сме се разприказвали за добро и зло? Това са просто имената на страните. Ние с тебе го знаем.

- Предполагам, че си струва да се опита - рече ангелът. Кроули кимна насърчително.

- Разбрахме ли се? - протегна демонът ръка. Ангелът я стисна предпазливо.

- Със сигурност ще е по-интересно от светците - рече той.

- В последна сметка ще е за доброто на самото дете - рече Кроули. - Ние ще сме кръстници, един вид. Ще се грижим за религиозното му възпитание, тъй да се каже.

Азирафел се ухили.

- Абе знаеш ли, никога не ми беше минавало през ум - рече той. - Кръстници. Проклет да съм.

- То това последното не е чак толкова зле - рече му Кроули. - Като му свикнеш.

Знаеха я като Скарлет. По онова време продаваше оръжие, макар че тая работа вече започваше да си губи тръпката. Никога не се задържаше на една и съща работа твърде дълго. Три-четиристотин години най-много. Човек не бива да зацикля в рутина.

Косата ѝ беше с истински медночервен цвят - не рижав, не и кестеняв, а тъмен, лъскав меден цвят.

Падаше до кръста ѝ на плитки, за които мъжете човек убиват - и наистина често го бяха правили.

Очите ѝ бяха стряскащо оранжеви. Изглеждаше на двацет и пет години и винаги бе изглеждала на толкова.

Караше пращен, керемиден на цвят камион, тъпкан с всевъзможни оръжия, и притежаваше почти небивало умение да ги прекарва през всички граници на света. Сега се беше запътила към една малка западноафриканска държавица, в която кипеше малка гражданска войничка, и ако извадеше късмет, нейната доставка щеше да превърне войничката в голяма гражданска война. За беда камионът се беше строшил и повредата надхвърляше дори и нейните способности да поправя.

А напоследък много я биваше по машинариите.

По това време се намираше в един голям град* (* Уж голям град. Беше колкото английско провинциално градче или, ако го кажем по американски, голям супермаркет.). Въпросният град беше столицата на Кумболаланд - африканска държава, която живееше в мир и сговор от три хиляди години насам. Трийсетина години тя се казваше Сър Хенри Кларксънланд, но тъй като не притежаваше абсолютно никакви минерални богатства, а стратегическата ѝ важност беше колкото на банан, държавицата биде тласната към самоуправление с почти неприлична припряност.

Кумболаланд вероятно беше бедна и без съмнение скучна, но че беше мирна - беше. Разните населяващи я племена се разбираха съвсем добре помежду си и отдавна бяха изковали от мечовете си рала; през 1952-ра на градския площад беше станало сбиване между пиян воловар и не по-малко пиян крадец на волове. Хората още приказваха за това.

Скарлет се прозя в жегата. Повя си с широкополата си шапка, зарязя камиона, който вече за нищо не ставаше, на прашната улица и се шмугна в някакъв бар.

Купи си кутия бира, пресуши я на един дъх и се ухили на бармана.

- Камионът ми има нужда от поправка - рече тя. - Има ли тук някой, към когото да се обърна?

Барманът пусна огромна, сърдечна усмивка. Беше впечатлен от това как гаврътна бирата.

- Само Нейтън, госпожице. Но Нейтън се върна в Каунда да нагледа фермата на тъста си. Скарлет си поръча още една бира.

- Та тоя Нейтън... Някаква представа кога ще се върне?

- Другата седмица, може би. Може би след две седмици, скъпа госпожице. Хо, тоя Нейтън, какъв е хаймана с хаймана, а?

Той се понаведе.

- Сама ли пътувате, госпожице?

- Да.

- Опасно е. В днешно време всякакви откачалки кръстосват друмищата. Лоши хора. Не местните момчета - побърза да добави.

Скарлет вдигна идеално оформената си вежда.

Въпреки жегата барманът се разтрепера.

- Благодаря за предупреждението - измърка Скарлет. Гласът ѝ звучеше като нещо спотайващо се във високата трева, което се забелязва само по трепкането на ушите, колчем наблизко се завърти нещо младо и крехко.

Тя докосна шапката си за сбогом и излезе навън.

Жаркото африканско слънце я мореше; камионът клечеше наред улицата, натоварен с пушки, амуниции и мини. Така доникъде нямаше да стигне.

Скарлет се вторачи в камиона.

На покрива му беше кацнал лешояд. Беше пропътувал вече почти петстотин километра заедно със Скарлет. Оригваше се тихичко.

Тя огледа улицата: две жени си бърбеха на един ъгъл; сдухан продавач седеше пред куп нашарени кратуни и пъдеше мухите; няколко дечица лениво си играеха в прахта.

- Какво пък, по дяволите - рече тя. - И без това имам нужда от малко почивка.

Това се случи в сряда.

В петък градът вече беше забранена зона.

Следващия вторник икономиката на Кумболаланд бе съсипана, двайсет хиляди души бяха загинали (включително барманът, застрелян от бунтовниците, шурмували барикадите на пазара), почти сто хиляди - ранени, всичките разнообразни оръжия на Скарлет до едно бяха изпълнили съответните си функции, а лешоядът бе умрял от мазна дегенерация.

Скарлет беше хванала последния влак и напускате страната. Време беше да сменя занаята, усещаше го. Занимаваше се с оръжия от ужасно много време. Искаше промяна. Нещо с възможности. Идеята да стане журналистка доста ѝ допаднаше. Възможност. Тя си повя с шапката и кръстоса дългите си крака.

По-нататък във влака никакви се сбиха. Скарлет се усмихна. Хората вечно се биеха - за нея или покрай нея; много мило наистина.

Сейбъл имаше черна коса, спретната черна брадица и току-що бе решил да спретне корпорация. Беше извел счетоводителката си да пийнат нещо.

- Как се справяме, Франи? - попита я той.

- Досега са продадени дванайсет милиона бройки. Можеш ли да повярваш?

Седяха на чашка в един ресторант на име "Върхът на шестите" на най-горния етаж на Пето авеню 666 в Ню Йорк. Това открай време се струваше леко забавно на Сейбъл. От прозорците на ресторанта се виждаше цял Ню Йорк; нощем цял Ню Йорк виждаше огромните три шестии, украсяващи и четирите стени на сградата. Разбира се, това си беше чисто и просто пореден номер. Почнеш ли да броиш, най-накрая все ще стигнеш и до него. Но няма как да не се усмихнеш.

Сейбъл и счетоводителката му тъкмо идваха от един малък, скъп и особено изискан ресторант в Гринич вилидж, чиято кухня беше изцяло nouvelle: шушулка зелен фасул, грахче и тънко резенче

пилешки гърди, естетически аранжирани върху квадратна порцеланова чиния.

Сейбъл беше измислил nouvelle кухнята последния път, като ходи в Париж.

Счетоводителката омете мръвката със зеленчуци за има няма петдесет секунди и прекара остатъка от вечерята, втренила ту в чинията, ту в приборите, а от време на време и в сътрапезниците им такъв поглед, като че се чудеше какви ли са на вкус. Всъщност така си и беше. На Сейбъл му беше страшно забавно.

Той си играеше с чашата си с минерална вода.

- Дванайсет милиона, а? Бива, бива.

- Страхотно е!

- Значи правим корпорация. Време е за големия удар, прав ли съм? В Калифорния, мисля. Искам фабрики, ресторанти - всичкото му там. Ще запазим и издателския клон, но е време да разнообразим. Нали така?

Франи кимна.

- Добре звучи, Сейбъл. Ще ни трябват...

Един скелет я прекъсна. Скелет в рокля от Диор, със загоряла кожа, опъната почти до пръсване върху деликатните черепни кости. Скелетът беше с дълга руса коса и идеално начервени устни: изглеждаше като персоната, която всички майки на света сочат, мърморейки: "Ето какво ще стане с тебе, ако не си ядеш зеленчуците." Приличаше на шикозен плакат "Помощ за гладуващите".

Беше най-добрата манекенка в Ню Йорк. Държеше книга. Заговори:

- Ах, извинете, господин Сейбъл, надявам се, че не ви се натрапвам, но вашата книга, вашата книга промени живота ми. Чудех се дали бихте имали нещо против да ми дадете автограф? - тя умолително втрени в него очи, хлътнали дълбоко във великолепно гримираните орбити.

Сейбъл кимна грациозно и пое книгата.

Не беше за учудване, че го позна, защото тъмносивите му очи гледаха втречено от снимката на гланцираната корица. "Диета План С: слаби и красиви" - така се казваше книгата; диетата на века!

- Как се пише името ви? - попита той.

- Шеррил. С две "р", едно "и" и едно "л".

- Напомняте ми за една моя много-много стара приятелка - каза ѝ той, докато надписваше бързо и сръчно заглавната страница. - Заповядайте. Радвам се, че ви харесва. Винаги е приятно да срещаш почитатели.

Беше написал следното:

Шеррил,

Един хиникс пшеница за динар, и три хиникса ечемик за динар; а дървеното масло и виното не повреждай.

Откровение, глава 6, стих 6.

Д-р Рейвън Сейбъл

- От Библията е - осведоми я той.

Тя затвори почтително книгата и се отдръпна от масата, като благодари на Сейбъл - той не знаел какво означава това за нея, бил променил живота ѝ, наистина го бил променил...

Всъщност той никога не бе защитавал медицинската титла, за която претендираше, защото по онова време университети нямаше, но виждаше, че тя гладува до смърт. Даваше ѝ най-много още два месеца. "План С". Решете проблемите си с теглото окончателно и безвъзвратно.

Франи чукаше лакомо по лаптопа си и планираше следващата фаза на Сейбълловата трансформация на хранителните навици на западния свят. Сейбъл ѝ беше купил компютъра като личен подарък.

Беше много-много скъп, много мощен и ултратънничък. Той обичаше тънчките неща.

- Има едно европейско предприятие, което можем да закупим като начална опора - "Холдингс инкорпорейтид". Това ще ни предостави данъчната база на Лихтенщайн. Ако прекараме парите през Каймановите острови за Люксембург и оттам за Швейцария, можем да платим фабриките във...

Но Сейбъл вече не я слушаше. Той си спомняше изисканото малко ресторантче. Беше му хрумнало, че никога до сега не беше виждал закуп толкова много богати хора, толкова изгладнели.

Усмихна се - честната, открита усмивка, която върви със задоволството от работата, свършено и чисто. Той просто си убиваше времето, докато дойде редът на главното събитие, но по какви изтънчени начини го убиваше само! Времето, а понякога и хора.

Понякога го наричаха Уайт или Блан, или Албус, Белезникавия, Вайс, Снежко, или с още някое от стотината му имена. Кожата му беше бледа, косата - избелялоруса, очите - бледосиви. На пръв поглед изглеждаше малко над двайсетте, а втори поглед никой никога не му хвърляше. Беше почти

невъзможно да го запомниш.

За разлика от двамата си колеги той никога не успяваше да се задържи твърде дълго на каквато и да било работа. Беше работил всевъзможни интересни неща на куп интересни места. (Беше работил в Чернобилската електроцентрала, в Уинсдейл, на Три майл Айлънд - все някаква дребна, несъществена служба.)

Беше второстепенен, но ценен сътрудник на редица научноизследователски институти. (Беше помогнал при разработването на бензиновия двигател, пластмасите и кутиите за бира с вградена отварачка.) Всичко му идеше отръпки.

Всъщност никой не го забелязваше. Беше ненаатрапчив; присъствието му се проявяваше чрез доказателства. Като се замислиш внимателно, се сещаш, че все нещо трябва да е вършил и все някъде трябва да е бил. Но беше много лесно да го забравиш този господин Уайт.

По това време работеше като матрос на петролен танкер на път за Токио. Капитанът се въргаше пиян в каютата. Помощник-капитанът беше на носа. Вторият помощник - в камбуза. Това горе-долу беше целият екипаж: корабът беше почти напълно автоматизиран. За хора нямаше кой знае колко работа.

Но ако човек съвсем случайно натиснеше копчето "СПЕШНО ИЗХВЪРЛЯНЕ НА ТОВАРА" на мостика, автоматичните системи щяха да се погрижат за изпускането на големи количества черна слюз в морето - милиони тонове суров петрол, чийто ефект върху птиците, рибите, растителността, животните и хората в района щеше да бъде опустошителен. Разбира се, имаше дюзини предпазни блокировки и обезопасяващи системи..., но чудо голямо - тях винаги си ги имаше.

Последваха големи спорове за това кой точно бил виновен. Най-накрая оставиха въпроса неразрешен; вината беше разпределена поравно. Нито капитанът, нито помощникът, нито вторият помощник никога вече не се хванаха отново на работа.

Незнайно как никой не се присети за моряка Уайт, който вече беше преполовил пътя към Индонезия на параход бродяга, фрашкан до козирката с ръждясали метални варели, пълни с някакъв особено токсичен препарат против плевели.

Имаше и Още Един. Той беше на площада в Кумболаланд. Беше и в ресторантите. Беше в рибите, във въздуха, във варелите с химикал. Беше по пътищата, в къщите, в дворците и в колибите.

Никъде не беше непознат, от него нямаше отърване. Вършеше онова, което най-добре умееше, и беше онова, което вършеше.

Не се помайваше. Работеше.

Хариет Доулинг се върна вкъщи с бебето си, което по съвета на сестра Вира Многословна - тя беше по-убедителна от сестра Мери - и с телефонното съгласие на мъжа си бе кръстила Маг.

Културното аташе се върна вкъщи след седмица и заяви, че детенцето било одрало кожата на неговия род. Освен това накара секретарката си да пусне обява в "Лейди", че търсят бавачка.

Кроули беше гледал "Мери Попинс" по телевизията една Коледа (всъщност задкулисно Кроули имаше пръст в голяма част от телевизията, макар неговата истинска гордост да беше, че е измислил телевизионните състезания). Позачуди се дали да не използва ураган - ефикасен и невероятно стилизиран начин да разкара опашката от бавачки, която неминуемо щеше да се образува или може би да се натрупа пред резиденцията на културното аташе в Риджънт парк.

Задоволи се с несанкционирана стачка в метрото и в уречения ден се появи само една бавачка.

Беше облечена в плетен костюм от туид и носеше дискретни перлени обеци. Нещо в нея може и да подсказваше "бавачка", но го казваше полугласно, както говорят британските икономисти в някои американски филми. Освен това въпросното нещо се прокашляше дискретно и мънкаше, че тя ще да е от онези бавачки, предлагащи неопределени, но странно откровено ясни услуги в определени списания.

Чакълът по пътеката хрущеше под обувките ѝ с равни подметки, а край нея тихо ситнеше сиво куче, от чиито челюсти се стичаха белезникави лиги. Очите му бляскаха в алено; оглеждаше се лакомо насам-натам.

Тя стигна тежката дървена врата, усмихна се на себе си - кратък проблясък на задоволство - и позвъни на звънеца. „Дръннн!“ - издрънка той мрачно.

Вратата отвори иконом, дето се вика, от старата школа*. (* Вечерна школа точно зад Тотнъм корт роуд; държеше я един възрастен актьор, играл икономисти и камериери в киното, в телевизията и на

сцена още от двайсетте години, та до днес.)

- Аз съм Ащорет, бавачка - представи се тя. - А това - продължи тя, докато сивото ѝ куче оглеждаше внимателно икономата и вероятно замисляше къде да зарови костите му - е Ровър.

Бавачката остави кучето в градината, мина интервюто с отличие и госпожа Доулинг я поведе да види новия си подопечен.

Ащорет се усмихна гадно.

- Какво сладко дете - рече тя. - Скоро и тротинетка ще поиска!

По случайно съвпадение същия следобед постъпи и още един нов член на персонала. Това беше градинарят, който се оказа невероятно добър в занаята си. Никой така и не разбра защо и как - той лопата като че не пипваше и пръста си не мърдаше да отърве градината от внезапно изпълнилите я птици ята, които при първа възможност го накачулваха целия. Човекът просто си седеше на сенчица, а около него градините на резиденцията цъфтяха и процъфтяваха.

Когато порасна достатъчно и проходи, Маг често слизаше при него, а бавачката се занимаваше с каквото там се занимаваше през свободните си следобеди.

- Това тук е брат Плужек - разправяше му градинарят, - а таз мъничка гадинка тук е сестрица Гъгрица. Помни и не забравяй, Магенце, докато вървиш по друмищата и сокаците на великолепия и противен житейски път, да обичаш и почиташ всичко живо.

- Бавачката ми лече, че всичко живо биуо достойно да бъде само кал под клаката ми, господин Флансис - казваше му малкият Маг, докато галеше брат Плужек, а после съвестно си бършеше ръчичката о гаширизоната си марка □Жабока Кърмит".

- Не слушай таз жена - казваше му Франсис. - Мене слушай.

Нощем леля Ащорет пееше на Маг детски песнички:

О, великият херцог на Йорк
със десетхилядната си войска!

Поведе я той Горчак, на Върха.

И смаза вси народи на света, и подчини ги
на Сатаната, господаря наш.

Или:

Туй малко прасенце за Хадес замина.

Туй малко прасенце във къщи остана.

Туй малко прасенце нагъваше то

сурово, димящо човешко месо,

туй малко прасенце девици насилваше,

туй малко прасенце пък - то изкатери купове

от трупове, за да стигне върха.

- Блат Флансис гладинала казва, че тлябвало безколистно да отлупвам с йюбов и доблодетел всичко живо - възразяваше Маг.

- Не го слушай този мъж, миличко - шепнеше бавачката, докато го завиваше в малкото му креватче.

- Мене слушай.

И така си вървеше.

Уговорката сработваше идеално. Победа с нулев резултат. Леля Ащорет купи на детето тротинетка, но така и не успя да го убеди да я подкара вътре из къщата. Пък и него го беше страх от Ровър.

Кроули и Азирафел зад кулисите се срещаха по автобусите, в картинни галерии и на концерти - сравняваха бележки и се подхилваха.

Когато Маг стана на шест години, бавачката му напусна и отведе Ровър със себе си; същия ден подаде оставка и градинарят. Никой от двамата не напусна със същата бодра крачка, с която беше дошъл.

Сега пък Маг бе поет от двама частни учители.

Господин Харисън го учеше за Атила - вожда на хуните, за Влад Дракула и Мрака, присъщ на Човешкия дух*. (* Избягваше да споменава, че Атила бил много мил с майка си или че Влад Дракула се отнасял особено педантично към всекидневните си молитви.)

Опитваше се да научи Маг как да произнася политически речи така, че да подккоросва тълпите и да печели умовете и сърцата на мнозинствата.

Господин Кортеше го учеше за Флорънс Найтингейл* (* Онова за сифилиса го пропускаше.), за Ейбрахам Линкълн и да цени изкуството. Опитваше се да го научи на свободна воля, на самоотверженост и на □Постъпвай с другите така, както искаш да постъпват с тебе".

И двамата му четяха пространно откъси от Откровението на Йоана.

Въпреки упоритите им усилия Маг проявяваше прискръбни математически наклонности. Никой от

учителите не беше съвсем доволен от неговия напредък.

На десет години Маг се увличаше по бейзбола; обичаше пластмасови играчки, които се преобразуваха в други пластмасови играчки, неразличими от първия комплект пластмасови играчки, освен за опитното око; обичаше колекцията си от марки; обичаше дъвка с аромат на банан; обичаше комикси, анимационни филмчета и колелото си марка БМХ.

Кроули се тревожеше.

Намираха се в кафенето на Британския музей, друго убежище на уморените герои на Студената война. На масата вляво двама като че глътнали бастуни американци с костюми предаваха с потаен вид куфарче, пълно с отречени долари, на дребничка тъмнокоса женица със слънчеви очила; на масата вдясно заместник-началникът на М1-7 и офицерът от местната секция на КГБ спореха у кого да остане сметката за чая и кифлите.

Най-накрая Кроули произнесе онова, което през последното десетилетие не смееше дори да си помисли.

- Мене ако питаш - рече той, - момчето е прекалено нормално, да го вземат мътните.

Азирафел лапна още едно пикантно "яйце по дяволски" и го преглътна с кафе. После попи устни с хартиена салфетка.

- Това е заради доброто ми влияние - усмихна се той лъчезарно. - Или по-скоро - нека им отдадем заслуженото - заради влиянието на моя малък екип. Кроули поклати глава.

- Това го отчитам. Виж какво, сега той трябваше вече да се пробва да изкривява обкръжаващия го свят според собствените си желания, да го оформя според собствените си представи - такива ми ти работи. Абе не точно да се пробва. Той ще го прави, без дори да се усеща. Да си забелязал някакво доказателство за нещо такова?

- Ами не, ама...

- Той вече трябва да се е превърнал в централа, произвеждаща груба сила. Такъв ли е?

- Е, не, доколкото съм забелязал, но...

- Прекалено е нормален. - Кроули забарабани с пръсти по масата. - Това не ми харесва. Нещо не е наред. Но просто не мога да напирам какво.

Азирафел си взе от ангелския кейк на Кроули.

- Е, момчето расте. И, разбира се, небесното влияние в живота му.

Кроули въздъхна.

- Просто се надявам, че ще знае как да се справи с адовата хрътка, това е.

Азирафел вдигна вежди.

- Адова хрътка?

- На единиятия му рожден ден. Снощи получих известие от Ада. - Известието беше дошло по време на "Златните момичета", едно от любимите телевизионни предавания на Кроули. Цели десет минути Роуз му долага нещо, което би могло да бъде съвсем кратко съобщение, и когато възстановиха непъкленото излъчване, Кроули съвсем бе загубил нишката на сюжета. - Изпращат му адова хрътка да ситни до него и да го варди от всякакви злини. Най-едрата, която им се намира.

- Хората няма ли да кажат нещо по повод внезапната поява на огромно черно куче? Родителите му, като начало.

Кроули се изправи рязко и настъпи българското културно аташе, който приказваше оживено на Пазителя на антиките на Нейно величество.

- Никой няма да забележи нищо извън нормалното. Това тук ти е реалността, ангелче. А младият Маг може да прави с нея каквото си поиска, независимо дали го знае или не.

- Та кога ще се появи то? Това куче? Има ли си име?

- Казах ти. На единиятия му рожден ден. В три часа следобед. Ще се самонасочи към него, така да се каже. Предполага се, че той сам ще му даде име. Много е важно сам да му даде име. Името определя целта на кучето. Според мен ще е нещо като Убиец или Ужас, или Нощна засада.

- Ти ще бъдеш ли там? - попита нехайно ангелът.

- Не бих го изтървал за нищичко на света - отвърна Кроули. - Силно се надявам на детето да му няма нищо твърде нередно. Във всеки случай ще видим как ще реагира на кучето. Това би трябвало да ни подсказва нещо. Надявам се да го върне или да се уплаши от него. Даде ли му име, загубени сме. Той ще добие всичката си мощ - и тогава Армагедон вече ще ни причаква зад ъгъла.

- Според мен - заключи Азирафел, докато отпиваше от виното си (което тъкмо се бе превърнало от леко биещо на оцет божоле в съвсем приемливо, но доста шашардисано "Шато Лафит", реколта 1875), - според мен ще се видим там.

СРЯДА

Беше горещ, задушен августовски ден в центъра на Лондон.

Единайстият рожден ден на Маг беше много добре посетен. Присъстваха двайсет момченца и седемнайсет момиченца. Присъстваха и много мъже с еднакви ниски руси подстрижки, тъмносини костюми и кобури на гърдите. Имаше екип от доставчици, домъкнали желета, торти и купи с чипс. Старинно бентли водеше парада на техните микробуси.

Неочаквани стомашни болезии бяха тръшнали невероятните Харви и Ванда, специалисти по детски партита, но с providенчески обрат на съдбата, изневиделица им се намери заместител. Фокусник. Всеки си има свое малко хоби. Въпреки настоятелните съвети на Кроули, Азирафел възнамеряваше да намери добро приложение на своето.

Азирафел се гордееше особено много с магическите си умения. През осемдесетте години на осемнайсти век бе посещавал курс, воден от Джон Масклин, и бе прекарал близо година, упражнявайки се в ловкост на ръцете, премтане на монети и вадене на зайчета от шапки. По онова време си мислеше, че доста се е изпраскал. Работата е там, че макар Азирафел да бе способен на неща, които биха накарали целия Магически кръг да си сдаде вълшебните пръчки, когато упражняваше ръкотворна магия, той никога не прилагаше онова, което бихме могли да наречем "негови вродени сили". Кое то си беше основна спънка. Започваше да му се иска навремето да бе продължил да се упражнява.

И все пак, размишляваше той, това си беше като карането на колело. Никога не го забравяш. Фокусническата му дреха се бе понапрашила, но щом я облече, се почувства добре. Дори и едновременноните лафове започваха да му идват на езика.

Деца то го зяпаха с недоумение и презрително неразбиране. Зад бюфета Кроули в бялото си келнерско сако се гърчеше от неудобство по съвместителство.

- А сега, млади господа и дами, виждате ли моя опърпан цилиндър? Каква шокиращо гадна шапка, както казвате вие, младите! И вижте - вътре няма нищо. Но ала-бала портокала, що за чудо е туй вътре? Ами че това е нашият рошав приятел зайчето Хари!

- Беше в джоба ти - посочи Маг. Другите деца закимаха в съгласие. За какви ги мислеше тоя? За дечица?

Азирафел си спомни как Масклин го беше учил да се справя с такива, дето се обаждат като черни станции. "Обърнете го на майтап, скудоумници такива - на вас най-вече говоря, господин Фел (името, което по онова време бе приел Азирафел). Разсмейте ги и всичко ще ви простят!"

- Хо-хо, чактисал си значи как става номерът с шапката - изкиска се той. Деца то се взираха в него с каменни лица.

- Ти си пълна издънка - заяви Маг. - Аз и без туй исках рисувани филмчета.

- Прав е, да знаеш - подкрепи го малко момиченце с конска опашка. - Голяма си издънка. А сигурно си и педал.

Азирафел се втрени отчаяно в Кроули. Що се отнасяше до него, младият Маг без съмнение бе белязан с петното на пъкъл и колкото по-скоро се появеше Черното куче, та да се ометат от тук най-после, толкова по-добре.

- А сега на някой от вас, мъничета, да му се намира такова нещо като грош? Не, млади господарю? Тогава какво е туй нещо, дето го виждам зад ухото ви...?

- На моя рожден ден имаше рисувани филмчета - заяви момиченцето. - И ми пушнаха трансформър и мойтомалкопони и атакатанадесептикони и тъндъртанк и...

Кроули изпъшка. Детските тържества очевидно бяха места, на които всеки ангел, притежаващ поне грам здрав разум, би се побоял да припари. Кресливи детински гласчета писнаха в циничен възторг, щом Азирафел изпусна трите нанизани една в друга метални халки.

Кроули извърна очи и погледът му попадна върху отрупана с подаръци маса. От една висока пластмасова конструкция в него се взираха две мънички мънистени оценца.

Кроули ги огледа добре за алено огнено сияние. Имаш ли си работа с бюрократите от Ада, не се знае, знае ли се. Като едното нищо биха ти пратили хамстер вместо куче.

Не, съвсем нормален хамстер си беше. Живееше си в покъртителна конструкция от цилиндри, сфери и колела за тичане, каквато Испанската инквизиция би разработила, стига да имаше достъп до преса за пластмасови форми.

Погледна часовника си. На Кроули никога не му беше хрумвало да му смени батерията - тя беше изгнила преди три години, но часовникът продължаваше да показва времето съвсем точно. Часът беше три без две минути.

Азирафел се пошашаваше все повече и повече.

- На някого от тук събралата се компания да му се намира такова нещо като джобна носна кърпичка? Не? - По викторианско време да не си носиш носна кърпичка, беше нещо нечувано, а

фокусът, състоящ в това да извадиш по вълшебен начин от кърпичката гълъб, който вече нервно кълвеше китката на Азирафел, не можеше да стане без такава. Ангелът се опита да привлече вниманието на Кроули, не успя и в отчаянието си посочи един от охраната. Онзи се размърда неловко.

- Ти, прекрасни ми юначаго. Ела тук. Според мен, ако си бръкнеш в джоба на гърдите, може и да намериш фина копринена кърпичка.

- Съвсем не, сър. Боясеченесър - отвърна човекът от охраната, забил поглед право пред себе си. Азирафел му намигна отчаяно.

- Не! Давай, момчето ми, погледни, моля те. Охранителят бръкна във вътрешния си джоб, комай се изненада и измъкна оттам носна кърпа от синя като пачи яйца коприна, поръбена с дантелка.

Азирафел почти веднага се усети, че беше сбъркал с дантелката, тъй като тя закачи прибория в кобура пистолет; патлакът профуча през стаята и тупна тежко в една купа с желе.

Децата заръкопляскаха на пресекулки.

- Хей, не беше зле! - заяви момиченцето с плитката. Маг вече бе притичал през стаята и наградил пистолета.

- Горещите, смръдливци! - изкомандва радостно той.

Охранителите се намериха в затруднение.

Някои бръкнаха за собствените си пистолети; други запристъпваха предпазливо към или по-далечко от момчето. Другите деца взеха да хленчат, че и те искали пистолети, а няколко по-открехнати дечурлига започнаха да дърпат пистолетите на охранителите, които най-неразумно си ги бяха извадили.

После някой замери Маг с желе.

Момчето писна и натисна спусъка. Пистолетът беше "Магнум", калибър 32, вариант ЦРУ, сив, гаден, тежък, способен да гръмне човек от трийсет крачки разстояние и подир човека да остане само червена мъгла, противна гадория и известно количество канцеларска работа.

Азирафел примигна.

Тънка струйка вода бликна от дулото и намокри Кроули, който гледаше през прозореца и се опитваше да види дали в градината не се навърта огромно черно куче.

Азирафел като че се засрами.

После една сметанова торта го шляпна по лицето.

Беше почти три часът и пет минути.

С един жест Азирафел превърна и останалите патлаци във водни пистолетчета и си излезе.

Кроули го намери отвън, на тротоара - ангелът се опитваше да измъкне един доста изтормозен гълъб от ръкава на редингота си.

- Късно е - рече Азирафел.

- Виждам - отвърна Кроули. - Много навътре в ръкава си го наврял. - Той се пресегна, измъкна пукасалата птица от ръкава на Азирафел и отново й вдъхна живот. Гълъбът изгука благодарно и предпазливо отлетя.

- Не птицата - рече ангелът. - Кучето. То закъснява. Кроули поклати замислено глава.

- Ще видим.

Той отвори вратата на колата и включи радиото.

- Колко ми върви, върви, върви, върви, о, колко ми върви в ЗДРАВЕЙ, КРОУЛИ - пропя Кайли Миноуг.

- Здравейте. Хммм... кой се обажда?

- ДАГОН, ГОСПОДАР НА АРХИВИТЕ, ВЛАДЕТЕЛ НА ЛУДОСТТА, ПОДХЕРЦОГ НА СЕДМОТО МЪЧЕНИЕ. С КАКВО МОГА ДА ТИ БЪДА ПОЛЕЗЕН?

- Адската хрътка. Просто... ъ-ъ... такава, проверявам дали е потеглила нормално.

- ПУСНАТА Е ПРЕДИ ДЕСЕТ МИНУТИ. ЗАЩО? ПРИСТИГНА ЛИ ВЕЧЕ? НЕЩО НЕ Е НАРЕД ЛИ?

- О, не. Всичко е наред. Всичко нормално. О-па, виждам я. Хубаво куче. Точно куче. Всичко е страхотно. Хора, вие там, долу, се справяте страхотно. Е, много се радвам, че си поговорихме, Дагон. Хайде дочуване, а?

Той изключи радиото.

Двамата се спогледаха. Вътре в къщата се разнесе силен гръм и един прозорец се пръсна.

- Леле-мале - смънка Азирафел и пропусна да изругае с ошлайфаната лекота на човек, прекарал шест хиляди години, без да ругае, и нямащ намерение тепърва да започва. - Трябва да съм пропуснал някой пистолет.

- Куче няма - рече Кроули.

- Няма куче - съгласи се Азирафел. Демонът въздъхна.

- Качвай се в колата - рече той. - Трябва да го обсъдим. О, и, Азирафел...
- Да?
- Избърши се от тая скапана торта, преди да влезеш.

Беше жарък, притихнал августовски ден далеч от центъра на Лондон. Край шосето за Тадфийлд прахът тегнеше по бурените. Пчели жузаха в плетищата. Въздухът лъхаше на престоляло и претоплено.

Разнесе се звук - сякаш хиляда метални гласа, крещящи "Ура!", рязко секнаха.

И на пътя се появи черно куче.

Куче трябваше да е. Имаше кучешка форма.

Има кучета, които, като ги срещнеш, ти напомнят, че въпреки хилядите години еволюция, дело на човека, само две похапвания делят кучето от вълка. Тези кучета напредват устремено и целенасочено - самата въплътена пустош, с жълти зъби, с вонящ дъх, - докато в далечината собствениците им нареждат; "Той всъщност си е едно дърто псе и нищо повече, ако ви досажда, само го сритайте", а в зеленото на очите им пламенят и трепкат червените огньове на плейстоцена...

Това куче тук би накарало дори и подобно псе да се шмугне нехайно под дивана и да се престори на изключително заето с гумения си кокал.

Вече беше започнало да ръмжи и ръмженето му бе ниското, тътнешо ръмжене на навита на пружина заплаха - онова ръмжене, което започва в дъното на гърлото и свършва в нечие чуждо гърло.

От челюстите му капеха лиги и цвъртяха върху асфалта.

То пристъпи няколко крачки напред и подуши начумерения въздух.

Ушите му трепнаха.

Нейде далече се чуваха гласове. Глас. Момчешки глас - ала на този глас то бе създадено да се подчинява, не можеше иначе, освен да се подчинява. Кажеше ли този глас "Следвай!", щеше да следва; кажеше ли "Убий!", щеше да убива. Гласът на неговия господар.

То прескочи плета и се затича през полето отвъд. Един бик, както си пасеше, го погледна за миг, претегли шансовете си и припряно затопурка към отсрещния плет.

Гласовете идеха от една рехава горичка. Черната хрътка се промъкна по-наблизо. От челюстите ѝ капеха лиги.

Един от другите гласове рече:

- Никога няма да го направи. Все разправя, че щял да го направи, и никога не го прави. Има да си чакаш татко ти да ти подари животното! Животно, дето да е поне интресно. Сигур ще да е от онези буболечки, "пръчиците". Това според татко ти е "интресно".

Хрътката направи жест, равносилен при кучетата на вдигането на рамене, но веднага загуби интерес, защото сега заговори Господарят, Центърът на вселената.

- Ще бъде куче - рече той.

- Хм. Ти не знаеш, че ще е куче. Никой не е казал, че ще е куче. Откъде знаеш, че ще е куче, като никой не ти го е казал? Татко ти през цялото време ще мрънка що ядене изяждало.

- Декоративни храсти - третият глас беше много по-превзет от първите два. Притежателят на такъв глас би трябвало да е от ония хора, които, преди да изработят пластмасов модел, не само отначало ще отделят и ще преброят всички части, както пише в инструкцията, но и първо ще боядисат всички части, които имат нужда от боядисване преди сглобяването, и ще ги оставят да изсъхнат както трябва. Беше само въпрос на време този глас да се свърже с наемното счетоводство.

- Те не ядат декоративни храсти, Уенсли. Къде си виждал куче да ти гризе декоративен храст?

- Искам да кажа, пръчиците ги ядат. Абе те всъщност са страшно интересни. Когато се чифтосват, се ядат една друга.

Последва замислена пауза. Хрътката се промъкна още по-близо и разбра, че гласовете идваха от една дупка в земята.

Всъщност дърветата скриваха прастара варовикова кариера, сега наполовина обрасла с тръни и лози. Прастара, но явно не и зарязана. Пътечки я кръстосаха; изгладени следи свидетелстваха за редовна употреба от скейтбордове и от велосипедисти в качеството ѝ на "Стена на смъртта" - или поне "Стена на яко ожуленото коляно". Парчета старо, разнищено в опасна степен въже висяха от някои от по-достъпните клони. Виждаше се изгорял, ръждясал "Триумф хералд истейт", затънал наполовина в копривака.

В едно къоше заплетен гъсталак от колела и ръждясали телове отбелязваше местоположението на

прочутото Изгубено гробище, където идваха да умрат количките от супермаркета.

Ако си дете, това си беше същински рай. Местните възрастни му викаха Преизподнята.

Хрътката се вгледа през една копривна гуфа и забеляза четири фигурки, приседнали посред кариерата върху онази незаменима част от обзавеждането на всяка добра тайна бърлога навсякъде - обикновената щайга от мляко.

- Не е вярно!

- Вярно е.

- Ха на бас, че не е вярно - заяви първият говорещ. Определени нотки в гласа му го определяха като детски, момичешки. Гласът бе обагрен с ужасено очарование.

- Всъщност точно така правят. Имах шест, преди да заминем на почивка, и забравих да им сменя клонките, а като се върнах, имах вече само една, голяма и дебела.

- Тцъ. Това не беше за пръчиците, ами за богомолките. Гледах по телевизията как една голяма женска изяде оная другата като стой та гледай.

Последва нова натежала пауза.

- Те за какво се молят? - рече Гласът на господаря.

- Де да знам. Да не им се наложи да се женят, предполагам.

Хрътката успя да намести едно от очищата си върху една дупка в потрошената ограда на кариерата и се загледа надолу.

- Както и да е, същото е като с колелата - продължи авторитетно първоговорившият. - Мислех си, че ще ми подарят онова колело със седемте скорости и с тясната издължена седалка и лилаво боядисано, и въобще, а те ми подариха онова светлосиньото. С кошничка. Момичешко колело.

- Ами че ти си момиче - обади се някой.

- Това е сексизъм и нищо друго. Да раздаваш наляво надясно подаръци като за госпожички на хората само защото били момичета.

- На мене ще ми подарят куче - рече твърдо Гласът на господаря. Господарят седеше гърбом към него; хрътката не виждаше чертите му.

- Да бе, да, някой от ония грамаданските ротвайлери, нали? - попита момичето с унищожителен сарказъм.

- Не, ще е такова куче, дето можеш да се забавляваш с него - отвърна Гласът на господаря. - Не някое голямо... .. очите сред копривата бързо се снишиха...

- ... ами такова куче, дето е страшно умно и се завира по засешки дупки, а едното му ухо е много смешно и като че ли вечно е обърнато на обратно. Освен това ще е истински помиър. Улична превъзходна.

Нечуто за онези вътре, на ръба на кариерата проехтя мъничка гръмотевичка. Може би бе предизвикана от внезапното втурване на въздух във вакуума, причинен от превръщането на много едро куче в дребно кутре.

Последвалото слабо изпукване може и да се дължеше на ухо, което се извързва на обратно.

- И ще го нарека... - продължи Гласът на господаря. - Ще го нарека...

- Да? - обади се момичето. - Та как викаш, че ще го наречеш?

Хрътката чакаше. Това беше мигът. Наименуването. То щеше да ѝ даде цел, предназначение, идентичност. Очите ѝ засияха в матовочервено, макар че в момента се намираха много по-близо до земята; лиги покапаха сред копривата.

- Ще го нарека Куче - заключи твърдо Господарят. - С такова име си спестяваш сума ти дертове.

Адската хрътка се спря. Дълбоко в своя дяволски кучешки мозък тя осъзнаваше, че нещо не е наред, но не се ли подчинеше, тя беше нищо, а внезапно бликналата огромна обич към Господаря надделя над всички опасения. Че коя беше тя, та да има думата колко голяма да бъде, тъй де?

И се затича в тръс надолу по хълма към своята съдба.

Странна работа. Винаги ѝ се бе искало да напада хората, но сега осъзна, че противно на всякакви очаквания в същото време ѝ се иска и да маха с опашка.

- Ти каза, че бил той! - изпъшка Азирафел и разсеяно обърса и последната бучка сметанова торта от ревера си. После облиза пръсти.

- Той беше - заяви Кроули. - Тъй де, редно е аз да съм наясно, нали така?

- Тогава значи се намесва някой друг.

- Друг няма! Само ние сме, ясно? Доброто и Злото. Едната страна или другата. Той тресна по кормилото.

- Направо ще се шашнеш на какво могат да те направят там, долу - заяви той.

- Чини ми се, че ще е подобно на онова, дето те правят там, горе - отвърна Азирафел.
- Я стига! Вие там си имате Божия милост - тросна му се Кроули.
- Така ли? Ти в Гомора ходил ли си?
- Че как - отвърна демонът. - Имаше една страхотна кръчмичка, дето забъркваха едни страхотни коктейли от ферментирали фурми с индийско орехче и смляна лимонова трева...
- Имах предвид след онова.
- О.

Азирафел заяви:

- Нещо трябва да е станало в болницата.
- Не може да е станало! Беше пълно с хора!
- Чии хора? - запита студено Азирафел.
- Мои хора - поправи се Кроули. - Е, не точно моите хора. Нали ме разбираш. Сатанисти. Опита се да го произнесе презрително. Освен, разбира се, по въпроса, че светът е невероятно интересно място, на което и двамата искаха да се радват възможно най-дълго, демонът и ангелът бяха на едно мнение за твърде малко неща. Но що се отнася до разни хора, които по една или друга причина бяха склонни да се кланят на Принца на мрака, двамата направо си бяха плюли в устите. Кроули винаги се бе срамувал от тях. Не биваше да се държиш с тях грубиянски, но нямаше как да не изпитваш към тях същите чувства, каквито ветеран от Виетнам би изпитвал към човек, дето се изтупва с военни дрешки на събранията на махленския доброволен отряд.

Освен това тях вечно ги тресеше такъв потискащ ентузиазъм. Вземете например всички ония истории с обърнатите кръстове, пентаграмите и петлетата. Повечето демони се озадачаваха. Това хич, ама хич не беше необходимо. За да станеш сатанист, беше нужно само усилие на волята - нищо повече. Можеше цял живот да си си такъв, без хабер да си нямаш що е то пентаграм и без да си виждал мъртво петле другаде освен в тенджерата.

Освен това някои сатанисти от старата школа всъщност, като си помислиш, си бяха съвсем порядъчни люде. Те изговаряха думи и извършваха движения също като онези хора, които смятаха за свои противници, а после се прибираха вкъщи и си живееха през останалите дни от седмицата животец, изпълнен с тиха, непретенциозна посредственост, без през ум да им мине каквато и да било необичайно зла мисъл.

А що се отнася до останалото...

Имаше хора, наричащи себе си сатанисти, които караха Кроули да се гърчи от срам. Не само заради онова, което вършеха, ами и заради начина, по който стоварваха всичката вина върху Пъкъла. Току им шукваше по някоя идея, от която ти се обръщаше стомахът - идея, каквато не би хрумнала на никой демон за хиляда години време; някоя мрачна и безумна гадост, която би могъл да измисли само напълно функциониращ човешки мозък. После крещяха "Дяволът ме накара!" и печелеха симпатиите на съда - а цялата работа беше там, че дяволът надали изобщо караше някого да върши каквото и да било. Просто не му се налагаше. Тъкмо това на някои хора им беше особено трудно да проумеят. Адът не беше никакъв основен резервоар за зло - не повече, отколкото според Кроули Раят беше фонтан на добротата; те бяха просто страни във великата космическа шахматна партия. Докато онова истинското, истинската благодат и истинското зло, от което сърцето ти спира да бие, се намираше там, вътре, в човешката душа.

- Хм - рече Азирафел. - Сатанисти.

- Не виждам как биха могли да я оплескат - заяви Кроули. - Искам да кажа, бяха две бебета. Не е голяма философия, нали така...? - той млъкна. Отвъд мъглата от спомени в ума му изникна дребничка монахиня. По онова време тя го бе поразила с това, че беше забележително чалната дори и за сатанистка. Имаше и някой друг. Кроули смътно си спомняше лула и жилетка с шарки на зигзаг, излезли от мода през трийсет и осма година. Мъж, на чието чело сякаш пишеше "бъдещ баща".

Трябвало е да има и трето бебе.

Той го каза на Азирафел.

- Нямаме кой знае за какво да се хванем - рече ангелът.
- Знаем, че детето трябва да е живо - заяви Кроули, - така че...
- Откъде знаем?
- Ако се беше появило Там, Долу, щях ли все още да си седя тук, как мислиш?
- Добре го каза.
- Така че ни остава само да го намерим - рече Кроули. - Да прегледаме болничния архив. - Моторът на бентлиго живна и се закашля, колата подскочи напред и притисна Азирафел към седалката.
- И после какво? - рече той.
- После намираме детето.

- И после какво? - Ангелът затвори очи, когато на един ъгъл колата взе остър завой.
- Де да знам.
- Леле-мале.
- Предполагам... разкарай се от пътя бе, смешник!..., че вашите хора няма да решат... с все скутера!... да ми дадат политическо убежище?
- Тъкмо това смятах да те питам и аз... Внимавай за онзи пешеходец!
- На улицата сме - наясно е с рисковете! - заяви Кроули и се промуши с набиращото скорост бентли на една боя разстояние между една паркирана кола и едно такси.
- Гледай пътя! Пътя гледай! Всъщност къде се намира тая болница?
- Някъде на юг от Оксфорд!

Азирафел се вкопчи в таблото.

- Не можеш да караш със сто четирийсет и пет километра в час в центъра на Лондон!

Кроули се втрени в километража.

- Че защо не?

- Ще ни претрепеш! - Азирафел се поколеба. - Ще ни поставиш в безтелесно неудобство - поправи се той неубедително и се поотпусна. - Както и да е, може да убиеш други хора.

Кроули сви рамене. Ангелът така и не бе успял да проумее двасти век и не разбираше, че да караш със сто четирийсет и пет километра в час по "Оксфорд стрийт", си беше съвсем възможно. Просто нареждаш работите така, че никой да не ти се изпречва на пътя. И тъй като всеки знаеше, че е невъзможно да караш по "Оксфорд стрийт" със сто четирийсет и пет километра в час, то никой не забелязваше.

Колите поне бяха по-добри от конете. За Кроули двигателят с вътрешно горене беше дар Бо... Божия благо... шур късмет. Навремето единствените коне, които хората го виждаха да язди по работа, бяха едни такива черни и грамадански, с очи като огън и копита, които избиваха искри. Това беше de géner за демоните. Обикновено Кроули падаше от тия коне. Не го биваше много с животните.

Някъде към Чизуик Азирафел разсеяно зарови из купчината касети в жабката.

- Какво е това "Велвет ъндърграунд"? - попита той.

- На тебе няма да ти хареса - отвърна Кроули.

- О - възкликна презрително ангелът. - Би-боп.

- Знаеш ли, Азирафел, че вероятно, ако помолят един милион души да опишат съвременната музика, те биха използвали термина "би-боп"? - попита го Кроули.

- А, това по го бива. Чайковски - Азирафел отвори кутийката и пхна касетата в касетофона.

- Надали ще ти допадне - въздъхна Кроули. - Седяла е в колата повече от две седмици.

Тежък басов ритъм забумтя в бентлито, докато се носеха край Хийтроу.

Азирафел набърчи чело.

- Не мога да се сетя - рече той. - Кое е?

- "Още един се гътна"* от Чайковски - просвети го Кроули и затвори очи, докато караха през Слоу.

И да се намират на работа, докато прекосяваха спящия Чилтърнс, те изслушаха също и "Ние сме шампионите"* от Уилям Бърд и "Искам да се освободя"* от Бетовен. И двете не можеха да се мерят с "Тантурести момичета"* от Вон Уилямс*.

(* Все хитове на група "Куин" - бел. пр.)

Твърди се, че най-хубавите мелодии идат от Дявола. Това в голяма степен е вярно. Но пък най-добрите хореографи отиват в Рая.

Равнината на Оксфордшър се простираше на запад. Разпръснатите тук-там из нея светлини бележеха дремещите села, където честните селски труженици се готвеха за сън след цял ден бъртене над редакторските насоки, финансовите консултации и компютърното програмиране. Горещи на хълма няколко светулки запалиха огънчета. Земерският теодолит е един от най-злокобните символи на двасти век. Забучен нейде сред открито поле, той казва: тука ще има Разширение на шосето; и не само това, ами и жилищни комплекси от по две хиляди къщи в духа на Същностния характер на селото. Ще избуйт Изключителни разработки.

Но дори и най-съвестният земер няма да хукне да ти мери посред нощ - и все пак, ей го на, теодолита му с теодолит, забил дълбоко в торфа краката на триножника си. Освен това не са много теодолитите, закичени с лесково клонче, или пък тези, от които висят кристални махала и по

краката им са изрязани келтски руни.

Лекият бриз ветрееше мантията на стройната фигура, която нагласяше копчетата на нещото.

Мантията беше доста тежка, практически водоустойчива, с топла подплата.

Повечето книги по вещерство твърдят, че вещиците работят голи. Така е, защото повечето книги по вещерство са писани от мъже.

Името на младата жена беше Анатема Дивайс. Тя не беше поразително красива. Всичките ѝ черти, разгледани поотделно, бяха изключително хубави, но лицето ѝ в цялост внушаваше впечатлението, че е стъкмено набързо от наличния материал без позоваване на никакъв предварителен план.

Вероятно най-подходящата дума ще е "привлекателна" - макар че хората, които знаят какво означава тя и как се пише, може би биха добавили и "темпераментна". "Темпераментна" обаче твърде много лъха на петдесетте години, така че сигурно нямаше да я добавят.

Младите жени не бива да излизат сами в тъмна доба - дори в Оксфордшър. Но при опит да си пообщува с Анатема Дивайс всеки дебнеш манияк щеше да бъде посечен, не само образно казано. В края на краищата тя беше вещица. И тъкмо защото беше вещица, нямаше много-много вярна на защитните амулети и заклинания; разчиташе най-вече на трийсетсантиметров нож за хляб, затъкнат в колана ѝ.

Тя погледна през стъклото и донагласи нещо. Замърмори под носа си.

Земемерите често си мърморят под носа. Мърморят си неща като: "Скоро оттука ще минава допълнително шосе - докато кажеш копче, и хоп, вече си минал!" или: "Това са три цяло и пет метра плюс-минус мустачето на комар."

Това тук беше съвсем друг вид мърморене.

"Черна нощ, луна сияйна - мърмореше Анатема. - Изток-запад, запад-югозапад... запад-югозапад... пипнахте..."

Вдигна сгънатата карта на Кралското картографско управление и я разгъна на светлината на фенерчето. После извади прозрачна линийка и молив и внимателно начерта върху картата линия. Тя пресичаше друга начертана с молив линия.

Усмихна се - не защото беше кой знае колко забавно, а защото бе успяла да свърши добре една много завързана работа.

После сгъна странния теодолит, завърза го отзад на черния старомоден велосипед, опрян на плета, провери дали Книгата е в кошницата и подкара всичкото това към мъгливия път.

Велосипедът беше стар-прастар, с рамка, очевидно направена от канализационни тръби. Беше създаден далеч преди изобретяването на трите скорости - най-вероятно веднага след изобретяването на колелото.

Но до селото ѝ оставаше почти цял склон път. С развяна от вятъра коса и наметало, което се издуваше зад нея като запасна котва, тя остави двуколесната бричка да препуска тромаво в топлия въздух. Поне по това време нощем нямаше движение.

Моторът на бентлитото правеше "пинк! пинк!", докато се охлаждаше. От друга страна, ядът на Кроули се разгаряше.

- Каза, че си видял, че имало табела! - тросна се той.

- Е, толкова бързо профучахме..., пък и си мислех, че ти си бил тук и преди.

- Преди единайсет години!

Кроули захвърли картата на задната седалка и отново запали мотора.

- Може би трябва да питаме някого - предложи Азирафел.

- О, да бе - рече Кроули. - Ще спрем и ще попитаме първия човек, който видим да се разхожда сам по... по селски друм посред нощ, нали така?

Той рязко превключи на скорост и с рев зави по забутаното пътче.

- Има нещо странно в този район - рече Азирафел. - Усещаш ли го?

- Какво?

- Я забави ход за малко.

Бентлитото отново забави ход.

- Странно - измърмори ангелът. - Постоянно получавам някакви проблясъци на... на... Той притисна слепоочията си.

- Какво? Какво? - възкликна Кроули. Азирафел се вторачи в него.

- На любов - рече той. - Някой наистина обича това място.

- Моля?

- Струва ми се, че тук витае едно такова огромно чувство на любов. Не мога да ти го обясня по-

добре. Особено пък на тебе.

- Искаш да кажеш като...? - начена Кроули. Последва бръмчене, писък и дрънчене. Колата спря. Азирафел примигна, отпусна ръце и плахо откряна вратата.

- Блъснал си някого - рече той.

- Не, не съм - възрази Кроули. - Някой е блъснал мен. Излязоха. На шосето зад бентлитото лежеше прострян велосипед; предното му колело беше огънато в похвално добре издокарана лента на Мьобиус. Задното прещрака злокобно няколко пъти и спря.

- Да бъде светлина - рече Азирафел. Бледосиньо сияние огря пътя.

От канавката край тях някой се обади:

- Как го направи, по дяволите? Светлината изчезна.

- Кое? - попита виновно Азирафел.

- Хммм... - сега гласът прозвуча смутено. - Май съм си ударила главата в нещо...

Кроули впери поглед в дългата метална драскотина върху лъекавата боя на бентлитото и трапчинката на бронята. Трапчинката се заглади с пукот. Боята заздравя.

- Станете, млада госпожице - рече ангелът и издърпа Анатема от папрата. - Нямате счупени кости. - Това беше твърдение, а не надежда; имаше една дребна фрактура, но Азирафел не издържа на сгодния случай да стори добро.

- Фаровете ви не светеха - започна тя.

- И вашите - рече виновно Кроули. - Което си е вярно, вярно си е.

- С астрономия се занимаваме, а? - рече Азирафел и изправи колелото. От кошницата отпред изпопадаха разни неща. Той посочи очукания теодолит.

- Не - отвърна Анатема. - Искам да кажа, да. А я вижте какво направихте с горкичкия стар Фаeton.

- Моля? - рече Азирафел.

- Колелото ми. Цялото е огънато на...

- Да се смаеш колко са гъвкави тия стари машини - рече ведро ангелът и й връчи велосипеда.

Предното колело блестеше на лунната светлина идеално кръгло като някой от кръговете на Ада.

Тя се вторачи в него.

- Е, след като вече всичко е ясно - рече Кроули, - може би ще е най-добре всички да си вървим по тъм... Тъм... Вие съвсем случайно да знаете пътя за Долен Тадфийлд?

Анатема продължаваше да се взира в колелото си. Беше почти сигурна, че когато тръгна, към седалката нямаше прикрепена чантичка с комплект за поправяне на спукани гуми.

- Точно под хълма е - отвърна тя. - Това нали си е моето колело?

- О, разбира се - отвърна Азирафел, като се чудеше дали не се е престарал.

- Само дето съм убедена, че Фаeton никога не е имал помпа.

Ангелът погледна виновно.

- Но има място за помпа - рече той безпомощно. - Онези две малки кукички.

- Та казвате, точно под хълма? - Кроули сръчка ангела.

- Аз май трябва да съм си чукнала главата някъде - рече момичето.

- Бихме ви предложили да ви закараме, разбира се - побърза да каже Кроули, - но няма къде да сложим колелото.

- Освен отгоре на багажника - додаде Азирафел.

- Бентлитото няма... о.

Ангелът намятка разсипаните неща от кошницата на задната седалка и помогна на смаяното момиче да се настани при тях.

- Бива ли да не проявим съчувствие - рече той на Кроули.

- За тебе може и да не бива. Ама за мене бива. Имаме си друга работа, нали знаеш. - Кроули метна кръвнишки поглед на новата лавица за багаж. Ремъците й бяха в шотландско каре.

Колелото се вдигна във въздуха и се завърза здраво на място. После Кроули се качи в колата.

- Къде живеете, драга? - изчурулика Азирафел.

- Колелото ми нямаше и фарове. Е, имаше, ама от ония, дето им се слагат двойни батерии.

Батериите изгниха и аз ги магнах - рече Анатема. После метна сърдит поглед на Кроули. - Аз имам нож, да знаете - рече тя. - Някъде тук.

Азирафел явно се шокира от намека.

- Мадам, уверявам ви...

Кроули включи фаровете. Не му бяха нужни, за да вижда, но така останалите хора по пътя се нервираха по-малко. После запали колата и спокойно подкара надолу по хълма. Пътят излезе изпод дърветата и след неколкостотин метра стигна до покрайнините на средно голямо село.

Селото му беше някак познато. Единайсет години бяха минали, но това място определено му навяваше някакъв далечен спомен.

- Има ли болница тук наоколо? - попита той. - Държат я монахини?

Анатема сви рамене.

- Според мене не - заяви тя. - Единствената голяма къща е имението "Тадфийлд". Не знам какво става там.

- Кроят божествени планове - измърмори Кроули под носа си.

- И скорости - рече Анатема. - Мойто колело нямаше скорости. Сигурна съм, че мойто колело нямаше скорости.

Кроули се приведе към ангела.

- О, Господи, изцели това колело - прошепна той жлъчно.

- Съжалявам, поувлякох се малко - прошепушна му Азирафел.

- А карираните ремъци?

- Шотландското каре е много стилно.

Кроули изръмжа. В случаите, когато ангелът успяваше да докара мисълта си в двасти век, тя неизменно гравитираше към петдесета година.

- Можете да ме оставите тук - обади се Анатема от задната седалка.

- За нас беше удоволствие - разтопи се ангелът в усмивка. Веднага щом колата спря, той отвори задната врата, превит в поклон като престарял прислужник, приветстващ младия господар с добре дошъл в старата плантация.

Анатема събра нещата си и пристъпи навън възможно най-високомерно.

Беше съвсем сигурна, че нито един от двамата не е заобикалял колата, но колелото беше развързано и подпряно на вратата.

В тия двамата определено имаше нещо много смахнато, реши тя.

Азирафел отново се поклони.

- Толкова се радвам, че ви помогнахме - рече той.

- Благодаря - отвърна ледено Анатема.

- Можем ли да тръгваме? - обади се Кроули. - Лека нощ, госпожице. Качвай се, ангелче.

Аха. Е, това обясняваше всичко. Излизаше, че е била в пълна безопасност.

Тя проследи колата, която се изгуби по посока центъра на селото, и подкара колелото по пътя към къщата. Не си беше направила труда да я заключва. Беше сигурна, че ако щяха да я обират, Агнес би го споменала - нея винаги много си я биваше по такива лични работи.

Беше наела къщата мебелирана, което означаваше, че същинската мебелировка беше от онзи особен вид, на който се натъкват в подобни обстоятелства. Вероятно местният магазин "Война на дефицита" я е бил оставил на боклукчиите. Нямаше значение. Тя не очакваше да се задържи дълго тук.

Ако Агнес беше права, тя нямаше да се задържи задълго никъде. Нито пък който и да е друг щеше да се задържи.

Тя разгъна картите и разпръсна нещата си върху вехтата маса под единствената крушка в кухнята. Какво беше научила? Не беше кой знае какво, реши тя. Вероятно ТО се намираше в северния край на селото, но тя и без това го подозираше. Ако се приближиш твърде много, сигналът те заливаше; ако си твърде далеч, не можеш да го фиксираш точно.

Направо да побеснееш. Отговорът трябваше да е някъде в Книгата. Бедата беше там, че за да разбираш Предсказанията, трябваше да умееш да мислиш като полусмахната високоинтелигентна вещица от седемнайсти век с ум като речник за решаване на кръстословици. Другите членове на семейството твърдяха, че Агнес е замъглила нещата, за да не могат да ги проумеят външни хора; Анатема, която подозираше, че сегиз-тогиз може да мисли като прабаба си, беше решила за себе си, че Агнес го е направила, защото е била проклета дърта вещица с гадничко чувство за хумор.

Тя дори не беше...

Книгата не беше у нея.

Анатема се взря с ужас в нещата на масата. Картите. Самоделният гадателски магодолит. Термосът, който беше пълен с горещ "Боврил". Фенерчето. Четириъгълникът от празен въздух там, където трябваше да са Предсказанията.

Беше я загубила.

Но това беше абсурд! Едно от нещата, по повод които Агнес винаги беше много подробна, беше какво ще се случи с Книгата.

Тя грабна фенерчето и изтича навън.

- Чувство като, ох, ами като обратното на чувството, обземащо те, като казваш неща от сорта на

□ужас, нещо злокобно витае тук" - обясни Азирафел. - Това искам да кажа.

- Никога не казвам неща като □ужас, нещо злокобно витае тук" - отвърна Кроули. - Мен злокобното страшно ме кефи.

- Лелеяно чувство - додаде отчаяно Азирафел.

- Тцъ. Нищо не усещам - отвърна Кроули с принудена веселост. - Ти просто си свръхчувствителен.

- Това ми е работата - възрази Азирафел. - Ангелите не могат да не бъдат свръхчувствителни.

- Предполагам, че на местните просто им харесва да живеят тук и ти долавяш тъкмо това.

- Никога не съм долавял подобно нещо в Лондон - заяви Азирафел.

- Тъкмо де! Това доказва, че съм прав - рече Кроули.

- А мястото е точно това. Спомням си каменните лъвови на портата.

Фаровете на бентлитото осветиха туфите разрасли се рододендрони, които растяха край пътя. Гумите заскърцаха по чакъла.

- Не е ли малко раничко за сутрешно посещение на монахините - усъмни се Азирафел.

- Глупости. Монахините си щъкат насам-натам по всяко време - възрази му Кроули. - Вероятно сега се пада вечерня, освен ако това последното не е някакъв цял за отслабване.

- Евтина, много евтина шегичка - тросна се ангелът.

- Всъщност няма нужда от подобни неща.

- Недей да минаваш в защита. Казах ти, тия тук са от нашите. Черни монахини. Нали разбираш, имаме нужда от болница близо до въздушната база.

- Нещо загубих нишката.

- Нали не смяташ, че жените на американските дипломати обикновено раждат в малки църковни болници нейде на майната си? Трябваше да изглежда така, сякаш всичко е станало естествено. В Долен Тадфийлд има въздушна база. Жената пристигна там за откриването, работата утече, болницата в базата - неготова... И нашият човек там рече: □Има едно място съвсем наблизо" - и хоп, готово. Доста сносно организирано.

- С изключение на една-две маловажни подробности - додаде самодоволно Азирафел.

- Ама почти се получи - тросна му се Кроули. Трябваше да подкрепя старата фирма, нямаше как.

- Виждаш ли, злото винаги съдържа и семето на собственото си унищожение - заяви ангелът. - Това е изцяло отрицателно и затова съдържа своя провал дори и в миговете на привиден триумф. Без значение колко грандиозен, колко добре съставен, колко очевидно непогрешим е един зъл план, изначално присъщата му греховност по дефиниция ще се стовари върху неговите подбудители. Без значение колко успешен може да изглежда той през цялото време, най-накрая ще се провали сам. Ще се разбие в скалите на порока, ще потъне с главата надолу и ще изчезне без следа в морето на забравата.

Кроули се замисли над това.

- Тцъ - заключи най-накрая той. - Да ти кажа, дължеше се просто на среднестатистическа некадърност. Хей...

Той подсвири тихичко.

Покритият с чакъл двор пред имението беше претъпкан с коли, при това не бяха коли на монахини. По класа удряха в земята бентлитото като стой, та гледай. Много от тях имаха в имената си □Джи Ти" или □Турбо" и антени за телефони на покривите. Почти никоя нямаше навършена и годинка. Кроули го засърбяха ръцете. Азирафел лекуваше велосипеди и счупени кости; той пък копнееше да свие някое радио, да спихне някоя и друга гума - такива работи. Потисна сърбежа.

- Гледай, гледай - рече той. - По мое време монахините се блъскаха по четири накуп в □Морис травълър".

- Така не може - рече Азирафел.

- Може би метохът е станал частен? - предположи Кроули.

- Или пък си объркал мястото.

- Мястото е точно това. Казвам ти. Хайде. Излязоха от колата. Трийсет секунди по-късно някой ги застреля и двамата. С невероятна точност.

Ако имаше едно нещо, в което Мери Ходжис, бивша Бъбрива, да си я бива, то беше в опитите да се подчинява на заповеди. Тя обичаше заповедите. Правеха света по-прост и ясен.

Онова, в което не я биваше обаче, бяха промените. Бърборанският орден наистина ѝ харесваше. За първи път беше намерила приятели. За първи път си имаше собствена стая. Разбира се, знаеше, че орденът е замесен в неща, които, погледнати от специфична гледна точка, биха могли да бъдат смятани за лоши, но за трийсет години Мери Ходжис бе навъртяла сума ти житейски опит и нямаше

илузии относно това какво се налага да прави по-голямата част от човечеството, за да избута някак до другата седмица. Освен това храната беше добра и човек се срещаше с интересни хора.

Орденът - каквото беше останало от него - след пожара се беше преместил оттук. В края на краищата бе изпълнил единствената цел на съществуването си. Всички поеха по свой път.

Тя не си тръгна. Имението доста ѝ харесваше, а и както казваше тя, все някой трябваше да остане, да се погрижи дали ще го ремонтират както трябва. Защото в днешно време на майстори да нямаш вяра - освен ако през цялото време не им висиш на главите, образно казано. Това означаваше да наруши обета си, но майката игуменка каза, че всичко било наред, нямало за какво да се притеснява, нарушаването на обета за черните калугерки си било в реда на нещата и след сто години, или по-скоро след единайсет години, така или иначе щяло да е все едно, та щом ѝ доставя удоволствие, ето ѝ документите и адреса, на който да препраща пощата, освен ако не идва в дълги кафяви пликове с прозорчета отпред.

После с нея се случи нещо много странно. Останала сама в порутената сграда, докато работеше в една от малкото неповредени стаи и се караше с мъже с фасове, затъкнати зад ушите, омазани с вар панталони и джобни калкулатори от ония, дето ти излизат с различен отговор, ако пресмятаните суми са в използвани банкноти, тя откри нещо, което никога не бе подозирала, че съществува.

Под пластове глупост и страст да угажда тя бе открила самата Мери Ходжис.

Тълкуването на оценките на строителите и изчисляването на данък върху луксозните стоки ѝ се удаваше съвсем лесно. В библиотеката намери някои книги и разбра, че финансите са ѝ интересни и не са сложни. Престана да чете ония женски списания, в които пишат за романтика и плетки, и започна да чете женските списания, в които пишат за оргазми. Но освен дето си отбеляза наум да получи такъв при сгоден случай, тя заряза въпросните списания, защото ѝ се виждаха чисто и просто романтика и плетки в нова форма. Така че започна да чете ония списания, в които се говореше за сливания.

След много мислене си купи малък домашен компютър от един млад дилър в Нортън - на него му стана много весело и се държа снизходително. След изпълнен с усилен труд уикенд тя върна компютъра. Не, както си беше помислил продавачът, щом я видя отново да влиза в магазина, за да му монтират щепсел, а защото нямал копроцесор 387. Това той го разбираше - в края на краищата беше дилър и познаваше доста дълги думички, - но после от негова гледна точка разговорът пропадна в дупка. Мери Ходжис наизвади още списания. Повечето имаха някъде в заглавието си термина "PC". В много от тях имаше статии и рецензии, които тя грижливо бе оградила с писалка. Тя прочете за Новите жени. Никога не беше осъзнавала, че е Стара жена, но след като се позамисли, реши, че тези и тям подобните етикети са от един дол дренки с романтиката, плетките и оргазмите и че онова, което е наистина важно, е да бъдеш такъв, какъвто си, и то колкото можеш по-яко. Винаги бе имала склонност да се облича в бяло и черно. Оставаше ѝ само да подкъси полите, да вдигне сантиметрите на токетата и да зареже покривалото.

Един ден, прелиствайки някакво списание, тя научи, че из цялата страна съществувал неутолим глад за просторни сгради сред обширни земища, управлявани от хора, разбиращи нуждите на деловата общност. На другия ден излезе и поръча бланки на името на "Център за конференции и обучение по мениджмънт "Имението Тадфийлд", като прецени, че докато ги отпечатат, ще научи всичко, което трябва да се знае за управлението на подобни места.

Обявите излязоха следващата седмица.

Начинанието пожъна съкрушителен успех, защото съвсем в началото на новата си кариера като Самата себе си Мери Ходжис научи, че обучението по мениджмънт не означава задължително да настанеш хората пред някакви калпави диапроектори. В днешно време фирмите очакваха доста повече.

И тя им го осигуряваше.

Кроули се свлече надолу, опрял гръб в една статуя. Азирафел вече се беше катурнал назад в един рододендронов храст. Тъмно петно се разливаше по дрехата на ангела.

Това бе нелепо. Последното нещо, което му трябваше на Кроули в момента, беше да го убиват.

Щеше да му се наложи да дава цял куп обяснения. Новите тела не ги раздаваха току така; не мириясаха, докато не разберат какво си направил със старото. Все едно да се опитваш да извърнкаш химикалка от някой крайно злонравен канцеларски отдел.

Той огледа невярващо ръката си.

За демоните е необходимост да могат да виждат в тъмното. И той виждаше, че ръката му е жълта. Кървеше в жълто.

Близна плахо пръст.

После пропълзя към Азирафел и огледа ризата на ангела. Ако петното върху нея беше кръв, то нещо в биологията се беше объркало яката.

- Ох, как ме прободете - изпъшка падналият ангел. - Право под ребрата ме уцели.

- Да, но ти обикновено в синьо ли кървиш? - попита го Кроули.

Очите на Азирафел се отвориха. Десницата му опипа гърдите. Той се надигна. И си проведе същия груб съдебномедицински преглед като Кроули.

- Боя? - възкликна той. Кроули кимна.

- Тия на какво си играят? - зачуди се Азирафел.

- Не знам - отвърна Кроули, - но според мен играта им се нарича "тъпи педеруги" - тонът му предполагаше, че тая играчка и той я може. По-добре при това.

Беше игра. Страхотно забавление падаше. Найджъл Томпкинс, заместник-директор (отдел "Покупки"), се промъкваше през шубраците, а в ума му трескаво се нижеше подборка от най-паметните сцени от по-свестните филми на Клинт Истууд. Като се сетеше само колко беше убеден, че курсът по мениджмънт щял да бъде голяма скука...

Лекция имаше, но тя беше за пушките, които стрелят с боя, и за всички онези работи, които никога не бива да правиш с тях. Томпкинс гледаше своите свежи, млади съперници от курса - всички до един си мислеха как ще ги направят всичките онези работи при най-малкия шанс след това да минат метър. Щом ти казват, че бизнесът е джунгла, и после ти тикват пушка в ръката, за Томпкинс беше повече от ясно, че не очакват от тебе просто да се целиш в ризата; ставаше дума за това да окачиш главата на шефа над камината.

Както и да е, вървеше слух, че някой си там, в "Обединените консолидирани", страшно увеличил перспективите си за повишение чрез анонимно прилагане на високоскоростно пълнене с боя на ухото на непосредствения си началник. Това накарало последния да се оплаква от слабо пищене в ушите по време на важните събрания и най-накрая го сменили по здравословни причини.

И ето ги колегите му от курса - банда сперматозоиди, да сменим метафората, устремени напред със съзнанието, че може да съществува само и единствено един Председател на "Индъстриъл холдингс Пи Ел Си" и че до този пост най-вероятно ще се докопа най-големият никаквец.

Разбира се, някакво момиче от "Личен състав", стиснало папка в ръце, им беше обяснило, че тия курсове били само за създаване на ръководен потенциал, групово сътрудничество, инициатива и тъй нататък. Курсистите се опитваха да не се поглеждат един друг в очите.

Засега всичко вървеше съвсем добре. Гребането с кану в разпенени води се бе погрижило за Джонстън (пукнатото тъпанче), а планинското катерене в Уелс беше очистило Уитакър (разтягане на чатала).

Томпкинс пхна ново топче с боя в пистолета и си замърмори под носа бизнесмантри: "Прави го на Другите, преди да Са ти Го Направили. Убий или Умри. Или Сери, или Се Измитай от Кухнята. Оцелява Най-Силният. Ще Видиш Ти."

Той пропълзя малко по-близо до фигурите край статуите. Не изглеждаше да са го забелязали.

Когато наличното прикритие свърши, той си пое дълбоко дъх и скочи на крака.

- Хайде, вагинални душеве такива, на ви... о-неееееее... Там, където преди малко се намираше едната от фигурите, сега имаше нещо ужасно. Той припадна. Кроули си възстанови любимата форма.

- Мразя да ми се налага да го правя - измърмори той. - Все се притеснявам, че после ще забравя как да се преобразувам обратно. Може и да си повредя хубавия костюм.

- Според мен с тия личинки малко попрехвърли мярата - изкоментира Азирафел, но без особена злоба. Ангелите бяха длъжни да поддържат определен морален стандарт и затова за разлика от Кроули той предпочиташе да купува дрехите си, а не да си пожелава да възникнат от суровата небесна твърд. А ризата си беше доста скъпичка.

- Искам да кажа, погледни само - оплака се той. - Никога няма да успея да излича петното.

- Изчисти го с чудо - предложи Кроули, докато оглеждаше шубрака за други курсисти по мениджмънт.

- Да, обаче нали винаги ще знам, че там е имало петно. Знаеш как е. Искам да кажа, дълбоко в себе си ще знам - поясни ангелът. Подбра пистолета и започна да го върти в ръце. - Никога не съм виждал такъв.

Нещо изсвистя и статуята до тях загуби едното си ухо.

- Да се махаме оттук - подкани го Кроули. - Този не е бил сам.

- Много особен пистолет, да знаеш. Много странен.

- Мислех си, че вашите не одобряват пистолетите - рече Кроули. Той пое пистолета от пухкавата ръчица на ангела и огледа късото дуло.

- Съвременното мислене ги толерира - поясни Азирафел. - Те придават тежест на моралните аргументи. В нужните ръце, разбира се.

- Ами? - Кроули плъзна ръка по метала. - Значи всичко е наред. Хайде.

Той пусна пистолета върху простряното тяло на Томпкинс и закри през влажната ливада.

Входната врата на Имението не беше заключена. Двамата влязоха вътре, без никой да им обърне внимание. Някакви закръглени младежи в армейски униформи, оплескани с боя, пиеха какао от чаени чаши в някогашната трапезария на сестрите. Един-двама им помахаха бодро.

Сега единият край на коридора се заемаше от нещо като хотелска рецепция. Имаше спокоен, компетентен вид. Азирафел погледна подпряното на алуминиев статив табло до него.

Малки пластмасови букви, забодени в черната тъкан, изписваха думите: □20-21 август: Курс по инициативна битка, □Юнайтед холдингс Пи Ел Си".

Междувременно Кроули бе взел от бюрото една брошура. В нея имаше лъскави снимки на Имението; специално се наблягаше на джакузи-ваните и покрития отоплен плувен басейн, а отзад имаше от ония карти, които центровете за конференции винаги прилагат и които чрез внимателни промени в мащаба ви внушават, че дотам се стига лесно по която щеш магистрала в страната, като внимателно пропускат лабиринта от селски пътища, който всъщност обгражда въпросния център отвсякъде.

- Сбъркали сме мястото ли? - попита Азирафел.

- Не.

- Значи сме сбъркали времето.

- Да - Кроули прелисти брошурата с надеждата да намери нещо, което да му подсказва какво е станало. Може би тяхната надежда Бърборанският орден все още да е тук беше твърде пресилена. В края на краищата монахините си бяха свършили работата. Той тихичко изсъска. Вероятно сестрите се бяха забили в най-тъмните дебри на Америка или кой го знай къде да обръщат християните в тяхната вяра. Но въпреки това продължи да чете. Понякога в тези брошури фигурираше и малка историческа справка, защото компаниите, които наемаха такива места за уикенда за провеждане на Интерактивен анализ на личния състав или Конференция по стратегическа пазарна динамика обичаха усещането, че интерактивират стратегически в същата онази сграда - плюс-минус две-три престроявания до основи, някоя и друга гражданска война и два големи пожара, - която някакъв си там финансист от елизабетинско време бил дарил за чумна болница.

Не че точно очакваше да попадне на изречение като □допреди единайсет години Имението е било метох, принадлежащ на сатанински орден на монахини, които, да ви кажем, не се справяха най-добре със задачката", но знае ли човек.

Пълен мъж, облечен в пустинна камуфлажка и с пластмасова чашка с кафе в ръка, се приближи до тях.

- Кой бие? - попита той дружески. - Да знаете младият Евансън от Планирането как ме нацели в лакътя!

- Всички ще загубим - отвърна разсеяно Кроули. Откъм полето затрещяха изстрели. Не плющенето и свистенето на топчета с боя, а оглушителната пукотевица на парченца олово с аеродинамична форма, движещи се изключително бързо.

Последва отведен залп.

Излишните воители се спогледаха. Нов залп потроши грозноватия викториански витраж до вратата и набоцка редица от дупки в хоросана току до главата на Кроули.

Азирафел се вкопчи в лакета му.

- Какво е това, по дяволите? - възкликна той.

Кроули пусна змийска усмивка.

Найджъл Томпкинс дойде в съзнание с леко главоболие и поразбълничкана краткосрочна памет. Не знаеше, че човешкият мозък при сблъсък с гледка, твърде ужасна за съзерцаване, е забележително добър в покриването ѝ с кора от принудителна забрава. Така че приписа всичко на топче боя, което го е уцелило в главата.

Усещаше смътно, че пистолетът му като че е по-тежичък, но в леката си замаяност не осъзна защо чак докато не се прицели в курсиста Норман Уедърд от Вътрешна ревизия и натисна спусъка.

- Не разбирам защо си толкова шокиран - недоумяваше Кроули. - Той искаше истински пистолет.

Всичките желания в ума му бяха все за истински пистолет.

- Но ти го пусна да се разпищоли срещу всички онези незащитени хора! - възрази Азирафел.

- О, не - отвърна Кроули. - Не точно. Всичко си е честно и почтено.

Контингентът от □Финансово планиране" лежеше проснат по лице в някогашния ров, макар и да не им беше много забавно.

- Винаги съм твърдял, че на тия от □Покупките" не може да се има доверие - заяви заместник-директорът по финансите. - Копелета гадни.

Един куршум просвистя и събори стената над него. Той припъзля припряно до групичката, скупчена около поваления Уедърд, и попита:

- Как е?

Заместник-началникът по надниците извърна към него изпито лице.

- Доста зле - отвърна той. - Куршумът е преминал почти през всичките. Аксес, Баркликард, Дайнърс - всичките.

- Едва златната □Америкън експрес" го е спряла - додаде Уедърд.

Те съзерцаваха с ням ужас гледката ца портфейл, натъпкан с кредитни карти, по средата с дупка от куршум, който замалко не го бе пронизал целия.

- И защо? - попита чиновник от надниците. Началникът на □Вътрешни ревизии" отвори уста да каже нещо разумно, ала не каза нищо. Всеки си има слабо място и току-що го бяха пернали здравата по неговото такова. Двайсет години в професията. Искаше да стане дизайнер на шрифтове, но съветникът по кариерата не беше и чувал за такова нещо. Двайсет години двойни проверки на формуляр БФ-18. Двайсет години цъкване с проклетия джобен калкулатор, когато дори й онези от □Планиране" имаха компютри. А сега по причини неизвестни, но вероятно свързани с реорганизацията и с желанието да си спестят всичките разходи по ранното пенсиониране го стреляха с оловни куршуми.

В главата му настъпваха пълчищата на параноята.

Той погледна собствения си пистолет. През мъглите от гняв и смут забеляза, че беше по-голям и по-черен, отколкото когато му го връчиха. И по-тежичък също.

Той се прицели в един близък храст. Куршумената струя го разпердушини за секунди пред очите му.

О, значи такава била тяхната игра. Е, все някой трябваше да победи.

Той погледна хората си.

- Добре, момчета - рече той, - да им видим сметката на ония гадове!

- Така както аз го виждам - рече Кроули, - никой не е задължен да натиска спусъка.

Той пусна на Азирафел лъчезарна, чувствителна усмивка.

- Хайде - подкани го той. - Да поогледаме, докато всички са заети.

Куршумите свистяха в нощта.

Джонатан Паркър, от отдел □Покупки", пълзеше през храстите и не щеш ли, един храст го стисна за врата.

Найджъл Томпкинс изплю китка рододендронов лист.

- Там долу цари законът на компанията - изсъска той с покрито със спечена кал лице, - но тук съм само аз...

- Подличък номер си беше - заяви Азирафел, докато обикаляха празните коридори.

- Че какво толкова съм направил? Какво? - Кроули блъскаше напосоки разни врати.

- Там навън хората се стрелят!

- Е, ами те това искаха, нали така? Самички си го направиха. Тъкмо това е истинското им желание.

Аз само им помогнах. Мисли си за ставащото като за вселената в миниатюра. Свободна воля за всички. Божествена непогрешимост, нали така?

Азирафел го изгледа на кръв.

- Ох, добре де - изпъшка нещастно Кроули. - Всъщност никой няма да бъде убит. Всички по чудо ще избегнат смъртта. Щото иначе никак няма да е забавно.

Азирафел си отдъхна.

- Знаеш ли, Кроули - усмихна се той, - винаги съм бил убеден, че дълбоко в себе си ти всъщност си много...

- Добре де, добре де - прекъсна го троснато Кроули. - Вземи сега, та го раздрънкай на целия свят, а?

Не след дълго започнаха да възникват халтави съюзи. Повечето финансови отдели откриха, че ги свързват общи интереси, уредиха разногласията помежду си и се съюзиха срещу "Планирането". Когато пристигна първата полицейска кола, шестнайсет куршума, идващи от най-разнообразни посоки, се забиха в бронята ѝ, преди да сколаса да преполови алеята. Още два съсипаха антената, но вече беше твърде, твърде късно.

Мери Ходжис тъкмо затваряше телефона, когато Кроули отвори вратата на офиса ѝ.

- Сигурно са терористи - рече сопнато тя - или браконieri. - После огледа двамата мъже. - Вие сте полицаите, нали?

Кроули забеляза как очите ѝ започнаха да се изцъклят. Като всички демони той имаше добра памет за физиономии, дори и при десет изминали години, липса на монашеско покривало и добавката на свиреп слой грим. Щракна с пръсти. Тя се отпусна обратно в стола, а лицето ѝ се превърна в безизразна, дружелюбна маска.

- Нямахте нужда - рече Азирафел.

- Доб... - Кроули погледна часовника си. - Добро утро, госпожо - произнесе той с напевен глас. - Ние сме просто двойка свръхестествени същества и само се чудехме дали не бихте ни помогнали, като ни посочите местонахождението на прословутия Син на сатаната. - Той се усмихна студено на ангела. - Да я събудя, казваш? Тогава ти ще ѝ го кажеш това.

- Е... щом ще е така... - отвърна бавно ангелът.

- Понякога старият начин си е най-добър - заяви Кроули и се обърна към изпадналата в несвят жена.

- Били ли сте монахиня преди единайсет години? - попита той.

- Да - отвърна Мери.

- Ето на! - рече Кроули на Азирафел. - Видя ли? Знаех си, че не съм сбъркал.

- Дяволски късмет - промърмори ангелът.

- Тогава името ви беше сестра Приказлива. Или нещо подобно.

- Бъбрива - поправи го с глух глас Мери Ходжис.

- А спомняте ли си инцидент, свързан с размяната на новородени бебета? - попита Кроули.

Мери Ходжис се поколеба. Когато заговори, сякаш за пръв път от години се пробуждаха спомени, обрасли с дебела кора.

- Да - отвърна тя.

- Съществува ли някаква възможност при размяната нещо да се е объркало?

- Не знам.

Кроули се замисли.

- Трябва да сте имали архив - заяви той. - Архив винаги има. Всеки в днешно време води архив - той погледна гордо Азирафел. - Това беше едно от най-добрите ми хрумвания.

- О, да - потвърди Мери Ходжис.

- И къде е той? - попита благо Азирафел.

- Веднага след раждането избухна пожар. Кроули изпъшка и замята ръце във въздуха.

- Сигурно е бил Хастур - рече той. - В стила му е. Как да им имаш вяра на тия? Бас лоя, че си е мислил, че постъпва много умно.

- Спомняте ли си някакви подробности за другото дете? - попита Азирафел.

- Да.

- Моля ви, кажете ми ги.

- Имаше мънички хубавки пръстенца сладки.

- О.

- И беше такова сладурче - мечтателно продължи Мери Ходжис.

Навън се разнесе вой на сирена, рязко прекъснат от уцелилия я куршум.

Азирафел сръчка Кроули.

- Давай по-бързо - подкани го той. - Всеки момент ще затънем до колене в полиция и аз, разбира се, ще бъда морално задължен да им помагам при разпита. - Той се позамисли. - Може би тя ще успее да се сети дали и други жени са раждали същата нощ и...

Тичащи крака затопуркаха на долния етаж.

- Спри ги! - възкликна Кроули. - Трябва ни още време!

- Още някое чудо и Там Горе наистина вече ще почнат да ни забелязват - опъна се Азирафел. - Ако много ти се иска Гавраил или някой друг да се зачуди как така четирийсет полицаи изведнъж са заспали...

- Добре - съгласи се Кроули. - Дотук сме. Толкова. Струваше си да опитаме. Да се махаме.

- След трийсет секунди ще се събудиш - рече Азирафел на бившата монахиня, изпаднала в транс - и ще си сънувала прекрасен сън за онова, което най-много обичаш и...

- Да, да, хубаво де - въздъхна Кроули. - Може ли вече да тръгваме?

Никой не ги забеляза как се измъкват. Полицаяте бяха твърде заети с вкарването в сградата на четирийсет опиянени от адреналин и пошурели за битка курсисти по мениджмънт. Три полицейски микробуса бяха изорали дири в ливадата. Азирафел успя да накара Кроули да удари едно рамо на първата линейка, но после бентлитото изсвистя в нощта. Зад гърба им лятната къща и белведерът вече пламтаха.

- Зарязахме горката женица в ужасно положение - рече ангелът.

- Мислиш ли? - Кроули се опита да сгази един таралеж и не уцели. - Заявките ще й се удвоят, помни ми думата. Стига да си изиграе картите както трябва и се справи с писмените откази и със закона. Инициативно обучение с истинско оръжие? На опашка ще се редят.

- Защо си толкова циничен?

- Казах ти вече. Професия.

Известно време пътуваха в мълчание. После Азирафел се обади:

- Редно е да мислим, че все някак ще се издаде, нали? Да смятаме, че можем по някакъв начин да го разпознаем.

- Няма да се издаде. Не и на нас. Защитен камуфлаж. Без изобщо да го подозира, неговата власт ще го крие от всякакви нахални окултни сили.

- Окултни сили ли?

- Ние с тебе - поясни Кроули.

- Аз не съм окултен - възрази Азирафел. - Ангелите не са окултни. Те са неземни.

- Както ще да е - сопна му се Кроули, твърде уморен за спорове.

- Има ли някакъв друг начин да го намерим? Кроули вдигна рамене.

- Откъде да знам? Според теб какъв опит имам аз с тия работи? Армагедон идва само веднъж, нали знаеш. Не те пускат да се пробваш, докато се научиш.

Ангелът се загледа в нижестите се покрай тях плетища.

- Като че ли всичко е спокойно - рече той. - Според теб онова наистина ли ще се случи?

- Е, термоядреното унищожение открай време е много популярно. Макар да ми се налага да призная, че големите клечки в момента се държат изключително любезно един с Друг.

- Удар на астероид? - предположи Азирафел. - Доколкото разбирам, напоследък е страшно на мода. Ще падне в Индийския океан, ще се надигнат едни ми ти огромни облаци прах и изпарения и сбогом прощавайте, висши форми на живот всичките до една.

- Леле - възкликна Кроули и се погрижи да увеличи скоростта над допустимата. И най-малката дреболия помагаше.

- Дори и мисълта за това е непоносима - додаде мрачно Азирафел.

- Всички висши форми на живот - покосени, просто ей-така.

- Ужас.

- И нищо, ама нищичко освен прах и фундаменталисти.

- Пфу, че гадост!

- Извинявай. Не можах да се съдържа. Те се втрениха в пътя.

- Може би някакви терористи... - поде Азирафел.

- Няма да са от нашите - рече Кроули.

- От нашите ще са - съгласи се Азирафел. - Макар че те, нашите, са борци за свобода, разбира се.

- Виж какво ще ти кажа - рече Кроули, докато гумите му димяха по околоръстното край Тадфийлд, - време е да свалим картите. Аз ще ти кажа кои са нашите, ако ти ми издадеш вашите.

- Добре. Ти си пръв.

- О, не, първо ти.

- Но ти си демон.

- Да, но демон, който си държи на думата, надявам се.

Азирафел изреди петима политически лидери. Кроули - шестима. Три имена фигурираха и в двата списъка.

- Виждаш ли? - възкликна Кроули. - Както винаги съм казвал: големи хитреци са това хората. Не бива да им имаш грам вяра.

- Но според мен никой от нашите не крои големи планове - рече Азирафел. - Просто дребни теро... политически протестни актове - поправи се той.

- А - обади се жално Кроули. - Искаш да кажеш, никакви такива евтини масови кланета? Само персонално обслужване, всеки куршум - изстрелян индивидуално от сърчни майстори?

Азирафел не откликна.

- И сега какво ще правим?

- Ще се опитаме да поспим.

- Ти нямаш нужда от сън. Аз нямам нужда от сън. Злото никога не спи. Добродетелта вечно бди.

- Злото изобщо - може би. Но тази тук специфична частичка от него е добила навика чат-пат да си подремва.

- Той се загледа в светлината на фаровете. Съвсем скоро щеше да дойде такова време, че за спане и дума нямаше да може да става. Когато долу откриеха, че лично той е изгубил дирите на Антихриста, сигурно щяха да изровят всичките ония доклади, дето ги беше писал за Испанската инквизиция, и да изпробват докладването върху него - първо едно по едно, а после всичкото наведнъж.

Той се порови из жабката, напипа напосоки някаква касета и я пхна в касетофона. Малко музика би...

□...Вееелзевул - дявол той за мен е отредииил, иииил..."

- И за мен - измърмори Кроули. За миг лицето му стана безизразно. После демонът нададе сподавен писък и рязко врътна копчето за включване и изключване.

- Разбира се, може да успеем да хванем някой човек да ни го намери - рече замислено Азирафел.

- Какво? - попита разсеяно Кроули.

- Хората ги бива в намирането на други хора. От хиляди години се занимават с това. А детето е човек. И същевременно... нали знаеш. За нас той ще е скрит, но други хора биха могли да... ами може би да го усетят. Или да забележат разни неща, за които не бихме се сетили изобщо.

- Няма да стане. Той е Антихрист! Той притежава... ами един вид автоматична защита, нали така? Макар и да не го знае. Тя няма да позволи на хората дори да го заподозрат. Още не. Не и докато всичко не е готово. Подозренията ще се плъзгат по него като... по каквото там се плъзга водата - довърши той неубедително.

- Някакви по-добри идеи да имаш? Една-едничка по-добра идея да имаш? - попита Азирафел.

- Нямам.

- Добре тогава. Току-виж пък станало. Не ми казвай, че си нямате някакъв член отряд, който би могъл да използваш. Аз знам, че ние имаме такъв. Да видим дали няма да уловят дирята.

- Какво биха могли да направят те, дето ние не го можем?

- Ами като начало няма да карат хората да се стрелят, няма да хипнотизират почтени жени, няма да...

- Добре. Добре. Но това в Ада няма никакъв шанс. Повярвай ми, знам. Ала не мога да се сетя за нищо по-добро.

- Кроули свърна по магистралата и подкара към Лондон.

- Аз разполагам с... с определена мрежа от агенти - обади се след малко Азирафел. - Из цялата страна. Дисциплинирана войска. Мога да им възложат издирване.

- Аз... ъ-ъ... такова, също разполагам с нещо подобно - призна си Кроули. - Знаеш как е - не се знае кога могат да ти дойдат добре...

- По-добре да ги предупредим. Мислиш ли, че ще склонят да работят заедно?

Кроули поклати глава.

- Според мен идеята никак не е добра - рече той. - Те не са особено обиграни, политически казано.

- Тогава нека всеки да се свърже със своите и да види какво могат да направят.

- Предполагам, че си струва да се опита - рече Кроули. - Не че нямам сума ти друга работа за вършене, Господ да ми е свидетел.

Челото му се набърчи за миг, а после шляпна тържествуващо по кормилото.

- Патка! - извика той.

- Какво?

- Патката е онова, по което се плъзга водата!

Азирафел си пое дълбоко дъх.

- Моля те, просто си карай - рече той уморено. Пристигнаха призори - касетофонът свиреше □Меса в си минор" от Й. С. Бах със солист Фр. Мъркюри.

Кроули обичаше града рано сутрин. По това време беше населен предимно от хора, които си имат работа за вършене и истински причини да се намират там, противно на ненужните милиони, които се домъкваха след осем вечерта. Улиците бяха що-годе тихи и спокойни. Тясната уличка пред книжарничката на Азирафел беше маркирана с двойни жълти линии □паркирането забранено", но щом бентлитото спря до бордюра, те послушно се разстъпиха.

- Е, добре - рече демонът, докато Азирафел си прибираше сакото от задната седалка. - Ще държим връзка, нали?

- Какво е това? - попита Азирафел. Държеше в ръце кафяв правоъгълник.

Кроули присви очи и го огледа.

- Книга? - възкликна той. - Не е моя. Азирафел запрелиства пожълтелите страници. В подсъзнанието му зазвъняха тихи библиофилски звънчета.

- Сигурно принадлежи на онази млада дама - произнесе той бавно. - Трябваше да ѝ вземем адреса.

- Виж, и без това си имам достатъчно неприятности. Не искам да се разчува, че ходя по хората да им връщам имуществото - рече Кроули.

Азирафел обърна на заглавната страница. Май беше добре, че Кроули не можа да му види физиономията.

- Предполагам, че спокойно можеш да я изпратиш в тамошната поща - рече Кроули. - Ако наистина смяташ, че си длъжен. Пиши за получател □оная лудата с колелото". Никога не се доверявай на жена, която кръщава със смешни имена превозните средства...

- Да, да, разбира се - рече ангелът. Той бръкна за ключовете си, изтърва ги на тротоара, вдигна ги, пак ги изтърва и се юрна към вратата на магазинчето.

- Значи ще държим връзка? - извика подире му Кроули.

Азирафел се сепна, както превърташе ключа.

- Какво? - рече той. - О, да. Добре. Много хубаво - и затръшна вратата.

- Ха така - смънка Кроули и изведнъж се почувства много самотен.

Фенерчето осветяваше пътеките с трепкаща светлина.

Проблемът да намериш книга с кафяви корици сред кафяви листа и кафява вода на дъното на канавка, изкопана в кафявата пръст на кафявата... ъ-ъ... тъй де, сивкавата светлина на зората, беше в това, че не можеш да я намериш.

Там я нямаше.

Анатема опита всички методи на издирване, за които се сети. Методичното разделяне на земята.

Ръчкането напосоки из крайпътната папрат. Нехайното промъкване към същата тази папрат и поглеждане с бялото на око. Опита дори и онзи, за който романтичната ѝ нагласа настояваше, че ще сработи, а именно театрално да се предаде, да седне и да остави погледа си най-естествено да падне върху парче земя и точно там, стига тя да се намираше в някое прилично повествование, щеше да бъде книгата.

Но не беше.

Което означаваше, както тя се страхуваше от самото начало, че книгата вероятно се намира на задната седалка на колата, собственост на двама сговорчиви поправячи на велосипеди.

Усещаше как поколения наследници на Агнес Нътър ѝ се присмиват.

Дори и ако онези двамата бяха достатъчно честни, че да пожелаят да я върнат, те едва ли биха си направили труда да търсят къща, която са мернали едва-едва в тъмното.

Единствената надежда беше да нямат понятие с какво са се сдобили.

Азирафел, също като мнозина търговци в Сохо, специализирани в търсене на труднонамираеми книги за тънкия познавач, си имаше задна стаичка, но онова, което имаше вътре, беше далеч по-поверително от онова, с което обикновено е пълна специалната чанта за Клиента, който знае какво иска.

Той особено се гордееше с книгите си с предсказания.

Първи издания предимно.

Имаше Ричард Никсън* (* Не бившия президент на Съединените щати, а малоумника от шестнайсти век.) и Марта Циганката, и Игнасиус Сибила, и стария Отуел Бинс. Нострадамус му бе написал □На моят стар приятел Азирафел съ най-добри пожелания"; Майка Шиптън бе разляла

питие върху неговата бройка, а в шкафчето с климатик в единия ъгъл се намираше оригиналният свитък с разкрития почерк на свети Йоан Богослов от Патмос, чието "Откровение" беше бестселърът на всички времена. Азирафел го смяташе за готин тип, макар и да си падаше твърде голям любител на разни странни гъби.

Онова, което неговата колекция не притежаваше, беше копие от "Правите и акуратни пророчества на Агнес Нътър"; Азирафел влезе в стаята, държейки книгата в ръце така, както страстен филателист би държал "син Мавриций", цъфнал ненадейно на картичка, пратена от леля му.

Никога досега не беше виждал копие от тази книга, но беше чувал за нея. Всички в занаята, като се вземе предвид, че това е един тясно специализиран занаят - ще рече около дузина души, - бяха чували за нея. Съществуването ѝ беше нещо като вакуум, около който вече стотици години кръжаха на орбита всевъзможни странни истории. Азирафел осъзна, че не е сигурен дали може да се кръжи на орбита около вакуум, но не му пукаше; пред "Правите и акуратни пророчества" дневниците на Хитлер изглеждаха като... ами като пълен фалшификат.

Ръцете му почти бяха престанали да треперят, когато я положи на една пейка, извади чифт хирургически гумени ръкавици и благоговейно я разтвори. Азирафел беше ангел, но обожаваше също и книгите.

На заглавната страница беше изписано:

Правите и акуратни предсказания на Агнес Нътър

С малко по-дребен шрифт:

Истинската и Точна История отъ Днешно Време до Краиатъ на Съветътъ

С малко по-едър шрифт:

Съдържа Много Наи-Различни Чудеса и Поучения за Мудрите

С по-различен шрифт:

По-пълна от всички досега публикувани

С по-дребен шрифт, но с главни букви:

относно грядущите стъранни времена

С малко отчаян курсив:

И Събития съ Чудотворна Природа Отново с по-едър шрифт:

"Напомня на Носотрадамусъ в най-доврата му форма" Урсула Шиптън

Пророчествата бяха номерирани и бяха повече от четири хиляди на брой.

- Стегни се, стегни се - смъмри се Азирафел. Отиде в малката кухничка, свари си какао и на няколко пъти дълбоко си пое дъх.

После се върна и прочете напосоки някакво предсказание.

Четири минути по-късно какаото все така си стоеше непокътнато.

Червенокосата жена в ъгъла на хотелския бар беше най-преуспелият военен кореспондент в цял свят. Сега имаше паспорт на името на Кармин Зуигибър; пламнеше ли някъде война, и тя се озоваваше там.

Е, повече или по-малко.

Всъщност тя ходеше там, където нямаше война. Там, където имаше война, вече беше ходила.

Не беше много известна, освен където трябваше. Съберете дузина военни кореспонденти в бара на някое летище и разговорът също като стрелката на компас, насочваща се към севера, ще се завърти към Мърчинсън от "Ню Йорк таймс" през Ван Хорн от "Нюзуик" до Анфорд от Ай Ти Ен Нюз. Военните Кореспонденти на военните кореспонденти.

Но когато Мърчисън, Ван Хорн и Анфорд се натъкнеха един на друг в някоя окаяна ламаринена барака в Бейрут, Афганистан или Судан, след като всеки изкажеше възхищенията си от раните на другия и гаврътнеха по няколко чашки, те започваха да си разказват благоговейно анекдоти за "Рижата" Зуигибър от "Нешънъл уърлд уикли".

- Тоя тъп парцал - казваше Мърчинсън. - Тия, тяхната мамица, не знаят какво си имат, мамицата им.

Всъщност в "Нешънъл уърлд уикли" бяха съвсем наясно какво си имат: Военен кореспондент.

Обаче както си я имаха, не знаеха защо им е и какво да я правят.

Типичният брой на "Нешънъл уърлд уикли" известяваше на света, че видели лицето на Исус върху "Биг Мак", купен от някого си в Де Мойн, придружено с впечатленията на художник относно хлебчето; как наскоро Елвис Пресли бил забелязан да работи в закусвалня на "Бъргър Лорд" в Де Мойн; как слушането на плочи на Елвис излекувало от рак домакиня от Де Мойн; как изобилието от върколаци, навъдило се в Средния запад, било потомство на благородни жени пионерки,

изнасилени от Големия крак; и че през 1976-а Елвис бил отвлечен от извънземни, защото бил твърде добър за този свят*. (* Забележително наистина, но една от тези истории действително е вярна.) Това беше то "Нешънъл уърлд уикли". Продаваха четири милиона броя на седмица и имаха нужда от военен кореспондент, колкото от ексклузивно интервю с генералния секретар на Обединените нации*. (* Такова интервю беше взето през 1983 г. и гласеше следното:
Въпрос: Вие значи сте генералният секретар на Обединените нации?

макар и не толкова впечатляващо въоръжени мъже.

- Този стратегически важен хотел, от години символ на фашистки империалистически турско-гръцки подлизурски туристически занаят, вече е собственост на итало-малтийските борци за свобода! - избоботи той любезно. - А сега да избием всички до крак!

- Дрън-дрън! - сопна му се пианистът. - Стратегически важен, как ли пък не. Просто има изключително добре заредена винарска изба!

- Той е прав, Педро - обади се онзи с калашника. - Моите тъкмо затова го искаха. Генерал Ернесто де Монтоя ми рече: таквоз, вика ми той, Фернандо, войната до събота ще свърши и момчетата ще искат да се повеселят. Я вземи се отбий в хотел "Паломар дел Сол" и го обяви за плячка, става ли? Братият почервенея.

- Много важен стратегически и още как, Фернандо Кианти! Аз начертах голяма карта на остров и той паднал се точно в средата, което го прави много даже важен стратегически, мамка негова, това мога да ти кажа.

- Ха! - възкликна Фернандо. - Още малко и ще кажеш, че щом къщата на Малкия Диего е с изглед към упадъчния капиталистически частен евин плаж, значи е стратегически важна!

Тъмночервен цвят заля лицето на пианиста.

- Нашите го завзеха сутринта - призна той.

Последва тишина.

В тишината се разнесе леко шумолене на коприна. Рижата беше отпуснала крака си на земята.

Адамовата ябълка на пианиста подскачаше нагоре-надолу.

- Е, този плаж е доста важен стратегически - успя да произнесе той, като се опитваше да не обръща внимание на жената на високото столче. - Искам да кажа, ако някой кацне там с подводница, то ще ти се иска да си някъде, откъдето се вижда всичко.

Тишина.

- Е, много по-важен е стратегически от този хотел във всеки случай - завърши той.

Педро се изкашля заплашително.

- Следващият, който каже нещо. Какво да е. Той мъртъв - и се ухили. Вдигна пушката си. - Така. А сега - всички на отсрещна стена.

Никой не помръдна. Вече не го слушаха. Слушаха приглушеното, нечленоразделно мърморене, което идеше от коридора зад него, тихо и монотонно.

Кохортата на входа взе да пристъпва от крак на крак. Сякаш полагаха всички възможни усилия да стоят непоклатимо, но неумолимо биваха изтиквани встрани от мърморенето, което бе започнало да придобива членоразделен облик.

- Ще прощавате, господа, ама каква вечер само, а? Три пъти го обиколих тоя остров, едвам го намерих това място, тука май си мислят, че това указателните табели никаква работа не вършат, а? И все пак най-накрая го намерих, четири пъти ми се наложи да спирам и да питам, накрая питах и в пощата, в пощата винаги знаят кое къде е, но се наложи да ми чертаят карта, е, все някак се добрах дотук...

Плъзгайки се бодро покрай мъжете с пушките, същинска шука във вир с пъстърви, се приближаваше дребен очилат мъж в синя униформа, понесъл дълъг, тънък, увит в кафява хартия пакет, завързан с канап. Единствената му отстъпка пред жегата бяха кафявите найлонови сандали без пръсти, макар зелените вълнени чорапи, върху които ги беше обул, да издаваха дълбокото му вродено недоверие към чуждоземния климат.

На главата му беше нахлупена островърха шапка с надпис "Интернешънъл експрес", изписан с големи бели букви.

Беше невъоръжен, но никой не го докосна. Никой дори не насочи дуло към него. Просто го зяпаха. Дребосъкът се огледа из стаята, взря се в лицата, а после отново погледна папката си; след това се запъти право към Рижата, която продължаваше да си седи на високото столче.

- Пратка за вас, госпожице - доложи той. Рижата пое пакета и започна да развързва канапа. Човекът от "Интернешънъл експрес" се изкашля дискретно и поднесе на журналистката добре омачкана разписка за получаване и жълта пластмасова химикалка, прикрепена към папката с връзка.

- Трябва да се подпишете, госпожице. Ето тук. Напишете пълното си име ето тук с печатни букви и се подпишете там долу.

- Разбира се. - Рижата се подписа нечетливо, после написа името си. Името, което написа, не беше Кармин Зуигибър. Беше много по-кратко.

Мъжът й благодари любезно и тръгна да излиза, като си мърмореше: "Брей че хубаво местенце си имате тука, господа, все се каня да дойда тука на почивка, извинете за безпокойството, ще прощавате, сър..." И излезе от живота им също толкова бодро, както бе влязъл.

Рижата доотвори пакета. Хората се скупчиха наоколо, за да видят по-добре. Вътре в пакета имаше

голям меч.

Тя го огледа. Беше много прав меч, дълъг и остър; изглеждаше хем стар, хем неизползван; по него нямаше никакви орнаменти, нищо впечатляващо. Това не беше вълшебен меч, не беше мистично оръжие, притежаващо сила и мощ. Съвсем отявлено си беше меч, създаден да сече, кълца, реже, за предпочитане да убива, е, ако не успее, поне да осакатява невъзвратно, безчет хора при това. Излъчваше смътна аура на омраза и заплахата.

Рижата стисна држката в десницата си с изящен маникюр и я вдигна на равнището на очите си. Острието проблясна.

- Дообре! - възкликна тя и слезе от високото столче. - Най-сетне.

Тя допи коктейла си, метна меча на рамо и огледа озадачените отряди, които вече я бяха заобиколили отвсякъде.

- Извинявайте, че ви зарязвам така, сладури - каза тя. - Щеше да ми е много приятно да поостана и да ви опозная по-добре.

Мъжете в стаята изведнъж осъзнаха, че хич не им се иска да я опознаят по-добре. Красотата ѝ беше като тази на горския пожар: нещо, на което трябва да се възхищаваш от разстояние, но не и отблизо. Тя вдигна меча и се усмихна - усмивката ѝ беше като нож.

В стаята имаше известно количество пушки. Бавно, с треперене те се прицелиха в гърдите ѝ, в гърба ѝ, в главата ѝ. Обкръжиха я напълно.

- Не мърдай! - гракна Педро.

Всички закимаха.

Рижата сви рамене. И пристъпи напред.

Всички пръсти натиснаха спусъците сякаш по своя собствена воля. Олово и миризма на кордит изпълниха въздуха. Чашата на Рижата се разби, както я държеше. Здравите огледала в стаята избухнаха в смъртоносни осколци. Част от тавана се срути.

А после всичко свърши.

Кармин Зуигибър се извърна и огледа труповете наоколо, сякаш нямаше ни най-малка представа как така са се появили там.

Облиза пръснатата по опакото на дланта ѝ кръв - чужда - с ален, котешки език. После се усмихна. И излезе от бара, а токетата ѝ тракаха по плочките като ударите на далечни чукове.

Двамата почиващи изпълзяха изпод масата и огледаха касапницата.

- Нямаше да стане така, ако бяхме заминали за Торемолинос, както обикновено - рече жално тя.

- Чужденци - въздъхна той. - Те просто не са като нас, Патриша.

- Значи решено. Следващата година заминаваме за Брайтън - заяви госпожа Трелпал, без изобщо да осъзнава важността на току-що случилото се.

То означаваше, че следваща година няма да има. Доста намаляваше шансовете да има и кой знае каква следваща седмица.

Четвъртък

В селото се беше появил нов човек.

Новите винаги бяха източник на интерес и размисъл за Ония*, но този път Пепър бе донесла впечатляваща новина.

(* Нямаше значение как четиримата бяха наричали бандата си през годините; честите промени на името обикновено зависеха от онова, което Адам случайно бе чел или разгледал предния ден (Отрядът на Адам Ъънг: Адам и Ко; Бандата на Варовиковата дупка; Твърде известната четворка; Легионът на истинските супергерои; Бандата от кариерата; Тайната четворка; Тадфийлдското общество за правосъдие; Галаксионерите; Четиримата справедливци, Бунтарите). Всички останали мрачно ги наричаха "Ония", най-накрая и те започнаха да си викат така.)

- Нанесла се е в Джасмин котидж и е вещица - съобщи им тя. - Знам, защото госпожа Хендерсън ѝ чисти и е казала на майка ми, че тя получава вестник за вещици. Освен това получава и цял куп обикновени вестници, но получава и този специалния, дето е за вещици.

- Баща ми казва, че вещиците не съществуват - заяви Уенслидейл, който имаше руса чуплива коса и гледеше сериозно на живота през чифт очила с дебели стъкла и черни рамки. Убеждението, че навремето е бил кръстен Джереми, беше широко разпространено, но никой никога не използваше това име - дори и родителите му, които го наричаха Малкия. Правеха го с подсъзнателната надежда, че току виж схване намека - Уенслидейл създаваше впечатление, че се е родил на духовна възраст четирийсет и седем години.

- Не виждам защо пък да няма - възрази Брайтън, който имаше широко и весело лице под очевидно

трайния слой мръсотия. - Не виждам защо пък вещиците да си нямат собствен вестник. Със статии за най-последните магии и тъй нататък. Баща ми получава "Въдичарска поща", а се хващам на бас, че вещиците са повече от въдичарите.

- Казва се "Психоновини" - намеси се Пепър.

- Това не е за вещици - обади се Уенслидейл. - Леля ми го получава. То е за извиване на лъжици и врачуване и за хора, дето си мислят, че в някой друг живот са били кралица Елизабет Първа. Всъщност вещици вече няма. Хората, като измислили лекарствата и прочие, им казали, че вече нямат нужда от тях, и почнали да ги горят.

- Може да има снимки на жаби и тям подобни - размишляваше Брайън, на когото никак не му се щеше добрата идея да отиде нахалост. - И... и полеви изпитания на метли. И котешка рубрика.

- Във всеки случай може пък леля ти да е и вещица - рече Пепър. - Тайно. Може през целия ден да ти е леля, а нощем да си вешерства на поразия.

- Не и моята леля - рече мрачно Уенслидейл.

- И рецепти - продължаваше Брайън. - Нови приложения на жабешките остатъци.

- Ооо, я млък! - скастри го Пепър.

Брайън изсумтя. Ако го беше казал Уенсли, щеше да последва вяло приятелско боричкане. Но останалите от Ония отдавна бяха разбрали, че Пепър не се смята за обвързана с неофициалните условности на братските счепквания. Можеше да рита и хапе със смайваща за единайсетгодишно момиче физиологична прецизност. Освен това на възраст единайсет години Ония започваше да ги тревожи смътната идея, че това да пипаш добрата стара Пеп измества нещата в едни кървави категории, с които още не бяха съвсем наясно; освен дето ще си спечелиш светкавичен удар, който би тръснал на земята и Карате Кид.

Но беше хубаво да я имаш в бандата си. Спомняха си с гордост как Мазния Джонсън и неговата банда се бяха заяли с тях, дето си играели с момиче. Пепър я прихвана такъв бяс, че същата вечер майката на Мазния дойде да се оплаче*.

(* Мазния Джонсън беше тъжно и твърде едро дете. Във всяко училище има такова дете - не точно дебело, а просто твърде едро момче, което носи горе-долу същия размер дрехи като баща си.

Хартията се късаше под огромните му пръсти, химикалките се чупеха в хватката му. Децата, с които се опитваше да играе мирни приятелски игри, най-накрая попадаха под грамадните му крака.

Мазния Джонсън бе станал побойник, кажи-речи, като един вид самозащита. В края на краищата, по-добре е да ти викат побойник, това поне предполага някакъв контрол и желание, отколкото да те наричат тромав дебелак. Той беше отчаянието на учителя по физическо, защото, ако Мазния Джонсън бе проявил и най-малък интерес към спорта, училището щеше да стане шампион. Но Мазния Джонсън така и не откри спорт, който да му приляга. Вместо това беше тайно предан на колекцията си от тропически рибки, с която печелеше награди. Мазния Джонсън беше на годините на Адам Ъънг - с няколко часа разлика - а родителите му никога не му бяха казвали, че е осиновен. Видяхте ли? Излязохте прави за бебетата.)

Пепър гледаше на него - огромния мъжкар - като на свой естествен враг. Самата тя беше с къса рижа коса и лице не толкова луничаво, а по-скоро една голяма луничка, тук-таме прошарена с кожа. Кръщелните малки имена на Пепър бяха Пипин Галадриел Луннарожба. Кръщенето беше проведено в кална нива сред една долина. Обредът включваше три шугави овце и сума ти найлонови колиби, които пропускаха. Майка ѝ беше избрала уелската долина Гащ-и-Жартиер като идеално място за завръщане към природата. (Шест месеца по-късно, когато вече ѝ се драйфаше от дъжда, комарите, мъжете и овцете, дето вечно газеха палатките и първи опоскаха марихуанената реколта на цялата комуна, а после и прастария ѝ минибус, и вече бе започнала да прозира по малко защо почти целият ход на човешката история представлява опит за забягване възможно най-далече от Природата, майката на Пепър се завърна изненадващо при баба ѝ и дядо ѝ в Тадфийлд, купи си сутиен и се записа на социологически курс с дълбока въздишка на облекчение.)

Съществуват само два начина едно дете да я кара с име като Пипин Галадриел Луннарожба и Пепър беше избрала другия: тримата мъжки членове на Ония го бяха научили още през първия учебен ден на игрището, когато бяха по на четири години.

Бяха я попитали как се казва и тя най-невинно си беше признала.

Впоследствие, за да отделят зъбите на Пипин Галадриел Луннарожба от обувката на Адам, се наложи да приложат кофа вода. Първият чифт очила на Уенслидейл биде счупен, а на пуловера на Брайън се наложи да му правят пет шева.

Оттогава насам Ония бяха заедно, а Пепър стана Пепър завинаги - освен за майка си и (когато се чувстваха особено храбри и беше почти невъзможно Ония да ги подслушат) за Мазния Джонсън и Джонсънитите, единствената друга банда в селото.

Адам тропаше с пети по ръба на щайгата за мляко, изпълняваща длъжността на седалка, и слушаше

препирнята със спокойствието на крал, който чат-пат надава ухото за празното бърбобене на придворните си.

Дъвчеше лениво сламка. Беше четвъртък сутринта. Ваканцията се простираше пред него, безкрайна и неопитомена. Имаха нужда от осведомяване.

Той остави разговора да плава покрай него като цвъртенето на скакалци или по-точно, както златотърсач оглежда разпенения чакъл за проблясък ценно злато.

- В нашия неделен вестник пишеше, че в страната имало хиляди вещици - обясни Брайън. - Кланяли се на Природата, ядели здравословна храна - такива работи. Така че не виждам защо и тука да си нямаме. Били заливали страната с вълна от Безумно зло, така пишеше.

- Какво?! Щото се кланят на Природата и ядат здравословна храна ли?! - учуди се Уенслидейл.

- Така пишеше.

Ония се замислиха над това както подобава. Веднъж - подкокоросани от Адам - бяха пробвали здравословна диета за цял един следобед. Стигнаха до заключението, че човек може да си кара много добре на здравословна храна, стига преди това да е изял един обилен готвен обяд.

Брайън се приведе заговорнически напред.

- Пишеше освен това и че танцували без дрехи - додаде той. - Качвали се по хълмове, на Стоунхендж и на такива разни и танцували без дрехи.

Този път размисълът беше по-задълбочен. Ония, така да се каже, бяха стигнали до момента, когато увеселителното влакче на Живота почти е изкачило стръмния наклон до върха на първия голям баир на пубертета и можеха да гледат надолу към предстоящия им стръмен път, пълен с тайни, ужас и вълнуващи извивки.

- Хм! - рече Пепър.

- Не и моята леля - разруши магията Уенслидейл. - Леля ми определено не. Тя само постоянно се опитва да разговаря с чичо ми.

- Чичо ти е умрял.

- Тя казва, че продължавал да вдига една чаша - рече отбранително Уенслидейл. - Баща ми разправя, че първо на първо, тъкмо защото, кажи-речи, не спирал да вдига чаши, затова бил умрял. Не знам защо ѝ се иска да разговаря с него - додаде той. - Докато беше жив, почти не си говореха.

- Значи е некромантия - заключи Брайън. - Пише го в Библията. Трябва да престане. Господ е ужасно против некромантията. И против вещиците. За такова нещо можеш да отидеш в Ада. Върху трона от щайгата за мляко настана мързеливо раздвижване. Адам щеше да говори.

Ония млъкнаха. Винаги си струваше да изслушаш Адам. Дълбоко в сърцата си Ония знаеха, че не са банда от четирима. Бяха банда от трима души, която принадлежеше на Адам. Но ако искаш трепети и да ти е интересно, и дни, фрашкани с преживявания, то никой от Ония не би заменил по-нисшето си положение в бандата на Адам за водачество на която и да е банда, където и да е.

- Не разбирам защо всички са толкова зле настроени към вещиците - рече Адам.

Ония се спогледаха. Звучеше обещаващо.

- Ами те попарват посевите - обясни Пепър. - И потапят кораби. И ти казват дали ще станеш крал и не знам какво си. И варят разни билки.

- Майка ми използва билки - възрази Адам. - И твоята също.

- О, на тия билки нищо им няма - намеси се Брайън, решен да не губи позиция като спец по окултното. - Според мен Господ е рекъл, че лошо няма, ако използваш джоджен, градински чай и тъй нататък. Много ясно, че на джоджена и на градинския чай им няма нищо.

- И могат да те разболеят само като те погледнат - продължи Пепър. - Вика му се "уроки".

Поглеждат те, а после се разболяваш и никой не знае защо. И правят твоя фигурка, и я набождат цялата с карфици, и после се разболяваш там, където са забити карфиците - додаде бодро тя.

- Такива работи вече не се правят - настоя Уенслидейл, рационално мислещата личност. - Щото сме измислили Науката и всичките викарии са изгорили вещиците за тяхно собствено добро. Вика му се Испанската инквизиция.

- Тогава според мен трябва да разберем дали оная в Джасмин котидж е вещица и ако е, да извикаме господин Пикърсгил - предложи Брайън. Господин Пикърсгил беше викарият. В момента дебатираше с Ония по теми, простиращи се от катеренето по тиса в църковния двор до звъненето по хорските врати, придружено с побягване.

- Според мен не е разрешено да гориш хората - възрази Адам. - Иначе хората щяха през цялото време да правят така.

- Ако си набожен, може - увери го Брайън. - И освен това то пречи на вещиците да отидат в Ада, затова според мен те биха били много благодарни, стига да го разберат както трябва.

- Не мога да си представя Пики да гори някого - рече Пепър.

- Абе знам ли - изказа се многозначително Брайън.

- Не точно да ги гори с истински огън - изсумтя Пепър. - По-скоро ще каже на техните и ще ги остави те да решават дали някой ще гори или не.
Ония заклатиха глави, отворени от днешното ниско равнище на духовническата отговорност. После останалите трима погледнаха очаквателно Адам.
Винаги поглеждаха очаквателно Адам. Той беше човекът с идеите.
- Може би ще трябва да се справим сами - предложи той. - Все някой трябва да направи нещо, щом вещиците се ширят така. То е като... като Районния патрул.
- Районен лов на вещици - предложи Пепър.
- Не - отрязва я студено Адам.
- Но не можем да бъдем Испанската инквизиция - изтъкна Уенслидейл. - Не сме испанци.
- Бас ловя, че за да си Испанската инквизиция, не е нужно да бъдеш испанец - възрази Адам. - На бас, че е същото като яйцата по шотландски или американските хамбургери. Само трябва да прилича на испанско. Просто ще го направим така, че да изглежда испанско. Тогава всеки ще разбере, че е Испанската инквизиция.
Последва мълчание.
То беше нарушено от пукането на една от празните кесийки от чипс, натрупали се около Брайън.
Погледнаха го.
- Аз имам плакат на бой с бикове с името ми, написано на него - изрече бавно Брайън.

* * *

Обядът мина и замина. Новата Испанска инквизиция отново се събра.
Главният инквизитор я огледа критично.
- Какво е това? - попита той настоятелно.
- Тракаш с тях, докато танцуваш - обясни Уенслидейл с отбранителна нотка в гласа. - Леля ми ги донесе от Испания преди години. Май кастанети им викаха. Ето виж, на тях е нарисувана испанска танцьорка.
- Но защо танцува с бик? - учуди се Адам.
- За да си личи, че са испански - обясни Уенслидейл.
Адам го пусна покрай ушите си.
Бикоборският плакат беше всичко, което Брайън бе обещал.
Пепър донесе нещо, доста наподобяващо сосиера, изплетена от ракета.
- В него се налива вино - заяви тя предизвикателно. - Майка ми го донесе от Испания.
- Няма нарисуван бик на него - строго рече Адам.
- Не е задължително! - възрази Пепър и зае поза, съвсем лекичко отбранителна.
Адам се поколеба. Сестра му Сара също беше ходила в Испания с гаджето си. Беше се върнала с едно грамаданско лилаво магаре играчка, което, макар и определено да си беше испанско, нещо не се връзваше с тона на Испанската инквизиция, както инстинктивно усещаше Адам. Гаджето, от друга страна, си беше донесло гиздав меч, който въпреки че проявяваше склонност да се огъва, щом го хванеш, и да се изтъпява, щом опиташ да срежеш хартия, се самообявяваше за направен от толедска стомана. Адам бе прекарал един поучителен час над енциклопедията и бе разбрал, че на Инквизицията тъкмо това ѝ трябва. Но тънките намеци не бяха свършили никаква работа.
Най-накрая Адам бе взел една връзка кромид от кухнята. Като нищо можеше да е и испански. Но дори и той трябваше да признае, че като за декор на Инквизицията на кромида като че му липсваше нещо. Не беше в добра позиция да спори разпалено относно плетените дамаджани от ракета.
- Много добре - съгласи се той.
- Сигурен ли си, че е испански кромид? - поотпусна се Пепър.
- Че как - отвърна Адам. - Испански кромид. Всеки го знае.
- Може и френски да е - заинати се Пепър. - Франция се слави с кромида си.
- Няма значение - отрязва я Адам, на когото вече започваше да му писва от тоя кромид. - Франция си е почти испанска, а според мен вещиците надали ги различават двете, щом по цяла нощ хвърчат насам-натам. За вещиците това си е все Контигент. Както и да е, като не ти харесва, върви и си прави собствена инквизиция, ако щеш.
Този път Пепър не се заяде. Бяха ѝ обещали поста Главен мъчител. Никой не се съмняваше кой ще бъде Главният инквизитор. Уенслидейл и Брайън бяха по-малко въодушевени от ролите си на Инквизиторски стражи.
- Ама вие изобщо не знаете испански - рече Адам, чийто обяд включваше и десет минути над един разговорник, който Сара в пристъп на романтика бе купила от Аликанте.
- Няма значение, защото всъщност трябва да се говори на латински - обясни Уенслидейл, който по

време на обяда също бе успял да почете малко по-задълбочено.

- И на испански - заяви твърдо Адам. - Тъкмо затова е Испанска инквизиция.

- Не разбирам защо не може да е Британска инквизиция - обади се Брайън. - Нали сме победили Армадата и прочие, та не виждам защо ни е притрябвала миризливата им Инквизиция.

Това леко притесняваше и патриотичните чувства на Адам.

- Според мен - заяви той - трябва да я започнем като испанска, тъй де, а после, като ѝ хванем цаката, да я направим Британска инквизиция. А сега - добави той - стражата на Инквизицията ще отиде да доведе първата вещица, *per favor*.

Новата обитателка на Джасмин котидж трябваше да почака, решиха те. Имаха нужда да започнат от нещо дребно и после да се издигнат с упорит труд.

* * *

- Ти вещица ли си, оле? - попита Главният инквизитор.

- Да - отвърна сестричката на Пепър, на шест години и с телосложение на златокоса футболна топчица.

- Не бива да казваш "да", трябва да кажеш "не" - изсъска Главният мъчител и сръчка заподозряната.

- И после какво? - настоя заподозряната.

- После ще те измъчваме, за да те накараме да кажеш "да" - обясни Главният мъчител. - Нали ти казах. Мъченията са нещо много забавно. Не боли. Хастар лар виза - побърза да добави тя. Малката заподозряна огледа пренебрежително обстановката в Главната квартира на Инквизицията. Съвсем определено се усещаше миризмата на кромид.

- Хм - рече тя. - Ама аз искам да бъда вещица - с брадавици на носа и със зелена кожа, и ще имам хубава котка, ще я кръстя Чернушка, и всякакви отвари и...

Главният мъчител кимна на Главния инквизитор.

- Виж - отчаяно заговори Пепър. - Никой не твърди, че не може да бъдеш вещица, просто трябва да кажеш, че не си. Няма смисъл да си правим целия този труд - добави тя троснато, - ако ще ми викаш "да" на минутката, щом те попитаме!

Заподозряната се замисли над това.

- Ама аз искам да съм вещица - писна тя. Членовете на Ония, принадлежащи към мъжкия пол, се спогледаха. Това не им влизаше в категорията.

- Ако кажеш "не" - заувещава я Пепър, - ще ти дам моята конюшня на Синди. Никога не съм си играла с нея - додаде тя и метна кръвнишки поглед на останалите Ония, като ги предизвикваше да кажат нещо.

- Играла си си - отсеке сестричката ѝ. - Виждала съм те, пък и тя е съвсем очукана вече и там, където се слага сеното, е счупено и...

Адам се изкашля авторитетно.

- Вещица ли си, вива Еспаня? - повтори той. Сестричето хвърли поглед към Пепър и реши да не рискува.

- Не - заяви то твърдо.

* * *

Мъчението много си го биваше - всички бяха съгласни. Проблемът беше как да откажат предполагаемата вещица от него.

Беше горещ следобед и Инквизиторските стражи бяха на мнение, че с тях злоупотребяват.

- Не виждам защо двамата с брат Брайън трябва да вършим всичката работа! - заяви брат Уенслидейл и обърса потта от челото си. - Според мен вече е време тя да слезе оттам и ние също да се изредим. Бенедиктин вграфас.

- Защо спряхме? - попита настоятелно заподозряната, от чиито обувки се лееше вода.

На Главния инквизитор по време на проучванията му беше хрумнало, че Британската инквизиция все още не е готова за повторното въвеждане на Желязната девица и крушата задушителка. Но една илюстрация на средновековен стол за потапяне във вода му подсказа, че това приспособление е правено като по поръчка за целта. Трябваша ти само вир, няколко летви и въже. Комбинация, която винаги бе привличала Ония - никога не бяха срещали особени трудности с намирането и на трите. Сега заподозряната беше зелена от кръста надолу.

- Също като люлка - възкликна тя. - И-хааа!

- Ако не се кача и аз, ще си ходя - заяви брат Брайън.

- Не виждам защо всичкото забавление трябва да е само за лошите вещици.
- Не е разрешено и инквизиторите да бъдат измъчвани - обясни строго Главният инквизитор, но без да влага кой знае колко истинско чувство. Следобедът беше горещ, инквизиторските одежди от стари чували драшиха и воняха на спарен ечемик, а вирът изглеждаше потресаващо съблазнителен.
- Добре де, добре - съгласи се той и се обърна към заподозряната. - Добре, ти си вещица, не прави повече така, а сега слез оттам, та да седне някой друг. Оле - добави той.
- А сега какво? - попита сестричето на Пепър. Адам се зачуди. Ако тръгнаха да я горят, вероятно това щеше да им навлече безкрайни неприятности, размисли той. Освен това беше твърде подгизнала и нямаше да се запали.
А и смътно съзнаваше, че нейде в бъдещето предстои да му задават въпроси за кални обувки и розови роклички, целите във водорасли. Но това беше в бъдещето, а то се намираше чак отвъд дългия топъл следобед, пълен с летви, въжета и вировете. Бъдещето можеше да почака.

* * *

Бъдещето мина и замина по обичайния за бъдещетата леко обезсърчителен начин, макар че господин Йънг си имаше и други дертове освен калните рокли и просто забрани на Адам да гледа телевизия, което означаваше, че ще трябва да я гледа на стария черно-бял телевизор в стаята си.
- Не разбирам защо е забранено да поливаш с маркуч - чу Адам да обяснява господин Йънг на госпожа Йънг. - Плащам си данъците като всички. Градината е замязала на пустинята Сахара. Чудя се как във вира изобщо е останала капка вода. Според мен виновна е липсата на ядрени опити. Когато бях малък, си имахме лято като лято. Постоянно си валеше.
Това беше вчера.
Сега Адам се тътреше сам по прашната уличка. Добре го даваше с тътренето. Адам си имаше свой начин да се тътри - обиден на всички здравомислещи люде. Той не само позволяваше на тялото си да клюмне. Умееше да се тътри с модуляции и сега раменете му изобразяваха болката и смущението на несправедливо възпрезвено в безкористния си порив да помагат на хората.
Прахът се стелеше върху храстите.
- Пада им се на тях вещиците да превземат цялата страна и да накарат всички да ядат здравословна храна, да не ходят на църква и да танцуват без дрехи! - заяви той и ритна един камък. Трябваше да признае, че като изключим здравословната храна, перспективата не изглеждаше особено тревожна.
- Бас ловя, че само да ни бяха оставили да се захванем както подobaва, стотици вещици вече щяхме да сме намерили! - той ритна друго камъче. - На бас, че старият Торкемада не е трябвало да се отказва още в самото начало само щото някаква си тъпа вещица си изцапала роклята!
Кучето послушно се мъкнеше зад Господаря си. Адовата хрътка, доколкото имаше някакви очаквания, не си бе представяла точно така живота в последните дни преди Армагедон, но въпреки това започваше да ѝ харесва.
Чу как Господарят рече:
- На бас, че дори и викторианците не са принуждавали хората да гледат черно-бяла телевизия! Формата формира природата. Съществуват определени начини на поведение, подходящи за малко мърляво помиярче, които са вградени в гена му. Не можеш да придобиеш форма на кутре и да се надяваш, че ще си останеш същият. Вътре в самото ти Същество започва да се просмуква едно определено дребнокучие.
Вече беше гонило плъх. Това беше най-хубавото преживяване в живота му.
- Пада им се, ако всички бъдем завладени от Силите на злото - дуднеше Господарят му.
А и котките, мислеше си Кучето. Беше изненадало големия рижав котарак и се бе опитало да го превърне в трепереща пихтия чрез обичайния пламтящ поглед и гърлено ръмжене, които в миналото винаги му вършеха работа с обречените. Този път си заработи такова първане по носа, че чак сълзи му потекоха. Котките, размишляваше Кучето, явно бяха много по-корави същества от загубените души. С нетърпение чакаше да осъществи нов експеримент с котка - беше замислил той да се състои в скачане около въпросната котка и разпален лай по нея. Целеше се надалеч, но току-виж се получило.
- И хич не ги ща да търчат при мене, когато старият Пики се превърне в жаба, туй-то! - продължаваше да мърмори Адам.
И тъкмо в този миг получи две прозрения. Едното беше, че безутешните му стъпки го бяха довели до Джасмин котидж. А другото - че някой плаче.
Сълзите размекваха Адам. Той се подвоуми, после надникна предпазливо над плета.
На Анатема, която седеше в шезлонг и вече беше преполовила пакета със салфетки, ѝ се стори, че изгря малко рошаво слънчице.

Това, че била вещица, нещо съмняваше Адам. Адам имаше съвсем ясна представа за вещиците. Семейство Ъънг се беше спряло на единствения възможен избор сред неделните вестници от по-висока класа и поради това стотици години просветлен окултизъм бяха минали покрай Адам, без да го закачат. Тя нямаше закривен нос, нито брадавици и беше млада... е, сравнително млада. На него това му стигаше.

- Здравсти - каза той и изпъна гръб.

Тя си издуха носа и го зяпна.

Тук е редно да обясним какво точно надничаше иззад оградата. Онова, което виждаше Анатема, както тя се изрази по-късно, беше нещо като гръцки бог в предпубертетна възраст. Или може би илюстрация от Библията - от онези, изобразяващи мускулести ангели, които прилагат справедливи наказания. Това лице не принадлежеше на двасти век. Обрамчваха го златни къдрици, които блестяха. Микеланджело сигурно би го изваял, и най-вероятно би спестил опърпаните маратонки, разръфаните дънки и мърлявата фланелка.

- Кой си ти? - попита тя.

- Адам Ъънг - представи се Адам. - Живея малко по-надолу.

- О, да. Чувала съм за тебе. - Анатема избърса очите си.

Адам се поизпъчи.

- Госпожа Хендерсън ми каза, че трябвало да се озъртам за тебе - додаде тя.

- Тук съм известен - обясни Адам.

- Каза, че си роден да увиснеш на бесилото - обясни Анатема.

Адам се ухили. Лошата слава не беше толкова добра, колкото добрата, но все пак си беше къде-къде по-добра от глухата неизвестност.

- Каза, че ти си бил най-лошият от Ония. - Анатема като че ли се поразвесели. Адам кимна.

- Ето какво ми рече: □Да се пазиш от Ония. Те са банда подстрекатели и нищо друго. Младият Адам е същият като вехтия Адам."

- Защо плачеш? - постави ребром въпроса Адам.

- А? О, просто изгубих нещо - обясни Анатема. - Една книга.

- Ако искаш, ще ти помогна да я потърсиш - галантно предложи услугите си Адам. - Всъщност знам доста неща за книгите. Писал съм книга. Страшна книга беше. Почти осем страници дълга.

Разправяше се за един пират, който беше прочут детектив. Картинките също ги нарисувах аз. - А после в пристъп на щедрост додаде: - Ако искаш, ще ти я дам да я прочетеш. Бас ловя, че е много по-интересна от всякакви такива книги, дето си ги загубила. Особено там, в космическия кораб, когато динозавърът излиза да се бие с каубоите. Бас държа, че мойта книга ще ти оправи настроението. Няма да ти разправам на Брайън как му го оправи. Каза, че никога не бил се чувствал в такова добро настроение.

- Благодаря ти. Сигурна съм, че твоята книга е много добра. - Адам бе спечелил симпатиите й завинаги. - Но нямам нужда от твоята помощ, за да търся моята книга... Според мен вече е твърде късно.

Тя се загледа замислено в Адам.

- Предполагам, че познаваш района много добре?

- О, познавам го с километри наоколо.

- Не си ли виждал двама мъже с голяма черна кола?

- Да не са ти я откраднали? - Изведнъж на Адам му стана много интересно. Издирването на банда международни крадци на книги щеше да е благодарен завършек за деня.

- Всъщност не. Горещо-долу. Искам да кажа, без да искат. Търсеха Имението, но днес аз ходих там и никой не знаеше нищо за тях. Според мен там имаше нещастен случай или нещо такова.

Тя се вгледа в Адам. В него имаше нещо странно, но не можеше да налучка какво. Просто я гложеше тревожното чувство, че това нещо е важно и не бива да позволява то да й убегне. Нещо в него...

- Как се казва книгата? - попита Адам.

- □Правите и акуратни предсказания на Агнес Нътър, вещица."

- Вещица?

- Вещица. Като в □Макбет" - поясни Анатема.

- Това съм го гледал. Много беше интересно какви ги вършеха тия крале. Да се сбъркаш. Ама защо □прави"?

- Прави е означавало... ами точни. Или верни - в него определено имаше нещо странно. Някаква спокойна напрегнатост. Щом се появи, всичко останало и дори пейзажът започна да избледнява и се превърна във фон.

Тя живееше тук от месец. Освен с госпожа Хендерсън, която на теория се грижеше за къщата и

вероятно при най-малкия удобен случай се ровеше в нещата ѝ, тя не беше разменила с никого повече от десетина думи насериозно. Остави ги да я мислят за художничка. Пейзажът тук беше от любимите на художниците.

Всъщност беше ужасно красив. А тъкмо около това село беше направо великолепен. Ако Търнър и Ландсиър бяха засекли в някоя кръчма Самюъл Палмър и се бяха спогодили, а после бяха хванали Стъбс да нарисува конете, пак нямаше да е толкова хубав.

А беше потискащо, защото тъкмо тук щеше да стане онова. Поне според Агнес. Пишеше го в книгата, която тя, Анатема, бе позволила да се загуби. Разбира се, фишовете бяха у нея, но просто не беше същото.

Ако в този миг Анатема владееше напълно собствените си мисли - а покрай Адам никой никога не владееше напълно собствените си мисли, - тя щеше да забележи, че колчем се опитаще да мисли за него на по-дълбоко равнище от повърхностното, мислите ѝ се изплъзваха като патица от водата.

- Страшна работа! - възкликна Адам. Размишляваше наум как може да се използва книга с прави и акуратни предсказания. - Вътре пише кой ще спечели националната купа, нали така?

- Не - отвърна Анатема.

- За космически кораби пише ли?

- Не много - призна Анатема.

- За работи? - попита с надежда Адам.

- Съжалявам.

- На мен тогава не ми звучи много точно - рече Адам. - Не виждам за какво бъдеще пише в нея, щом като няма работи и космически кораби.

□За бъдеще, траещо около три дена - помисли си мрачно Анатема. - За това пише в нея."

- Искаш ли лимонада? - предложи тя.

Адам се подвоуми. После реши да хване бика за рогата.

- Виж к'во, извинявай, че те питам, ама такова, ако въпросът не е много личен, ти вещица ли си?

Анатема присви очи. Госпожа Хендерсън и нейното ровичкане бяха дотук.

- Някои хора може да го наричат така - рече тя. - Всъщност съм окултистка.

- О, добре. Значи всичко е наред - живна Адам. Тя го изгледа от горе до долу.

- Нали знаеш какво е окултистка?

- О, да - заяви уверено Адам.

- Е, щом вече си по-щастлив - рече Анатема, - заповядай, влез. И аз бих пийнала една... Адам Йънг?

- Да?

- Ти си мислеше: □Нищо им няма на очите ми, какво ги е зяпнала така", нали?

- Кой, аз ли? - виновно рече Адам.

* * *

Кучето правеше проблеми. Не искаше да влезе в къщата. Приклезна на прага и заръмжа.

- Хайде де, глупаво куче такова - подкани го Адам. - Това е просто старият Джасмин котидж - той погледна засрамено Анатема. - Обикновено прави каквото му кажа, и то веднага.

- Можеш да го оставиш в градината - предложи Анатема.

- Не - възрази Адам. - Каквото му кажа, това трябва да прави. Чел съм го в една книга. Обучението е нещо много важно. Всяко куче може да бъде обучено, така пишеше. Баща ми каза, че мога да го задържа само ако е добре обучено. Хайде, Куче. Влизай вътре.

Кучето изскимтя и го изгледа умолително. Късата му опашка удари два-три пъти пода.

Гласът на Господаря.

Изключително неохотно, сякаш влизаше в раззината паст на хала, то се промъкна през прага.

- Готово - рече гордо Адам. - Браво на момчето.

И още едно късче от Ада беше изпепелено...

Анатема затвори вратата.

Над вратата на Джасмин котидж открай време висеше подкова - още от времето на първия обитател, преди векове; по онова време върлувала Черната смърт и човекът решил да се защитава по всички възможни начини.

Подковата беше ръждясала и наполовина покрита с патината на вековете. Така че и двамата нито се замислиха, нито изобщо забелязаха, че в момента изстива, след като се бе нажежила до бяло.

* * *

Какаото на Азирафел се беше вледенило.

Единственият звук в стаята беше сегиз-тогиз шумоленето на преобърната страница. Мине се, не мине, на вратата започваше да се хлопа, когато се случеше потенциалните купувачи на "Интимни книги" в съседство да объркат входа. Той не им обръщаше никакво внимание. А от време на време едва се сдържаше да не изругае.

* * *

Всъщност Анатема още не беше успяла да се почувства у дома си в новата къща. Повечето от уредите ѝ бяха струпани на масата. Изглеждаше интересно. Всъщност изглеждаше така, сякаш някой вуду-жрец току-що е изкупил магазин за научна апаратура.

- Прекрасно! - възкликна Адам, ръчкайки из купчината. - Какво е това трикракото?

- Магодолит - обади се Анатема от кухнята. - С него се проследяват лей-линиите.

- А те какво са? Тя му обясни.

- Брей! - възкликна той. - Верно?

- Да.

- И са навсякъде?

- Да.

- Никога не съм ги виждал. Да се шашардисаш - навсякъде гъчкано със силови линии, пък аз да не съм ги забелязал.

На Адам не му се случваше често да слуша, но този ден прекара най-завладяващите двайсет минути в живота си. В семейство Йънг никой не чукаше на дърво, нито плюеше през рамо. Единственият уклон в свръхестествена посока беше неохотната преструвка - когато Адам беше по-малък, - че Дядо Коледа влизал през комина*.

(* Ако Адам по онова време владееше напълно силата си, Коледата на семейство Йънг щеше да бъде провалена от откритието, че в тръбата на парното е заседнал труп на дебелак.)

Беше гладен за всичко по-окултно от Фестивала на жътвата. Думите ѝ попиваха в ума му като вода в тесте попивателна хартия.

Кучето лежеше под масата и ръмжеше. Започваха да го мъчат сериозни съмнения в него си.

Анатема вярваше не само в лей-линиите, но и в тюлените, китовете, велосипедите, дъждовните гори, пълнозърнестите самуни, рециклираната хартия, вън белите южноафриканци от Южна Африка и вън американците от практически навсякъде, та чак до Лонг Айленд включително. Тя не разделяше вярванията си. Те бяха споени във всеобхватна, сплотена увереност, в сравнение с която вярата на Жана д'Арк си беше несериозна прищявка. Погледнато в мащаб преместване на планини, тя ги местеше поне с 0,5 алпа*.

(* Може би си заслужава да отбележим, че повечето човешки същества рядко постигат повече от 0,3 алпа (трийсет сантиметра). Адам вярваше в разни неща в мащаб от два до петнайсет хиляди шестстотин и четирийсет Евереста.)

Никой никога досега не бе използвал пред Адам думата "околна среда". Южноамериканските дъждовни гори за него бяха затворена книга, която дори не беше отпечатана на рециклирана хартия. Единственият път, когато я прекъсна, беше, за да се съгласи с мнението ѝ за ядрената енергия:

- Ходил съм в атомна електроцентрала. Пълна скука. Нямаше нито зелен пушек, нито разни неща да бълбукат в тръби. Бива ли така - да няма разни неща, дето да бълбукат, както си му е ред, пък хората да бият толкова път да гледат - само някакви си много мъже, стърчат там и дори не са облечени в скафандри!

- Бълбукането сигурно го пускат, след като посетителите си отидат - мрачно предположи Анатема.

- Хммм... - рече Адам.

- С тях трябва да се приключи на минутата!

- Пада им се, като не бълбукат - заключи Адам.

Анатема кимна. Все още се опитваше да налучка какво му беше толкова странното на Адам и тъкмо тогава го осъзна.

Той нямаше аура.

Тя беше голям спец по аурите. Можеше да ги вижда, ако се вгледа достатъчно упорито. Около главите на хората се виждаше слабо сияние и според една книга, която беше чела, цветът му издаваше разни неща относно тяхното здраве и благополучие. Всички имаха аура. При злобните и затворени хора тя беше бледо, трепкащо очертание, докато при сърдечните, творчески натури можеше да се простира на цели няколко сантиметра от тялото.

Никога не беше чувала за човек съвсем без аура, но около Адам не виждаше никаква. И все пак той изглеждаше жизнерадостен, въодушевен и уравновесен като същински жироскоп.

□Може би просто съм уморена" - помисли си тя.

Както и да е, беше довольна и благодарна, че си е намерила такъв благодатен ученик, и дори му даде назаем няколко броя на □Нов дайджест на Водолея" - малко списание, издавано от един неин приятел.

То промени живота му. Или поне промени живота му за този ден.

За най-голямо учудване на родителите си той си легна рано, а после, завит презглава, с фенерче, списанията и пликче лимонови бонбони чете чак до след полунощ. От време на време от ожесточено дъвчещата му уста изскачаше по някое □прекрасно!".

Когато батериите се изтощиха, той отново изплува в тъмната стая и легна по гръб с ръце на тила, привидно загледан в ескадрата Х-крили изстребители (ТМ), висящи от тавана. Те леко потрепваха, люляни от нощния вятър.

Но всъщност Адам не ги гледаше. Вместо това той се взираше в ярко осветената панорама на собственото си въображение, което се беше развихрило като панаирджийска въртележка.

Това не ти беше лелята на Уенслидейл с някаква си там винена чаша. Тук ставаше въпрос за къде-къде по-интересно окултиране.

Освен това Анатема му харесваше. Разбира се, тя беше много стара, но когато Адам харесваше някого, му се искаше да го зарадва с нещо.

Зачуди се с какво ли би могъл да зарадва Анатема.

Обикновено се смята, че събитията, способни да променят света, са неща като големите бомби, налудничавите политици, големите земетресения или обширните миграции на населението, но сега е ясно, че това е много старомоден възглед, поддържан от хора, които нямат нищо общо със съвременното мислене. Онези неща, които наистина променят света, според теорията за Хаоса са дреболиите. Пеперуда махва с криле в амазонската джунгла и в резултат ураганна буря помита половин Европа.

Някъде в заспалата глава на Адам се бе появила пеперуда.

Може би на Анатема щеше да ѝ помогне - а може би не - да види по-ясно нещата, ако ѝ беше позволено да забележи съвсем очевидната причина, поради която не виждаше аурата на Адам. Тъкмо по същата причина хората на □Трафалгар скуеър" не виждат Англия.

* * *

Алармите писнаха.

Разбира се, няма нищо забележително в това алармите в контролната зала на атомна електроцентрала да пищят. Правят го непрекъснато. Така е, защото там има много скали, броячи и какво ли не, които може и да си останат съвсем незабелязани, ако най-малкото не бибипкат.

А длъжността началник-смяна изисква солиден, способен човек, който никога не губи самообладание, човек, за когото да си сигурен, че в критичен момент няма да хукне към паркинга. Фактически човек, който създава впечатлението, че пуши лула, дори и да няма този навик.

В контролната зала на електроцентралата □Търнинг пойнт" беше три часът през нощта - обикновено тихо и спокойно време, когато няма кой знае какво за вършене освен да попълваш дневника и да се вслушваш в далечния рев на турбините.

Така беше досега.

Хорас Гандър погледна мигащите червени лампи. После погледна някакви скали. После погледна лицата на колегите си. После вдигна очи към голямата скала в дъното на залата. Четиристотин и двайсет практически надеждни и почти евтини мегавата напускаха станцията. Според другите датчици тях не ги произвеждаше нищо.

Той не каза: □Ама че смахната работа." Не би казал □Ама че смахната работа" дори и ако стадо овце се беше изнизало покрай него, яхнало велосипеди и свирейки на цигулки. Отговорните инженери не приказваха така.

Онова, което той каза, беше:

- Алф, по-добре се обади на директора.

Изминаха три много натоварени часа, изпълнени с купища телефонни разговори, телекси и факсове. Двайсет и седем души в бърза последователност бяха вдигнати от леглата си; на свой ред те вдигнаха от леглата още петдесет и трима, защото има едно нещо, което човек иска да знае, събудят ли го в паника в четири часа сутринта, и то е, че не е сам.

Както и да е, за да ти позволят да отвинтиш капака на атомен реактор и да погледнеш вътре, трябва да получиш всевъзможни разрешения.

Получиха ги. Отвинтиха го. Погледнаха вътре.

Хорас Гандър каза:

- Трябва да има някаква разумна причина за това. Петстотин тона уран не могат просто така да се вдигнат и да се измъкнат.
Броячът в ръката му би трябвало да пищи. Вместо това сегиз-тогиз цъкаше апатично.
Там, където трябваше да се намира реакторът, имаше празно пространство. Вътре спокойно можеше да се играе скуош.
На самото дъно сам-самичко сред ярко осветения, студен под се въргаляше лимоново бонбонче.
Навън, в огромната зала с турбини, половината машини продължаваха все така да си реват.
А на стотина километра оттам Адам Ъънг се въртеше насън в леглото си.

Петък

Рейвън Сейбъл, строен, брадат и облечен в черно от глава до пети, седеше в черната си лимузина с изящна линия и говореше по черния си телефон с изящна линия с базата на Западното крайбрежие.
- Как върви? - попита той.
- Добре изглежда - отвърна шефът на маркетинга. - Утре закусам с купувачите от всички водещи вериги супермаркети. Никакъв проблем. Следващия месец по това време ще продаваме ХАПНИ(tm) във всички магазини.
- Добре се справяш, Ник.
- Няма проблеми. Няма проблеми. Така е, защото знаем, че ти си ни зад гърба, Рейв. Страхотно ръководиш, пич. При мене винаги сработва.
- Благодаря ти - Сейбъл прекъсна връзката.
Беше особено горд с ХАПНИ(tm).
Корпорацията "Ново хранене" бе започнала почти от нищото преди единайсет години. Малък екип от учени, които изследваха храната, огромен екип от служители по маркетинга и връзките с обществеността и стилна емблема.
Две години инвестиции и проучвания в "Ново хранене" бяха произвели на бял свят ЖВАК(tm). ЖВАК(tm) съдържаше изпредени, преплетени и изтъкани протеинови молекули, покрити и кодирани, внимателно разработени така, че и най-ненаситните ензими в хранопровода да ги отминават; несъдържащи калории подсладители; минерални масла вместо растителни; целулоза, оцветители и ароматизатори. Крайният резултат беше храна, почти неразличима от всяка друга, като не броим две неща. Първо, цената, която беше малко по-височка, и второ, хранителното съдържание, по груба преценка еквивалентно на това на уокмен "Сони". Нямахше значение колко изяжда човек - той губеше килограми*.
(* И коса. И тен. А стига да изядеш достатъчно и да го ядеш достатъчно дълго - и признаци на живот.)
Дебелите го купуваха. Слабите, които не искаха да надобелеят, го купуваха. ЖВАК(tm) беше идеалната диетична храна - внимателно изпредена, изтъкана, структурирана и ошлайфана така, че да имитира каквото си искаш - от картофи, та до сърнешко, макар че пилешкото вървеше най-добре. Сейбъл си седеше спокойно и гледеше как парите се леят. Гледеше как ЖВАК(tm) постепенно запълва екологичната ниша, опразнена от едновременношната немаркова храна.
След ЖВАК(tm) той пусна ШНАКС(tm) - нездравословен "боклук", направен от истински боклук. ХАПНИ(tm) беше последният мисловен проблясък на Сейбъл.
ХАПНИ(tm) беше ЖВАК(tm) с добавка на захар и мазнини. На теория, ако ядеш достатъчно ХАПНИ(tm), ти а) ставаш много дебел и б) умираш от недохранване.
Парадоксът доставяше истинска наслада на Сейбъл.
В момента изпитваха ХАПНИ(tm) по цяла Америка. ХАПНИ-пица, ХАПНИ-риба, ХАПНИ-китайска храна, ХАПНИ-макробиотичен ориз. ХАПНИ-хамбургер дори.
Лимузината на Сейбъл беше паркирана пред "Бъргър лорд" в Де Мойн, Айова - верига за бързо хранене, изцяло собственост на неговата организация. Тъкмо тук те изпитваха ХАПНИ-хамбургерите от шест месеца насам. Искаше да види какви са резултатите.
Той се наведе напред и почука по стъклото, отделящо го от шофьора. Шофьорът натисна едно лостче и то се плъзна встрани.
- Сър?
- Ще отида да хвърля едно око на операцията, Марлон. За десет минути. После се връщаме в Лос Анжелис.
- Сър.
Сейбъл влезе със спокойна крачка в "Бъргър лорд". Беше точно като всяка втора закусвалня "Бъргър лорд" в Америка*. Клоунът Маклорди танцуваше в Детския кът. Сервитьорките имаха

еднакви блеснали усмивки, които никога не достигаха до очите им. А зад тезгяха трътлест мъж на средна възраст в униформа на □Бъргър лорд" шляпаше кюфтетата върху скарата и си свиркаше тихичко с уста, доволен от работата си.

(* Но не и като всяка втора закусвалня □Бъргър лорд " по света. Например немският □Бъргър лорд" продаваше светла вместо безалкохолна бира, докато английският □Бъргър лорд" бе успял да открие всички американски добродетели на бързото хранене (скоростта, с която ти носят храната например) и внимателно да ги отстрани: храната пристигаше след половин час, със стайна температура и само по ивицата топла маруля можеше да различиш плънката от хлебчето. Служителите на □Бъргър лорд", дошли да проучват пазара във Франция, бяха застреляни двама и пет минути след като стъпиха на френска земя)

Сейбъл се приближи до тезгяха.

- Здравейте-казвам-се-Мари - произнесе момичето зад щанда. - Какво-ще-обичате?

- Двоен голям бластергъндър с картопки допълнително, без горчица - поръча той.

- Нещо-за-пиене?

- Специален гъст разбит шокобананов шейк. Тя започна да натиска малките квадратчета с пиктограми на касата. (Грамотността вече не беше задължително изискване в тези ресторанти. Усмивката беше.) После се обърна към трътлестия мъж зад тезгяха.

- ДеБеТе, КД, горчица не - заръча му тя. - Шокшейк.

- Мммхмммм - изтананика готвачът. После подреди храната в малки хартиени контейнери, като се спря само за да бутне прошарената зализана лимба, паднала върху очите му.

- Готово - рече той.

Тя пое поръчката, без да го погледне, и той бодро се запъти към скарата, като тихичко си пееше:

□Ооообичай ме

нежно, оообичай ме дълго, не ме оставяй нивга да си тръгна..."

Тананикането на мъжа, забеляза Сейбъл, влизаше в сблъсък с музиката в заведението - дрънчаш като тенекия лууп на рекламния джингъл на □Бъргър лорд". Отбеляза си наум да го уволни.

Здравейте-казвам-се-Мари му подаде неговото ХАПНИ(tm) и го всичкодобреса.

Намери малка пластмасова масичка, седна на пластмасовия стол и разгледа храната.

Изкуствено хлебче. Изкуствено кюфте. Пържени картопки, картоф нивга невидели. Сосове, които бяха всичко друго, но не и храна. Дори (Сейбъл беше особено доволен от това) изкуствен резен туршия с копър. Изобщо не си направи труда да разгледа млечния шейк. Той нямаше никакво хранително съдържание, но пък и онези, продавани от съперниците му, също нямаша.

Навсякъде около него хората ядяха не-храната си ако и да не беше точно с очевидна наслада, то поне с не по-голямо от обичайното отвращение, характерно за всички вериги за хамбургери по цялата планета.

Той се изправи, отнесе подноса си до контейнера с надпис □МОЛЯ, ИЗХВЪРЛЯЙТЕ ОТПАДЪЦИТЕ ВНИМАТЕЛНО" и изхвърли всичко. Ако му бяхте казали, че в Африка деца гладуват, щеше да се почувства поласкан, че сте го забелязали.

Някой го подръпна за ръкава.

- Партизанско име Сейбъл? - попита го дребен очилат човечец с шапка на □Америкън експрес" и пакет, увит в кафява хартия в ръцете.

Сейбъл кимна.

- Така и си мислех, че сте вие. Огледах се и си викам: висок господин с брада, хубав костюм, тука не ще да гъмжи от тях. Пратка за вас, сър.

Сейбъл се подписа с истинското си име - дума с четири букви. Римува се с □млад".

- Благодаря любезно, сър - рече му куриерът. После се умълча. - Онзи там - посочи той. - Онзи зад тезгяха. Не ви ли напомня на някого?

- Не - отвърна Сейбъл. Даде на човечеца бакшиш - пет долара - и отвори пакета.

Вътре имаше малки месингови везни.

Сейбъл се усмихна. Тъничка усмивчица, която изчезна почти на мига.

- Време беше - рече той. Мушна везните в джоба си, без да обръща внимание на това, че разваляха плавната линия на костюма му, и се върна в лимузината.

- Към офиса ли? - попита шофьорът.

- Летището - нареди Сейбъл. - И се обади предварително. Искam билет до Англия.

- Да, сър. Билет до Англия с връщане.

Сейбъл опипа везните в джоба си.

- Нека бъде единичен - каза той. - За връщането после ще му мисля. О, и освен това се обади в офиса и отложи всичките ми ангажименти.

- За колко време, сър?

- За обозримото бъдеще.

А в "Бъргър лорд" зад тезяха шкембестият мъж със зализаната лимба плясна на скарата още половин дузина кюфтета. Беше най-щастливият човек на света и си пееше съвсем тихичко:

- ... заек нивга си не хванал - и приятел мой не си.

(* Цитирани са два от най-големите му хитове - "Обичай ме нежно" (Love me tender) и "Хрътка" (Hound dog), а кой е, ще се досетите сами - бел. пр.)

* * *

Ония слушаха с интерес. Ръмеше лек дъждец. Старите ламарини и парчетата разнищен линолеум, които покриваха бърлогата им в кариерата, едва успяваха да опазят сушината - а когато валеше, те винаги разчитаха на Адам да измисли какво да правят. Не останаха разочаровани. Очите на Адам сияеха с радостта на познанието.

Предната нощ беше заспал чак в три часа под купчина "Нови Водолеи".

- И имало един човек на име Чарлс Форт - разказваше той. - Можел да накара от небето да завалят риби и жаби и к'во ли не.

- Хайде бе - изсумтя Пепър. - Ха на бас. Ама живи жаби ли?

- О, да - отвърна Адам и захапа темичката. - Скачат насам-натам, квакат и изобщо. Хората накрая му давали пари, за да се махне, и... такова... - Той напъна гънки да се сети за нещо, от което публиката би останала доволна; доста четене му се беше струпало наведнъж. - ... и той отплавал на кораба "Мари Селест" и основал Бермудския триъгълник. Той се намира на Бермудите - поясни услужливо.

- Не, не може да е така - строго възрази Уенслидейл, - защото съм чел за "Мари Селест" и на него не е имало никого. Известен е с това, че на него не е имало никого. Намерили го да си плава сам-самичък и на него нямало никого.

- Не съм казал, че е бил на него, когато са го намерили, нали така? - сръза го Адам. - Много ясно, че не е бил на него. Щото извънземните са кацнали и са го прибрали. Мислех си, че това всеки го знае. Ония си поотдъхнаха. По отношение на НЛО стояха на по-твърда почва. Обаче в ню ейдж НЛО-тата не бяха много сигурни и затова изслушаха внимателно какво имаше да им каже Адам по темата. На съвременните НЛО-та обаче някак им липсваше драматизъм.

- Ако аз бях извънземно - огласи Пепър всеобщото мнение, - нямаше да се разкарвам и да дърдорям на хората за мистична космическа хармония. Щях да им кажа - гласът ѝ стана носов и дрезгав, сякаш ѝ пречеше зловеща черна маска: - "Тофа тух е лашерен блащер, тъй ше прафи какфото ти ше кашфа, швиня бунтофнишка."

Всички закимаха. Една от любимите им игри в кариерата се опираше на една много успешна филмова поредица, в която имаше лазери, роботи и една принцеса с прическа като чифт стереослушалки((tm)). (Без никой думица да каже, се бяха разбрали, че ако някой ще ми играе някакви си тъпи принцеси, то това няма да е Пепър.) Но играта обикновено приключваше с битка кой да нахлупи на главата си кофата за въглища((tm)) и да почне да гърми планети. Адам най-го биваше в това - когато той беше лошият, говореше така, сякаш наистина можеше да види сметката на света. Във всеки случай Ония бяха с цяло сърце на страната на разрушителите на планети, стига да им се позволяваше в същото време и да спасяват принцеси.

- Според мен така са правели едно време - заяви Адам. - Обаче сега е друго. Всичките ги обгръща едно такова яркосиньо сияние и обикалят и вършат добро. Нещо като галактически полицаи - обикалят и разправят на всекиго да живее във вселенска хармония и такива работи.

Последва мълчание - размишляваха над това как съвсем приличните НЛО отиваха зян.

- Винаги съм се чудил - обади се Брайън - защо им викат НЛО, като знаят, че са летящи чинии.

Искам да кажа, ами значи те са Идентифицирани летящи обекти.

- Щото властите потулват всичко - обясни Адам. - През цялото време кацат милиони летящи чинии и властите постоянно ги потулват.

- Защо? - попита Уенслидейл.

Адам се подвоуми. Онова, което беше чел, не даваше бързо обяснение; "Нов Водолей" просто приемаше за първооснова на вярата - своята и на своите читатели, - че властите потулват всичко.

- Щото са власти - обясни простичко Адам. - Властите тъкмо с това се занимават. В Лондон има една такава много огромна сграда, пълна с книги за всичко онова, което са потулили. Когато министър-председателят сутрин отиде на работа, първото нещо, което прави, е да прегледа голям списък с всичко, което е станало през нощта, и после му слага голям червен печат.

- На бас, че първо пие чай и после чете вестника - възрази Уенслидейл, с когото през ваканцията се беше случило паметно произшествие - беше влязъл неочаквано в офиса на баща си и там си бе

оформил известни впечатления. - И си приказва за това какво са давали снощи по телевизията.

- Е добре де, ама след това вади книгата и големия печат.

- На който пише □Да се потули" - додаде Пепър.

- Пише □Строго секретно" - отхвърли Адам този опит за двупартиен творчески изблик. - То е като атомните иликтроцентрали. Непрекъснато гърмят, но никой никога не разбира, щото властите го потуляват.

- Не гърмят непрекъснато - опъна се Уенслидейл. - Баща ми казва, че са ужасно надеждни и значи не трябвало да живеем в парник. Както и да е, в моя комикс* има голяма картинка с иликтроцентрали и там нищо не пише за гърмване.

(* Така нареченият комикс на Уенслидейл беше серия, излизала 94 седмици подред, озаглавена □Чудесата на природата и науката". Имаше всички броеве до един и за рождения си ден беше поискал комплект папки, за да ги подвърже. Седмичното четиво на Брайън се състоеше от всичко онова, в чието заглавие присъстваха много удивителни, като □БззЗТИ " или □ДрънннЧ ". На Пепър - също, макар че дори да я подложеха на най-изтънчени мъчения, тя не би признала факта, че освен тях си купуваше и □Седемнайсетгодишни", но с едноцветна корица. Адам изобщо не четеше комикси. Те изобщо не можеха да се мерят с онова, което сам можеше да измисли.)

- Да - рече Брайън. - Но ти нали после ми го даде тоя комикс и аз знам що за картинка беше тази. Уенслидейл се поколеба и после произнесе с глас, натежал от подложено на тежки изпитания търпение:

- Брайън, това, че там пише, че атомната енергетика преживявала бум...

Последва обичайната кратка схватка.

- Вижте какво - скастри ги Адам. - Искате ли да ви разкажа за Ерата на Водопоя или не?

Битката - в братството на Ония битките никога не бяха особено сериозни - утихна.

- Така - Адам се почеса по главата. - Заради вас забравих докъде съм стигнал! - оплака се той.

- До летящите чинии.

- Точно така. Точно така. Е, ако видиш летящо НЛЮ, тия от властите идват и те нахокват. В Америка през цялото време стават такива работи.

Ония кимнаха мъдро. В това поне нямаха никакви съмнения. Америка за тях беше мястото, където отиваха добрите хора, след като умрат. Бяха готови да повярват, че в Америка може да се случи какво ли не.

- Сигурно стават задръствания - предположи Адам. - Заради всичките тия мъже с черните коли, дето ходят да хокат хората, щото са видели НЛЮ. Казват ти, че ако продължаваш да ги виждаш, ще ти се случи Гаден инцидент.

- Сигурно ще те прегазят голяма черна кола - предположи Брайън, както си чоплеше зарасналата рана на мръсното коляно. Лицето му светна. - Абе знаете ли - продължи той, - брат'чед ми каза, че в Америка имало магазини, в които се продавали трийсет и девет вида сладолед?

Това накара дори и Адам да млъкне. За кратко.

- Трийсет и девет вида сладолед няма - заключи Пепър. - В целия свят няма трийсет и девет вида сладолед.

- Може да има, ако ги смесваш - предположи Уенслидейл, като мигаше на парцали. - Нали се сещаш. Ягодов и шоколадов. Шоколадов и ванилов - и той се помъчи да се сети още английски видове. - Ягодов с шоколадов и ванилов - добави той неубедително.

- Освен това съществува и Атлантида - продължи Адам на висок глас.

С това успя да привлече интереса им. Атлантида страшно им хареса. Градовете, които потъват в морето, си бяха тъкмо като за Ония. Те изслушаха внимателно несвързания му разказ за пирамиди, странни жречески ордени и древни тайни.

- Изведнъж ли е станало или бавно? - поинтересува се Брайън.

- Ами хем изведнъж, хем бавно - обясни Адам, - щото много от тях избягали с лодки в другите страни и ги научили на смятане и на английски, и на история, и на такива работи.

- Не виждам какво му е толкова великото - тросна се Пепър.

- Сигурно е било голям купон, като е потъвала - отбеляза мечтателно Брайън, като си спомняше единствения случай на наводнение в Долен Тадфийлд. - Разкарват млякото и вестниците с лодки и никой не те кара да ходиш на училище.

- Ако аз бях атлантидец, щях да остана - заяви Уенслидейл. Това беше посрещнато с презрителен смях, но той не отстъпи. - Просто трябва да си сложиш водолазен шлем, това е. И да заковеш всички прозорци и да напълниш къщите с въздух. Страхотна работа.

Адам го посрещна със смразяващия поглед, запазен за всеки, излязъл с идея, за която много му се иска да се е сетил пръв.

- Можело е и да стане - заключи той малко колебливо. - След като са отпратили всички учители с

лодките, примерно. Може би тогава останалите са щели да останат и след като е потънала.

- Нямахме да се налага да се миеш - размишляваше Брайън, чиито родители го натискаха да се мие доста по-често, отколкото според него беше полезно за здравето. Не че от този натиск имаше смисъл. В Брайън имаше нещо дълбоко земно. - Защото всичко щеше да си е чисто. А и можеш да си отглеждаш водорасли и тям подобни в градината и да стреляш по акули. И да си гледаш октоподи и разни такива. А такива работи като училище няма да има, щото даскалите са се разкарали.

- Те може все още да си живеят там, долу - предположи Пепър.

Замислиха се за атлантидците, облечени в диплещи се мистични одежди и с нахлупени на главите аквариуми, които си гледат кефа дълбоко под океанските вълни.

- Хм - обобщи чувствата им Пепър.

- А сега какво ще правим? - попита Брайън. - Вънка като че се поразведри малко.

Най-накрая си поиграха на Чарлс Форт, който открива разни неща. Играта се състоеше в това, че някой от Ония обикаляше насам-натам, помъкнал древните останки от един чадър, докато другите го подлагаха на дъжд от жаби или по-скоро от жаба. Успяха да хванат във вира само една. Беше жаба на години, която ги знаеше от време оно и изтърпяваше техния интерес, смятайки, че това е цената, която си плаща, задето във вира няма водни кокошки и шуки. Известно време се примиряваше добродушно, а след това се шмугна в едно тайно и досега неоткрито скривалище в една стара тръба.

После се прибраха за обяд.

Адам беше много доволен от свършената работа. Винаги бе знаел, че светът е интересно място, а въображението му бе населило този свят с пирати, бандити, шпиони, астронавти и тям подобни. Но освен това го глождеше съмнението, че ако се задълбаеш сериозно, всички те ще се окажат просто хора, които се срещат в книгите, но иначе вече ги няма.

Докато това с Ерата на Водопомя беше наистина истинско. Възрастните пишеха много книги за него ("Новият Водолей" беше флашкан с реклами за тях) и за Големия крак, Хората молци, Йети и морските чудовища; пумите в Съри наистина съществуваха. Ако на върха в Дариен Кортес си беше понамокрил леко краката при напън да налови жаби, щеше да се почувства също като Адам в момента.

Светът беше ярък и странен, а той се намираще точно в центъра му.

Излапа набързо обяда си и се прибра в своята стая. Оставаша му още доста непрочетени "Нови Водолеи".

* * *

Какаото представляваше спечена кафява мътилка, изпълваща до половина чашата.

Има хора, прекарвали стотици години в опити да проумеят предсказанията на Агнес Нътър. В по-голямата си част тези хора са били много интелигентни. Анатема Дивайс, която беше почти Агнес, доколкото ѝ позволяваха генетичните промени, беше най-добрата от тази тайфа. Но никой от тях не беше ангел.

Мнозина при първа среща с Азирафел оставаха с три впечатления: че е англичанин, че е интелигентен и че е погей от чворесто дърво, накачулено от друсани маймуни. Две от тях бяха погрешни: Раят не се намира в Англия, каквото и да си мислят някои поети, а ангелите са безполови, освен ако наистина не желаят да положат усилия в полза на противоположното. Но че беше интелигентен, беше. Освен това, неговата интелигентност беше ангелска интелигентност, която, макар да не е кой-знае колко по-висока от човешката, е много по-широка и притежава предимството на хилядогодишната практика.

Азирафел беше първият ангел, притежавал някога компютър. Компютърът беше евтин, бавен и пластмасов, широко пробутван като идеален за дребния бизнесмен. Азирафел го използваше набожно, за да си води сметките, които бяха толкова скрупулъзно точни, че данъчните власти го бяха проверявали пет пъти, дълбоко убедени, че някъде там успява да се размине на косъм с убийството.

Но тези, другите изчисления, нито един компютър не можеше да ги направи. Понякога той си драскаше нещо на един лист. Листът беше покрит със символи, понятни само за още осмина души в света; двама от тях бяха спечелили Нобелова награда, а на един от оставащите петима много му течаша лигите и не му даваха никакви остри предмети поради онова, което можеше да стори с тях.

* * *

Анатема хапна за обяд природосъобразна супа и се надвеси над картите. Нямахме съмнение, че

областта около Тадфийлд е богата на лей-линии; дори и прочутият преподобен Уоткинс бе намерил такива. Но освен ако тя не бъркаше напълно, тези линии започваха да променят разположението си. Беше прекарала седмицата в измервания с магодолита и махалото и сега картата на Кралското географско дружество на областта Тадфийлд беше цялата покрита с точки и стрелкички. Продължи да се взира в тях. После взе един флумастер и като от време на време поглеждаше в бележника си, започна да ги съединява.

Радиото работеше. Тя обаче не го слушаше. Така че голяма част от най-важните новини минаха незабелязано покрай ушите ѝ и чак когато две-три ключови думи проникнаха в съзнанието ѝ, тя започна да се заслушва.

Някой си, наричан Говорител, като че беше на ръба на истерията.

- ... опасност за служителите и за обществото - говореше той.
- И колко точно радиоактивен материал е изтекъл? - попита интервюиращият. Последва пауза.
- Не бихме казали изтекъл - каза говорителят. - Не е изтекъл. Временно е изгубен.
- Искате да кажете, че все още се намира в сградата?
- Със сигурност не виждаме как би могъл да бъде изнесен от нея - отвърна говорителят.
- Без съмнение сте взели под внимание и терористичната дейност?

Последва нова пауза. После говорителят подхвана със спокойния тон на човек, на когото всичко това вече му е дотегнало и след като приключи, смята да напусне и да се хване да развъжда пилци.

- Да, предполагам, че сме длъжни. Трябва ни само да намерим терористи, способни да извадят цял ядрен реактор от бункера, както си работи и без никой да забележи. Реакторът тежи около хиляда тона и е висок към дванайсет метра. Така че доста якички терористи ще да са били. Може би ще желаете да им звъннете, господине, и да ги поразпитате с вашия надменен, обвинителен тон.
- Но вие казахте, че електроцентралата продължава да произвежда електричество - зяпна журналистът.
- Продължава.
- Но как така, след като няма реактори?

Човек можеше да види налудничавата усмивка на говорителя дори и по радиото. Както и химикалката, забодена в колонката "Ферми за продажба" във вестник "Светът на домашните птици".

- Не знаем - отвърна той. - Надявахме се вие в Би Би Си, каквито сте умни копелета, да имате някаква представа.

Анатема погледна картата си.

Онова, което рисуваше, приличаше на галактика от типа на онези, издялани върху по-доброкачествените келтски монолити.

Лей-линиите се местеха. И оформяха спирала.

Чийто център беше - приблизително, с допустимите отклонения, дължащи се на грешки, - но въпреки това, чийто център беше... Долен Тадфийлд.

* * *

На няколко хиляди километра оттам почти в същата минута, докато Анатема се вглеждаше в своите спирали, увеселителният кораб "Морбия" заседна на триста клафтера дълбочина.

За капитан Винсънт това беше просто поредният проблем. Знаеше, че трябва да се свърже със собствениците, това, което му убягваше в този компютризиран свят, бе - кои точно са собствениците в момента.

Компютрите - от тях идваше цялата беда. Документите на кораба бяха компютризирани и той можеше за някакви си микросекунди да минава под най-изгодния в момента флаг, когато намери за добре. Навигацията му също беше компютризирана и постоянно обновяваше разположението му чрез спътници. Капитан Винсънт търпеливо бе обяснил на собствениците, които и да бяха те, че неколкократен квадратни метра стоманена обшивка и един варел нитове биха били по-добра инвестиция, и съответно бе информиран, че тази препоръка не съответствала на актуалните предвиждания за развитието на съотношението цена/полза.

Капитан Винсънт силно подозираше, че въпреки всичката електроника корабът ще струва повече на дъното, отколкото на вода и вероятно щеше да потъне в най-прецизно уцеленото корабокрушение в цялата история на мореплаването.

По дедукция това означаваше и че той е по-ценен мъртъв, отколкото жив.

Седеше зад бюрото си и спокойно прелистваше "Международните морски кодове", чиито шестстотин страници съдържаха кратки, ала съдържателни съобщения, предназначени да предадат по света известие за всяка мислима възможност в мореплаването с минимум объркване и най-

важното, на минимум цена.

Ето какво искаше да каже той: "Плавахме по курс юг-югозапад на трийсет и три градуса северна ширина и четирийсет и седем градуса и седемдесет и две минути западна дължина. Помощник-капитанът, който, както може би си спомняте, бе назначен в Нова Гвинея противно на волята ми и вероятно е ловец на глави, посочи със знаци, че нещо не е в ред. Оказа се, че през нощта огромна част от дъното се е издигнала на повърхността. Върху нея се наблюдават голям брой сгради, много от които с пирамидална структура. Ние заседнахме в двора на една от тях. Има някакви доста неприятни статуи. Дружелюбни старци в дълги одежди се качиха на борда на кораба и радостно си общуват с пасажерите, които смятат, че ние сме организирали това. Молим за съвет."

Търсецният му пръст се плъзна бавно надолу по страницата и спря. Добрите стари Международни кодове. Бяха измислени преди цели осемдесет години, но хората по онова време наистина са мислили сериозно що за заплахи биха могли да дебнат в дълбините.

Той хвана писалката и записа: □XXXV QUUX."

В превод това означаваше: □Открих загубения континент Атлантида. Върховният жрец току-що спечели състезанието по мятане на обръчи."

* * *

- Как пък не!
- Точно така е!
- Не може да бъде!
- Точно така си е!
- Не е! Добре тогава, ами вулканите? - Уенслидейл се облегна назад с тържествуваща физиономия.
- Какво вулканите? - попита Адам.

- Всичката тая пяна идва от центъра на Земята, където е страшно горещо - обясни Уенслидейл. - Гледах едно предаване. С Дейвид Атънбъро беше, значи е вярно.

Останалите от Ония погледнаха Адам. Беше все едно гледаш тенис.

Теорията за Кухото земно кълбо не вървеше много-много в кариерата. Измамната идея, удържала на проучванията на такива забележителни мислители като Сайръс Рийд Тийд, Булвер-Литън и Адолф Хитлер, се огъваше опасно под напора на изпепеляващата, очилата логика на Уенслидейл.

- Не съм казал, че цялата е кухня - оправда се Адам. - Никой не казва, че цялата е кухня. Сигурно е дебела сума ти километри, за да има място за лавата, петрола, въглищата, за тибетските тунели и за такива работи. Но под тях в крайна сметка е кухня. Така мислят хората. А на северния полюс има дупка, за да влиза въздух.

- Никога не съм виждал такава дупка в атласа - изсумтя Уенслидейл.

- Властите няма да позволят да я сложат на картата, щото хората могат да отидат и да погледнат вътре - обясни Адам. - Защото хората, дето живеят там, вътре, не искат през цялото време някой отгоре да ги жапа.

- Какви са тия тибетски тунели? - попита Пепър. - Нещо спомена за тибетски тунели.

- А... Не ви ли разправях? Три глави се поклатиха.

- Невероятно е. Нали знаете за Тибет?

Те кимнаха колебливо. В ума им бе изникнала поредица от образи: якове, Еверест, хора на име Грасхопър, мънички старци, седнали върху планини, други хора, които се учат на кунг-фу в древни храмове, и сняг.

- Е, нали знаете за ония учители, дето напуснали Атлантида, когато потънала? Те отново кимнаха.

- Ами някои от тях отишли в Тибет и сега управляват света. Наричат се Тайният съвет. Заради това, че са учители, предполагам. Та там има един таен подземен град, който се казва Шамбала, и тунели, които минават навсякъде под света, така че те знаят всичко, което става, и командват всичко. Някои хора смятат, че те всъщност живеят под пустинята Гоби - добави той надут, - но повечето компетентни авторитети са на мнение, че са си точно в Тибет. Във всеки случай там е по-добре за тунелите.

Ония инстинктивно сведоха погледи към мърлявия, покрит с боклуци варовик под краката си.

- И как така знаят всичко? - зачуди се Пепър.

- Ами просто трябва да се ослушват - рискува да предположи Адам. - Само да си седят в тунелите и да се ослушват - това им трябва. Нали ги знаете какъв слух имат учителите. Могат да чуят как някой шепне чак в другия край на стаята.

- Баба ми опираше чаша до стената - обади се Брайтън. - Казваше, че било отворително това колко ясно чувала всичко, което става у съседите.

- И тези тунели минават навсякъде, така ли? - попита Пепър, все още вторачена в земята.

- Под целия свят - потвърди Адам натъртено.

- Сигурно са ги копали много време - усъмни се Пепър. - Помниш ли, като се опитахме да прокопаем оня тунел в нивата? Цял следобед копахме, а пък, за да влезеш целият вътре, трябваше да се сгърчиш.

- Да, ама те са го правили това милиони години. Щом имаш милиони години на разположение, можеш да изкопаеш страшни тунели.

- Пък аз си мислех, че китайците са завладели тибетците и на Лай-Лай Ламата му се наложило да замине за Индия - обади се Уенслидейл, но не особено убедено. Уенслидейл четеше всяка вечер вестника на баща си, но прозаичното световно всекидневие сякаш винаги се стопяваше под мощта на Адамовите обяснения.

- На бас, че сега са там, долу - продължи Адам, без да му обръща никакво внимание. - Сигурно вече са навсякъде. Седят под земята и се ослушват.

Спогледаха се.

- Ако почнем да копаем много бързо... - обади се Брайън.

Пепър, която беше много по-схватлива, изпъшка.

- Що ти трябваше да го казваш?! - скастри го Адам. - Ще ги изловим, ама друг път - по-силно не можа ли да викаш! Тъкмо си мислех, че можем да се хванем да копаем, ама не - ти трябваше да се провикнеш да ги предупредиш!

- Според мен те изобщо не са ги изкопали всичките тия тунели - опъна му се Уенслидейл. - Това е неразумно. Тибет е на стотици километри отук.

- Да бе. Да бе, да. А ти сигурно по ги разбираш тия работи от мадам Блатвататски? - изсумтя Адам.

- Виж, ако аз бях тибетец - заговори Уенслидейл със спокоен тон, - щях да прокопая направо до кухото в средата, а после да притичам вътре и да копая нагоре право там, където искам да попадна. Обмислиха го подobaващо.

- Трябва да признаеш, че е по-разумно от тунелите - каза Пепър.

- Ами да, аз тъкмо това мисля, че правят - съгласи се Адам. - Няма как да не са се сетили за нещо толкова просто.

Брайън се загледа замечтано в небето. Показалецът му изследваше съдържанието на едното му ухо.

- Бе смешна работа - рече той. - Цял живот се мъкнеш на училище да учиш т'ва и онова и никой нищо не ти казва за такива работи като Бермудския триъгълник и ешелотата, и тоя Стар завет, дето тича насам-натам из центъра на Земята. Що ли трябва да учим всичките ония скукотевини, като може такива разкошни работи да учим, това искам да знам.

Всички се съгласиха в хор.

После излязоха и си играха на Чарлс Форт и атлантидците срещу Древните господари от Тибет, обаче тибетковците се възпротивиха, че да използваш мистични древни лазери, не било честно.

* * *

Имало едно време, когато издирвачите на вещици са били хора уважавани, макар то да не продължило особено дълго.

Матю Хопкинс например, генералът издирвач на вещици от средата на седемнайсти век, издирвал вещици из цяла Източна Англия и вземал от градове и села по девет пенса на парче на всяка открита от него вещица.

Тъкмо там била бедата. На издирвачите на вещици не се плащало на час. Всеки издирвач на вещици, прекарал седмица в оглеждане на местните бабишкери, докладвал впоследствие на кмета: □Браво на вас, кьорава магьосница няма сред тях", получавал в отговор неискрени благодарности, паница чорба и многозначително □сбогом".

Така че, за да е на печалба, на Хопкинс му се налагало да изнамира забележителен брой вещици. Това го направило, твърде слабо казано, непопулярен сред селските съвети. Най-накрая самият той бил обявен за вещица и обесен в едно източноанглийско село, в което били стигнали до разумния извод, че могат да съкратят разносните, като обесят посредника.

Мнозина смятат, че Хопкинс е бил последният генерал на Издирвачите на вещици.

Строго погледнато, те са прави. Но може би не точно както си го мислят. Армията за издирване на вещици продължила своя поход, макар и по-тихомълком.

Истински генерал издирвач на вещици вече няма.

Нито пък има полковник издирвач на вещици, майор издирвач на вещици, капитан издирвач на вещици, че дори и лейтенант издирвач на вещици (последният се претрепал, падайки от едно много високо дърво в Кейтърам през 1933 г., докато се опитвал да постигне по-добър изглед към нещо, за което бил убеден, че е сатанинска оргия от най-изроден вид, но то всъщност било годишната вечеря

с танци на Сдружението на пазарските търговци от Кейтърам и Уайтлийф).

Сержант издирвач на вещици обаче съществува.

А вече има и редник издирвач на вещици. Името му е Нютон Пълсифър.

Обявата беше отпечатана в "Газет" между хладилника втора употреба и котилото не точно далматинчета:

СТАНИ ПРОФЕСИОНАЛИСТ. ТЪРСИ СЕ ПОМОЩНИК НА ПОЛОВИН РАБОТЕН ДЕН ЗА БОЙ СЪС СИЛИТЕ НА МРАКА. ОСИГУРЕНА УНИФОРМА И ОСНОВНО ОБУЧЕНИЕ. ПОВИШАВАНЕТО В ЧИН Е СИГУРНО. БЪДИ МЪЖ!

По обяд той телефонира на номера, изписан най-отдолу на обявата. Обади се жена.

- Здравейте - плахо смънка той. - Прочетох обявата ви.

- Коя точно, миличък?

- Ъ-ъ... онази във вестника.

- Добре, миличък. Е, мадам Трейси разбулва воала всеки следобед без четвъртъците. Приемаме и групови посещения. Кога ще желаеш да проникнеш в тайните, миличък?

Нютон се поколеба.

- В обявата пише "Стани професионалист" - обясни той. - Нищо не пишеше за мадам Трейси.

- Е, тогава значи ти трябва мистър Шадуел. Само секундичка, да видя дали е тук.

По-късно, когато с мадам Трейси вече се поздравяваха с кимване, Нют разбра, че ако се бе отзовал на другата обява, онази в списанието, мадам Трейси щеше да предложи строга дисциплина и интимен масаж всяка вечер освен в четвъртък. Имаше и още една обява, лепната в някаква телефонна кабина. Когато много по-късно Нют я попита какво пък засяга тази обява, мадам Трейси отговори "четвъртъците". Най-накрая се чу звук от стъпки по незастлани коридори, продрана кашлица и един глас с цвят на стар шлифер избуботи:

- Да?

- Прочетох обявата ви. "Стани професионалист." Искях да разбера нещо повече.

- Да. Мнозина искат да разберат нещо повече, а мнозина... - гласът заглъхна внушително, а после отново гръмна с пълна сила - ... мнозина не БИХА ИСКАЛИ.

- О - изцвърча Нютон.

- Как се казваш, момко?

- Нютон. Нютон Пълсифър.

- ЛУЦИФЕР? Какви ги говориш? Да не би да си Изчадие на мрака, изкушаващо и измамно създание от преизподнята, покварени ръце, протегнали се от казаните на Хадес в измъченото, похотливо иго към твоите скверни господари адови?

- Пълсифър - поясни Нютон. - С "П". За другото не знам, но иначе сме от Съри.

Гласът от слушалката прозвуча леко разочаровано:

- О. Да. Ху'уво 'начи. Пълсифър. Пълсифър. Виждал съм туй име и преди комай?

- Не знам - отвърна Нютон. - Чичо ми държи магазин за играчки в Хаунслоу - додаде той, в случай че това помогне с нещо.

- Тъйййй лиййй? - попита Шадуел.

Диалектът на господин Шадуел беше неопределим. Той галопираше из цяла Британия като млекар от къща на къща. Тука луд уелски сержант, задръстващ новобранци, там шотландски старейшина, току-що изловил някого да прави нещо в неделя, и нейде измежду тях намусен овчар от Долините или начумерен скъперник от Съмърсет. Нямаше значение накъде завръщаше диалектът му, от това той не ставаше по-любезен.

- Всичките ти зъби твои ли са си?

- О, да. Освен пломбите.

- Як ли си?

- Предполагам - заекна Нют. - Искам да кажа, тъкмо затова исках да постъпя доброволец. Брайън Потър от Счетоводството може да прави почти сто лицеви опори, откакто постъпи доброволец. И е минавал на парад пред кралицата майка.

- Колко са ти зърната?

- Моля?

- Зърна, момче, зърна - рече сприхаво гласът. - Колко зърна имаш на гърдите?

- Ъ-ъ... Две?

- Добре. Ножици имаш ли си?

- К'во?!

- Ножици! Ножици! Ти да не си глух?

- Не. Да. Искам да кажа, имам ножици. Не съм глух.

* * *

Какаото почти се беше втвърдило. По вътрешната страна на чашата беше поникнала зелена козина. Тънък слой прах покриваше и Азирафел.

Купчинката бележки до него се трупаше. □Правите и акуратни предсказания" се бяха превърнали в маса стърчащи разделители за книги, направени от ивици вестник.

Азирафел се размърда и се ошипа по носа.

Почти го беше схванал.

Беше му напипал формата.

Никога не беше срещал Агнес. Очевидно тя беше твърде умна. Обикновено Раят или Адът забелязваха тия с пророческите дарби и изпращаха по съответния мисловен канал достатъчно шумове, за да предотвратят всякаква прекомерна точност. Всъщност рядко ставаше нужда; обикновено тези хора намираха начин да генерират собствено статично електричество като самозащита срещу образите, кънтящи в главите им. Например горкичкият старец свети Йоан си имаше своите гъби. Майка Шиптън - бира. Нострадамус - колекцията си от интересни препарати от Изтока. Свети Малахия - казана за ракия.

Добрият стар Малахия. Готин дядка беше той - седеше си там и си мечтаеше за бъдещите папи.

Пияндурски философ, то е ясно. Можеше да стане и истински мислител, ако не беше тая пуста пукница.

Печален край. Понякога наистина се налага да се надяваш, че неизразимо великият план е измислен както трябва.

Мислене. Имаше нещо, което трябваше да свърши. О, да. Да се обади на свръзката си и да се оправи с нещата.

Той се изправи, протегна се и се обади по телефона. После си помисли: защо не? Струва си да се опита.

Върна се и започна да ровичка из купчината бележки. Агнес наистина беше добра. И хитра. Точните предсказания не интересуваха никого.

С листче в ръка той позвъни на □Справки".

- Ало? Добър ден. Много сте любезни. Да. Според мен номерът е в Тадфийлд. Или Долен Тадфийлд... А, или може би Нортън, не съм сигурен точно за кода. Да. Йънг. Името е Йънг. Съжалявам, няма инициали. О, добре, може ли да ми продиктувате всичките? Благодаря ви. Един молив се вдигна и задраци яростно. На третото име се счупи.

- А - обади се Азирафел. Устата му внезапно превключи на автопилот, а умът му експлодира. - Според мен е този. Благодаря ви. Много сте любезни. Приятен ден ви желая.

Той затвори слушалката почти благоговейно, пое си дълбоко дъх на няколко пъти и отново започна да набира. С последните три цифри видя зор, защото ръката му трепереше.

Вслуша се в бибишкането. После отсреща се обади глас. Беше глас на средна възраст, не точно недружелюбен, но вероятно тъкмо си подремваше и не се чувстваше чак най-добре.

- Тадфийлд, шейсет и шест-шест - каза той. Ръката на Азирафел се разтрепера.

- Ало? - рече слушалката. - Ало!

Азирафел се стегна.

- Извинете - каза той. - Набрал съм верния номер. И затвори слушалката.

* * *

Нют не беше глух. И си имаше ножици. Освен това си имаше огромен куп вестници. Де да бе знаел, че войнишкият живот се състои главно от прилагане на първото върху второто, размишляваше той, никога нямаше да постъпи в тая армия.

Издирвачът на вещици сержант Шадуел му беше направил списък и го беше лепнал на стената в мъничкия си, претъпкан апартамент над магазинчето на Раджит за вестници и видеокасети под наем. Списъкът гласеше:

1) Вещици.

2) Необясними феномени. Феноменатрици. Феноменици. Абе знаеш за какво става въпрос.

Нют търсеше всичките. Той въздъхна, взе поредния вестник, огледа първа страница, отвори го, втора страница изобщо не я погледна (там никога нямаше нищо) и се изчерви, ама направо като рак, докато провеждаше задължителното преброяване на зърната на трета страница. Шадуел много настояваше за това.

- Не може да им имаш вяра, хитреците му недни - беше казал той. - То ще е все едно да ни се покажат открито, да ни предизвикат един вид.

Двойка, облечени в черни пуловери с поло яки, гледаше на кръв обектива на девета страница. Те твърдяха, че били глави на най-голямото вещерско сборище в Сафрон Уолдън и възстановявали сексуалната мощ, като използвали за целта малки, изключително фалически пластмасови куклички. Вестникът предлагаше десет куклички на читателите, готови да им пишат за "Моят най-мрачен момент на импотентност". Нют изрязва статията и я пъхна в папка.

На вратата се потропа приглушено.

Нют отвори. На прага стоеше куп вестници.

- Помести се, редник Пълсифър! - ревно купът и влезе в стаята, тътрейки крака. Вестниците рухнаха на пода и разкриха издирвача на вещици сержант Шадуел. Той се изкашля страдалчески и наново запали угасналата си цигара.

- Трябва да го следиш. Той е от тях - нареди Шадуел.

- Кой, сър?

- Свободно, редник. Него. Онзи дребничкия, мургавкия. Господин така нареченият Раджит.

Ужасающе идолопоклонство, това е. Рубиненото присвито оченце на малкото жълтичко богченце.

Жени с прекалено много ръце. Вещици, нихната верица.

- Но нали той ни дава безплатно вестници, сержант - възрази Нют. - Не твърде стари при това.

- И вуду. Бас ловя, че се занимава с вуду. Принася кокошки в жертва на оня барон Събота. Нали знаеш, високата черна гадина с цилиндъра. Връща мъртвите обратно, да да, и ги кара да работят в неделя. Вуду.

Шадуел започна да души замислено из въздуха. Нют се опита да си представи хазаина на Шадуел като вуду-поклонник. Разбира се, господин Раджит работеше в неделя. Всъщност заедно с пълничката си мълчалива жена и пълничките си весели дечица той работеше денонощно - календарът нямаше значение за него - и прилежно задоволяваше нуждите на района от безалкохолни напитки, хляб, тютюн, бонбони, вестници, списания и онзи сорт порнография от горната лавица, само при мисълта за която очите на Нют се насълзяваха. Най-лошото, което можете да си представите господин Раджит да направи с една кокошка, беше да ви я продаде с изтекъл срок на годност.

- Но господин Раджит е от Бангладеш или от Индия, оттам някъде - възрази редникът. - Мислех си, че вуду идва от Западните Индии.

- А - отвърна издирвачът на вещици сержант Шадуел и отново си дръпна от цигарата. Или поне така изглеждаше. Нют всъщност никога не беше виждал изцяло цигарата на шефа си - заради начина, по който свиваше длани около нея. Когато ги изпушваше, дори правеше така, че фасовете изчезваха. - А.

- Е, не е ли така?

- Скрита мъдрост, момко. Вътрешни военни тайни на армията на издирвачите на вещици. Когато бъдеш посветен, както си му е редът, ще узнаеш тайната истина. Някои видове вуду може и да идват от Западните Индии. Признавам ти го. О, да, признавам ти го. Но най-лошият вид. Най-мрачният вид, който идва от, хм...

- Бангладеш?

- Апчиххх! Да, момче, баш оттам. Взе ми го от устата. Бангладеш. Баш.

Шадуел накара фаса да изчезне и успя тайничко да си свие нова цигара - не се видяха ни хартийки, ни тютюн.

- Такааа. Намери ли нещо, редник?

- Да, ето това - Нютон му подаде изрезката. Шадуел присви очи и я огледа.

- Ох, тия ли? - възкликна той. - Мани ги. Разправят, че са вещици, а, мътните ги вземали? Лани ги проверих. Отидох там в броня от правда и с наръч подпалки, разбих вратата - излезнаха чистички, та чистички. Мъчат се да съживят бизнеса с простотии по пощата. Глупотевини. Най-обикновен дух нема да познаят, ако ще да ги заръфа за дъната на гащите! Гламавщини. Не е като едно време, момче.

Той седна и си наля чаша сладък чай от мръсния термос.

- Нявгаж да съм ти разправял как мене ме вербуваха за армията? - попита той.

Нют го прие като намек да седне. Поклати глава. Шадуел запали цигарата си с очукана запалка "Ронсън" и се прокашля одобрително.

- Лежахме с него в една килия - издирвача на вещици капитан Фолкс. Десет годъни за палез.

Подпалил сборище на вещици в Уимбълдън. Всичките е можел да ги излови, ама не случил на ден.

Хубав човек. Всичко ми разказа за битката - великата война между Рая и Ада... Таман той ми съобщи Съкровените тайни на армията на издирвачите на вещици. Чираците на магьосниците.

Зърната. Всичкото там... Той знаеше, че умира, чаткисваш ли. Требеше да намери некой да продължи традицията. Като тебе сега... - Шадуел поклати глава.

- Дотука са ни докарали, момче - рече той. - Преди неколкостотин години, р'бираш ли, сме били много могъщи. Стояли сме между света и мрака. Ние сме били тънката червена линия. Сфащаш нъли, тънката червена огнева линия.

- Мислех си, че църквите... - понечи да се включи Нютон.

- Ба! - възкликна Шадуел.

Нют беше виждал тази дума напечатана, но за първи път чуваше някой да я произнася.

- Църквите ли?! Че те какво са направили? И те са същите. Почти в същия занаят са. Не мойш им вярва, че ша стъпчат Лукавия, щото ако го стъпчат, край със занаята им. Ако ще преследваш тигър, не щеш спътници, дето си представят лова като замеряне с мръвки. Не, момко. От нас зависи.

Срещу мрака.

Всичко утихна за миг.

Нют винаги се опитваше да види във всеки човек най-доброто, но скоро след като влезе в АИВ, му беше минавало през ум, че неговият началник и единствен колега войник е уравновесен точно колкото обърната наопаки пирамида. В случая "скоро" означаваше няма и пет секунди. Главният щаб на АИВ представляваше воняща дупка със стени в никотинов цвят - почти беше сигурно, че са облепени тъкмо с това; а подът беше с цвят на цигарена пепел и почти без съмнение тъкмо с това си и беше застлан. Имаше малко квадратно килимче. Нют избягнаше да стъпва на него по възможност, защото то засмукваше обувките му.

На едната от стените висеше пожълтяла карта на Британските острови със самоделни флагчета, забодени тук-таме по нея; повечето бяха на разстояние евтин едnodневен билет за отиване и връщане от Лондон и обратно.

Но Нют през последните няколко седмици беше заседнал тук, защото... ами ужасеното очарование се бе превърнало в ужасено съжаление, а после в нещо като ужасена привързаност. Шадуел беше излязъл висок към метър и петдесет и носеше дрехи, които, без значение какви бяха всъщност, краткосрочната ти памет винаги, дори и в най-пресния ти спомен, ги представяше като стар шлифер. Зъбите на стареца може и да си бяха неговите до един, но само защото никой друг не би ги поискал за нищо на света; един-единствен от тях да беше сложил под възглавницата, това би накарало Феята Зъбче да си сдаде вълшебната пръчка.

Шадуел май я караше единствено на сладък чай, кондензирано мляко, свити на ръка цигари и някаква сърдита вътрешна енергия. Но си имаше Кауза, на която отдаваше докрай всичките ресурси на своята душа и на Картата си за пенсионерско намаление. Вярваше в тази кауза. Тя го захранваше като турбина.

Нютон Пълсифър никога през живота си не бе имал кауза. Нито пък, доколкото знаеше, бе вярвал в нещо. Беше конфузно, защото на него много му се искаше да вярва в нещо - беше разбрал, че вярата е спасителният пояс, който помага на повечето хора да преплуват бурните води на Живота. Хубаво щеше да е да повярва в някой върховен Бог, макар че би предпочел да си побъбри с Него половин час, преди да приеме вярата, та да си поизясни това-онова. Беше киснал в какви ли не църкви в очакване на онзи единствен проблясък синя светлина, но проблясъкът не беше дошъл. Тогава пък се бе опитал официално да стане атеист, но не притежаваше твърдата като скала и самодоволна сила на вярата дори за това. А всичките политически партии до една му се струваха еднакво нечестни. От екологията пък се бе отказал, когато екологичното списание, за което бе абониран, представи на читателите си план за градина за самозадоволяване и там бяха нарисували екологичната коза, вързана на метър от екологичния пчелен кошер. Нют беше прекарал много време в къщата на баба си на село и смяташе, че познавайва нещичко за навиците както на козите, така и на пчелите, и оттам заключи, че това списание го прави банда смахнати къркандета. Освен това в него твърде често се срещаше думата "общност". Нют винаги бе подозирал, че хората, които редовно използват думата "общност", я използват в много специфичен смисъл, който изключваше него и всички негови познати.

После се беше опитал да повярва във Вселената, което му се виждаше достатъчно надеждно, докато най-невинно не бе започнал да чете нови книги, чиито заглавия съдържаха думи като "хаос", "време" и "квантов". И откри, че дори и хората, които си вадеха хляба, така да се каже, с Вселената, не вярваха в нея наистина и всъщност доста се гордееха с това, че не знаят какво точно е тя и дори възможно ли е да съществува на теория.

За праволинейния ум на Нют това беше непоносимо.

Нют не беше повярвал във "Вълчетата скаути", а после, като порасна достатъчно, не повярва и в скаутите*.

(* "Вълчета" се наричат най-малките в скаутската организация. Нещо като чавдарчетата и пионерчетата - бел. прев.)

Обаче беше готов да повярва, че работата на чиновник по заплатите в Юнайтед холдингс Пи Ел

Си" е възможно най-скупната на света.

Ето как изглеждаше като мъж Нютон Пълсифър: ако влезеше в някоя телефонна кабина и се преоблечеше, на излизане можеше да прилича на Кларк Кент 2.

(* Другото "аз" на Супермен - скромен журналист, за чийто двойствен живот никой не се досеща - бел. прев.)

Ала беше открил, че доста харесва Шадуел. С хората често ставаше така - за най-голяма Шадуелова досада. Семейство Раджит го харесваше, защото си плащаше редовно наема, не правеше проблеми, а расизмът му беше такъв един намръщен и косвен, че никак не ги обиждаше - просто Шадуел мразеше наред всички хора по света независимо от каста, цвят и вероизповедание и не възнамеряваше да прави изключение за никого.

Мадам Трейси го харесваше. Нют се изуми, когато откри, че наемателката от съседния апартамент е майчински настроена душица на средна възраст, чиито посетители джентълмени се отбиваха колкото заради мъничкото строга дисциплина, на която все още беше способна, толкова и за да пийнат по чайче и да си побъбрят с нея. Понякога, след като смукнеше триста грама "Гинес" в събота вечер, Шадуел се изтъпанваше в коридора между двете стаи и почваше да крещи неща като "Блуднице вавилонска!", но тя сподели с Нют на четири очи, че открай време му била благодарна за това, тъй като най-близкото място до Вавилон, до което е стигала, беше Торемолинос. Все едно безплатна реклама, така беше казала.

Беше казала също и, че нямала нищо против, дето той думкал по стената и ругаел по време на следобедните ѝ сеанси. Коленете я въртели, та не винаги можела да трака с чукалото по масичката, обясни му тя, та малко глухо думкане ѝ идвало таман.

В неделя тя му оставяше на прага ядене, захлупено с чиния да не изстива.

Нямаше как да не харесваш Шадуел, така казваше тя. Но какво ли от това - със същия успех можеше да мятка хлебни топчета в някоя черна дупка.

Нют се сети за другите изрезки и ги бутна през оклепаното бюро.

- Това какво е? - попита подозрително Шадуел.

- Феномени - обясни Нют. - Нали ми наредихте да търся феномени. Боя се, че в днешно време феномените са повече от вещичите.

- Някой стрелял по зайци със сребърни куршуми и на другия ден една от селските бабишкери куцала? - попита с надежда Шадуел.

- Боя се, че не.

- Някоя крава да се е тръшнала и да е умряла, след като някоя жена я е погледнала?

- Не.

- Какво тогава? - тросна се Шадуел. Той се затътри до лепкавия кафяв бюфет и измъкна кутия кондензирано мляко.

- Разни странни работи - обясни Нют.

Беше прекарал седмици наред в подобни занимания. Шадуел наистина беше оставил вестниците да се трупат. Някои от тях бяха отпреди години. Нют имаше доста добра памет - може би, защото за двайсет и шест години живот му се бяха случили много малко неща, с които да я запълни, и беше станал голям спец по някои от най-езотеричните теми.

- Всеки ден сякаш изниква нещо ново - Нют взе да се рови из четириъгълничетата от вестникарска хартия. - Стават някакви смахнати работи с атомните електростанции и като че ли никой не знае защо. А някакви хора твърдят, че загубеният континент Атлантида бил изплувал. - Той изглеждаше горд с постигнатото.

Ножчето на Шадуел проби кутията с кондензирано мляко. Неиде далече иззвъня телефон. И двамата инстинктивно не му обърнаха внимание. И без друго търсеха само мадам Трейси, а някои обаждания не бяха предназначени за мъжки уши. Първия ден Нют добросъвестно беше вдигнал слушалката, беше изслушал внимателно въпроса, беше отговорил "В момента слипове, сто процента памук, от "Маркс енд Спенсър" и слушалката замлъкна.

Шадуел вдъхна дълбоко.

- Мани ги, тези феномени не са от тия, дето ни трябват - рече той. - Не виждам как вещичите ги праят таквизи работи. Тях по ги бива да потопяват разни неща, ша знайш.

Нют отвори и затвори уста няколко пъти.

- Ако ще сме силни в борбата с вещерството, не можем да си позволим такива работи да ни разсейват - продължи Шадуел. - Нещо по-вещерско така, намерил ли си?

- Но американските войски са кацнали там да го пазят - изхленчи Нют. - Несъществуващ континент...

- Има ли вещици на него? - попита Шадуел и за първи път прояви искрица интерес.

- Не пише - отвърна Нют.

- Мани го тогава, то е само политика и география - заяви презрително Шадуел.

Мадам Трейси надникна иззад вратата.

- Ку-ку, господин Шадуел - поздрави тя и махна дружелюбно на Нют. - Някакъв господин ви търси по телефона. Здравейте, господин Нютон.

- Къш, блуднице - машинално отвърна Шадуел.

- Винаги се изразява толкова изискано - каза мадам Трейси, без да му се връзва. - А в неделя ще сготвя вкусен черен дроб.

- По-скоро с Дявола шъ вичерям, жено.

- Та ако ми върнете чиниите от миналата седмица, много ще ми е от помощ, сладурчето ми - рече мадам Трейси и заприпка, залитайки, на осемсантиметровите си токчета обратно към своя апартамент и към каквото там беше прекъснато.

Шадуел се отправи, мърморейки, към телефона, а Нют огледа унило изрезките си. Имаше една за камъните на Стоунхендж, които се измествали, като че били железни пломби в магнитно поле. Смътно долавяше едната страна на телефонен разговор.

- Кой? А. Мда. Да. Тъй ли казваш? Кой клас нещо ще да е туй? Да. Как 'кайш, гус'ине. Та значи къде е т'ва място...?

Но тайнствено местещите се камъни не бяха по вкуса на Шадуел.

- Хубаво, хубаво - увери Шадуел събеседника си. - Веднага се фащаме с него. Ш' пратя най-добрия си отряд и всеки момент ш' ви докладвам за успех. Ник'ви съмнения. Дочуване ви, гус'ине. И вас да благослови, гус'ине - вилката отново щракна под затворената слушалка и гласът на Шадуел, вече не приведен, образно казано, в отбранителна стойка, произнесе:

- Леле-мале! Педераз южняшки!* (* Шадуел мразеше всички южняци, откъдето следва, че се намираше на Северния полюс.)

Той се затътри обратно в стаята и се вторачи в Нют, сякаш беше забравил какво дири младежът там.

- Та ти за к'во ми приказваше?

- За всички тия неща, дето стават... - подзе Нют.

- Мда. - Шадуел продължи да гледа през него, докато умислено тракаше с празната кутия по зъбите си.

- Та има едно малко градче, където през последните няколко години климатът е много странен - продължи услужливо Нют.

- Какво? Дъждове от жаби и такива работи? - поободри се Шадуел.

- Не. Просто времето през цялата година е нормално за сезона.

- Ти на т'ва феномен ли му викаш? - възкликна Шадуел. - Момче, аз такива феномени съм виждал, че да ти се накъдри косата! - и пак почна да трака.

- Да си спомняте някога времето да е било нормално за сезона? - възкликна Нют леко раздразнен. - Нормалното време за сезона не е нормално, сержант. Тогава по Коледа има сняг. Кога сте виждали за последно сняг по Коледа? И дълъг, горещ август? Всяка година? И хладна есен? Времето, за което сте си мечтали като малък? Когато на пети ноември никога не е валило, а по Коледа винаги е паднал сняг?

Погледът на Шадуел като че ли се размъти. Той спря, поднесъл наполовина кутията с кондензирано мляко към устните си.

- Като малък никога не съм мечтал - рече тихо той. Нют усети как се хлъзга по ръба на някаква дълбока, грозна яма. Дръпна се мислено назад.

- Просто е много странно - рече той. - Тука някакъв синоптик се изказва за средните стойности и за нормите, и за микроклимата, и за такива работи.

- Това какво ще рече? - попита Шадуел.

- Ще рече, че и той не знае защо - отвърна Нют, който не беше прекарал години наред в периферията на бизнеса, без да прихване това-онова. Той изгледа изкосо сержанта издирвач на вещици.

- Вещиците са известни с това, че влияят на времето - подсказа му той. - Проверих в □Открития". □О, Боже - помисли си той - или която и да е подходяща божествена същност, не ме оставяй да прекарам още една вечер в кълцане на вестници в тоя пепелник тука. Нека изляза на чист въздух. Нека правя онова, което в АИВ отговаря на ходенето на водни ски в Германия, каквото ще да е то."

- Само на шейсет и пет километра отук е - обади се той нерешително. - Мислех си, че бих могъл... така де, да отскоча утре дотам. И да поогледам, нали се сещате. Сам ще си платя бензина - додаде той.

Шадуел обърса замислено горната си устна.

- Т'ва място - рече той - да не би да се вика Тадфийлд?

- Точно така, господин Шадуел ~ потвърди Нют. - Как се сетихте?
- Чудех се на к'во ли си играят тия южняци - промърмори Шадуел.
- Мдаааа - произнесе той на висок глас. - Що пък не?
- Кой да играе, сержант? - попита Нют. Шадуел не му отговори.
- Мда. Лошо няма, предполагам. Ама ти си плащаш бензина, нъл'тът?
- Нют кимна.
- Тогаз да си тука в девет часа сутринта - нареди му Шадуел. - Преди да заминеш.
- За какво? - попита Нют.
- Да си земеш бронята от правда.

* * *

Тъкмо Нют си беше тръгнал и телефонът отново иззвъня. Този път се обаждаше Кроули, който даде на Шадуел горе-долу същите нареждания като Азирафел. Шадуел отново го изслуша проформа, докато мадам Трейси възхитено се суетеше зад гърба му.

- Два пъти ви търсят за един ден, господин Шадуел - рече тя. - Вашата малка армия сигурно настъпва със страшна сила!

- Мани съ от очите ми, чума такваз, поразата да те порази! - измърмори Шадуел и затръшна вратата. Тадфийлд, помисли си той. Е, добре. Стига да си платят навреме...

Нито Азирафел, нито Кроули командваха Армията на издирвачите на вещици, но и двамата я одобряваха или поне знаеха, че началството би я одобрило. Така че тя фигурираше в списъка на Азирафеловите посредници, защото беше, тъй де, Армия за издирване на вещици, а те трябваше да подкрепят всички, обявяващи се за издирвачи на вещици по същия начин, както САЩ подкрепяше всички, обявили се за антикомунисти. А в списъка на Кроули армията фигурираше поради малко по-засуканата причина, че хора като Шадуел не вредяха по никой начин на Адовата кауза. Тъкмо обратното, по всеобщо мнение.

Строго погледнато, Шадуел също не командваше АИВ. Според платежните му ведомости тя се командваше от генерал издирвач на вещици Смит. След него идваха полковниците издирвачи на вещици Грийн и Джоунс и майорите издирвачи на вещици Джаксън, Робинсън и Смит (без роднинска връзка между двамата). Следваха майорите издирвачи на вещици Тенджър, Кутия, Млякоу и Бюфет, тъй като на този етап ограниченото въображение на Шадуел беше започнало да се опъва. Подир тях - капитаните издирвач на вещици Смит, Смит, Смит, както и Смийт и Пактака. А после - петстотин редници, ефрейтори и сержанти издирвачи на вещици. Мнозина от тях се казваха Смит, но нямаше значение, защото нито Кроули, нито Азирафел някога са си правили труда да четат чак до там. Те просто плащаха на всички тях.

В крайна сметка двете суми общо възлизаха на около шейсет лири годишно.

Шадуел по никой начин не смяташе, че върши нещо престъпно. Армията беше свещен дълг и човек трябваше да предприеме нещо. Старите монетки от по девет пенса не валяха като едно време.

Събота

В ранната съботна утрин на последния ден на света небето беше по-червено от кръв.

Куриерът на "Интернешънъл експрес" зави внимателно край ъгъла с петдесет и пет километра в час, превключи на втора и спря до тревната ивица.

Излезе от микробуса и мигом се метна в канавката, за да избегне прииждащия камион, изскочил иззад завоя с такава скорост, че като нищо надхвърляше сто и тридесет километра в час.

Стана, подбра си очилата, сложи си ги отново, извади пакета и папката, изтръска тревичките и калта от униформата си, после се сети да размаха юмрук подир скоростно отдалечаващия се камион.

- Трябва да ги забранят, камиони с камиони проклетци, никакво уважение към другите на платното, винаги съм казвал, винаги съм казвал без кола, синко, ти си си един прост пешеходец...

Той слезе от тревната ивица, прескочи една ниска ограда и се намери край реката Ук.

Куриерът на "Интернешънъл експрес" тръгна покрай реката с пакета в ръце.

По-нататък на брега седеше младеж, целият в бяло. Друг човек не се виждаше. Косата му беше бяла, кожата му - бледа като тебешир; седеше и се вираше нагоре-надолу по реката, като че се наслаждаваше на гледката. Приличаше на викториански поет точно преди охтиката и злоупотребата с наркотици да са го погнали насериозно.

Човекът от "Интернешънъл експрес" не ги разбираше тези работи. Искам да кажа, едно време, всъщност не чак толкова отдавна, покрай брега на всеки десетина метра клечаха въдичари; ухаждащите се двойки тук, в Съсекс, идваха по залез-слънце да слушат ромона и бълбукането на реката, да се държат за ръце и да се лигавят като влюбени птички. И те с Мод, неговата булка, бяха

правили същото, преди да се оженят. Идваха тук да се мляскат и в един паметен случай да се изпраскат.

Менят се времената, размишляваше куриерът.

Сега по реката ведро плуваха бели и кафяви скулптури от пяна и мътилка и често я покриваха по протежение на метри. А там, където водната повърхност се виждаше, тя беше покрита с тънък колкото молекула лъскав петрохимикален слой.

Чу се силно пърпорене. Чифт гъски, благодарни, че отново са в Англия след дългия изтощителен полет над Северния Атлантик, кацнаха върху дъгоцветната вода и безследно потънаха.

Смешен стар свят, размишляваше куриерът. Ей ти го Ук, навремето най-красивата река в тази част на света, а сега - просто превъзрасяна индустриална клоака. Лебедите потъват на дъното, а пък рибите плуват отгоре. Е, това е то прогреса. Прогреса не можеш го спря.

Беше стигнал до мъжа в бяло.

- Ще извинявате, сър. Партизанско име Тебешира?

Човекът в бяло кимна и не каза нищо. Продължи да зяпа реката и да следи с поглед една впечатляваща скулптура от мътилка и пяна.

- Толкова е прекрасно - прошепна той. - Толкова е прекрасно, мътните да го вземат!

Куриера сякаш за миг загуби дар слово. После автоматичните му системи сработиха.

- Смешен е тоя стар свят, нали грешка няма, такова де, обикаляш цял свят и разнасяш това и онова и после ей го на, буквално си си вкъщи, така да се каже, искам да кажа аз съм роден и съм израсъл тука, сър, и до Средиземно море ходих, и в Де Мойн, а т'ва е в Америка, сър, а сега ей ме на тука и пратка за вас, сър.

Човекът с партизанско име Тебешира пое пакета, пое и папката и се подписа. Докато се подписваше, писалката - започваше със 3, следваше петно и накрая свършваше с нещо, което би могло да е "еност", а можеше да е и "яване".

- Много съм ви задължен, сър - рече куриерът.

Той тръгна обратно по брега към натовареното шосе, където беше оставил микробуса, като се опитваше да не поглежда към реката.

Зад него мъжът в бяло отвори пакета. В него имаше корона - диадема от бял метал, инкрустирана с диаманти. Няколко секунди той я оглежда със задоволство, после си я сложи. Тя заблестя в лъчите на изгряващото слънце. После патината, която бе започнала да покрива сребърната ѝ повърхност там, където пръстите му я бяха докоснали, плъзна по нея и я покри напълно; короната почерня.

Белият се изправи. Едно може да се каже за замърсяването на въздуха - изгревите са трепащ. Сякаш някой е подпалил небето. А някоя небрежно захвърлена клечка кибрит би могла да подпали и реката, но, уви, за това време нямаше. Той знаеше къде и кога е срещата на Четиримата и се налагаше да побърза, за да стигне там днес следобед.

Може би ще подпали небето, помисли си той. И напусна мястото почти незабележимо.

Почти беше време.

Куриерът беше оставил микробуса си на тревната ивица до шосето с две платна. Той заобиколи откъм страната на шофьора (предпазливо, защото разни коли и камиони продължаваха да се носят като ракети по завоя), бръкна през отворения прозорец и взе графика от таблото.

Значи му оставаше още само една доставка.

Прочете внимателно инструкциите, написани на квитанцията.

Прочете ги пак, като обърна особено внимание на адреса и съобщението. Адресът се състоеше от една дума: Навсякъде.

След това написа с протеклата писалка кратка бележка до Мод, неговата жена. Тя гласеше просто:

"Обичам те."

После върна обратно графика на таблото, погледна наляво, погледна надясно и тръгна целенасочено да пресича шосето. Тъкмо го беше преполовил, когато една германска таратайка изхвърча иззад завоя - шофьорът ѝ беше луднал от кофеин, от малки бели хапченца и от транспортния правилник на Европейската икономическа общност.

Куриерът сподир с поглед отдалечаващото се туловище на колата.

"Брей - помисли си той, - изтърва ме на косъм."

После погледна канавката.

Ох, помисли си.

- ДА - потвърди глас иззад лявото му рамо или поне иззад спомена за лявото му рамо.

Куриерът се обърна - и погледна, и видя. Отначало не можеше да намери думите, не можеше нищо да намери, но после целоживотният професионален навик надделя и той произнесе:

- Съобщение за вас, господине.

- ЗА МЕН?

- Да, господине. - Искаше му се все още да има гръклян. Ако си имаше гръклян, щеше да може да преглътне.

- Опасявам се, че пакет няма, господин... тъ, сър. Само съобщение.

- ПРЕДАЙ МИ ГО ТОГАВА.

- То е следното, сър. Кхъ-кхъ. Ела и виж.

- НАЙ-СЕТНЕ - лицето му се хилеше, но пък с това лице нямаше как да е другояче.

- БЛАГОДАРЯ - продължи лицето. - ТВОЯТА ПРЕДАНОСТ КЪМ ДЪЛГА Е ПОХВАЛНА.

- Сър? - покойният куриер пропадеше в сива мъгла. Всичко, което виждаше, бяха две сини точки, които можеше да са очи, а можеше да са и далечни звезди.

- НЕ ГО СМЯТАЙ ЗА УМИРАНЕ - посъветва го Смърт. - ПО-ДОБРЕ СИ МИСЛИ, ЧЕ СИ ТРЪГНАЛ ПО-РАНО, ЗА ДА ИЗБЕГНЕШ НАВАЛИЦАТА.

Куриерът разполагаше с кратък миг да се почуди дали новият му познат не се шегува и да реши, че не, никак не се шегува; а после вече нямаше нищо.

* * *

Червено небе сутрин. Значи ще вали. Да.

* * *

Сержант издирвач на вещици Шадуел отстъпи назад, килнал глава настрани.

- Добре значи - рече той. - Значи си съвсем готов. Всичко ли взе?

- Тъй вярно, сър.

- Махалото за откриване?

- Махало за откриване, тъй вярно.

- Инструмента за притискане на палци?

Нют преглътна и попипа джоба си.

- Инструмент за притискане на палци - потвърди той.

- Подпалките?

- Сержант, наистина мисля, че...

- Подпалките?

- Подпалки* - отрони тъжно Нют. - И кибрит.

- Камбана, книга и свещ?

(* Бележка за американци и други градски форми на живот: британците, живеещи на село, които отбягват парното отопление като нещо твърде сложно и във всеки случай подкопаващо нравствеността, предпочитат система от струпани малки парченца дърво и буци въглища, върху които се слагат големи мокри цепеници, вероятно направени от азбест; образуват се малки тлеещи купчини, известни като □Друго си е буйният жив огън, нали? ". Тъй като никоя от тези съставки не е естествено предразположена към горене, под всичко това те пхат малка правоъгълна лепкава бяла бучка, която жизнерадостно пламти, докато не угасне под тежестта на огъня. Тези малки бели блокчета се наричат подпалки. Защо, никой не знае.)

Нют опипа друг джоб. Вътре в него имаше хартиен плик, който съдържаше малко звънче от онези, които подлудяват зелените папагалчета, розова свещичка за рождени дни и малка книжка със заглавие □Молитви за мънички ръчички". Шадуел му беше набил в главата, че макар и вещиците да са основната мишена, добрият издирвач на вещици не бива да пропуска шанса набързо да изгони някой и друг дух и затова по всяко време трябва да си носи полевия комплект.

- Камбана, книга и свещ - потвърди Нют.

- Игла?

- Игла.

- Браво на момчето. Никога не забравяй иглата. Тя е щикът на твойта артилерия на светлината. Шадуел отстъпи назад. Нют смаяно забеляза, че очите на стареца се насълзиха.

- Де да можех и аз да тръгна с тебе - рече той. - То ясно, че никаква няма да я свършим, ама хубаво щеше да е да се поразмърдам пак. Мъчен е тоя живот, ша знайш - всичкото т'ва лежане в мокрия треволяк, докато гледаш скришом дяволските им кълчотения. В кокалите ти се просмуква нещо, дето после те довършва.

Той изправи гръб и козирува.

- Тръгвай тогава, редник Пълсифър. Дано те следват войските на прославата.

След като Нют потегли, Шадуел се сети за нещо - нещо, което досега не бе имал възможност да направи. Онова, от което имаше нужда, беше карфица. Не военен модел карфица, която се

употребява за вещици. Най-обикновена карфица, каквато можеш да забиеш в карта. Картата висеше на стената. Беше стара. На нея го нямаше Милтън Кейнс. И Харлоу го нямаше. Манчестър и Бирмингам почти ги нямаше. Вече триста години това беше картата на главния щаб на армията. В нея все още стърчаха забити карфици главно в Йоркшир, Ланкашир и няколко в Есекс, но ръждата почти ги беше изяла. Навсякъде другаде само кафяви угарки свидетелстваха за далечната мисия на някой отколешен издирвач на вещици.

Най-накрая Шадуел намери карфица сред боклука в пепелника. Дъхна ѝ, избърса я до блясък, присви очи и огледа картата. Намери Тадфийлд и тържествуващо заби карфицата.

Тя проблесна.

Шадуел отстъпи крачка назад и отново козирува. В очите му имаше сълзи.

После се врътна кръгом и козирува на витрината. Беше стара и олющена, а стъклото ѝ счупено, но в известен смисъл витрината - това беше АИВ. Тя съдържаеше Полковото сребро (Купата на Междубатальонния турнир по голф, непечелена от никого, уви, от седемдесет години); съдържаеше рязания, зареждащ се през дулото пистолет гръмотевица на полковник издирвача на вещици Далримпъл □ Неяж-нищо-живо-с-кръвта-нито-използвай-магии-нито-пъксъблюдавай-уговореното-време"; имаше и експонати, които на пръв поглед бяха орехи, но в действителност бяха изсушени глави на ловци на глави, дар от граждански служител издирвач на вещици Хорас □ Хвани ги преди да те хванат" Наркър, пътувал много по чужбина; съдържаеше спомени.

Шадуел си издуха шумно носа в ръкава. После си отвори за закуска кутия кондензирано мляко.

* * *

Ако войските на прославата се бяха опитали да следват Нют, части от тях щяха да окапят по пътя. Поради това, че без Нют и Шадуел те бяха мъртви от сума ти време. Грешка беше Шадуел да бъде смятан за самотен хахо. Просто всички останали бяха мъртви в повечето случаи от неколкостотин години насам. Навремето армията наброяваше толкова хора, колкото в момента фигурираха в творчески воденото счетоводство на Шадуел. Нют с учудване откри, че Армията на издирвачите на вещици има предшественици, също толкова отколешни и почти също толкова кървави като по-земното ѝ съответствие.

Тарифите за заплащане на издирвачите на вещици бяха установени веднъж завинаги от Оливър Кромвел и никога не бяха преразглеждани. За офицерите - کرونا, за генерала - златна лира. Това беше просто хонорар, разбира се, защото човек получаваше за издирена вещица по девет пенса и каквото си избере от покъщнината ѝ.

Налагаше се наистина да разчиташ на тия пенита. И затова, преди Шадуел да започне да фигурира в разплащателните ведомости на Рая и Ада, положението беше малко мъчничко.

Заплатата на Нют беше един стар шилинг годишно*.

(* БЕЛЕЖКА ЗА МЛАДИ ХОРА И АМЕРИКАНЦИ: Един шилинг = пет пенса. Ако познавате първоначалната британска парична система, това ще ви помогне да разберете старинните финанси на Армията на издирвачите на вещици:

Два фартинга = половин пени. Две половин пенита = едно пени. Три пенита = три нацяло. Две три нацяло = шестаче. Две шестачета = един шилинг, или Боб. Два Боба = Флорин. Един Флорин и едно шестаче = половин کرونا. Четири половин крони = банкнота от десет Боба. Две банкноти от десет Боба = една лира (или 240 пенита). Една лира и един шилинг = гвинея.

Британците дълго време се съпротивляваха на десетичната валута, защото според тях тя била твърде сложна.)

В замяна на това той се задължаваше да носи □огниво, кремък, палило, кутийка прахан или възпламенителни клечки" у себе си през цялото време, макар Шадуел да му беше изтъкнал, че газовата запалка □Ронсън" би свършила чудесна работа. Шадуел бе възприел изобретяването на патентованата запалка за цигари така, както редовите войници са приветствали винтовката с пълнител.

Както го виждаше Нют, това беше все едно да членуваш в някоя от ония организации като

□Запечатания възел" или при ония, които постоянно превоюват американската Гражданска война.

Изкарва те от къщи в събота и неделя и така поддържаш живи прекрасните стари традиции, създали Западната цивилизация такава, каквато е днес.

* * *

Час след като напусна главния щаб, Нют спря на една отбивка и прерови кутията на съседната седалка.

После отвори прозореца на колата. За целта използва чифт клещи, тъй като дръжката отдавна беше паднала.

Пакетът с подпалки прехвърча със замах през плета. Миг по-късно го последва уредът за притискане на палци.

За останалото се подвоуми, после го прибра обратно в кутията. Иглата беше от военния модел на издирвачите на вещици с хубаво абаносово топче отгоре като дамска игла за шапки.

Знаеше за какво служи. Доста нещо беше изчел. На първата им среща Шадуел го беше заринал с брошури, но освен тях армията беше натрупала и най-различни книги и документи, които, както подозираше Нют, щяха да струват цяло състояние, стига да излезеха на пазара.

Иглата служеше за забиване в жертвите. Ако по тялото им имаше петно, където не чувстваха нищо, значи бяха вещици. Просто и ясно. Някои от мошениците издирвачи бяха използвали специални сгъваеми игли, но тази си беше от истинска твърда стомана. Не би могъл да погледне стария Шадуел в очите, ако я изхвърлеше. Освен това да я хвърли, вероятно носеше лош късмет.

Запали двигателя и продължи пътя си.

Колата му беше "Васаби". Той си я беше кръстил "Дик Търпин" с надеждата, че някой ще го попита защо.

Много прецизен ще да е този историк, който успее да посочи с точност деня, в който японците от сатанински автомати, копиращи всичко от Запада, са се превърнали в сърчни, хитроумни инженери, оставящи въпросния Запад с пръст в уста. Но васабито беше проектирано тъкмо в този объркан ден и съчетаваше традиционните слаби места на повечето западни коли с цял куп изобретателни провали, чието избягване е превърнало фирми като "Хонда" и "Тойота" в онова, което са днес. Въпреки цялото си старание Нют никога не беше виждал друго "Васаби" в движение. Години наред и не особено убедително той разпалено обясняваше на приятелите си колко била икономична тая кола и каква работа вършела с отчаяната надежда, че някой от тях също ще се прилъже да си купи, защото нещастieto не обича да е само.

Напразно им изтъкваше 823-кубиковия мотор, кутията с три скорости, невероятните предпазни приспособления от рода на балоните, които се надуваха при опасност, например когато караш със седемдесет километра в час по право и сухо шосе, но си на път да катастрофираш, защото огромен предпазен балон ти закрива видимостта. Освен това изпадаше в лек лиризм по повод радиото корейско производство, което хващаше невероятно добре Радио Пхенян и симулирания електронен глас, който те предупреждаваше, че не си си сложил предпазния колан, дори и когато си го сложил; той беше програмиран от някой, който не само не разбираше английски, но и японски не разбираше. Изработката му била цяло изкуство, казваше Нют.

Вероятно под изкуство в случая се имаше предвид грънчарството.

Приятелите му кимаха, съгласяваха се и решаваха за себе си, че ако някога работата опре дотам да избират между "Васаби" и ходене пеша, ще вложат пари в чифт обувки; така или иначе, беше все тая - една от причините за невероятната икономичност на васабито беше фактът, че то прекарваше сума ти време в очакване в гаража, докато коляновите валове и разните му там други работи дойдат по пощата, изпратени от единствения в света оцелял представител на "Васаби" в Нигирицуши, Япония. Изпаднал в онзи смътен, напомнящ зен транс, в който шофират повечето хора, Нют се усети, че се чуди как точно се използва иглата. Дали се казва "Имам игла и не се боя да я използвам"? С карфица всичко е наред... Карфингър... Човекът със златната карфица... Карфиците на Наварон... На Нют вероятно щеше да му е интересно да узнае, че от трийсет и деветте хиляди жени, изпитвани с игла през вековете лов на вещици, дваисет и девет хиляди са казали "ох", девет хиляди деветстотин деветдесет и девет не са усетили нищо поради употребата на гореспоменатите сгъваеми игли, а една вещица заявила, че убождането по чудо излекувало крака ѝ от артрит.

Името ѝ било Агнес Нътър. Тя била големият провал на Армията за издирване на вещици.

* * *

Един от първите абзаци на "Правите и акуратни предсказания" засягал собствената смърт на Агнес Нътър.

Англичаните, общо взето, тъпа и мързелива нация, не били толкова запалени по горенето на жени като другите европейски страни. В Германия кладите били издигани и палени с обичайното тевтонско усърдие. Дори благочестивите шотландци, впрегнати, откак се помнят, в проточила се битка със своите архиврагове, англичаните, успели да си спретнат няколко изгаряния за разтуха в дългите зимни вечери. Но на англичаните комай явно не им достигала храброст.

Една от причините за това може би е свързана с начина, по който е умряла Агнес Нътър, чиято смърт повече или по-малко отбелязва края на сериозната треска за лов на вещици в Англия. Виеща

тълпа, докарана до върховен бяс от навика на тази жена да хойка интелигентно насам-натам и да цери хората, връхлетяла една априлска вечер в къщата ѝ и я заварили как ги чака, облечена в палто.
- Забавихте се - рекла им тя. - От десет минути вече трябваше да горя.

После станала и бавно закуцукала през внезапно смълчалата се навалица, излязла от къщата и се запътила към струпаната набързо на селския мегдан кладата. Легендата твърди, че се изкачила непохватно по нея и обгърнала с ръце кола зад гърба си.

- Добъре да го вържете - рекла тя на смаяния издирвач на вещици. А после, щом селяните заситнили към кладата, вдигнала хубавата си глава сред огненото сияние и рекла:

- Съберете се плътно насам, добри ми люде. Съберете се, дорде огъня едвам не ви опърля, защото казвам, че всички трябва да видят как умира последната истинска вещица в Англия. Защото аз съм вещица и затуй съм осъдена, ала не знам какво престъпление воистина съм свършила. И затуй нека моята смърт бъде поука за света. Съберете се плътно накуп, ви казвам, и добре запомнете каква е съдбата на ония, дето се бъркат в работи, дето не ги разбират.

А после очевидно се усмихнала, погледнала небето над селото и додала:

- И за тебе се отнася, гиди дърт тъпако ниеден!

И след това странно богохулство дума не изрекла повече. Оставила се да ѝ запушат устата и стояла величествено възправена, докато припалвали с факлите сухите дърва.

Тълпата се скупчила по-наблизо - един-двама се позамислили дали са сторили каквото трябва.

Трийсет секунди по-късно взрив помел селския мегдан, покосил де що има живот в долината и го видели чак в Халифакс.

По-нататък имало много спорове от Господ ли бил пратен този взрив или от Сатаната, но бележка, намерена по-късно в къщата на Агнес Нътър, доказала, че всякаква божествена или дяволска намеса е била материално подпомогната от съдържанието на фустите на Агнес, в които тя предвидливо била скрила четирийсетина кила барут и още двајсетина кила клинци.

Освен това Агнес била оставила на кухненската маса до бележката, че се отказва от млякото, кутия и книга. Имало и подробни инструкции какво точно да се прави с кутията и също толкова подробни инструкции какво да се прави с книгата: да се изпрати на сина на Агнес, Джон Дивайс.

Хората, които я намерили - те били от съседното село, взривът ги събудил, - решили да пренебрегнат наставленията и просто да изгорят къщата, но после огледали мъждукащите пожарчета и набодените с клинци руини наоколо и решили да не го правят. Освен това бележката на Агнес включвала точни до болка предсказания относно това какво именно ще се случи на хората, които не изпълнят нейните заповеди.

Мъжът, поднесъл факла към кладата на Агнес Нътър, бил издирвач на вещици - майор. Намерили шапката му кацнала на едно дърво на три километра оттам.

Името му, избродирано вътре върху бая големичко парче ширит, било Не-прелюбодействай Пълсифър, един от най-усърдните издирвачи на вещици в Англия. Може би бил донякъде удовлетворен да научи, че последният му оцелял потомък в момента, макар и без да знае, пътува към последната оцеляла потомка на Агнес Нътър. Сигурно би решил, че най-накрая едно древно възмездие ще се състои.

Но де да знаеше какво всъщност ще се случи, би се обърнал в гроба - само дето така и си бе останал без гроб.

Първо, Нют трябваше да направи нещо по въпроса с летящата чиния.

Тя се приземи току пред него на шосето тъкмо когато той се опитваше да намери завоя за Долен Тадфийлд и да тресне здраво спирачките.

Приличаше на всички ония рисувани летящи чинии, които бе виждал.

Докато се блещеше над картата, в чинията със съвсем прилично свистене се отвори люк и оттам се подаде блещукаща рампа, която автоматично се просна до шосето. Бляскава синя светлина засия и очерта три силуета на извънземни. Те слязоха по рампата. Или поне двата слязоха. Оня, дето приличаше на пиперница, просто се търколи и тупна долу.

Другите двама не обърнаха никакво внимание на трескавото му бибипкане и се приближиха до колата много бавно, по възприетия по цял свят маниер на полицаи, вече попълващи наум съответния акт. Най-високият - жълт жабок, увит в домакинско фолио - почука на прозореца на Нютон. Той смъкна стъклото. Онова нещо носеше огледални очила от ония, които Нют винаги наричаше наум □нюанс Люк Хладнокръвната ръка".

- Добрутро, сър, мадам или безполовий - поздрави съществото. - Това ваша планета, да?

Другият извънземен, трътлест и зелен, беше хлътнал в крайпътната гора. С ъгълчето на окоето си Нют го видя как срита едно дърво, а после прокара едно листо по някаква много засукана джаджа на колана си. Като че ли не остана особено доволно.

- Ми да. Предполагам - отвърна той.

Жабокът се загледа замислено към хоризонта.

- Отдавна си я имате, сър, нали тъй?

- Ъ-ъ... Лично аз не. Искам да кажа, като биологичен вид - някъде от половин милион години.

Извънземното и колегата му се спогледаха.

- Оставяме стария киселинен дъжд да се трупа, сър, а? - рече то. - Отпуснали сме му крайчеца на старите въглеродороди, май?

- Моля?

- Бихте ли могли да ми кажете албедото на планетата си, сър? - помоли жабокът, като продължаваше да зяпа колко интересно.

- Ъ-ъ... не.

- Е, съжалявам, че трябва да ви го кажа, сър, но полярните ви ледени шапки са под приетия за планета от тази категория размер, сър.

- Леле-мале - възкликна Нют. Чудеше се на кого би могъл да разкаже за това и осъзнаваше, че абсолютно никой не би му повярвал.

Жабокът се наведе по-наблизо. Като че нещо го притесняваше, доколкото Нют успяваше да долови от лицезрета на извънземната раса, с която никога досега не се беше срещал.

- В този случай ще пропуснем да го забележим, сър.

Нют заломоти:

- О. Ъ. Ще се погрижа за това... такова, като казвам, че аз ще се погрижа, искам да кажа, че такова, според мен това, Антарктика, принадлежи на всички страни или нещо такова и...

- Сър, става въпрос за това, че бяхме помолени да ви предадем послание.

- О?

- Посланието гласи: □Израчаваме ви послание за вселенски мир, космическа хармония и такива работи." Край на посланието.

- О - Нют го запреобръща наум. - О. Много любезно от ваша страна, сър.

- Имате ли някаква представа защо бяхме помолени да ви предадем това послание, сър? - попита жабокът.

На Нют му просветна.

- Ми такова ъ-ъ... според мене - занарежда той, - щото нали Човечеството, такова, нали, трябва да обуздае атома и...

- И ние нямаме, сър - Жабокът се изправи. - Някой от ония феномени ще да е, предполагам. Е, ние по-добре да си ходим.

То поклати колебливо глава, въртна се и се заклатушка обратно към чинията, без дума да каже повече.

Нют подаде глава от прозореца.

- Благодаря!

Дребното извънземно се изниза покрай колата.

- Ниво на въглеродния двуокис над 0,5 процента - изрече то със скрибуцащ глас и го изглежда многозначително. - Наясно сте, че може да си навлечете обвинение, че сте господстващ животински вид под влиянието на импулсивно консуматорство, нали?

Двамата изправиха третото извънземно, извлякоха го обратно нагоре по рампата и затръшнаха вратата.

Нют изчака малко, в случай че последва някакво зрелищно светлинно шоу, но чинията просто си стоеше там. Най-накрая мина в тревната ивица и я заобиколи. Когато погледна в огледалото за обратно виждане, се замисли виновно. Но за какво?

□И на Шадуел дори не мога да го разкажа, щото той сигурно ще ми вдигне страшна врява, задето не съм им преброил зърната!"

* * *

- Както и да е - заяви Адам. - Вие това с вещиците съвсем погрешно сте го разбрали.

Ония седяха на една порта сред полето и гледаха как Куче се търкаля в кравешките пити. Малкото помиарче май страховтно се забавляваше.

- Четох за тях - продължи той на малко по-висок глас. - Всъщност те открай време са си били прави и е погрешно да бъдат преследвани с Британска инквизиция и тям подобни.

- Майка ми каза, че те са били просто интелигентни жени, които са протестирали по единствения им достъпен начин срещу задушавачата несправедливост на доминираната от мъжете обществена йерархия - обясни Пепър.

Майка ѝ четеше лекции в политехническото училище □Нортън".

(* Денем. Вечер гледаше на пауъртаро на изнервени служители, защото старите навици умират трудно.)

- Да, ама тя, майка ти, открай време си ги разправя тия - обади се Адам след малко. Пепър кимна дружелюбно.

- Каза още, че в най-лошия случай били свободомислещи жени, изповядващи прогенеративния принцип.

- Какъв е тоя прогнепротивен принцип? - поинтересува се Уенслидейл.

- Де да знам. Май имаше нещо общо с коловете, дето ги украсяваме за Първи май, така мисля - обясни не много убедено Пепър.

- Е, аз пък си мислех, че се кланят на дявола - намеси се Брайън, но без машинално презрение. Към цялата работа с почитането на дявола Ония се отнасяха без предразсъдъци. Те се отнасяха към всичко без предразсъдъци. - Тъй де, дяволът по го бива от някакъв си тъп кол.

- Тъкмо тука бъркаш - забеляза Адам. - Не е дяволът. Някакъв друг бог е или нещо такова. С рога.

- 'Начи дяволът - настоя Брайън.

- Не - търпеливо заобяснява Адам. - Хората просто са ги бъркали. Той просто също е рогат. Казва се Пан. И е наполовина пръч.

- Коя половина? - поинтересува се Уенслидейл.

Адам се позамисли.

- Долната - заключи той най-накрая. - Ти пък как така не го знаеш? Аз си мислех, че това всеки го знае.

- Пръчовете нямат долна половина - заяви Уенслидейл. - Имат предна половина и задна. Също като кравите.

Погледаха още малко Куче, като тропаха с пети по портата. Беше твърде горещо за мислене.

После Пепър се обади:

- Щом има кози крака, не трябва да има рога. Те са към предната половина.

- Не съм си го измислил аз, нали така? - рече обидено Адам. - Просто ви обяснявах. Сега научавам, че съм си го измислил. Няма нужда да се заяждате с мене.

- Както и да е - продължи Пепър. - Тоя тъп Пън няма какво да ми циври тогава, че хората го били бъркали с дявола, щом е с рога. Хората просто са длъжни да кажат □А, ето го дявола".

Куче започна да рови в една заешка дупка. Адам, на когото като че ли нещо му тежеше на душата, пое дълбоко дъх.

- Ама не трябва всичко да го вземате толкова буквално - възкликна той. - Тъкмо там е проблемът в днешно време. Груб материализъм. Точно хората като вас са тия, дето секат дъждовните гори и правят дупки в озоновия слой. В озоновия слой има една такава грамаданска дупка само зарад такива груби материализми като вас.

- Аз с нищо не мога да помогна - отвърна механично Брайън. - Още имам да плащам за оня тъп парник за краставици.

- В списанието го пише - додаде Адам. - Само за един говежди хамбургер трябва милиони хектари дъждовна гора. И всичият тоя озон изтича навън, щото... - той се поколеба, - щото хората пръскат околната среда с дезодоранти.

- И китовете - досети се Уенслидейл. - Трябва да ги спасяваме.

Адам го погледна неразбиращо. Докато свършаваше старите броеве на □Нов Водолей", не се беше натъкнал на нищо за китовете. Редакторите му бяха приели, че читателите са отвсякъде □за" спасяването на китовете, също както приемаха и че дишат и ходят прави.

- Имаше едно такова предаване за тях - обясни Уенслидейл.

- И що да ги спасяваме? - попита Адам. Мярнаха му се някакви смътни видения - събираш спасени китове, докато събереш достатъчно за значка.

Уенслидейл се умълча и напрегна памет.

- Щото могат да пеят. И имат големи мозъци. Почти не са останали. Пък и без това хич не ни и трябва да ги убиваме, щото стават само за котешка храна и такива работи.

- Щом са толкоз умни - бавно рече Брайън, - к'во правят тогава в морето?

- О, де да ги знам - отвърна Адам със замислен вид. - Плуват си по цял ден и само си отварят устите и ядат к'вото там... много умно, няма що...

Писък на спирачки и провлачено стържение го прекъсна. Те скочиха от портата и се втурнаха по пътя към кръстовището. Там, в края на дълга дияря от занасяне, лежеше преобърнатата малка кола.

Малко по-нататък на шосето имаше дупка. Като че ли колата се бе опитвала да я избегне. Щом погледнаха дупката, една малка главичка с дръпнати очички се стрелна надолу и изчезна от погледа им.

Ония издърпаха вратата и измъкнаха навън безчувствения Нют. Видения на медали за героично

спасение се заблъскаха в главата на Адам. Из тая на Уенслидейл се блъскаха практически съображения за първа помощ.

- Не бива да го местим - обади се той. - Заради счупените кости. Трябва да доведем някого. Адам се огледа. Сред дърветата надолу по шосето стърчеше покрив. Покривът на Джасмин котидж. А в Джасмин котидж Анатема Дивайс седеше пред една маса, върху която от час насам бяха наредени бинтове, аспирини и разнообразни средства за първа помощ. Погледна си часовника. Всеки момент ще дойде, помисли си тя.

* * *

Не беше такъв, какъвто го очакваше. По-точно не беше такъв, какъвто се надяваше да бъде.

Беше очаквала, доста смутено, мъж висок, тъмнокос и красив.

Нют беше висок, но един такъв върлинест и хърбав. И макар косата му без съмнение да беше тъмна, никак не ставаше за моден аксесоар; представляваше просто множество тънки черни нишки, растящи всичките накуп на главата му отгоре. Нют не беше виновен - като по-млад през месец-два ходеше в бръснарницата на ъгъла, стиснал снимка, внимателно откъсната от списание, изобразяваща някого с потресаващо готина прическа, ухилен срещу обектива. Показваше снимката на бръснаря и молеше да му направят същото, моля. А бръснарят, който си знаеше работата, хвърляше един поглед и после докарваше Нют с основната универсална къса подстрижка. Това продължи около година и Нют осъзна, че явно лицето му не пасва на разните му там прически. Най-доброто, на което можеше да се надява Нютон Пълсифър след подстригване, беше по-къса коса. Същото беше и с костюмите. Дрехите, които щяха да го накарат да изглежда приветлив, фин и спокоен, не бяха измислени още. Сега вече се беше научил да се задоволява с какво да е, стига да го пази от дъжда и да има къде да си държи стотинките.

И хубав не беше. Дори и когато си махна очилата*. И освен това - както тя откри, след като го събу, за да го сложи на леглото - носеше странни чорапи: един син с дупка на петата и един сив с дупки на пръстите.

(* Всъщност, като си махна очилата, стана по-малко хубав, защото се спъваше в разни неща и беше цял омотан с бинтове.)

□Предполагам, че при тази гледка е редно да почувствам как ме залива вълна от топло женско нещо си там - помисли си тя. - Но просто ми се иска да ги беше поизпрал."

И така... висок, тъмнокос, но красив - не. Тя сви рамене. Добре де. Две от три не е зле.

Фигурата на леглото се разшава. А Анатема, която поради самата природа на нещата винаги гледаше в бъдещето, потисна разочарованието си и рече:

- Как сме?

Нют отвори очи.

Лежеше в спалня, и то не в своята. Веднага го разбра по тавана. От неговия таван все още висяха на памучни конци модели на самолетчета. Така и не сколаса да ги махне.

А този таван представляваше само напукан хоросан. Нют никога досега не беше попадал в женска спалня, но усети, че тази е точно такава най-вече по съчетанието от меки аромати. Долавяха се следи от талк и момина сълза, а не смрадливата воня на стари фланелки, отдавна забравили как изглежда центрофугата на пералнята отвътре.

Опита се да вдигне глава, изстена и я остави да потъне обратно във възглавницата. Розова, както не можа да не забележи.

- Ударил си си главата в кормилото - продължи гласът, накарал го да се надигне. - Но няма нищо счупено. Какво се случи?

Нют отново отвори очи.

- Колата добре ли е? - попита той.

- Явно. Някакво гласче отвътре не спира да повтаря □Моря сроджете пръдпазен коран".

- Видяхте ли? - обърна се Нют към невидимата публика. - Едно време са знаели как да ги правят.

Тая пластмаса не можеш я одраска дори.

После примига срещу Анатема.

- Отбих, за да избегна един тибетец на шосето - обясни той. - Поне си мисля, че беше това. Сигурно съм откачил.

Фигурата заобиколи и влезе в ползрението му. Имаше тъмна коса, червени устни, зелени очи и почти със сигурност беше от женски пол. Нют се опита да не я зяпа. Тя рече:

- И да си, никой няма да забележи. - После се усмихна. - Знаеш ли, никога досега не съм виждала издирвач на вещици.

- Ъ-ъ... - Нют понечи да каже нещо. Тя му показа отворения му портфейл.

- Трябваше да погледна вътре - обясни тя.

Нют се почувства изключително засрамен - състояние, далеч не необичайно. Шадуел му беше издал официално пълномощно на издирвач на вещици, което наред с другото задължаваше всички полицаи, магистрати, епископи и околийски управители да го пропускат свободно и да му осигуряват сухи подпалки колкото поиска. Документът беше необикновено впечатляващ - шедьовър на калиграфията - и вероятно много стар. Беше забравил за него.

- Всъщност това е просто хоби - заобяснява той сломено. - Всъщност аз съм... аз съм... - не биваше да казва "чиновник по надниците", не и тук, не и сега, не и на момиче като това. - ... компютърен инженер - излъга той. "Искам да бъда, искам да бъда, в сърцето си съм компютърен инженер, само дето мозъкът ме разочарова." - Извинете, мога ли да знам...?

- Анатема Дивайс - представи се Анатема. - Аз съм окултистка, но това е само хоби. В действителност съм вещица. Ти се справи добре. Закъсня с половин час - додаде тя, като му подаваше малко парче картон, - та по-добре прочети това. Ще ни спести много време.

* * *

Нют наистина имаше малък домашен компютър въпреки детските си преживявания. Всъщност беше имал няколко подред. Неговите компютри винаги се познаваха отдалече. Бяха настолни еквиваленти на васабито. Например бяха от компютрите, на които цената им падаше наполовина тъкмо след като той си беше купил. Или пък ги лансираха с шумна кампания и след година изчезваха в небитието. Или пък проработваха само ако ги набутах в хладилника. Или пък, ако по щастлива случайност поначало бяха добри машини, на Нют вечно му се падаше тъкмо оня с ранната, заразена с вирус версия на операционната система. Но той постоянстваше, защото вярваше. Адам също си имаше малък компютър. Използваше го, за да си играе на игрички, но никога продължително. Зареждаше някоя игра, гледаше я втренчено няколко минути, а после се хващаше да играе, докато на брояча му свършеха нулите.

Когато тази странна сръчност предизвика учудване у Ония, Адам демонстрира леко изумление от факта, че не всички играят така.

- Трябва само да научиш как се играе и после е много лесно - обясняваше той.

* * *

Доста голяма част от предния салон в Джасмин котидж беше заета, както забеляза Нют със свито сърце, от купища вестници. По стените бяха налепени изрезки. По някои имаше пасажи, оградени с червено. Почувства леко задоволство, когато забеляза няколко, които бе изрязал за Шадуел. Що се отнася до мебелировката, тя беше оскъдна. Единственото нещо, което Анатема си беше направила труда да донесе, беше часовникът, семейна реликва. Не беше дядовият часовник с капаче, а стenen часовник със свободно клатещо се махало, под което Е. А. По с радост би вързал някого. Нют постоянно усещаше, че махалото притегля погледа му.

- Правил го е един мой праядо - поясни Анатема, докато слагаше кафетата на масата. - Сър Джошуа Дивайс. Може би си го чувал? Изобретателят на малкото люлеещо се нещо, което направило възможно евтиното производство на точни часовници. Кръстили са го на него.

- Джошуа? - попита предпазливо Нют.

- Дивайс*.

(* Приспособление, устройство (англ.) - бел. прев.)

През последния половин час Нют беше чул бая невероятни нещица и насмалко не повярва и на това, но човек все някъде трябва да тегли чертата.

- Значи е кръстено на действителна личност?! - възкликна той.

- О, да. Прекрасно старо ланкаширско име. Според мен останало от французите. Сега сигурно ще ми кажеш, че не си чувал и за сър Хъмфри Джаджа...

- О, хайде стига...

- Измислил джаджа, с която станало възможно да се изпомпват наводнените минни шахти. Или Пиетро Джунджурия? Или пък Сайръс Т. Финти-Флюшка, най-видният черен изобретател на Америка? Томас Едисон е казал, че единствените практически учени сред съвременниците му, на които се възхищава, са Сайръс Т. Финти-Флюшка и Ела Заврън Тулка. А...

Тя забеляза объркания израз на Нют.

- Защитих докторат върху тях - поясни тя. - Върху хората, изобретили неща, толкова прости и с такова универсално приложение, че всички са забравили, че всъщност някой някога е трябвало да ги измисли. Захар?

- Ъ-ъ...

- Обикновено го пиеш с две бучки - додаде мило Анатема.

Нют отново се вторачи в картончето, което му беше дала. Тя май си мислеше, че то обяснява всичко.

Не го обясняваше.

По средата картончето беше разделено с отвесна черта. От лявата му страна имаше кратък текст, наглед поезия, написан с черно мастило. Отдясно, този път написани с червено мастило, имаше коментари и бележки. Ефектът беше следният:

{Тук явно трябва да има картинка, ама...}

Ръката на Нют механично се насочи към джоба му. Запалката му я нямаше.

- Какво значи това? - попита дрезгаво той.

- Чувал ли си някога за Агнес Нътър?

- Не - Нют отчаяно затърси защита в сарказма. - Сега сигурно ще ми кажеш, че тя е измислила чалнатите*?

(*nutter (англ.) - глупак, хахо - бел. прев.)

- Пак прекрасно старо ланкаширско име - поясни студено Анатема. - Ако не ми вярваш, прочети повечко за процесите срещу вещици в началото на седемнайсти век. Тя ми е прабаба. Ако става за въпрос, един от твоите прадеди я е изгорил жива. Или поне се е опитал.

Нют изслуша в омагьосан ужас историята за смъртта на Агнес Нътър.

- Не-Прелюбодействай Пълсифър? - възкликна той, щом тя замлъкна.

- Такива имена са се срещали доста често по онова време - обясни му Анатема. - Очевидно са били десет деца и семейството е било много набожно. Имало е Лакомия Пълсифър, Лъжесвидетелствай Пълсифър...

- Май разбирам - прекъсна я Нют. - Мале-мила. Мислех си, че Шадуел спомена, че е чувал това име и преди. Сигурно го има в архивите на армията. Предполагам, че ако на мене хората ми викаха Прелюбодействай Пълсифър, щях да гледам да навредя на колкото се може повече народ.

- Според мен той просто не е харесвал особено жените.

- Благодаря ти, че го приемаш толкова добре - рече Нют. - Искам да кажа, той сигурно ми е прадядо. Няма много хора на име Пълсифър. Може би... Сигурно аз затова съм се натъкнал на Армията на издирвачите на вещици един вид? Може би е Съдбата? - завърши той с надежда.

Тя поклати глава.

- Не. Няма такова нещо.

- Както и да е, издирването на вещици не е като едно време. Според мен дори дъртият Шадуел никога не е направил нищо повече, освен дето е катурнал с ритник кофите за смет на Дорис Стоукс.

- Между нас да си остане, ама Агнес е била с малко труден характер - рече несигурно Анатема. - При нея средно положение е нямало.

Нют размахна картончето.

- Но какво общо има то с това?!

- Тя го е писала. Такова де, оригинала. Това е 3819 от □Правите и акуратни предсказания на Агнес Нътър", за първи път публикувани през 1655 г.

Нют отново се вторачи в предсказанието. Челюстта му увисна, после се захлопна.

- Знаела е, че ще катастрофирам?! - възкликна той.

- Да. Не. Вероятно не. Трудно е да се каже. Нали разбираш, Агнес е била най-лошият пророк, съществувал някога. Защото винаги е излизала права. Тъкмо затова книгата изобщо не се продавала.

Повечето паранормални способности се дължат на елементарната липса на темпорален фокус. Умът на Агнес Нътър се бил запилял толкова напред във времето, че я смятали за доста лудичка дори и според нормите на Ланкашир от седемнайсти век, където лудите пророчици си били индустрия, развиваща се с бързи темпове.

Но си било същинска наслада да я слушаш - всички били съгласни.

Обикновено приказвала как с някакъв вид плесен можело да се церят болести и, че било много важно да си миеш ръцете, та да отмиваш мъничките животинчета, дето причинявали болестите, когато всеки разумен човек бил наясно, че яката смрад е единствената защита срещу демоните на лошото здраве. Тя препоръчвала тичането в лек, подскачащ тръс, защото помагало да живееш по-дълго, което било изключително подозрително, и тъкмо то било първото нещо, насочило издирвачите към нея. Освен това подчертавала колко важно било да се поема целулоза с храната, макар че тук съвсем явно била изпреварила времето си, защото хората се притеснявали повече

колко чакъл поемат с храната. И не церяла брадавици.

- Всичко е в Съзнанието ви - обяснявала тя. - Забравете го, и ще изчезне.

Явно било, че Агнес е свързана с Бъдещето, но връзката била необикновено тясна и специфична. С други думи, почти напълно безполезна.

* * *

- Как така? - учуди се Нют.

- Успявала да дава все такива предсказания, дето ги разбираш едва след като нещото е станало - поясни Анатема. - Като например "Не си купувайте Бетамакс". Това е предсказание за 1972-ра.

- Искаш да кажеш, че е предсказала видеото?!

- Не! Просто е уловила една малка частица информация - поправи го Анатема. - Тъкмо в това е смисълът. През повечето време препратките ѝ са толкова неясни, че нищо не схващаш, докато нещото не мине и замине - тогава всичко се намества. А и тя не е знаела кое ще е важно и кое не, така че постоянно стреля напосоки. Например предсказанието ѝ за 22 ноември 1963 г. е, че къща ще се срути в Кингс Лин.

- О? - Нют учтиво си докара объркан израз.

- Президентът Кенеди е убит тогава - подсказа му Анатема. - Но по онова време Далас не е съществувал, нали разбираш. Докато Кингс Лин е бил много важен.

- О.

- Общо взето е много добра, когато са замесени наследниците ѝ.

- О?

- А нищо не е можела да знае за двигателя с вътрешно горене. За нея колите са били просто някакъв смахнат вид колесници. Дори и майка ми си мислеше, че става въпрос за това, че щяла да се преобърне носилката на някой император. Нали разбираш, не е достатъчно да знаеш какво точно е бъдещето. Трябва да знаеш и какво означава. Агнес е била като някой, който разглежда грамаданска картина през мъничка тръбичка. Тя е записвала неща, звучащи като добри съвети въз основата на онова, което е разбирала от мъничките откъслечи, които вижда.

Понякога късметът ти проработва - продължи тя. - Прадядо ми например през 1929 г. загреял, че ще има криза на борсата, два дена преди наистина да стане. И натрупал състояние. Може да се каже, че ние сме професионални потомци.

Тя изгледа Нют проникателно.

- Онова, което никой не разбирал допреди около двеста години, било, че "Правите и акуратни предсказания" са представата на Агнес за семейна ценност. Много от пророчествата се отнасят до потомците ѝ и тяхното добруване. Тя един вид се е опитвала да се грижи за нас, след като си отиде. Тъкмо на това според нас се дължи онова предсказание за Кингс Лин. По онова време баща ми е бил там на гости и от гледна точка на Агнес не е било особено вероятно да го уцели някой заблуден куршум от Далас, но е имало сериозен шанс тухла да го тресне по главата.

- Каква мила женица - отбеляза Нют. - Направо да забравиш, че е вдигнала цяло село във въздуха. Анатема го пропусна покрай ушите си.

- Както и да е, това е - заключи тя. - Оттогава сме превърнали тълкуването на предсказанията ѝ в своя професия. В края на краищата излиза средно по едно предсказание на месец - всъщност сега, докато се приближаваме към края на света, са повече.

- И кога точно ще е това? - поинтересува се Нют.

Анатема погледна многозначително часовника. Нют се изхили ужасно, като се надяваше кискането му да е прозвучало фино и светски. След събитията, струпали му се днес, не се чувстваше много с всичкия си. Освен това усещаше парфюма на Анатема и това го притесняваше.

- Смятай се за късметлия, че не ми трябва секундомер - рече му Анатема. - Имаме... ами към пет-шест часа.

Нют взе да го премята из ума си. Никога досега в живота си не бе усещал подтик да пие алкохол, но нещо му подсказваше, че първи път все трябва да има.

- Вещиците държат ли пиене въщи? - попита той.

- О, да - тя се усмихна така, както вероятно се е усмихвала Агнес Нътър, докато е разопаковала съдържанието на чекмеджето си с долно бельо. - Едно такова зелено, дето бълбука, а по спечената му повърхност щъкат какви ли не дребни гадове. Ти би трябвало да го знаеш.

- Чудесно. Лед имаш ли?

Излезе, че е джин. Лед имаше. Анатема, която с развитието си бе прихванала и вешерството, принципно не одобряваше алкохола, но що се отнася до нея, нямаше нищо против.

- Казах ли ти за онзи тибетец, дето изскочи от една дупка на пътя? - рече той, след като се поотпусна.

- О, тях ги знам - отвърна тя и взе да рови из листовите по масата. - Двама вчера изскочиха от полянката отпред. Горкичките, съвсем се бяха сацисали, та им налях по чаша чай, а после те ми взеха на заем лопатата и пак хлътнаха надолу. Според мен не им е много ясно какво би трябвало да правят.

Нют се пообиди.

- Ти как позна, че са тибетци?

- Като стана въпрос, ти пък как позна? Да не би, като си го блъснал, да е казал "Омम्म"? - Ами той... приличаше на тибетец - оправда се Нют. - Шафранови одежди, плешива глава... нали разбираш... ами изглеждаше по тибетски.

- Единият от моите говореше доста сносен английски. Както си поправял радиоапарати в Лхаса, и в следващия миг се озовал в някакъв тунел. Не знае как да се прибере в къщи.

- Ако го пратиш нагоре по пътя, може пък да хване летящата чиния на стоп - мрачно рече Нют.

- С трима извънземни? Единият - малък тенекиен робот?

- И те са кацнали на ливадката ти, така ли?

- Май че само там не са кацали според радиото. Постоянно цъфват някъде и предават кратко изтъркано послание за космически мир, а хората, като им кажат "Е, и?", поглеждат объркано и отлитат. Знамения и поличби, тъкмо както е казала Агнес.

- Сигурно сега ще ми кажеш, че тя е предсказала и всичко това?!

Анатема прелисти опърпания куп фишове пред себе си.

- Все си мислех да го кача всичкото я на компютър, я на друго - рече тя. - Търсене на думи и такива работи. Нали разбираш? Много по-просто щеше да е. Предсказанията са подредени в някакъв си там стар ред, но има ключове, почерк и тям подобни.

- На фишове ли ги е писала?! - удиви се Нют.

- Не. В книга. Обаче аз, такова, съм я забутала някъде. Разбира се, винаги сме имали копие от нея.

- Загубила си я, а? - Нют се опита да инжектира някакъв хумор в ставащото. - На бас, че това не го е предвидила!

Анатема го изгледа на кръв. Ако с поглед можеше да се убива, Нют вече щеше да лежи проснат на масата за аутопсия.

После тя продължи:

- Но с годините сме съставили доста сносен азбучен показалец, а пък дядо ми измисли система за препратки, която върши много добра работа... А. Ето го.

Тя бутна едно листче пред Нют.

{3988}

- Това не съм го получила наведнъж и предврително - призна си Анатема. - попълвах ги, след като изслушвах новините.

- Във вашето семейство кръстословиците сигурно за нищо ги нямате - заяви Нют.

- Според мен Агнес и без това тука малко не е в свои води. Това там за Левиатан и за Южна Америка, и за тримата, и за четиримата може да значи каквото си щеш. - Тя въздъхна. - Проблемът е във вестниците. Никога не знаеш дали Агнес не ти говори за някакво си инцидентче, което би могло да ти убегне. Знаеш ли колко време отнема да четеш всички ежедневници от кора до кора всяка сутрин?

- Три часа и десет минути - машинално ѝ отвърна Нют.

* * *

- Предполагам, че ще ни дадат медал или нещо такова - заяви оптимистично Адам. - Задето сме измъкнали човек от пламъците на катастрофата.

- Нямахме пламъци - охлади го Пепър. - Че колата даже не беше и кой знае колко катастрофирала, като я обърнахме пак надолу с колелата.

- Можеше да има - изтъкна Адам. - Не виждам защо да не получим медал само защото някаква си стара бричка не знае кога да се запали!

Стояха и гледаха в дупката. Анатема се беше обадила в полицията там бяха решили, че дупката е от пропадане, и я бяха оградили с конуси; беше черна и слизаше много надълбоко.

- Сигурно ще е голям купон да заминем за Тибет - размечта се Брайън. - Можем да се учим на бойни изкуства и разни такива. Гледах един стар филм и там се разправяше за една долина в Тибет, и там

всички живеят по стотици години. Казва се Шангри-Ла.

Адам изсумтя.

- Не е много умно да кръстиш долина на някакво си вехто бунгало! - тросна се той. - Можели са като нищо да я кръстят и "Сумрачно блуждаене" или "Лаврите"!

- Ама е много по-хубаво от "Шамбълс" де - обади се кротко Уенслидейл.

- Шамбала - поправи го Адам.

- Предполагам, че е все едно и също. Сигурно има две имена - намеси се Пепър необичайно дипломатично. - Като наш'та къща. Когато се нанесохме, сменихме името от Хижата на Нортънски пейзаж, но още получаваме писма, адресирани до Тео С. Купиър, Хижата. Може би са я прекръстили на Шамбала, ама хората още ѝ викат Лаврите.

Адам метна камъче в дупката. Вече му писваше от тия тибетци.

- К'во ще правим сега? - попита Пепър. - В долната, Нортънската ферма ще топят овцете за дезинфекция. Можем да ходим да им помагаме.

Адам метна в дупката по-големичък камък и зачака да тупне. Не тупна.

- Де да знам - рече той съдържано. - Според мене трябва да направим нещо за китовите и горите, и другото там.

- Като например? - подхвърли Брайън, голям любител на забавленията, които предоставяше едно добро топене на овце. Започна да вади от джобовите си пликчета от чипс и да ги пуска едно по едно в дупката.

- Можем следобед да отидем до Тадфийлд и да не изядем по един хамбургер - предложи Пепър. - Ако и четиримата не изядем по един, значи няма да се наложи да изсекат цели милиони акри дъждовни гори.

- Ама те и без това ще си ги изсекат - възрази Уенслидейл.

- Пак груб материализъм - сръза ги Адам. - Същото като с китовите. Да се шашнеш к'ви работи стават - той се втрени в Кучето. Беше му много странно.

Малкият помиар забеляза, че му обръщат внимание, и очаквателно приклепна на задни крака.

- Хората като вас - те изяждат всичките китове! - тросна им се Адам. - Ха на бас, че вече сте изплюскали цял кит!

Кучето - една мъничка сатанинска искрица от душата му мразеше себе си заради това - склони глава на една страна и заскимтя.

- В чудничък свят ще растем, няма що! - продължи Адам. - И китове няма да има, и въздух, и всичките ще газим вода, щото морското равнище се вдига!

- Значи тогава само атлантидците ще са си добре - бодро заключи Пепър.

- Хм! - рече Адам, без наистина да слуша. Вътре в ума му ставаше нещо. Главата го болеше.

Мислите прииждаха вътре в нея, без да му се налага да ги измисля. Нещо му казваше: "Ти можеш да направиш нещо, Адам Ъънг. Можеш да направиш така, че всичко да е по-добре. Можеш да направиш каквото си пожелаеш." И онова, което му го казваше, беше... самият той. Част от него, дълбоко скрита. Част от него, съпътствала го през всичките тези години и всъщност незабелязвана, като сянка. Тя му казваше: "Да, този свят е скапан. Можеше да е велик. Само че вече е скапан и е време да се направи нещо за него. Тъкмо затова си тук. Да направиш всичко по-добро."

- Щото ще могат да си ходят нвсякъде - продължи Пепър, като го погледна притеснено. -

Атлантидците, искам да кажа. Щото...

- Писна ми от тия дърти атлантидци и тибетци! - тросна се Адам.

Те се вторачиха в него. Не бяха го виждали такъв преди.

- Те са си много добре! - продължи Адам. - Всеки се е разпищолил и хаби наред и китовите, и въздуха, и петрола, и озона, и дъждовните гори, и к'во ли не и за нас нищичко няма да остане! Ще трябва да ходим на Марс и не знам к'во си, за да не седим на тъмно и на мокро и въздухът да ни издиша!

Това не беше старият Адам, когото познаваха Ония. Ония избягваха да се погледнат в очите. Когато Адам беше в такова настроение, светът като че ли ставаше по-мраковит.

- На мене - заяви прагматично Брайън - такова, на мене ми се струва, че най-добре ще е да спреш да четеш за тия работи.

- Същото е като онова, дето го каза оня ден! - заяви Адам. - Израстваш с книги за пирати, каубои, космонавти и тъй нататък и тъкмо като си решил, че светът е пълен с невероятни неща, ти казват, че всъщност е гъчкан с умрели китове, изсечени гори и радиоактивни отпадъци, дето после се моткат с милиони години. Мене ако питате, човек хич не си струва да пораства голям.

Ония се спогледаха.

Над целия свят бе надвиснала сянка. На север се струпваха буреносни облаци и слънчевите лъчи ги обгръщаха в жълто сияние, сякаш небето бе изрисувано от някой любител ентузиаст.

- На мене ми се струва, че тоя свят трябва да се скатае и да се почне пак наново - рече Адам.

Гласът не приличаше на Адамовия.

Свиреп вятър разлюля лятната гора.

Адам погледна Кучето, което се опитваше да застане на главата си. Неиде далече замърмори гръмотевица. Той се протегна и погали разсеяно песа.

- На всички им се пада всичките атомни бомби да гръмнат наведнъж и всичко да се почне отначало, само че организирано, как' си трябва - продължи Адам. - Понякога си мисля, че тъкмо тъй искам да стане. И после можем да оправим всичко.

Гръмотевичният тътен се разнесе отново. Пепър потръпна. Това не беше обичайното безкрайно бърборене на Ония, в което прекарваха сума ти дълги часове. В погледа на Адам имаше нещо, което приятелите му не можеха да проумеят съвсем - не демонизъм, защото повече или по-малко него си го имаше открай време, но някаква празна сивота, а това беше много по-лошо.

- Абе за нас не знам - обади се Пепър. - За нас де да знам, щото то, като избухнат всичките тия бомби, ще гръмнем и ние - до един. Като майка на неродени поколения, аз съм против.

Погледнаха я любопитно. Тя вдигна рамене.

- А после гигантски мравки ще завладеят света - предположи нервно Уенслидейл. - Гледах един филм. Или пък се разкарваш с рязана пушка и всички имат такива коли с, нали се сещате, ножове и картучници, дето стърчат от тях...

- Не бих позволил никакви гигантски мравки и тям подобни - отсече Адам с ужасно оживление. - А на вас нищо няма да ви стане. Аз ще се погрижа за това. Ще е страшна работа - това де, целият свят да си е само за нас. Не е ли така? Можем да си го поделим. Можем да си играем на страхотни игри. Можем да си играем на война с истински армии и въобще.

- Но нали няма да има никакви хора - възрази Пепър.

- О, мога да ни направя хора - заяви безгрижно Адам.

- Във всеки случай такива, дето стават за войска. Всеки от нас може да притежава четвърт от света.

Например ти - посочи той Пепър, която се сви, сякаш пръстът на Адам беше нажежен до бяло ръжен - можеш да вземеш Русия, щото тя е червена, а пък ти имаш червена коса, нали така? Уенсли пък може да вземе Америка, а пък Брайън - той може да вземе, да вземе Африка и Европа, а пък..., а пък...

Дори и в състоянието на все по-силен ужас, в което бяха изпаднали Ония се замислиха сериозно над това.

- Х-х-хммм... - заекна Пепър, щом усиливащият се вятър заплющя във фланелката й. - Н-н-не виждам що за Уенсли да е Америка, пък за м-м-мене само ня-ня-някаква си Русия. Русия е голяма скука.

- Можеш да вземеш и Китай, Япония и Индия - додаде Адам.

- Това значи, че на мене ми се пада само Африка и една камара скучни държавици - опъна се Брайън, готов за преговори дори на ръба на катастрофата. - Нямам нищо против Австралия - додаде той.

Пепър го сръчка и заклати настоятелно глава.

- Австралия ще е за Кучето - очите на Адам горяха с огъня на сътворението. - Щото на него му трябва много пространство да тича из него. Пък и е пълно със зайци и кенгура, да си ги гони и...

Облаците се разпълзяха напред и встрани като мастило, излято в купа прозрачна вода - пълзяха по небето по-бързо от вятъра.

- Ама то няма да има никакви зай... - изпищя Уенслидейл.

Адам не слушаше - поне не се вслушваше в никакви гласове, идващи извън собствената му глава.

- Всичко тук е твърде голяма бъркотия - рече той. - Трябва да започнем отначало. Така ще е най-добре. Ще направим услуга на Земята, като се замислите. Направо се нервирям, като гледам как тия дърти откачалки оплескват всичко...

* * *

- Памет, разбираш ли - обясни Анатема. - Тя работи и напред, и назад. Искам да кажа родовата памет. Нют я изглежда учтиво, но объркано.

- Онова, което се опитвам да кажа - търпеливо заобяснява тя, - е, че Агнес не е виждала бъдещето. Това е просто метафора. Тя си го е спомняла. Не много добре, разбира се, а докато се прецеди през собствените й разбирания, често и доста се е омотавало. Според нас е най-добра в припомнянето на неща, които ще се случат на потомците й.

- Но ако ходиш някъде и правиш нещо само защото тя го е писала, а онова, което е писала, е нейният спомен за местата, където ще отидеш, и нещата, които ще направиш - рече Нют, - то...

- Знам. Но съществуват... ъ- ъ... известни доказателства, че точно така става - отвърна Анатема.

Погледнаха картата, разгъната помежду им. До тях радиото мърмореше. Нют твърде ясно съзнаваше, че до него седи жена. □Бъди професионалист - заповяда си той. - Ти си войник, нали? Е, на практика. Тогава се дръж като войник." Замисли се усърдно за част от секундата. □Е, тогава се дръж по най-добрия начин за един уважаван войник." Принуди се да насочи вниманието си обратно към непосредствения проблем.

- Защо Долен Тадфийлд? - попита той.

- На мен ми стана интересно просто заради времето. Оптимален микроклимат - така му викат. Това ще рече, че Долен Тадфийлд е малко селище със свое лично хубаво време.

Погледна тетрадките ѝ. В това място определено си имаше нещо странно, дори и ако не обръщаш внимание на тибетците и НЛО-тата, от които като че напоследък бъркаше целият свят. Областта около Тадфийлд не само притежаваше тъкмо онзи климат, по който можеш да си сверяваш календара, но и беше забележително устойчива на промени. Там като че ли никой не строеше нови къщи. Населението май не беше от най-активните. Като че имаше повече гори и плетища, отколкото е нормално да очакваш в днешно време. Единствената фабрика за батерии, която бяха отворили тук, след година-две бе фалирала и на нейно място се нанесе старомоден свинар, който пускаше прасетата да тичат на воля из ябълковите градини и продаваше свинското си на премиални цени. Двете местни училища като че притежаваха блажен имунитет спрямоменящите се моди в образованието. Магистрала, която би превърнала по-голямата част от Долен Тадфийлд в някаква си вилна зона □Щастливият Шопар" на кръстовище 18, променяше курса си и се отклоняваше с осем километра, заобикаляйки в полукръг, а после продължаваше, напълно забравила избягнатото от нея малко островче от селска неизменност. Като че никой така и не знаеше защо; един от участвалите земемери бе получил нервно разстройство, втори бе станал монах, а трети беше драснал в Бали да рисува голи жени.

Сякаш голяма част от двайсти век бе отбелязала няколко квадратни километра със □Забранена територия".

Анатема измъкна друг фиш и го подхвърли през масата.

- Наложил се да обикалям и да се ровя из архивите на много графства - обясни Анатема.

- Защо е 2315? То е по-ранно от другите.

- Агнес времената ги е уйдурдисвала малко както ѝ дойде. Според мен не винаги е знаела кое къде се пада. Нали ти казах, векове наред сме разработвали система, с която да ги навържем.

Нют прегледа няколко фиша. Например:

- Тази е била необикновено тъпа за жена с името Агнес - отбеляза Анатема.

- Защо Прави и Акуратни? - попита Нют.

- Прави в смисъл на точни или безпогрешни - обясни Анатема с отегчения тон на човек, обяснявал това и преди. - Навремето думата е означавала това.

- Ама виж.. - подзе Нют...

... той почти беше успял да се самоубеди, че НЛО-то не е съществувало и е било просто прищявка на въображението му, а тибетецът би могъл да е... ами той работеше по въпроса, но каквото и да е било там, то не е било тибетец. Ала онова, в което все повече и повече се убеждаваше, беше, че се намира в една стая с много привлекателна жена, която явно всъщност го харесваше или поне не ѝ беше неприятен, което за Нют определено си беше начало. Съвсем очевидно наоколо ставаха купища странни неща, но ако наистина се постаряеше и подкараше лодката на здравия разум срещу бесния поток на доказателствата, той можеше да се престори, че всичко това са... например метеорологични балони или пък Венера, или пък масови халюцинации.

Накратко, с каквото и да мислеше Нют в момента, не го правеше с мозъка си.

- Ама виж - рече той, - светът нали няма наистина да свърши сега, а? Искам да кажа, просто се огледай. Не е като да има някакво международно напрежение... е, поне не повече от нормалното. Защо не зарежем всичко това замалко и просто не... ох, знам ли, може би просто бихме могли да поизлезем на разходка или нещо такова, искам да кажа...

- Не разбираш ли? Тук има нещо! Нещо, което влияе върху цялата област! - възкликна тя. -

Изкривило е всички лей-линии! То защитава района от всичко, което би могло да го промени! То е... то е... - Ето на, пак: в ума ѝ трепна мисълта, която тя не можеше, не ѝ беше позволено да улови - също като сън на събуждане.

Прозорците затракаха. Навън една жасминова клонка, люшкана от вятъра, затропа настоятелно по стъклото.

- Но не мога да го фиксирам - закърши пръсти Анатема. - Всичко опитам.

- Да го фиксирам?

- Пробвах с махалото. С магодолита опитам. Нали разбираш, аз съм екстрасенс. Но то като че ли се движи.

Нют все още беше достатъчно с всички си, за да си преведе това както трябва. Когато повечето хора кажат:

□"Нали разбираш, аз съм екстрасенс", те имат предвид □"имам твърде будно, но не и оригинално въображение/лакирам ноктите си в черно/приказвам на папагалчето си"; когато го казваше Анатема, то звучеше така, сякаш си признаваше за някаква наследствена болест, от която би предпочела да не беше засегната.

- Армагедон се мести? - удиви се Нют.

- Различни пророчества твърдят, че първо трябва да дойде Антихристът - обясни Анатема. - Агнес твърди, че е той. Не мога да го видя...

- Или пък тя - обади се Нют.

- Какво?

- Може да е и □тя" - обясни Нют. - В двасти век живеем в края на краищата. Равенство във възможностите.

- Според мен ти не го приемаш съвсем на сериозно - скастри го тя. - Както и да е, тук няма никакво зло. Тъкмо това не разбирам. Има само любов.

- Моля? - възкликна Нют.

Тя го погледна безпомощно.

- Трудно е за обясняване - призна си тя. - Нещо или някой обича това място. Обича всеки сантиметър от него толкова силно, че тази обич закриля и предпазва мястото. Дълбока, огромна, пламенна любов. Как може тук да започне нещо лошо? Как може края на света да започне от подобно място? Този град е от онези, в които ти се иска да израснат децата ти. Той е рай за хлапетата - тя се усмихна едва-едва. - Трябва да видиш местните хлапета. Нереални са! Направо като излезли от □Само за момчета"! Изранени колена и □страшна работа!", и стъклъца, и...

Почти го напипа. Усещаше формата на мисълта, догонваше я.

- Какво е това място? - попита Нют.

- Какво?! - изпищя Анатема. Влакът на мислите ѝ беше дерайлирал.

Пръстът на Нют почука по картата.

- Тука пише □изоставен аеродрум". Ето тук, погледни, на запад от самия Тадфийлд...

Анатема изсумтя.

- Изоставен?! Хич не вярвай. Навремето е бил военна база на изстребителите. А някъде от десет години е въздушна база □Горен Тадфийлд". И още преди да си ме попитал, отговорът е □не". Мразя абсолютно всичко в това гадно място, но полковникът е къде-къде по-нормален от тебе. Жена му се занимава с йога, за Бога.

А сега. Та какво беше казала преди малко? Тукашните хлапета...

Усети как мисловните ѝ крака се подхлъзват и тупна по гръб право в една по-лична мисъл, която я причакваше на пусия. Всъщност на Нют си му нямаше нищо. А хубавото на това да прекараш остатъка от живота си с него беше, че няма да се мотае край тебе достатъчно дълго, че да почне да ти лази по нервите.

Радиото говореше за южноамерикански дъждовни гори. Новопоникнали. То заликува.

* * *

Ледени куршуми разкъсваха листата край Ония, докато Адам ги водеше надолу в кариерата.

Кучето се промъкваше редом с тях, подвило опашка между краката си, и скимтеше.

□Така не бива - мислеше си то. - Тъкмо почвах да им хващам цаката на плъховете. Тъкмо когато почти успях да дам да разбере на оная гадна немска овчарка от отсрещния двор. А сега Той ще сложи край на всичко и хайде пак ония горящите очи и гонене на заблудени души. Че то има ли смисъл? Те нито се съпротивляват, нито имат някакъв вкус..."

Уенслидейл, Брайън и Пепър не мислеха чак толкова свързано. Единственото, което осъзнаваха, беше, че да се опитат да не следват Адам, беше все едно да се опитат да хвърчат; опитът да се съпротивляват на силата, която ги тласкаше напред, щеше да доведе просто до счупени на сума ти места крака. И пак щеше да им се наложи да продължат.

Адам изобщо не мислеше. Нещо се беше отворило в ума му и пламтеше.

Настани ги върху щайгата.

- Тук долу всички ще сме си добре - рече той.

- Ъ- ъ... - обади се Уенслидейл. - Според тебе майките и татковците ни няма ли да...?

- За тях не се притеснявай - рече надут Адам. - Мога да ви направя нови. И вече няма да има: □До девет и половина да си в леглото!" Ако искате, даже изобщо вече никога няма да ви се налага да си лягате. Или пък да си подреждате стаята, или каквото щете там. Просто оставете всичко на мен и

ще стане страхотно. - Той им се усмихна налудничаво. - Едни мои нови приятели са се запътили насам - довери им той. - Ще ви харесат.

- Ама... - запъна се Уенслидейл.

- Само си помислете к'ви страшни работи ни чакат после - въодушевено продължи Адам. - Можете да напълните Америка с чисто нови каубои и индианци, полицаи и гангстери, анимационни филмчета и космонавти и каквото си щеш. Няма ли да е фантастично?

Уенслидейл погледна нещастно другите двама. В главите им витаеше една и съща мисъл, която дори в нормално време никой от тях не би могъл да изкаже що-годе сносно. В най-общ смисъл тя беше, че някога е имало истински каубои и гангстери и това е било велико. И че винаги ще има ужжим-каубои и гангстери и това също е велико. Обаче истински ужжим-каубои и ужжим-гангстери - хем живи, хем не, дето можеш да ги прибереш обратно в кутията, като ти втръснат - това никак не им се виждаше велико. Цялата работа с гангстерите и каубоите и извънземните и пиратите беше, че можеш да престанеш да бъдеш от тях и да си се прибереш у дома.

- Но преди всичко това да стане - мрачно отрони Адам, - ще им покажем ние...

* * *

В търговския център растеше дърво. Не беше много голямо. Листата му бяха жълти и светлината, която падаше върху му през вълнуващо драматичния стъклопис, беше не каквато трябва. Освен това гълташе повече химикали от олимпийски атлет, а в клоните му гнездяха високоговорители. Но беше дърво все пак и ако попремрежиш очи и се загледаш към изкуствения водопад, можеше почти да повярваш, че гледаш болно дърво през мъгла от сълзи.

Хайме Хернес обичаше да обядва под него. Надзирателят по поддръжката му вряскаше, като го видеше, но Хайме бе израсъл във ферма - биваше си я тази ферма, - обичаше дърветата и хич не му се искаше да се налага да се преселва в града, но какво да правиш? Работата не беше лоша, а парите - за такива пари баща му не беше и мечтал. Дядо му пък изобщо не беше мечтал за пари. Докато навърши петнайсет години, хабер си беше нямал какво е това пари. Но имаше моменти, когато човек има нужда от дървета, и какъв срам, мислеше си Хайме, децата му растяха с мисълта, че дърветата - това са цепеници за горене, а внуците му щяха да мислят, че дърветата - това е история. Но какво да правиш? Там, където преди имаше дървета, сега имаше големи ферми, там, където имаше малки ферми, сега имаше търговски центрове, а там, където имаше търговски центрове, пак си имаше търговски центрове, и тъй си вървеше.

Той скри количката си зад щанда с вестниците, седна, като се озърташе, и отвори кутията с обяда. И тъкмо тогава усети шумоленето и пълзенето на сенките по пода. Огледа се.

Дървото се движеше. Той го загледа с интерес. Хайме никога преди не беше виждал как расте дърво.

Почвата, която не беше нищо друго освен насип от някакви изкуствени стружки, направо си се вълнуваше, докато корените шаваха под повърхността. Хайме видя как един тънък бял филиз пропълзя надолу по бордюра на повдигнатата градинска площ и взе да ръчка слепешката по бетонния под.

Без да знае защо, ама съвсем без да знае защо, той лекичко го побутна с крак и го приближи до една пукнатина между плочите. Филизът я намери и задълба надолу. Клоните се кривяха в различни форми.

Хайме чуваше скърцането на гуми навън, но не му обръщаше внимание. Някой крещеше нещо, но покрай Хайме все някой крещеше, най-често по него.

Търсецият корен трябва да беше намерил погребаната почва. Той смени цвета си и стана по-дебел - също като пожарен маркуч, след като пуснат водата. Изкуственият водопад пресъхна; Хайме си представи как изсмукващи влакна задръстват спуканите тръби.

Сега виждаше какво става навън. Уличното платно се вълнуваше като море. В пукнатините никнеха филизи.

Разбира се, заключи той, те си имаха слънце. А неговото дърво - не. Имаше си само приглушената сивкава светлина, процеждаща се през купола четири етажа по-нагоре. Мъртва светлина.

Но какво да направиш?

Ето какво:

Лампите бяха угаснали, защото токът беше спрял, но нали имаше само четири етажа за изкачване. Хайме внимателно затвори кутията, промъкна се обратно при количката си и избра най-дългата метла.

Хората се изсипваха от сградата и пицяха. Хайме любезно си проправяше път срещу течението, досущ съомга, плуваща нагоре по реката.

Бяла плетеница от греди, която вероятно според архитекта беше динамично изражение на това-онова, поддържаше купола от цветно стъкло. Всъщност стъклото беше някаква пластмаса и на Хайме, покачен на един удобен мертек, му се наложи да приложи всичката си сила и всичката сила на метлата като лост, за да го пропука. Още два замаха превърнаха купола в смъртоносни отломки. Светлината нахлу и освети праха в търговския център така, че въздухът сякаш се изпълни със светулки.

Далече долу дървото пръсна стените на своя гладък бетонен затвор и се юрна навън като експресен влак. Хайме никога не бе подозирал, че дърветата издават звуци, докато растат, както и никой друг не го бе подозирал, защото издават този звук стотици години наред на вълни с амплитуда двайсет и четири часа.

Пришпорете растежа, и дървото почва да прави вррруууумм.

Хайме го гледаше как приижда към него - зелен гъбообразен облак. От корените му се надигаше пара.

Гредите нямаха никакъв шанс. Останките от купола хвъркнаха като топка за пинг-понг върху водна струя.

Същото ставаше и из целия град, само дето градът вече никакъв не се виждаше. Виждаше се само балдахин от зеленина. Проснал се от хоризонт до хоризонт.

Хайме си седеше на клона, вкопчен в една лиана, и се смееше, смееше, смееше...

Не след дълго заваля.

* * *

□Капамаки", изследователски китоловен кораб, в момента се занимаваше със следния въпрос: колко кита можеш да уловиш за една седмица?

Само дето днес нямаше никакви китове. Екипажът се взираше в екраните, които поради приложените изобретателни технологии можеха да забелязват всичко, малко по-голямо от сардина, и да изчисляват нетната му стойност на международната петролна борса, но те бяха празни. Рибите, които се мяркаха чат-пат, пердашеха през водата, като че страшно бързаха да се изнесат нанякъде. Капитанът забарабани с пръсти по конзолата. Боеше се, че скоро ще му се наложи да ръководи свой собствен изследователски проект с цел да открие какво се случва на статистически малкия брой капитани на китоловни кораби, върнали се без промишлен кораб, пълен с изследователски материал. Чудеше се как ли постъпват с теб в такива случаи. Може би те заключват в някоя стая с харпун и очакват да постъпиш достойно.

Това не можеше да го бъде. Трябваше да има нещо.

Навигаторът изкара на екран една таблица и се вторачи в нея.

- Достойни капитане? - рече той.

- Какво има? - тросна му се капитанът.

- Като че имаме малка авария с инструментите. Дъното в тази област би трябвало да е на дълбочина двеста метра.

- Е, и какво?

- Показва петнайсет хиляди метра, достойни капитане. И продължава да пропада.

- Това е глупаво. Няма такава дълбочина. Капитанът изглежда кръвнишки струващата няколко милиона йени свръхмодерна технология и й тресна един. Навигаторът пусна нервна усмивка.

- О, сър - рече той. - Вече е по-плитко.

Под грохота на морски дълбини, както знаеха и двамата - и Азирафел, и Тенисън, - във бездната, под морските води чудовището кракен спеше.

А сега се събуждаше.

Милиони тонове дълбинна океанска тиня се откъртват от хълбоците му, докато се надига.

- Вижте - посочи навигаторът, - вече са само три хиляди метра.

Кракенът няма очи. Никога не е имал какво да гледа. Но докато се издига нагоре в ледените води, той улавя микровълновия шум на морето, жалните бибипания и подсвирвания на китовата песен.

- Ъ-ъ... - обади се навигаторът, - хиляда метра?

На кракена не му е забавно.

- Петстотин метра?

Изведнъж водата се надига и корабът се разтърсва.

- Сто метра?

Над него има нещо дребно и метално. Кракенът се размърдва.

И десет милиарда порции суша изкрещават за мъст.

* * *

Прозорците на къщичката се пръснаха навътре. Това не беше буря - беше война. Жасминови листенца се вихреха из стаята, размесени с дъжд от фишове.

Нют и Анатема се бяха вкопчили един в друг в пространството между прекатурената маса и стената.

- Давай - измърмори Нют, - кажи ми, че Агнес е предсказала и това.

- Наистина е казала, че той "носи буря" - отвърна Анатема.

- Това е ураган, да му се не види! Казала ли е и какво ще стане после?

- 2315 е с препратка към 3477 - отвърна Анатема.

- Спомняш си такива подробности в такъв момент?

- Като го рече, да - отвърна тя. Протегна му картонче.

Нют го прочете пак. Навън се чуваше плющене - сякаш лист ръждива ламарина се носеше като въртележка из градината, а май тъкмо така си и беше.

- Това да не би да означава - рече той бавно, - че се предполага ние с тебе да станем... Ъ- Ъ... Ъ- Ъ... двойка? Пустата му Агнес, каква е шегаджийка!

Ухажването винаги е трудно, когато в дома на ухажваната има и възрастна роднина от женски пол; тия възрастни роднини имат склонност да мрънкат, да се кикотят, да си просят цигари и в най-тежките случаи да вадят семейния албум със снимки - акт на агресия във войната на половете, който трябва да бъде забранен с Женевска конвенция. Много по-зле е, когато роднината е мъртва от триста години. Душата на Нют наистина беше станала пристан на известни мисли относно Анатема; всъщност той не само ги държеше на пристан, ами и ги изваждаше на сух док, ремонтиреше ги, теглеше им по една хубава боя и изстъргваше раковините от дъната им. Но идеята за второто зрение на Агнес, забито в тила му, обля либидото му с кофа студена вода.

Той дори таеше мисълта да покани момичето да хапнат нещо навън, но идеята някаква си кромчуелска вещица да си седи в къщичката отпреди три века и да го гледа как яде му беше омразна.

Беше в онова настроение, в което хората горят вещици. Животът му и без това си беше достатъчно сложен, та да бъде манипулиран отвъд вековете от някаква налудничава бабишкера.

Нещо тупна в решетката - прозвуча така, сякаш част от комина беше рухнала.

А после той си помисли: "Животът ми изобщо не е сложен. Виждам го толкова ясно, колкото сигурно го вижда и Агнес. Простира се чак до ранното пенсиониране, малко помощи от колегите, малко спретнато светло апартаментче някъде си, малка спретната безсъдържателна смърт. Само дето ще умра под развалините на къща по време на нещо, което като нищо може да е и краят на света.

Ангелът архивар няма да има никакви проблеми с мен, животът ми от години сигурно се изразява в - - " - - на всяка страница. Искам да кажа, всъщност какво съм направил досега? Никога не съм обирал банка. Никога не са ме глобявали за неправилно паркиране. Никога не съм ял тайландска храна..."

Някъде още един прозорец се пръсна с весел звън на чупещо се стъкло. Анатема го обгърна с ръце с въздишка, която всъщност никак не прозвуча като израз на разочарование.

"Никога не съм бил в Америка. Или във Франция, защото то Кале всъщност не се брои. Никога не се научих да свиря на някакъв инструмент."

Радиото замлъкна - жиците най-накрая се бяха предали Той зарови лице в косите ѝ. "Никога не съм..."

* * *

Нещо рече "пинг!"

Шадуел, който осъвременяваше платежните ведомости на армията, вдигна поглед, както подписваше издирвач на вещици и. д. ефрейтор Смит.

Беше му необходимо малко време, докато забележи, че карфицата на Нют вече не блести върху картата.

Той слезе от столчето и като си мърмореше под носа, затърси по пода, докато най-накрая я намери. Пообърса я и отново я забодя на Тадфийлд.

Тъкмо подписваше издирвач на вещици редник Маса, който получаваше две пенита допълнително на година за сено, и пак се чу "пинг!"

Той вдигна карфицата, втренчи се подозрително в нея и я заби така силно в картата, че хоросанът отдолу поддаде. После се върна при ведомостите.

"Пинг".

Този път карфицата изхвърча на няколко метра от стената. Шадуел я вдигна, огледа връхчето ѝ,

заби я в картата и се вторачи в нея.

След около пет секунди карфицата се стрелна край ухото му.

Той заопипва пода, напипа я, заби я наново в картата и я натисна.

Тя се размърда под ръката му. Той натисна с цялата си тежест.

Над картата се изви тъничка струйка дим. Шадуел изхленчи и засмука пръсти, а нажежената до червено карфица рикошира в отсрещната стена и строши прозореца. Не искаше да бъде в Тадфийлд. Десет секунди по-късно Шадуел ровеше из касата на армията, която възлизаше на шепа медни монетки, банкнота от десет шилинга и малка фалшива монетка от времето на Джеймс I.

Пренебрегвайки личната си безопасност, той прерови собствените си джобове. Резултатът от изгребването, дори и като вземем под внимание картата му за пътуване с пенсионерско намаление, надали щеше да му стигне и да излезе от къщи, да не говорим за пътни до Тадфийлд.

Единствените хора с пари, които познаваше, бяха господин Раджит и мадам Трейси. Що се отнася до семейство Раджит, въпросът с дължимия за близо два месеца наем вероятно на този етап би пресякъл всякакви финансови дискусии, а що се отнася до мадам Трейси, която твърде охотно би му дала на заем шепа опърпани десетачки...

- Проклет да съм, ако зема грешните пари на тая нацапотена шафрантия! - заяви той.

Други не останаха.

Освен един.

Южняшкият женчо.

И двамата бяха идвали тук само по веднъж, като в случая с Азирафел лигльото се бе задържал в стаята за възможно най-кратко време, като се опитваше да не докосва никакви плоски повърхности. Другият, онзи гаден южняшки педал със слънчевите очила, както предполагаше Шадуел, не беше от хората, които би искал да обижда. В простичкия свят на Шадуел всеки, който носи слънчеви очила и по никой начин не се намира на плажа, най-вероятно е престъпник. Подозираше, че Кроули е от мафията или от подземния свят - сигурно щеше да се изненада, че за последното почти е уцелил. Но онзи мекушавият със сакото от камилска вълна беше друга работа. Веднъж Шадуел беше рискувал да го проследи до базата му и си спомняше пътя. Според него Азирафел беше руски шпионин. Можеше да му поиска пари. Да го посплаши малко.

Беше ужасно рисковано.

Шадуел се стегна. В този същия миг младият Нют вероятно търпеше невъобразими мъчения в ръцете на дъщерята на нощта, в които го беше пратил той, Шадуел.

- Не мойм така да си зарежим ората - заяви той, навлече тъничкия си шлифер, нахлупи безформената си шапка и излезе на улицата.

Малко като че подухваше.

Азирафел трепереше. Трепереше някъде от дванайсет часа. Нервите му, би казал той, бяха напълно разклатани. Той обикаляше книжарницата, вдигаше хартийки, пак ги пускаше, подмяташе си писалки.

Трябваше да каже на Кроули.

Не, не трябваше. Искаше да каже на Кроули. Трябваше да каже на Рая.

Беше ангел в края на краищата. Трябваше да прави каквото трябва. Беше си вградено. Виждаш измама - осуетяваш я. Кроули беше пипал тук, то е ясно. Трябваше да съобщи в Рая още от самото начало.

Ала познаваше демона от хиляди години. Погаждаха се. Почти се разбираха. Понякога подозираше, че двамата имат много повече общо помежду си, отколкото със съответните си началници. И на двамата светът им харесваше например, вместо да го смятат просто за дъската, върху която се играе космическият шах.

Ето го, разбира се, това беше. Това беше отговорът - гледаше го право в очите. Ако намигнеше лекичко на Рая, това щеше да е вярно на духа на неговото споразумение с Кроули, а после оттам можеха тихомълком да предприемат нещо за детето - нищо твърде лошо, разбира се, защото нали всички сме Божии създания, като се замислиш, дори и хора като Кроули и Антихриста, и светът щеше да бъде спасен, и цялата тая работа с Армагедон нямаше да се налага да става - дето и без това на никого нямаше да донесе нищо добро, щото всеки знаеше, че най-накрая Раят ще победи, и Кроули беше длъжен да разбере.

Да. И после всичко щеше да е наред.

На вратата на книжарницата се почука въпреки табелата "ЗАТВОРЕНО". Не обърна внимание.

Свързката с Рая за двупосочна комуникация беше далеч по-трудна за Азирафел, отколкото за повечето човеци - човеците не очакват отговор и в почти всички случаи доста биха се изненадали, ако получат такъв.

Той избута настрани отрупаното с листчета бюро и нави изтъркания килим. Под него на пода беше

начертан с тебешир малък кръг, заобиколен с подходящи пасажии от Кабалата. Ангелът запали седем свещи и ги постави ритуално на определени точки по кръга. После запали тамян, което не беше необходимо, но от него наистина миришеше хубаво.

А после застана в кръга и произнесе Думите.

Нищо не се случи.

Той пак произнесе Думите.

Най-накрая един ярък син лъч се стрелна от тавана и изпълни кръга.

Един културен глас произнесе:

- Е?

- Аз съм, Азирафел.

- Знаем - рече гласът.

- Имам страхотни новини! Намерих Антихриста! Мога да ви дам адреса му и всичко!

Последва пауза. Синята светлина трепна.

- Е? - повтори той.

- Но разбирате ли, можете да уби... можете да предотвратите всичко! Точно навреме! Имате само няколко часа! Можете да предотвратите всичко, няма да има нужда от война, всички ще бъдат спасени!

Той се ухили налудничаво срещу светлината.

- Да? - произнесе гласът.

- Да, той се намира в едно градче на име Долен Тадфийлд, а адресът е...

- Браво на тебе - произнесе гласът с равен, мъртъв тон.

- Няма да се наложи да става всичко онова - една трета от моретата да се превръщат в кръв и тъй нататък - обясни радостно Азирафел.

Когато гласът се обади, той прозвуча някак раздражено.

- Що пък не? - произнесе той.

Азирафел усети как под ентусиазма му зейва ледена яма, но се опита да се престори, че няма такова нещо. Хвърли се през глава нататък.

- Е, може просто да се погрижите да...

- Ние ще победим, Азирафел.

- Да,но...

- Силите на мрака трябва да бъдат разбити. Ти като че нещо не си доразбрал. Работата не е да се избегне войната, а да се спечели. Отдавна чакаме, Азирафел.

Азирафел усети как студ обгръща мислите му. Отвори уста да каже: "Според вас не би ли било добра идея евентуално войната да не се провежда на Земята?", но промени решението си.

- Разбирам - рече мрачно той. Някъде около вратата се чу скърцане. Ако Азирафел погледнеше нататък, щеше да види как една опърпана филцова шапка се опитва да надникне през горното прозорче.

- Не искаме да кажем, че не си се справил добре - обади се гласът. - Ще получиш похвала. Добра работа си свършил.

- Благодаря - отвърна Азирафел толкова кисело, че гласът му можеше мляко да подкваси. -

Забравил съм за непогрешимата божественост очевидно.

- Така си и мислехме.

- Мога ли да попитам - рече ангелът - с кого говоря?

Гласът отговори:

- Ние сме Метатронът *. (* Божият Глас. Но не гласът на Бога. Самостоятелна личност. Нещо като президентския говорител.)

- О, да. Разбира се. О, да. Много благодаря. Благодаря ви.

Зад него капакът на пощенската кутия се пооткрехна и разкри чифт очи.

- Още нещо - рече гласът. - Ти, естествено, ще се присъединиш към нас, нали?

- Миии тъ-тъ...: разбира се, откакто съм държал огнен меч за последно, са минали просто векове... - подзе Азирафел.

- Да, спомняме си - отвърна гласът. - Ще имаш много възможности да си го припомниш.

- А. Хммм... Какво подтикващо събитие ще предшества войната?

- Мислехме, че една многонационална размяна на ядрени удари ще е добре като за начало.

- О, да. Какво въображение - гласът на Азирафел беше глух и безнадежден.

- Добре. Значи направо ще те чакаме.

- А, добре. Аз само тука да приключа с някои делови задачи, става ли?

- Надали ще е необходимо - отвърна Метатронът.

Азирафел изправи гръб.

- Наистина смятам, че честността, да не кажа морала, изисква аз като почтен бизнесмен да...
- Да, да - прекъсна го Метатронът с лека сянка на сприхавост. - Разбрахме. Ще те изчакаме тогава. Светлината помръкна, но не изчезна съвсем. □Оставят линията отворена - помисли си Азирафел. - Няма как да се измъкна."

- Ало? - подвикна тихо той. - Има ли някой отсреща?

Тишина.

Много внимателно прескочи окръжността и се промъкна до телефона. Отвори бележника си и набра друг номер.

След четири сигнала слушалката се прокашля, последва пауза, а после един глас, толкова равен, че килим да постелеш отгоре му, рече:

- Здравсти. Аз съм Антъни Кроули. Кхъ. Аз...

- Кроули! - Азирафел се опитваше да шушне и да крещи едновременно. - Чуй ме! Нямам много време. Ан...

- ... вероятно в момента не съм вкъщи или пък спя, или пък съм зает, или знам ли к'во, но...

- Млъкни! Слушай! В Тадфийлд е! Всичко го пише в оная книга! Трябва да спреш...

- ... след сигнала и аз ще ви се обадя. Чао.

- Искам да говоря с теб сега... БиииИИииИИии...

- Стига си бибики! В Тадфийлд е! Тъкмо това съм усетил! Трябва да отидеш там и...

Той отдръпна слушалката от устата си.

- Педераст! - възкликна той. Ругаеше за първи път от повече от четири хиляди години.

Я чакай. Демонът имаше и друг телефон, нали така? Такъв си беше той. Азирафел затърси из бележника, като едва не го изтърва на пода. Скоро щяха да започнат да губят търпение.

Намери и другия номер. Набра го. Отсреща вдигнаха почти веднага в същия миг, когато и звънчето на вратата звънна тихо.

Гласът на Кроули, все по-силен с приближаването на слушалката до него, произнесе:

- ... сериозно ти говоря. Ало?

- Кроули, аз съм!

- Кхъм. - Гласът беше ужасно уклончив. Дори и в сегашното си състояние Азирафел надуваше неприятности.

- Сам ли си? - попита той предпазливо.

- Тцъ. Едно старо приятелче е тук при мен.

- Слушай... !

- Къш, семе сатанинско!

Много бавно Азирафел се обърна.

* * *

Шадуел трепереше от вълнение. Всичко беше видял. Всичко беше чул. Нищичко не беше разбрал, но знаеше какво се прави с кръгове, свещници и тамян. Много добре знаеше даже. Беше гледал □Дяволът иде" петнайсет пъти - шестнайсет, ако броим и онзи път, когато го изхвърлиха от киното, защото крещеше на глас неласкавото си мнение за аматьора издирвач на вещици Кристофър Лий. Тия гадняри го използваша. Правеха си гавра със славната традиция на армията.

- Шъ тъ пипна, копиле гнъсно! - кресна той, настъпвайки като ангел отмъстител, прояден от молци.

- Знаем к'ви ги вършиш ти, идваш тука и съблазняваш женките да ти вършат злите дела!

- Мисля, че вероятно сте сбъркали магазина - отвърна Азирафел. - Ще ти се обадя по-късно - рече той на слушалката и затвори.

- Видях те к'ви ги вършиш! - изръмжа Шадуел. Покрай устата му лъскаха пръски от пана. Не помнеше някога да е бил по-ядосан.

- Ъ-ъ... не е така, както изглежда... - заобяснява Азирафел и още докато го изричаше, усети, че що се отнася до умелата размяна на реплики, на тази фраза определено ѝ липсва лустро.

- Ха на бас! - тържествуващо възкликна Шадуел.

- Не, искам да кажа...

Без да откъсва очи от ангела, Шадуел изприпка назад, сграбчи дръжката на вратата и я затръшна толкова силно, че камбанката издрънча.

- Камбана - рече той.

Сграбчи □Правите и акуратни предсказания" и я тръшна тежко на масата.

- Книга! - изръмжа той.

Бръкна в джоба си и измъкна ръждясалия □Ронсън".

- Свещ на практика! - кресна той и занастъпва. Кръгът се падна на пътя му. Той засия с бледа синя

светлина.

- Ъ-ъ... - обади се Азирафел. - Според мен не е много добра идея да...

Шадуел не го слушаше.

- От името на властта, която въплъщавам в лицето на Издирвач на вещици... - задекларира той, - ти нареждам да напуснеш това място...

- Виждате ли, кръгът...

- ... и да се върнеш там, отдето си дошъл, без да спираш да...

- Наистина ще бъде неразумно за човешко същество да стъпи в него, без да...

- ... и ни струваш зло...

- Пази се от кръга, човече глупав!

- ... и никога не се връщай да дразниш...

- Да, да, но, моля ви, пазете се от... Азирафел се спусна към Шадуел, размахал настоятелно ръце.

- ... И НИВГАЖ СА НИ ВРЪЩАЙ! - завърши Шадуел, насочил към него отмъстителен пръст с черен нокът.

Азирафел погледна към краката си и изруга за втори път от пет минути насам. Беше стъпил в кръга.

- Ох, да го еба! - възкликна той.

Последва мелодично □Дръннн!" и синьото сияние изчезна. Както и Азирафел.

Изминаха трийсет секунди. Шадуел не помръдна. После с разтреперана лява ръка той се пресегна и смъкна дясната надолу.

- Ало? - извика той. - Ало?

Никой не му отговори.

Шадуел потръпна. След това, протегнал напред ръка като пистолет, с който не смее да стреля, а не знае как да го изпразни, той пристъпи навън и остави вратата да се затръшне зад него.

Чак подът се разтресе. Една от свещите на Азирафел падна, ръсейки горящ восък по стария, сух паркет.

Лондонският апартамент на Кроули беше въплъщение на стила.

Беше всичко, което би трябвало да бъде един апартамент: просторен, бял, елегантно обзаведен - и имаше онзи дизайнерски вид, все едно никой не живее там, който се постига единствено с неживееене там.

Така е, защото Кроули не живееше там.

Апартаментът беше просто мястото, където той се връщаше вечер, когато беше в Лондон.

Креватите бяха винаги оправени; хладилникът винаги беше пълен с деликатеси, които никога не се разваляха (в края на краищата нали затова Кроули имаше хладилник), пък и като стана дума, хладилникът никога нямаше нужда от размразяване и дори от включване.

В хола имаше огромен телевизор, бяло кожено канапе, видео и уредба с лазерни дискове, телефонен секретар, два телефона - линията със секретаря и частната линия (номер, неоткрит досега от легионите телефонни търговци, които упорито се опитваха да му пробутат двойно полиране, каквото вече имаше, или застраховка □живот", от каквато нямаше нужда) - и квадратна матовочерна стереоуредба - от онези, толкова изтънчено проектирани, че имат само копче за включване и изключване и за увеличаване и намаляване на звука. Единственото, което Кроули беше пропуснал, бяха тонколониите - беше забравил за тях. Не че имаше значение. И без тях възпроизвеждането на звука беше идеално.

Имаше невключен факс, интелигентен колкото компютър, и компютър, интелигентен колкото бавноразвиваща се мравка. Въпреки това Кроули си го ъпгрейдваше на всеки няколко месеца, защото според него лъскавият компютър беше тъкмо онова нещо, което би притежавало човешкото същество, на което се опитваше да се прави. Този тук беше все едно порцнр с екран. Инструкциите за използването му още си бяха в прозрачните обвивки'.

(*Заедно със стандартната гаранционна карта, в която пишеше, че ако машината 1) не работи; 2) не върши онова, което го пише в скъпите реклами; 3) изпържи махалата наоколо; 4) и всъщност изобщо я няма вътре в скъпата кутия, след като я отвориш, това изрично, абсолютно, безусловно и в никакъв случай не е по вина на производителя, той не отговаря за това, че купувачът трябва да се смята за късметлия, задето му е било позволено да си даде парите на производителя, и че всеки опит купувачът да третира онова, за което току-що е платил, като своя лична собственост ще доведе до прояви на внимание от страна на сериозни мъже със заплашителни куфарчета и много тънки часовници.

Кроули беше изключително впечатлен от гаранциите, предлагани от компютърната индустрия.

Толкова, че изпрати Долу пакет, адресиран до отдела, който съставяше договорите за Безсмъртни души, заедно с жълта паметка, на която пишеше само: □ Учете се, пичове".)

Всъщност единственото нещо в апартамента, на което Кроули отделяше някакво персонално внимание, бяха неговите стайни растения. Те бяха огромни, зелени и великолепни, с лъскави, здрави, гланцови листа.

Така беше, защото веднъж седмично Кроули обикаляше апартамента с една зелена пластмасова пръскалка, пръскаше листата и приказваше на растенията.

Някъде в началото на седемдесетте беше чул по Радио Четири, че на растенията трябвало да се говори, и реши, че идеята е отлична. Макар че "говори" може би не е точната дума за онова, което правеше Кроули.

А онова, което правеше, беше да им внушава страх от Бога.

По-точно страх от Кроули.

В добавка към което на всеки два месеца той си нарочваше някое растение, което растеше твърде бавно или се беше поддало на спаружване или почерняване, или пък просто не изглеждаше толкова добре, колкото другите, и го показваше на всички други растения.

- Кажете "сбогом" на другаря си - казваше им той. - Той просто не можа да пресече това...

После напускаше апартамента заедно с провинилото се растение и се връщаше след около час с голяма, празна саксия, която оставяше някъде из апартамента така, че да бие на очи.

Растенията бяха най-пищните, свежи и прекрасни растения в Лондон. И живеещите в най-голям ужас.

Холът се осветяваше от прожектори и бели неоновы тръби от ония, които човек небрежно подпира на някой стол или в ъгъла.

Единствената стенна украса беше рисунка в рамка - черновата на Мона Лиза, оригинална скица на Леонардо да Винчи. Кроули я беше купил от художника един горещ следобед във Флоренция и според него беше по-добра от завършената картина*.

(* Както и според Леонардо. "В ескизите хванах както трябва тая нейна проклета усмивка - беше казал той на Кроули, докато си посрѣбваше изстудено винце в обедната жега, - ама като трѣгнах да я рисувам с бои, съвсем я оплесках. Когато им я занесох, мъжът ѝ се опита да ми каже това-онова, ама, викам му аз, синьор Дел Джокондо, то освен вас кой ли друг ще я гледа? Та... я пак ми обясни за онова, хеликоптер ли беше, какво беше, а?")

Кроули имаше спалня и кухня, и кабинет, и хол, и тоалетна; всяка стая винаги беше чиста и идеална. Беше прекарал известно време в притеснения във всяка една от тези стаи по време на дългото очакване на Края на света.

Пак беше позвънил на агентите си от Армията за издирване на вещици в опит да се сдобие с някакви новини, но свързката му, сержант Шадуел, току-що бе излязъл, а тъпата администраторка като че не успяваше да схване, че е склонен да говори и с някой друг.

- Господин Пълсифър също го няма, миличък - рече му тя. - Сутринта замина за Тадфийлд. На мисия.

- Ще разговарям с когото и да било - беше ѝ обяснил той.

- Ще предам на господин Шадуел - бе отвърнала тя - когато се върне. А сега, ако нямаш нищо против, тази сутрин съм заета и не мога да си зарежа джентълмена така за дълго време, инак ще вземе да умре. А в два ще идват госпожа Ормерод и господин Скроги, и младата Джулия ще идват на сеанс, та ще трябва и да почистя и тъй нататък, преди това. Но ще предам на господин Шадуел. Кроули се отказа. Опита се да чете роман, но не можа да се съсредоточи. Опита се да подреди компактдискете си по азбучен ред, но се отказа, след като откри, че вече бяха подредени по азбучен ред, както и библиотеката, и колекцията му от соул музика*.

(* Много се гордееше с тази колекция. Цели векове я бе събирал. Това беше истинска Музика на душата. Джеймс Браун не фигурираше в нея.)

Най-накрая се кротна на бялото кожено канапе и включи с жест телевизора.

- Докладват ни - каза притесненият новинар, - ъ-ъ... докладват ни... ами като че никой не знае какво става, но наличните репортажи като че ъ-ъ... сочат увеличаване на международното напрежение, което миналата седмица по това време без съмнение щеше да бъде смятано за невъзможно, тогава ъ-ъ... всички като че толкова хубаво се разбираха помежду си. Ъ-ъ...

Това поне отчасти изглежда се дължи на пороя от необикновени събития през последните няколко дена. Край японския бряг...

КРОУЛИ?

- Да - призна си Кроули.

- КАКВО, ПО ДЯВОЛИТЕ, СТАВА, КРОУЛИ? КАКВО ТОЧНО ПРАВИШ?

- Какво имате предвид? - попита Кроули, макар вече да знаеше какво.

- МОМЧЕТО НА ИМЕ МАГ. ДОВЕДОХМЕ ГО В ПОЛЯТА НА МЕГИДО. КУЧЕТО НЕ Е С НЕГО. ДЕТЕТО НЕ ЗНАЕ НИЩО ЗА ВЕЛИКАТА ВОЙНА. ТОЙ НЕ Е СИН НА НАШИЯ ГОСПОДАР.

- А - рече Кроули.

- САМО ТОВА ЛИ МОЖЕШ ДА КАЖЕШ, КРОУЛИ? НАШИТЕ ВОЙСКИ СА СЪБРАНИ, ЧЕТИРИТЕ ЗВЯРА СЕ ВТУРНАХА - НО НАКЪДЕ? НЕЩО СЕ Е ОБЪРКАЛО, КРОУЛИ И ТИ ОТГОВАРЯШ. А ПО ВСЯКА ВЕРОЯТНОСТ СИ И ВИНОВЕН. ВЯРВАМЕ, ЧЕ ИМАШ СЪВСЕМ РАЗУМНО ОБЯСНЕНИЕ ЗА ВСИЧКО ТОВА...

- О, да - съгласи се с готовност Кроули. - Съвсем разумно.

- ... ЗАЩОТО ЩЕ ТИ ДАДЕМ ШАНС ДА НИ ОБЯСНИШ. ЩЕ РАЗПОЛАГАШ С ЦЯЛОТО СЪЩЕСТВУВАЩО ВРЕМЕ ЗА ОБЯСНЕНИЕ. А НИЕ ЩЕ ИЗСЛУШАМЕ С ГОЛЯМ ИНТЕРЕС ВСИЧКО ОНОВА, КОЕТО ИМАШ ДА НИ КАЗВАШ. А ТВОЕТО ИЗЯВЛЕНИЕ И ОБСТОЯТЕЛСТВАТА, КОИТО ЩЕ ГО СЪПЪТСТВАТ, ЩЕ БЪДАТ ИЗТОЧНИК НА ЗАБАВЛЕНИЕ И УДОВОЛСТВИЕ ЗА ВСИЧКИ ПРОКЪЛНАТИ В АДА, КРОУЛИ. ЗАЩОТО БЕЗ ЗНАЧЕНИЕ КОЛКО СЪСИПАНИ СА ОТ МЪЧЕНИЯ И В КАКВА АГОНИЯ СТРАДАТ НАЙ-НИЗШИТЕ СРЕД ПРОКЪЛНАТИТЕ, КРОУЛИ, НА ТЕБЕ ОЩЕ ПО-ЛОШО ТИ СЕ ПИШЕ...

С жест Кроули изключи телевизора.

Матовият сивкавозелен екран продължи да говори - тишината се оформяше в думи.

ХИЧ НЕ СИ И МИСЛИ ДА СЕ ОПИТВАШ ДА НИ ИЗБЯГАШ, КРОУЛИ. ИЗХОД НЯМА. СТОЙ СИ НА МЯСТОТО. ЩЕ ДОЙДАТ ДА ТЕ... ВЗЕМАТ...

Кроули отиде до прозореца и погледна навън. Нещо черно във формата на кола бавно пълзеше по улицата към него. Достатъчно наподобяваше кола, та да преметне повърхностния наблюдател.

Кроули, който наблюдаваше много внимателно, забеляза, че колелата не само не се въртят, а дори и не са прикрепени към колата. С отминаването на всяка къща тя забавяше ход; Кроули предположи, че пътниците вътре (никой от тях не беше шофьор - никой не знаеше да кара) оглеждат номерата. Имаше малко време. Кроули отиде в кухнята и извади изпод мивката пластмасова кофа. После се върна в хола.

Пъклените власти бяха прекъснали комуникацията. Кроули обърна телевизора към стената - за всеки случай.

Приближи се до □Мона Лиза".

Свали картината от стената и отдолу се показва сейф. Не беше стенен сейф - беше закупен от компания, специализирала се в обслужването на ядрената индустрия.

Отключи го и разкри вътрешна врата с шайба-ключалка. Завъртя шайбата (шифърът беше 4-0-0-4, лесен за запомняне - годината, когато беше се хързулнал на тази глупава, прекрасна планета, тогава, когато тя беше лъскава и нова).

Вътре в сейфа имаше термос, две тежки ПВЦ ръкавици от ония, които ти покриват ръката до рамото, и щипци.

Кроули се спря: Огледа нервнo термоса.

(Долу нещо рече □Прассс!". Входната врата.)

Той нахлузи ръкавиците, подбра чевръсто термоса, щипците и кофата - а като помисли малко, награби и пръскалката, оставена до едно буйно разраснало се каучуково дърво - и се отправи към кабинета с походката на човек, понесъл термос, пълен с нещо, дете, ако го изпусне или дори през ум му мине да го изпусне, би причинило експлозия от ония, дете подтиква белобрадковците да правят изказвания от рода на □А тук, където е сега този кратер, някога беше град Ва-Шинг-Тон" в долнопробните фантастични филми.

Стигна до кабинета и бутна вратата с рамо. После огъна колена и бавно остави нещата на пода.

Кофата... щипците... пръскалката... и най-накрая, съвсем бавно, термоса.

На челото му започна да избива капчица пот, която се стече в окото му. Той я избърса.

После внимателно и предпазливо използва щипците, за да отвинти капачката на термоса... леко... леко... готово...

(Тропане долу по стълбите, сподавен писък. Ще да беше дребничката старица от долния етаж.)

Не можеше да си позволи да действа припряно.

Стисна термоса с щипците и като внимаваше да не пролее и най-малката капчица, изля съдържанието в пластмасовата кофа. Едно погрешно движение - толкова му трябваше.

Готово.

После откrehна вратата на кабинета на около десетина сантиметра и закрепил кофата отгоре ѝ. Използва щипците, за да завинти обратно капачката, после (... трясък във външното антре...) свали ПВД ръкавиците, подбра пръскалката и се настани зад бюрото.

- Кролий... ? - подвижна гърлен глас. Хастур.

- Те там е - изсъска друг глас. - Надушвам я, лигавата му гадинка с гадинка. - Лигур.

Хастур и Лигур.

Вижте сега, както Кроули първи би ви възразил, повечето демони дълбоко в душата си не бяха зли. В голямата космическа игра - така, както го чувстваха - те заемаха същото положение като данъчните инспектори - вършат работа, непопулярна може би, но от съществено значение за цялостното опериране на всичко въобще. То като става дума, и някои ангели не бяха самата добродетел. Кроули беше срещал един-двама, които, опреше ли до справедливо наказание за неблагочестивците, наказваха доста по-ярко, отколкото беше строго необходимо. Общо взето, всеки имаше работа да върши и просто си я вършеше.

А от друга страна, имаше и такива като Лигур и Хастур, дето гадорията ги изпълваше с такава мрачна наслада, че можеше и с човеци да ги сбъркаш.

Кроули се облегна назад на стола си. Насили се да се отпусне, но претърпя отвратителен провал.

- Тука съм, хора - подвижна той.

- Искаме да си кажем някоя дума с тебе - обади се Лигур (с тон, предназначен да намекне, че "дума" в случая е синоним на "ужасяващо болезнена вечност") и трътлестият демон бутна вратата.

Кофата се люшна и се нахлупи право върху главата му.

Пуснете бучка натрий във вода. Наблюдавайте я как пламти, гори и се върти като пошуряла, искри и цвърти. И това беше същото, ама по-гадно.

Демонът се белеше, пламтеше и пръхаше. От него излизаше мазен кафяв дим, а той пицеше ли, пицеше. После се сгърчи, нагъна се и онова, което бе останало от него, остана да блещука сред изгорелия, почернял кръг на килима. Приличаше на шепи смлени плужеци.

- Здравсти - подхвърли Кроули на Хастур, който вървеше подир Лигур и за зла беда само беше опръскан.

Има неща немислими; дори и демоните не биха повярвали, че има бездни, в които други демони са способни да пропаднат.

- ... Светена вода. Копеле гадно - изруга Хастур. - Копеле гадно недно. Той никога нищичко не ти е правил.

- Досега - поправи го Кроули, който се чувстваше малко по-спокойно сега, когато шансовете бяха почти равни. Почти, ала все още не бяха равни, хич, ама хич не бяха равни. Хастур беше херцог Адски. Кроули даже местен съветник не беше.

- Твоята съдба злочеста майки шепнешком в мрака ще разказват рожби си да плашат - произнесе Хастур и после се усети, че езикът на Ада не звучеше кой знае колко уместно в случая. - Ш'та турят при проклетите чистачки, пич - додаде той.

Кроули вдигна зелената пластмасова пръскалка и я разбълника заплашително.

- Махай се! - Чу, че телефонът на долния етаж звъни. Четири пъти, после секретарят се включи.

Позачуди се смътно кой ли се обажда.

- Не ме плаши - отвърна Хастур. Наблюдаваше как една водна капчица се процеди през чучура и бавно се застича по пластмасовия контейнер към ръката на Кроули.

- Знаеш ли какво е това? - попита Кроули. - Това е пръскалка за растения "Сейнсбърис", най-евтината и ефикасна пръскалка в света. Изстрелва във въздуха тънка струйка вода. Има ли нужда да ти обяснявам какво има вътре? То може да те превърне в онова там - той посочи гадостта на килима. - А сега си върви.

Тогава капчицата, стичаща се по пръскалката, стигна до свитите пръсти на Кроули и спря.

- Блъфираш - рече Хастур.

- Може и така да е - отвърна Кроули с тон, от който се надяваше съвсем ясно да си личи, че блъфът е последното, за което си мисли. - А може и да не е. Ти късметлия ли си, как мислиш?

Хастур направи жест. Пластмасовата круша се разпадна като оризова хартия. Водата се плисна по бюрото на Кроули и заля целия му костюм.

- Да - рече Хастур. А после се усмихна. Зъбите му бяха твърде остри, а езикът му трепкаше между тях. - А ти?

Кроули не отвърна нищо. План А беше сработил. План Б се беше провалил. Всичко зависеше от План В, но съществуваше една спънка: той дори и до Б не беше стигнал в планирането.

- Тъй че - изсъска Хастур - време е за тръгване, Кроули.

- Според мен ти трябва да знаеш нещо - Кроули се опитваше да печели време.

- И какво е то? - усмихна се Хастур.

И тогава телефонът на бюрото на Кроули иззвъня.

Демонът го вдигна, като предупреди Хастур:

- Не мърдай. Трябва да узнаеш нещо много важно, съвсем сериозно ти говоря. Ало?

- Кхъм - рече Кроули. А после додаде: - Тцъ. Едно старо приятелче е тук при мене.

Азирафел му затвори. Кроули се зачуди какво ли искаше ангелът.

И изведнъж план В се появи в главата му. Той не затвори слушалката. Вместо това каза:

- Добре, Хастур. Издържа изпитанието. Готов си да влезеш в играта с едрите риби.

- Ти да не си полудял?

- Хич даже. Не разбираш ли? Това беше изпитание. Господарите на Ада трябваше да разберат дали си надежден, преди да те назначат за командир на Легионите на Прокълнатите в предстоящата Война.

- Кроули, ти или лъжеш, или си луд, или пък може би и двете - рече Хастур, но увереността му беше поразклатена.

Само за миг той се беше замислил над тази възможност - и тъкмо тук го бе спипал Кроули. Беше просто възможно Адът да го изпитва. Този Кроули беше нещо повече, отколкото изглеждаше.

Хастур беше параноик, което, като живееш в Ада, е просто разумна реакция на добро приспособяване - там наистина всеки те дебнеше да те сгаси.

Кроули започна да набира някакъв номер.

- Всичко е наред, херцоже Хастур. Не бих очаквал да повярваш на мен - призна си той. - Но защо не се обадим на Съвета на Мрака...? Сигурен съм, че те могат да те убедят.

Телефонът, който беше набрал, щракна и започна да звъни.

- Чао, тъпако - рече Кроули. И изчезна.

След мъхъничка частичка от секундата и Хастур вече го нямаше.

* * *

С годините са се натрупали огромен брой теологични човекочасове, прекарани в спорове по прочутия въпрос:

Колко ангела могат да танцуват на върха на една игла?

За да се стигне до отговор, трябва да се вземат под внимание следните факти:

Първо, ангелите просто не танцуват. Това е една от отличителните им характеристики като ангели. Те могат да слушат с наслада и разбиране Музиката на сферите, но никак не ги сърби да скочат и да почнат да се кълчат в ритъм с нея. Така че нито един.

Най-малкото - почти нито един. Азирафел се беше научил да танцува гавот в един дискретен джентълменски клуб на "Портланд плейс" в края на 1880-та и макар в началото да разбираше от това колкото патка от банково дело, след време доста надобря и му беше мъничко, когато няколко десетилетия по-късно гавотът завинаги излезе от мода.

Така че, при положение че танцът е гавот и при положение че се намери подходящ партньор (който заради спора също може да танцува едновременно и гавот, и на върха на игла), отговорът е един - ни повече, ни по-малко.

Сега пък може да попитате колко демона могат да танцуват на върха на една игла. В края на краищата от един сой са с ангелите. И поне танцуват*.

(* Макар че не е точно това, дето ние с вас му викаме танцуване. Във всеки случай не и добро танцуване. Демоните се движат като британските състави на конкурса за песен на Евровизията.)

Та като поставите нещата по тоя начин, отговорът е всъщност бая, при положение че зарежат физическите си тела, което за демона е фасулска работа. Физиката не ограничава демоните.

Погледнато от широка перспектива, Вселената е просто нещо мъничко и кръгличко като ония пълни с вода топки, дето, като ги разклатиш, вътре се извива снежна буря*. Но погледнато съвсем отблизо, единственият проблем с танцуването на върха на игла са тия огромни трапове между електроните.

(* Макар че, освен ако неизразимо великият план не е доста по-неизразимо велик, отколкото се вярва, на дъното на Вселената няма огромен пластмасов снежен човек.)

За онези от ангелски сой или демонска порода размерът, формата и съставът са просто опции.

Кроули в момента пътува с невероятна скорост по един телефонен кабел.

ДРЪН.

Кроули мина през две телефонни централи със скорост частица (много достойна) от скоростта на светлината. Хастур го следваше плътно - на десет-дванайсет сантиметра, - но при тези им размери това дава на Кроули много удобна преднина. Която, разбира се, ще се стопи, изскочеше ли от другия

край.

Бяха твърде малки, че да възпроизвеждат звуци, но за демоните звуците не са задължителни, за да си общуват. Чуваше как Хастур врещи подире му:

- Копеле недно! Ще те пипна. Не можеш ми избяга!

ДРЪН.

- Където излезеш и ти, ще изляза и аз! Няма да ми се измъкнеш!

Кроули бе изминал над трийсет километра кабел за по-малко от секунда.

Хастур го следваше по петите. Кроули трябваше много много внимателно да прецени момента.

ДРЪН.

Третото извъняване. Е, помисли си Кроули, нищото иде.

Спря внезапно и видя как Хастур се стрелна край него. Хастур се обърна и...

ДРЪН.

Кроули се стрелна по кабела, мина през пластмасовото покритие и се материализира в цял ръст, съвсем без дъх останал, в своя хол.

Щрак.

Лентата за записване на телефонния секретар се завъртя. Последва сигнал и щом лентата за съобщения се превъртя, от говорителя след сигнала се разнесе писък: □Да! Какво?!... Ах ти, змия проклета!"

Малката червена лампичка за съобщения замига.

Светваше - угасваше, светваше - угасваше като сърдито червено оченце.

На Кроули наистина му се щеше да му се намираха още малко светена вода и време да държи касетата в нея, докато се разтвори. Но подготвянето на смъртоносната баня за Лигур си беше достатъчно опасно. Светената вода си я къташе от години, ей тъй, за всеки случай и дори присъствието ѝ в стаята го изнервяше. Или... може би... да, какво щеше да стане, ако сложи касетата в колата? Можеше да си го върти ли, върти, докато се превърне във Фреди Меркюри. Щеше да се прояви като гадняр, но какво да се прави.

Някъде далече проехтя гръмотевица.

Нямаше време за губене.

Нямаше къде да отиде.

Но тръгна. Метна се в бентлитото и подкара към Уест Енд, като да го бяха погнали всички демони на Ада. Кое то, повече или по-малко, така си и беше.

Мадам Трейси чу бавните стъпки на господин Шадуел, които изкачваха стълбите. По-бавни от обикновено, а на всеки няколко стъпала спираха. Обикновено той изкачваше стъпалата така, сякаш ги мразеше всичките до едно.

Тя отвори вратата. Беше се облегал на стената на площадката.

- Ама, господин Шадуел - възкликна тя, - какво направили с ръката си?

- Къш от мени, жина - изпъшка Шадуел. - Ни съм си знайл силата!

- Защо я държите така напред?

Шадуел се опита да се навре в стената.

- Дръпни са, ти казвам! Ни отговарям!

- Какво, дявол да го вземе, се е случило с вас, господин Шадуел? - попита мадам Трейси, като се опитваше да го хване за ръката.

- Взе го дяволът! Взе го!

Тя успя да сграбчи ръката му. Господин Шадуел, този бич за злото, беше безсилен да ѝ се възпротиви, когато го помъкна към апартамента си.

Никога досега не беше влизал тук - поне не и в будно състояние. Сънищата му бяха обзавели този апартамент с коприни, атлазени драперии и нещо, което мислеше за благовония. В действителност входът към кухнята беше преграден със завеса от мъниста и имаше лампа, направена доста несръчно от бутилка от □Кианти" - разбиранията на мадам Трейси за шик, също като тия на Азирафел, се бяха окопали около 1953 г. В средата на стаята имаше маса, покрита с кадифена покривка, а на покривката - кристалната топка, която все повече се превръщаше в основното оръдие, с което мадам Трейси си вадеше хляба.

- Според мен ще е добре да си полегнете, господин Шадуел - рече тя с тон, който не допускаше възражения, и го поведе към спалнята. Беше твърде стъписан, за да протестира.

- Но младият Нют е там - измънка той - в плен на погански страсти и окултни измами!

- Тогава съм сигурна, че ще знае как да се справи с тях - рече бодро мадам Трейси, чиято представа за Нютовите изживявания вероятно беше много по-близка до действителността, отколкото тази на господин Шадуел. - И съм убедена, че той не би искал така да се натоварвате. Лежете си спокойно, пък аз ще сваря и за двама ни по едно чайче.

Тя се изгуби сред тракането на мънистената завеса.

Изведнъж Шадуел остана сам върху онова, което, доколкото си спомняше през отломките от попилените си нерви, беше ложето на греха, и точно в този момент не беше способен да реши дали всъщност това, че е сам на него, е по-добре или по-зле. Извърна глава, за да огледа обстановката. Схващанията на мадам Трейси за еротиката датираха от времената, когато младежите израстваха с мисълта, че онези работи, дето жените ги имат отпред, са плажни топки, Брижит Бардо можеше да бъде наричана секси котенце, без това да предизвиква взривове от смях, и наистина съществуваша списания с имена като "Момичета, гъдел и жартieri". Някъде сред тази вряща и кипяща разпуснатост тя беше добила убеждението, че плюшените играчки създават интимна, кокетна атмосфера в спалнята.

Шадуел се вижда известно време в голям ошмулен мечок без едно око и с откъснато ухо. Вероятно името му беше нещо от сорта на мистър Бъгинс.

Извърна глава на другата страна. Погледа му препречи пижама във формата на животно - можеше да е куче, но пък като нищо можеше да е и скункс. То се хилеше жизнерадостно.

- Ъх - изпъшка той.

Но споменът продължаваше да го връхлита. Беше успял, наистина. Никой друг от армията досега не беше изгонвал демон, доколкото знаеше. Ни Хопкинс, ни Кивтингс, ни Дайсман. Вероятно не е смогнал дори ротен сержант майор Наркър*, притежател на рекорда за изнамерени вещици за всички времена. Рано или късно всяка армия се натъква на върховното си оръжие и ето, сега то съществуваше, размишляваше Шадуел - на края на ръката му.

(* През великата епоха на имперския експанзионизъм армията се радваше на ренесанс. Безкрайните схватки, в които влизаха британските войски, често ги изправяха срещу баячи, чакръкчий, шамани и други окултни противници. Тъкмо това е бил моментът да се разгърнат такива като майор Наркър, чиято крачеща фигура - един и деветдесет, че и още пет-шест сантиметра отгоре, сто и петнайсет кило тежка, стиснала бронирана Книга, четирикилограмова Камбана и специално подсилена Свещ - можела да прочисти полето с противници по-бързо от картечница "Гейтлинг". Сесил Роудс пише за него: "Някои далечни племена го смятат за нещо като бог и онзи знахар, който би тръгнал да отстоява своето срещу натиска на майор Наркър, трябва да е бил изключително храбър и голям инат. Бих предпочел да имам на своя страна този човек пред два батальона бурки.")

Е, майната му на правилото "Не започвай пръв". Щеше да си поотпочине, както си беше полегнал, а после... Силите на мрака най-после си бяха намерили майстора...

Когато мадам Трейси донесе чая, той вече хъркаше. Тя тактично затвори вратата, а и доста благодарно, защото след двайсет минути имаше сеанс, а в днешно време човек не бива да се отказва от пари.

Макар мадам Трейси в много отношения да си беше бая глупавичка, за някои неща притежаваше инстинкт, а що се отнася до това да човъркаш из окултното, беше му схванала цаката без грешка. Човъркане - беше разбрала тя - тъкмо това искаха нейните клиенти. Не искаха да ги набутват вътре до шия. Не искаха многопластовите мистерии на Времето и Пространството, искаха просто да се уверят, че мама след смъртта си се оправя много добре. Искяха окултизъм колкото да си подсладят простичкия живот, за предпочитане на порции, не по-дълги от четирийсет и пет минути, последвани от чай с бисквитки.

Те със сигурност не искаха страуш свещи, миризми, литании или мистични руни. Мадам Трейси дори бе махнала повечето карти от Големия аркан на таро, защото видът им май разстройваше хората.

Освен това се грижеше винаги да слага зелето да се вари точно преди сеанса. Няма нищо по-вдъхващо увереност, нищо по-вярно на комфортния дух на английския окултизъм от миризмата на брюкселско зеле, къкрещо в съседната стая.

* * *

Беше ранен следобед. Тежките буреносни облаци бяха оцветили небето в цвят на старо олово. Скоро щеше да завали - проливен, заслепяващ дъжд. Пожарникарите се надяваха да завали скоро. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Бяха пристигнали доста навреме. По-младите търчаха възбудено насам-натам, размотаваха маркуча и размахваха брадвички; по-старите пожарникари от пръв поглед разбраха, че сградата е взела-дала, и не бяха убедени дори, че дъждът ще спре пожара и той няма да закачи съседните сгради. Точно тогава едно черно бентли изскочи иззад завоя, занесе, качи се на тротоара със скорост над деветдесет километра в час и спря с писък на спирачки на сантиметър-два от стената на книжарницата. От него изскочи изключително възбуден млад мъж с тъмни очила и се втурна към

вратата на горящата книжарница.

Един пожарник му пресече пътя.

- Вие ли сте собственикът на заведението? - попита пожарникарят.

- Я стига глупости! Да ви приличам на собственик на книжарница?!

- Че всъщност знам ли, сър. Външността може да бъде много измамна. Например аз съм пожарник. Но въпреки това, когато ме срещат цивилен, хората, на които не им е известна професията ми, често се случва да ме вземат за експерт-счетоводител или за директор на компания. Представете си ме без униформа, сър - що за човек виждате пред себе си? Честно?

- Тъпак - отвърна Кроули и се втурна в книжарницата.

Звучи по-лесно, отколкото всъщност беше, тъй като, за да успее, на Кроули му се наложи да избегне дузина пожарници, двама полицаи и известен брой подранили интересни нощни птици от Сохо*, разгорещено препиращи се помежду си коя ли точно част от обществото беше поразведрила следобеда им и защо.

(* Навсякъде другаде, освен в Сохо, събралите се край пожара зяпачи вероятно биха проявявали интерес.)

Кроули си проби път направо през тях. Почти не го удостоиха с поглед. После бутна вратата и пристъпи в същинска преизподня.

Цялата книжарница гореше.

- Азирафел! - повика той. - Азирафел, ти... тъпо... Азирафел? Тук ли си?

Никакъв отговор. Само пукот на горяща хартия, трясък на пръснати стъкла, щом огънят стигна до стаята на горния етаж, трясък на рухващи греди.

Огледа се из магазина - трескаво, отчаяно. Търсеше ангела, търсеше помощ.

В далечния ъгъл една лавица се прекатури и пръсна по пода пламтящи книги. Навсякъде край него гореше, но Кроули не обръщаше внимание. Левият му крачол бе започнал да тлее; спря го с поглед.

- Ало? Азирафел! В името на Бо... На Сата... На някого си! Азирафел!

Разбиха витрината отвън. Кроули се сепна и се обърна. Неочаквана водна струя го уцели право в гърдите и го събори на земята.

Очилата му отхвърчаха в другия ъгъл на стаята и се превърнаха в локва горяща пластмаса. Под тях се показаха жълти очи със зеници - вертикални черти. Мокър и вдигащ пара, с лице, черно като въглен, толкова далече от изтупан, колкото можеше да бъде, лазещ на четири крака вътре в горящата книжарница, Кроули тегли по една псувня и на Азирафел, и на Неизразимо великия план, и на Горе, и на Долу.

После погледна надолу и я видя. Книгата. Книгата, която момичето беше забравило в колата в Тадфийлд в сряда вечерта. Корицата ѝ беше леко поопърлена, но самата книга по чудо беше останала невредима. Той я вдигна, напъха я в джоба на самото си, изправи се залитайки и изтупа дрехите си.

Подът под него се продъни. Сградата се разтърси с рев и се срути сред дъжд от тухли, греди и горящи отломки.

Навън полицията връщаше минувачите, а един пожарник обясняваше на всеки, желаещ да го слуша: □ Не можах да го спра. Сигурно беше луд. Или пиян. Просто се втурна вътре. Не можах да го спра. Луд. Вътре влезе. Ужасна смърт. От ужасна по-ужасна. Ама ей-така си се втурна и влезе..."

И тогава Кроули излезе из пламъците.

Полицаяте и пожарникарите го погледнаха, забелязаха израза на лицето му и не помръднаха от местата си.

Той се качи на бентлито, слезе от тротоара, зави покрай една пожарна кола към □ Уордър стрийт" и се изгуби в мрачния следобед.

Те сподиряха колата с поглед, докато тя се изгуби. Най-накрая един от полицаите проговори:

- При такова време би било редно да включи фаровете - изтърси той вдървено.

- Особено като кара така. Опасно е - съгласи се друг с равен, глух глас и всички останаха така, осветявани и пърлени от горящата книжарница да се чудят какво ли му става на този свят, дето си мислеха, че го разбират.

Присветна светкавица, синьо-бяла, разсече небето. Екна гръм, силен до болка, и ливна проливен дъжд.

Тя яздеше червен мотоциклет. Не Дружелюбното червено на □ Хонда", а кървавочервено - тъмно; наситено, мрачно, лъхащо на омраза. Мотоциклетът очевидно във всяко друго отношение си беше най-обикновен, без да броим меча, прибран в ножницата и закачен от страни.

Каската ѝ беше пурпурна, а коженото яке - с цвят на старо вино. С рубинени капси на гърба бяха изписани думите □ АНГЕЛИТЕ НА АДА".

В един и десет следобед беше тъмно, влажно и мокро. Магистралата бе почти безлюдна и жената в

червено се носеше с рев по нея, яхнала червения си мотоциклет, с ленива усмивка на уста. Засега денят вървеше добре. Имаше нещо в гледката на красива жена, яхнала мощен мотоциклет и със затъкнат меч отзад, което оказваше мощно въздействие върху определен тип мъже. До момента четирима пътуващи търговци се бяха опитали да я догонят и сега парчета от "Форд Сиера" красяха мантинелите и подпорите на мостовете по протежение на цели четирийсет километра път. Спря при един сервиз и влезе в кафене "Щастливият шопар". Вътре беше почти празно. Зад тезгяха отегчена келнерка кърпеше чорап, а една тайфа рокери, облечени в черна кожа, яки, космати, мръсни и грамадни, се беше скупчила около някакъв индивид с черно яке. Той играеше твърдо и непоколебимо на нещо, което в отминалите времена щеше да е ротативка, но сега имаше видеоекран и се обявяваше за ЗАНИМАТЕЛНИ ТЕСТОВЕ.

Публиката подмяташе неща като:

- "Д"! "Д" натисни - "Кръстникът" трябва да има повече Оскари от "Отнесени от вихъра"!
- "Кукла на конци"! Санди Шоу. Честно бе! Сигурен съм, мамка му!
- 1666-а!

- Не бе, тъпунгер! Тогава е пожарът бе! Чумата е през 1665-а!
- "Б" е - Великата китайска стена не е едно от Седемте чудеса на света.

Разделите бяха четири: попмузика, спорт, текущи събития и обща култура. Високият рокер, който не си беше свалил каската, натискаше копчетата, кажи-речи, без да забелязва поддръжниците си. Във всеки случай постоянно побеждаваше.

Червената ездачка се приближи до тезгяха.

- Един чай, моля. И сандвич със сирене - поръча тя.
- Значи си самичка, а, душке? - попита я келнерката, като ѝ подаде чая и нещо бяло, сухо и кораво.
- Чакам приятели.
- А - рече келнерката и прехапа вълнения конец. - По-добре ги изчакай тука тогава. Там навънка е ад.
- Не - отвърна ѝ ездачката, - още не е. Избра си една маса до прозореца с хубав изглед към паркинга и зачака.

Чуваше играчите отзад.

- Т'ва е ново: "Колко пъти Англия е била официално във война с Франция от 1066 г. насам?"
- Двайсет? Да бе, двайсе, как пък не... О, толкова били. Е, жив да не бях.
- Американците кога са воювали с Мексико? Т'ва го знам. През юни 1845-а. "Д" - видя ли! Казах ти! Предпоследният по ръст рокер, Помията (метър и деветдесет и два), прошепна на най-ниския, Мазния (метър и деветдесет):
- К'во стана със "спорта" бе? - На кокалчетата на едната му ръка беше татуирано "ОБИЧ", на другата - "МЪСТ".

- Ми то такова, изкарва ги, тъй де, наслуки. Искам да кажа, с микрочипове. Сигурно там вътре в КАМ-а има, такова, милиони най-различни теми. - На неговите кокалчета пък на дясната ръка пишеше "ЦАЦА", а на лявата - "БИРА".

- Попмузика, Текущи събития, Обща култура и Война. Само дето досега "Война" не видях. Тъкмо затова го споменавам - Помията се почеса по кокалчетата така, че се чу, и си отвори кутия бира. Гаврътна на един дъх половината, оригна се нехайно, после въздъхна.

- Ще ми се да тургах повече въпроси от Библията, мамка й.
- Що? - Мазния не беше и подозирал, че Помията си пада по Библията.
- Щото, ми щото помниш ли, като стана оная издънка в Брайтън?
- О, да бе. Даваха те по телевизията в онова криминалното предаване - в гласа на Мазния се долавяше завист.

- Ми тогава трябваше да седя в оня хотел, дето бачкаше мамето, нъл' тъй? Чет'ри месеца. И немаше нищичко за четене, само тоя скапаняк Гидиън си беше зарязал там Библията*. И то ти се набива в акъла един вид.

(* Библията на издателство "Гидиън" е обичаен, дори задължителен атрибут за английските хотелски стаи - бел. прев.)

Още един мотоциклет, черен като въглен и лъскав, спря отвън на паркинга.

Вратата на кафенето се отвори. Студен вятър се втурна вътре; мъж, цял облечен в черна кожа и с къса черна брадичка, се приближи до масата и седна до жената в червено. Рокерите около видеотестовата машина тутакси усетиха колко са гладни и пратиха Скъз да ходи да им купи по нещо за ядене. Всички до един - освен онзи, играча, който не каза нищо, само продължаваше да натиска копчетата, да познава и да трупа точки.

- Не съм те виждала от Мейфкинг - рече Червената. - Как върви?
- Доста зает бях - отвърна Черния. - Много време се заседях в Америка. Кратки пътешествия по

света. Всъщност само си убивах времето.

- Ама как така нямате пай с пържоли и бърбечета? - възкликна обидено Скъз.

- Мислех, че имаме, обаче нямаме - отвърна жената.

- Смешна работа, всичките накрая да се съберем така.

- Смешна ли?

- Ами нали разбираш. Прекарваш всичките тия хиляди години в очакване на големия ден и той най-накрая идва. Все едно чакаш Коледа. Или рождения си ден.

- Ние нямаме рождени дни.

- Не съм казал, че имаме. Казах само, че е същото.

- Всъщност - призна жената - май като че нищичко не ни е останало. Освен она резен пица.

- С аншоа ли е? - попита мрачно Скъз. Никой от тайфата не обичаше аншоа. Нито пък маслини.

- Да, душа. С аншоа и маслини. Искаш ли го?

Скъз поклати тъжно глава. С къркорец стомах той се върна при играта. Тед Буцата ставаше много раздразнителен, когато огладнее, а издразнесе ли се Тед Буцата, всички хапваха. Пердах.

На видеоекрана беше излязъл нов раздел. Сега можеше да се отговаря на въпроси от областите попмузика, текущи събития, глад или война. Рокерите се оказаха доста по-слабо информирани за картофения глад в Ирландия през 1846 г., глада за какво ли не в Англия през 1315 г. и за хашишовия глад в Сан Франциско през 1969 г., отколкото за Войната, но играчът продължаваше да трупа точки, сегиз-тогиз подчертани с "бръмм", "цък-цък" и "зън", когато машината изплюеше монета от по една лира в подноса.

- Времето надолу, на юг, като че е малко шантаво - обади се Червената.

Черния присви очи и се загледа в притъмняващите облаци.

- Не. На мен ми се вижда добро. Всяка минута ще извие гръмотевична буря.

Червената огледа ноктите си.

- Това е добре. Без святна гръмотевична буря нямаше да е същото. Да имаш някаква представа колко път ни остава дотам?

Черния сви рамене.

- Неколкостотин километра.

- Кой знае защо си мислех, че ще е повече. Всичкото това чакане - само за някакви си неколкостотин километра.

- Не пътуването е важно - изтъкна Черния, - а пристигането.

Навън се разнесе рев. Беше рев на мотоциклет с повреден ауспук и разбриян мотор, на който му течеше карбураторът. Не ти трябваше да го виждаш, за да си представиш облаците черен дим, стелещи се край него, накапалите бензинови петна, които оставяше подире си, дирята от дребни мотоциклетни части, болтове и гайки, обсипали пътищата там, откъдето беше минал. Черния отиде до тезгяха.

- Четири чая, моля - поръча той. - Единият да е черен.

Вратата на кафенето се отвори. Влезе младеж в прашни бели кожени дрехи, а вятърът довя с него празни пликчета от чипс, стари вестници и хартийки от вафли. Те затанцуваха около нозете му като развълнувани дечица, а после уморено се свлякоха на пода.

- Значи сте четирима, а, душке? - попита го жената. Опитваше се да намери чисти чаши и лъжички - изведнъж целият рафт като че се бе покрил с тънък слой от моторно масло и сухо яйце.

- Ще станем - отвърна мъжът в черно, взе чайовете и ги отнесе на масата, където го чакаха двамата му другари.

- Да ви е давал някакъв знак? - попита момчето в бяло.

Те поклатиха глави.

Около видеоекрана бе избухнал спор (в момента темите, изписани на екрана, бяха Война, Глад, Замърсяване и Попмузика 1962-1979).

- Елвис Пресли ли? "В" трябва да е - той нали през 77-ма хвърли топа?

- Тцъ. "Д". Сем'се и шеста. Сигурен съм.

- Да бе. Същата година като Бинг Кросби.

- И Марк Болан. Умирам си за него. Значи "Д" натисни. Давай.

Високата фигура не посегна да натисне никое копче.

- Ама к'во ти става? - попита раздразнено Тед Буцата. - Давай де! Натисни "Д". Елвис Пресли умря през седемдесет и шеста.

ХИЧ НЕ МИ ПУКА КАКВО ПИШЕ - отвърна му високият рокер с каската. - С ПРЪСТ НЕ СЪМ ГО ДОКОСНАЛ.

Тримата около масата се обърнаха като един. Червената проговори:

- Ти кога пристигна тук?

Високият мъж се приближи до масата, като заряза и шашардисаните рокери, и печалбата.

НИКОГА НЕ СЪМ СИ ТРЪГВАЛ - отвърна той, а гласът му беше мрачното ехо на нощни кътчета, студена плоча, сива и мъртва. Ако този глас беше камък, на него отдавна-отдавна щяха да са гравирани име и две дати.

- Чаят ти изстива, господарю - рече Глад.

- Много време мина - рече Война. Блесна светкавица, почти веднага последвана от буботеция тътен на гръмотевица.

- Временцето е таман - рече Замърсяване.

ДА.

Разговорът им все по-прогресивно стъписваше рокерите около автомата за игра. Предвождани от Тед Буцата, те се потътриха към масата и се вторачиха в четиримата непознати.

От вниманието им не убягна, че на якетата и на четиримата бе изписано "АНГЕЛИТЕ НА АДА".

Но за ангели тия тука май бяха яки ментета: като за начало бяха твърде чистички; а и никой от четиримата не изглеждаше като да е трошил някому ръката само щото е неделя следобед, пък по телевизията няма нищо свястно. Освен това с тях имаше жена, обаче тя не се возеше на нечия задна седалка, ами си имаше свой мотор, като да ѝ се полагаше по право.

- Та значи сте от Ангелите на Ада? - попита заядливо Тед Буцата. Ако има нещо, дето истинските Ангели на Ада не понасят, то това са съботно-неделните рокери.

(* Има още ред неща, които Ангелите на Ада не понасят. Те включват полицията, сапуна, форт "Кортина" и в случая с Тед Буцата - аншоа и маслини.)

Четиримата непознати кимнаха.

- Тогава от кои точно?

Високият непознат погледна Тед Буцата. После се изправи. Беше сложно движение: ако по бреговете на Моретата на нощта има шезлонги, то щеше да е нещо подобно. Като че се разгъваше цяла вечност. Беше с тъмна каска, която напълно скриваше лицето му. И беше направена от някаква смахната пластмаса, забеляза Тед Буцата. Тъй де, заглеждаш се в нея и не виждаш нищо друго освен собственото си лице.

- ОТКРОВЕНИЕ - рече той, - ГЛАВА ШЕСТА.

- Стихове от втори до осми - добави услужливо момчето в бяло.

Тед Буцата ги изгледа на кръв. Долната му челюст взе да се издава напред, а една малка синя вена на слепоочието му запулсира.

- Т'ва к'во значи?! - сопна се той. Някой го подръпна за ръкава. Беше Помията. Под мръсотията лицето му бе придобило любопитен сивкав нюанс.

- Значи, че сме в беда - обясни Помията.

И тогава високият непознат протегна нагоре бледа мотоциклетна ръкавица, вдигна стъклото на каската си и Тед Буцата изведнъж усети, че за първи път, откак се помнеше, му се прииска да беше живял по-праведно.

- Исусе Христе! - изхленчи той.

- Според мен и Той ще дойде всеки момент - забърбори Помията. - Сигурно търси къде да си паркира мотора. Да вървим да... а, бе, да се запишем в някой младежки клуб ли, що ли...

Но несломимото невежество на Тед Буцата беше негов щит и броня. Той дори не помръдна.

- Леле - рече той. - Ангелите на Ада. Война му махна лениво.

- Ние сме, Буцо Тед - рече му тя. - Истински, живи. Глад кимна.

- Старата фирма - потвърди той.

Замърсяване свали каската си и разтърси дългата си бяла грива. Той беше поел поста, откакто Чумата, мрънкайки нещо за пеницилина, се бе пенсионирал през трийсет и шеста. Ех, да знаеше само старчето какви възможности предоставяше бъдещето...

- Другите обещават - рече той, - ние ви го доставяме.

Тед Буцата погледна четвъртия Конник.

- Ъ-ъ... тебе преди съм те виждал - рече той. - Имаше те на обложката на оня албум на "Блу ойстър кълт". Имам и пръстен с твойта... твойта... твойта глава.

АЗ СЪМ НАВСЯКЪДЕ.

- Леле - едрото лице на Тед Буцата се сгърчи от усилие - опитваше се да мисли.

- Ти к'ъв мотор караш? - измисли го той най-накрая.

* * *

Бурята бушуваше около кариерата. Въжето с вързаната на него стара гума танцуваше във вихъра. Сегиз-тогиз по някой лист ламарина, реликва от опита за построяване на къщичка на дървото, се

откъртваше от хлабавите сглобки и отплаваше.

Ония се гушеха един в друг, втрени в Адам. Той изглеждаше някак си по-голям. Кучето клечеше и ръмжеше. Мислеше за всички ония миризми, които щеше да загуби. В Ада нямаше миризми - освен на сярата. А някои от тях бяха, бяха, бяха... ами работата беше там, че в Ада и кучки нямаше. Адам се разхождаше възбудено и размахваше ръце във въздуха.

- Край няма да има купонът за нас - рече той. - И ще изследователстваме и всичко. Според мен няма да мине много време и ще накарам старите джунгли пак да израснат.

- Ама... ама... ама кой ще, такова де, ще готви, пере и тям подобни? - попита Брайън с разтреперан глас.

- На никого няма да му се налага - отвърна Адам. - Ще имате ядене каквото си щете, камари чипс, пържени лукчета - каквото ви душа иска. И никога няма да трябва да обличате нови дрехи или да се къпете, ако не щете, и изобщо. Или пък да ходите на училище и изобщо. Или да правите нещо, дето не искате - никога повече. Леле, колко ще е страшно!

* * *

Луната изгря над хълмовете Кукамунди. Тази вечер беше особено ярка.

Джони Двата Кокала седеше сред червения басейн на пустинята. Това място беше свещено - двете скали на праотците, оформили се в Сънените времена, лежах така още от самото сътворение. Странстванията на Джони вървяха към своя край. Бузите и гърдите му бяха наклепани с червена охра; той пееше древна песен, един вид пееща карта на хълмовете, и рисуваше в прахта рисунки с копието си.

Не беше ял от два дена, не беше спал. Приближаваше се до състоянието на транс, което щеше да го направи едно с Храсталака, да го свърже в духовна връзка с праотците. Почти го бе постигнал. Почти... Той примига. Огледа се учудено.

- Извинявай, мойто момче - рече той на себе си на висок глас, с прецизна дикция. - Но да имаш някаква представа къде се намирам?

- Кой каза това? - сепна се Джони Двата Кокала. Устата му се отвори.

- Аз.

Джони се почеса замислено.

- Значи как' аз го разбирам, ти си некой мой пралядо, а, приятел?

- О. Несъмнено, момчето ми. Съвсем несъмнено. Така да се каже. А сега да се върнем към първоначалния ми въпрос. Къде съм?

- Само че, щом си ми пралядо - продължи Джони Двата Кокала, - шо приказваш кат' педерунгел?

- Аха. Австралия - изрече устата на Джони Двата Кокала. Произнесе думата така, като че се налагаше добре да я дезинфектират, преди да я произнесе втори път. - Леле майчице. Е, благодаря все пак.

- Хей? Хей? - подвикна Джони Двата Кокала. Каза го на пясъка и зачака - и чака, и чака, но отговор не дойде.

Азирафел се беше изнесъл.

* * *

Цитрон Дьо Космьо беше тонтон макут, странстващ хунган*: в торбата на гърба му имаше вълшебни билки, лековити билки, парченца от дива котка, черни свещи, прах, добиван най-вече от кожата на определен вид чирози, умряла стоножка, половин шише □Чивас Регал", десет цигари □Ротманс" и копие от □Какво става в Хаити".

(* Магьосник или жрец. Вуду е много интересна религия за цялото семейство, дори и за онези негови членове, които са умрели.)

Той вдигна ножа и с опитен замах клъцна главата на черното петле. Кръвта плисна по десницата му.

- Лоа, възседни ме - занарежда той. - Gros Bon Ange, ела при мен.

- Къде съм? - произнесе пак той.

- Това моят Gros Bon Ange ли е? - попита се сам.

- Според мен въпросът е много личен - отвърна си. - Искам да кажа, така както стоят нещата. Но така де, човек се опитва. Старае се.

Цитрон усети как едната му ръка се протяга към петела.

- Според теб това място не е ли много нехигиенично за готвене? Вдън джунглата! Барбекю ще си правим, а? Що за място е това?

- Хаитянско - отговори той.

- Да му се не види! Пак далече. Все пак и по-лошо можеше да бъде. Ох, трябва да тръгвам. Приятно прекарване.

И Цитрон Дьо Космьо остана самичък вътре в черепа си.

- Майната им на Loas - измърмори той под носа си. Известно време стоя втренчен в нищото, после се пресегна за торбата и шишето □Чивас Регал". Съществуват поне два начина да превърнеш някого в зомби. Смяташе да използва най-лесния.

Прибоят ехтеше. Палмите се люлееха.

Идеше буря.

* * *

Лампите светнаха. Евангелистският хор □Електропровод" (Небраска) запя □Исус е телефонният техник на номератора на моя мил живот" и почти заглуши воя на прииждащия вятър.

Марвин О. Багман поправи вратовръзката си, провери усмивката си в огледалото, потупа по задника личната си асистентка (госпожица Синди Келерхолс; миналия юли станаха три години, откакто беше маце на месеца на □Пентхаус"; тя обаче зарязва всичко това, когато се захвана да гради Кариера) и излезе на подиума в студиото.

Исус, той няма да прекъсне линията ти, преди
да свършиш, разговори чужди няма да ти
натресе, приятелю,
и като дойде сметката, ще пише всичко
как си му е ред,
Исус е телефонният техник на моя мил живот
на номератора

- пееше хорът. Марвин обичаше тази песен. Сам я беше писал.

Другите песни, които беше писал, включваха □Щастливият мистър Исус", □Исусе, ша мо'е ли 'начи у вас да преспя", □Добрият стар горящ кръст", □Исус е стикерът на бронята на моята душа" и □Щом изпадна в божествен захлас, гепвам кормилото на пикапа завчас". Всичките ги имаше в □С Исус сме си първи дружки" (на плоча, касета и компактдиск) и ги рекламираха на всеки четири минути по евангелистката мрежа на Багман*.

(*12,95 долара за плоча или касета, 24,95 долара за компактдиск, макар че получавате безплатно копие от плочата на всеки 500 долара дарение за мисията на Марвин Багман.)

Въпреки че римите му куцаха и в текстовете му по правило липсваше такова нещо като смисъл, пък и Марвин, тъй като не беше твърде музикален, беше свил всичките мелодии от стари кънтри-парчета, та въпреки всичко това □С Исус сме си първи дружки" се бе продал в над четиримилионен тираж.

Марвин беше започнал като кънтри-певец; тогава пееше стари парчета на Конуей Туити и Джони Кеш.

Изнасяше редовно концерти в затвора □Сан Куентин", докато правозащитниците не го извадиха оттам по параграф □Жестоко и необичайно наказание".

Тъкмо тогава Марвин се хвана с религията. Не онази, тихата и личната, свързана с правене на добро и праведен живот; не дори и от вида, свързан с обличането на костюм и звъненето по хорските врати; а онази, свързана с притежаването на собствена телевизионна мрежа и навиването на хората да ти прашат пари.

Беше открил идеалния телевизионен микс в □Часът на Силата с Марвин" (□Шоуто, с което фундаментализмът отново стана ЗАБАВЕН!"). Четири триминутни песни от албума, двамадесет минути Адски огън и жупел и пет минути изцеления. (Останалите двамадесет и три минути се запълваха с редуване на придумки, молби, заплахи, крънкване и от време на време най-непресторено искане на пари.) В началото той наистина водеше хора в студиото да ги цери, но реши, че е много сложно, и затова сега просто разказваше за видения, с които го удостояваха зрители от цяла Америка, излекували се по чудодееен начин, докато гледали шоуто. Така беше много по-просто - вече нямаше нито нужда да наема актьори, нито начин да се провери степента на успеха му*.

(* Марвин би се изненадал, ако научеше, че наистина съществуваше степен на успеха. На някои хора им става по-добре от какво ли не.)

Светът е много по-сложен, отколкото си мислят повечето хора. Мнозина например си мислеха, че Вярата на Марвин не е истинска, щом той изкарва от нея толкова много пари. И грешаха. Той вярваше с цялата си душа. Вярваше докрай и харчеше голяма част от парите, изсипващи се в

джобовете му, за онова, което наистина смяташе за Божие дело.

А линията на Спасителя не дава никога "заето",
при него няма "няма го" - ще вдигне винаги,
приятелю,
приказвай колкото си щеш - със него си говориш
без пари, Исус е телефонният техник на моя мил
живот на номератора.

Първата песен завърши, Марвин излезе пред камерите и смирено вдигна ръце за тишина. В контролната кабина тонинженерът намали звука на записаните аплодисменти.

- Братя и сестри, благодаря, благодаря, не беше ли прекрасно? И запомнете, тази песен, както и други, също така поучителни, можете да чуete в албума "С Исус сме първи дружки", просто се обадете на 0800-ПАРИ и заявете дарението си. Обадете се веднага!

Той стана по-сериозен.

- Братя и сестри, имам вест за вас, важна вест от нашия Господ-бог за всички вас, мъже, жени и мънички дечица, приятели, нека ви разкажа за Апокалипсиса. Всичкото го пише в Библията, в Откровението, изпратено от нашия Господ на свети Йоан от Патмос, и в книгата на пророк Данаил. Господ винаги ви го казва направо, приятели - вашето бъдеще. И значи какво ще стане?

Война. Чума. Глад. Смърт. Реки от кръв. Страшни земетресения. Ядръни ракети. Ужасни времена се задават, братя и сестри. И има само един начин да ги избегнем.

Преди да дойде Разрушението - преди четиримата конници на Апокалипсиса да препуснат, - преди ядръните ракети да се изсипят връз невярващите, - ще дойде Екстазът.

"Какво е Екстазът?" - чувам ви да викате.

Като дойде Екстазът, братя и сестри, всички Истински вярващи ще бъдат издигнати във въздуха - няма значение к'во праите, може да сте в банята, може да сте на работа, може да си карате колата или просто да си седите вкъщи и да си четете Библията. И изведнъж хоп, ще се намерите във въздуха в съвършени, нетленни тела. Ще сте там горе във въздуха и ще гледате надолу към света как прииждат годините на разруха. Само верните ще се спасят, само преродените от вас ще избягнат болката и смъртта, и ужаса и пламъците. Ще придойде великата война между Рая и Ада и Раят ще съкруши войските Адови, и Господ ще избърше сълзите на страдащите, и вече няма да има смърт и мъка, и плач, и болка, и той ще царува в слава навеки...

И изведнъж млъкна.

- Е, като догадка става - продължи той със съвсем различен глас, - обаче изобщо няма да бъде така. Изобщо.

Искам да кажа, за огъня, за войната и за всичкото там си прав. Ама т'ва за Екстаза - бе да ти кажа... Всичките можеш да ги видиш на Небето - в стегнати редици, докдето ти душа вижда, че и отвъд, легион след легион, с огнени мечове и тъй нататък, та опитвам се да ти кажа, кой ще ти има време да обикаля да подбира хора и да ги вдига във въздуха, та да зяпат хората, дето умират от лъчева болест долу на изсърналата, горяща земя, и да им се хият? Ако това ти е представата за морално прекарване на времето, нека добавя.

Пък що се отнася до онова, дето победата на Рая била неизбежна... Абе нека си говорим честно - ако работата беше в кърпа вързана, на първо място Свещена война изобщо нямаше да има, нали така? Това е пропаганда. Най-чиста пропаганда. Шансът ни да ги преборим е не повече от петдесет процента. Със същия успех можете да пращате пари и за залагания на някоя сатанистка гореща линия, макар че, честно да ви кажа, като заваят огънят и жупелът и се надигнат моретата от кръв, вие всичките тъй и тъй ще паднете цивилни жертви. И в нашата война, и във вашата всички ще бъдат избити и после ще оставят Господ сам да се оправя - ясно?

Както и да е, извинявайте, че седя така и ви дърдорая, имам само един кратък въпрос - къде съм? Марвин О. Багман постепенно ставаше все по-тъмночервен.

- Това е дяволът! Пази Боже! Дяволът говори чрез мен! - избухна той и сам се прекъсна.

- О, не, всъщност точно обратното. Аз съм ангел. Това трябва да е Америка, нали? Много съжалявам, но не мога да остана...

Последва пауза. Марвин се опита да отвори уста, но нищо не стана. Каквото и да беше онова, което се бе настанило в мозъка му, то се огледа. Огледа екипа в студиото - онази негова част, която не звънеше в полицията и не хленчеше по ъглите. Огледа пребледнелите оператори.

- Леле-мале - възкликна той, - по телевизията ли ме дават?!

* * *

Кроули летеше със сто и деветдесет километра в час по "Оксфорд стрийт".

Бръкна в жабката за резервния чифт тъмни очила и напипа само касети. Ядосан грабна една напосоки и я пхна в касетофона.

Искаше Бах, но кандисваше и на "Травъллинг Уилбъриз".

Трябва само Радио Гага... - запя Фреди Меркюри. "Трябва само да се махна" - помисли си Кроули. Зави по кръговото движение около Мраморната арка в насрещното платно и намали на сто и четирийсет. От светкавиците лондонското небе блещукаше като повредена неонова тръба.

"Сивосинкаво небе над Лондон" - помисли си Кроули. - Разбирах аз, че краят приближава." Кой го беше писал това? Не беше ли Честъртън? Единственият поет от двайсети век, който поне малко се беше приближил до истината.

Бентлито тръгна да излиза от Лондон, а Кроули се облегна назад на шофьорската седалка и запрелиства опърленото копие на "Правите и акуратни предсказания на Агнес Нътър".

Някъде малко преди края той откри сгънат лист, покрит с Азирафеловия спретнат краснопис.

Разгъна го (докато скоростният лост на бентлито превключи на трета и колата изпревари камиона с плодове, изскочил неочаквано от една странична уличка) и го прочете пак.

После го прочете за трети път, а стомахът му бавно се свиваше.

Колата внезапно смени посоката си. Сега се беше насочила към селището Тадфийлд, Оксфордшър.

Ако побързаше, до един час можеше да стигне.

Както и да е, всъщност нямаше къде другаде да ходи.

Касетата свърши и радиото се включи.

- Излъчваме "Въпроси на градинарството" от Клуба по градинарство в Тадфийлд. За последен път бяхме тук през 1953 година, много хубаво лято беше тогава и както екипът си спомня, почвата в източната част на енорията е тлъста, а на запад преминава във варовик - дето се вика, каквото и да боднеш, ще избуи. Нали така, Фред?

- Мда - отвърна професор Фред Уиндбрайт от Кралската ботаническа градина. - Сам ни бих го казъл по-добрее.

- Така... Първи въпрос за екипа - той идва от господин Р. П. Тайлър, председател на местната Асоциация на жителите, мисля.

- Кхъм. Точно така. Ами аз отглеждам рози, много ги обичам розите, обаче вчера мойта "Моли Магуайър", с която съм печелил награди, изгуби два от цветовете си в дъжда, който очевидно беше от риба. Какво би препоръчал екипът в такъв случай освен опъване на мрежа над градината? Искам да кажа, писах до съвета...

- Доста необичаен проблем, бих казал. Хари?

- Господин Тайлър, нека ви задам един въпрос - рибата прясна ли беше или консервирана?

- Според мен прясна.

- Е, нямате проблеми, приятелю. Чувам, че насам валели и дъждове от кръв - как ми се иска да завалят и над Дейлс, където е моята градина. Цяло състояние щях да спестя от изкуствени торове. Вижте сега как ще постъпите - пресадете розите в...

КРОУЛИ?

Кроули си мълчеше.

КРОУЛИ. ВОЙНАТА ЗАПОЧНА, КРОУЛИ. С ИНТЕРЕС ОТБЕЛЯЗВАМЕ, ЧЕ ТИ ИЗБЕГНА СЛУЖИТЕЛИТЕ, УПЪЛНОМОЩЕНИ ДА ТЕ ВЗЕМАТ.

- Ммм - съгласи се Кроули.

КРОУЛИ... НИЕ ЩЕ СПЕЧЕЛИМ ТАЗИ ВОЙНА. НО ДОРИ И ДА ЗАГУБИМ, ПОНЕ ЩО СЕ ОТНАСЯ ДО ТЕБЕ, НЯМА ДА ИМА НИКАКВА РАЗЛИКА. ЗАЩОТО И ЕДИН-ЕДИНСТВЕН ДЕМОН ДА ОСТАНЕ В АДА, КРОУЛИ, ПАК ЩЕ ТИ СЕ ПРИИСКА ДА СЕ БЕШЕ ПРЪКНАЛ СМЪРТЕН.

Кроули мълчеше.

СМЪРТНИТЕ МОГАТ ДА СЕ НАДЯВАТ НА СМЪРТ ИЛИ НА ИЗКУПЛЕНИЕ. ТИ НА НИЩО НЕ МОЖЕШ ДА СЕ НАДЯВАШ. ВСИЧКО, НА КОЕТО МОЖЕШ ДА СЕ НАДЯВАШ, Е МИЛОСТТА НА АДА.

-А?!

ШЕГИЧКА.

- Нгх - каза Кроули.

- ... а сега, както знаят запалените градинари, няма нужда да споменаваме, че е голям дявол този ваш тибетец. Да прокопае тунел направо през бегониите ви като едното нищо. Едно чайче ще го оправи, за предпочитане с гранясало масло от як - би трябвало такова да се намира във всяка добра гра... Уииии. Бръммм. Пук. Пращенето от статичното електричество заглуши предаването.

Кроули изключи радиото и прехапа долната си устна. Под пепелта и саждите, покрили лицето му, изглеждаше много уморен, много блед и много изплашен.

И изведнъж - много ядосан. Що за тон ти държат! Все едно си саксийно растение, почнало да сипе листа по пода!

После зави покрай един ъгъл с цел да излезе на страничната отбивка за шосе M25, откъдето щеше да хване M40 за Оксфордшър.

Но с M25 беше станало нещо. Нещо, от което те заболяваха очите, ако гледаш право в него.

От онова, което преди беше Лондонската околоръстна магистрала M25, се носеха гърлени песнопения, шум, изтъкан от много нишки: клаксони на коли, мотори, сирени, писукане на мобилни телефони и писъците на дечица, попаднали навеки в капана на задните предпазни колани.

□Приветствайте Великия Звяр, що поглъща Светове" - носеше се песнопението отново и отново на тайния език на черните жреци на древната Му.

□Ужасният знак Одегра - помисли си Кроули, докато завиваше към Северното кръгово шосе. - Това го направих аз, аз съм виновен. Можеше да си е най-обикновена магистрала. Добра работа свърших, дума да няма, но всъщност струваше ли си? Всичко е извън контрол. Раят и Адът вече не командват положението. Все едно цялата планета е страна от третия свят, най-накрая сдобила се с Бомбата..." И тогава започна да се усмихва. Щракна с пръсти. Пред очите му се материализира чифт слънчеви очила. Пепелта изчезна от костюма и от кожата му.

Какво толкова, по дяволите. Щом си отиваш, защо да не го направиш със стил?

Като си подсвиркваше тихичко, той подкара нататък.

Те се носеха по външното платно на магистралата като ангели унищожители. Горедолу така си и беше.

Не караха чак толкова бързо, като се вземе под внимание всичко. Четиримата поддържаха постоянна скорост от сто и седемдесет километра в час, сякаш бяха уверени, че шоуто няма да започне, преди да пристигнат. Не можеше. Разполагаха с всичкото време на света, както излизаше. Точно зад тях караха още четирима: Тед Буцата, Мазния, Помията и Скъз.

Бяха въодушевени. Сега те бяха истински Ангели на Ада и яздеха тишината. Край тях, знаеха те, ревеше бурята, тътнеше трафикът, шибяха вятърът и дъждът. Но в дирята на Конниците царуваше тишина, чиста и мъртва. Във всеки случай почти чиста. Мъртва - със сигурност. Наруши я Помията, който пресипнало кресна на Тед Буцата:

- Ти 'начи кой ще бъдеш?

- К'во?..

- Казах, ти кой...?

- Чух те. Не става въпрос к'во си казал. Всеки те чу к'во каза. К'во искаше да кажеш, т'ва исках да знам.

На Помията му се искаше да беше обърнал по-голямо внимание на книгата □Откровение". Де да беше знаел, че ще попадне вътре, щеше да чете по-внимателно.

- Имах предвид, че те са Четиримата конници на Апокалипсиса, нали така?

- Рокери - поправи го Мазния.

- Точно така. Четиримата рокери на Апокалипсиса. Война, Глад, Смърт и... и оня другия. Мръс'тия.

- Е? И?

- И те ни казаха, че ако тръгнем с тях, става, нали?

- Е?

- Ми начи ние сме другите Четирима кон... ъ-ъ... рокери на Апокалипсиса. Така че кои точно?

Последва пауза. Светлините на преминаващите коли се стрелкаха покрай тях в отсрещното платно и осветяваха сенките на облаците, а тишината беше близка до абсолютната.

- Може ли и аз да бъда Война? - попита Тед Буцата.

- Много ясно, че не може да си Война. Как ти ще си Война бе? Тя е Война. Ти трябва да си нещо друго. Тед Буцата сгърчи лице в мисловен напън.

- Те Те Пе - рече той най-накрая. - Аз съм Тежка телесна повреда. Т'ва съм аз. Готово. Ми вие к'ви сте?

- Може ли да съм Боклук? - попита Скъз. - Или Срамни лични проблеми?

- Боклук не може - отвърна му Тежка телесна повреда. - Т'ва е по неговата част, на Замърсяване. Ама другото може.

Продължиха да яздат в тишина и мрак, а на неколкостотин метра напред светеха червените задни светлини на Четиримата.

Тежка телесна повреда, Срамни лични проблеми, Помията и Мазния.

- Аз искам да съм Жестокост към животните - заяви Мазния.

Помията се зачуди дали е □за" или □против". Не че имаше значение.

Дойде редът и на Помята:

- Аз въ... мисля, аз да съм такова, телефонен секретар. Бая са си гаднички - рече той.

- Телефонен секретар не може. Що за Рокер на Репокалипсиса ще е т'ва Телефонен секретар? Тъпо е, така де.

- Не е! - възкликна Помята, жегнат. - Същото е като Войната, Глада и такива работи. Т'ва е проблем на живота, така де? Телефонните секретари. Мразя ги тия гадни телефонни секретари.

- И аз ги мразя - подкрепи го Жестокост към животните.

- Я млък - сръза го Те Те Пе.

- Аз може ли да си го сменя? - попита Срамни лични проблеми, потънал в напрегнати мисли, откакто бе говорил за последно. - Искам да съм Неща, дете не проработват както трябва дори и след като ги фраснеш.

- Добре, ти можеш да си го смениш. Обаче ти не може да си телефонен секретар, Помята. Избери си нещо друго.

Помята се замисли. Искаше му се изобщо да не беше зачеквал тая тема. Беше същото като интервютата □Какъв да стана" едно време в училище. Замисли се.

- Големите тежкари - каза той най-накрая. - Много ги мразя.

- Големите тежкари? - възкликна Неща, дете не проработват както трябва дори и след като ги фраснеш.

- Ми да. Нали ги знаеш. Ония, дете ги гледаш по телевизията с тъпите прически, само че на тях не изглеждат тъпи, щото т'ва са те. Носят торбести костюми и не ти се позволява да им викаш чекиджии. Такова де, за мене да ви кажа, аз, като видя някой от тия, винаги ми се ще да му набутам суратя много бавно в ограда от бодлива тел. Та ето к'во мисля - той пое дълбоко дъх. Беше убеден, че това е най-дългата реч, която е произнасял през живота си* - Та ето начи к 'во си мисля. Щом на мене така ми лаят по нервите, начи сигурно лаят по нервите на всички.

(*освен оная отпреди десет години, с която се бе оставил на милостта на съда.)

- Ъ-хъ - подкрепи го Жестокост към животните. - И носят слънчеви очила дори и когато няма нужда.

- Ядат смрадливо сирене и пият оная тъпа гадна безалкохолна бира - намеси се Неща, дете не проработват както трябва дори и след като ги фраснеш. - Мразя я тая гадост. Че к'ъв смисъл да го пиеш, като няма да драйфаш после? Може ли пак да се сменя и да съм Безалкохолна бира?

- Не, не можеш, твоята мама - отвърна му Тежка телесна повреда. - Веднъж вече се смени.

- Та такова - обади се Помята. - Зат'ва исках да съм Големите тежкари.

- Става - съгласи се неговият вожд.

- Не виждам що не мога да съм тъпа гадна Безалкохолна бира, щом искам.

- Затваряй си плювалника.

Смърт, Глад, Война и Замърсяване продължаваха да се носят към Тадфийлд.

А подир тях - Тежка телесна повреда, Жестокост към животните, Неща, дете не проработват както трябва дори и след като ги фраснеш, но тайно Безалкохолна бира и Големите тежкари.

* * *

Беше влажен съботен следобед, ветрове вилнееха и фучаха и на мадам Треиси ѝ беше много окултно. Беше си облякла роклята с драпериите, а на печката къкреше тенджерата, пълна с брюкселско зеле. Стаята беше осветена от свещи - всяка свещ бе внимателно закрепена върху накапана с восък винена бутилка в четирите ъгъла на стаята.

На сеанса присъстваха още трима души. Госпожа Ормерод от Белсайз парк, с тъмнозелена шапка, която в предишния си живот може да е била и саксия; господин Скроги, мършав и блед, с изпъкнали безцветни очи, и Джулия Петли от □Косата днес"*, фризьорския салон на главната, прясна абитуриентка, убедена, че самата тя притежава неизмерими окултни дълбини.

(*бивш □С една кръчка напред", бивш □Грива атракция", бивш □Къдрички и боички ", бивш □Подкастрени цени ", бивш □Ар дьо коафьор господин Брайън ", бивш □Робинсън Бръснаря ", бивш □Такси по телефона ".)

За да подчертае окултните страни на личността си, Джулия бе започнала да носи твърде, ама твърде много сребърна бижутерия ръчна изработка и зелени сенки за очи. Според нея изглеждаше мистична, изпита и романтична и така щеше да бъде, ако поотслабнеше с още петнайсетина кило. Беше убедена, че страда от анорексия, защото всеки път, като се погледнеше в огледалото, наистина виждаше там дебелана.

- Ще се хванете ли за ръце? - помоли мадам Треиси.

- И трябва да пазим пълна тишина. Светът на духовете е много чувствителен към вибрациите.

- Питайте дали моят Рон е там - обади се госпожа Ормерод. Тя имаше челюст като тухла.

- Ще попитам, миличка, но трябва да мълчите, докато вляза в контакт.

Настана тишина, нарушавана само от къркоренето на стомаха на господин Скроги.

- Извинете ме, дами - смънка той.

След години, прекарани в Повдигане на воала и Изследване на тайните, мадам Трейси беше установила, че две минути е тъкмо нужното време за седене в мълчание и очакване Светът на духовете да влезе във връзка. Повече - и почваха да нервничат, по-малко - решаваха, че не получават достатъчно срещу парите си.

Наум си съставяше списъка с неща за пазаруване.

Яйца. Марули. Трийсет грама сирене за готвене. Четири домата. Масло. Едно руло тоалетна хартия. Да не го забравя, че почти е свършила. И едно парче отличен дроб за господин Шадуел, горкичката стара душичка, срамота...

Време беше.

Мадам Трейси отметна глава, остави я да се килне на едното рамо, после бавно я вдигна пак. Очите ѝ бяха почти затворени.

- Сега влиза в транс, мила - чу да шепне госпожа Ормерод на Джулия Петли. - Няма от какво да се тревожиш. Тя просто си изгражда Мост до Другата страна. Духовният ѝ водач скоро ще се появи.

Мадам Трейси доста се подразни, че отклоняват вниманието от нея, и нададе нисък стон:

- Ооооооооооо.

После продължи с писклив, треперлив глас:

- Тук ли си, мой Дух водач?

Изчака малко да се понатрупа напрежение. Препарат за миене на чинии. Две консерви боб. О, и картофи.

- Хау? - попита с тъмнокафяв глас.

- Ти ли си, Джеронимо? - попита се сама.

- Ассум, хау - отвърна си.

- Този следобед имаме нов член в кръга - изрече.

- Хау, госпожице Петли - произнесе тя в ролята на Джеронимо. Винаги бе разбирала, че червенокожите индиански духове водачи са основен реквизит, а името доста ѝ харесваше. Беше обяснила това на Нют. Тя нищичко не знаеше за Джеронимо, бе осъзнал той, а сърце не му даде да ѝ обясни *.

(* Вожд на апаките (1829-1909). През Втората световна война американските парашутисти изпълват името му като боен възглас, откъдето преминава във всекидневния език - бел. прев.)

- О - изписка Джулия. - Очарована съм да се запозная с вас.

- Моят Рон там ли е, Джеронимо? - попита госпожа Ормерод.

- Хау скуо, Берил - отвърна мадам Трейси. - Ох, тука има толкоз много бедни загубени души, наредени на опашка пред вратата на мойта колиба. Може и твой Рон да е сред тях. Хау.

Мадам Трейси си беше научила урока още преди години и вече винаги докарваше Рон малко преди края. Ако постъпеше иначе, Берил Ормерод щеше да иземе останалата част от сеанса и да разпрavia на покойния Рон всичко, което ѝ се е случило, откакто са си побъбрили за последен път. (□...виж сега, Рон, нали се сещаш, малката щерка на наш Ерик, Сибила, да ти кажа, направо няма да я познаеш, та тя се хвана да плете макраме, а пък наша Летиша, нали се сещаш, на Карен най-голямата, тя стана лесбийка, ама то в днешно време лошо няма, и пише дисертация за Серджо Леоне, погледнат от феминистка перспектива, а пък наш Стан, нали се сещаш, на наша Сандра близнака, миналия път ти разказвах за него, ми той пък спечели турнира по стрелички и това е много хубаво, щото всички го мислехме, че малко си пада мамино синче, пък улуците на бараката нещо са се откачили, ама аз приказвах с на наша Синди последната изгора, той работи строител и ще дойде да ги погледне в неделя и, ох, като казах, та се сетих...)")

Но Берил Ормерод можеше да почака. Блесна светкавица, последвана почти веднага от грохота на далечен гръм. Мадам Трейси почувства гордост, като че самичка го беше направила. Беше даже още по-добре от свещите за създаване на адмосвера. Адмосвера - това му беше цаката на медиумението.

- А сега - заговори мадам Трейси със собствения си глас - господин Джеронимо би искал да знае има ли тук човек на име господин Скроги?

Воднистите очи на Скроги светнаха.

- Ъ-ъ... всъщност аз се казвам така - рече той с надежда.

- Така, значи тука някой ви търси - господин Скроги идваше от месец и досега не беше успяла да измисли никаква вест за него. - Познавате ли някой на име хммм... Джон?

- Не - отвърна господин Скроги.

- Е, тука има някакви небесни намеси. Може да е и Том. Или пък Джим. Или, хъм, Дейв.

- Познавах един Дейв, като бях в Хемел Хемпстед - рече господин Сроги с мъничко съмнение.

- Да, Хемел Хемпстед, казва, точно така - рече мадам Трейси.

- Ама аз го засякох миналата седмица, разхождаше си кучето и изглеждаше съвсем читав - учуди се господин Скроги, леко озадачен.

- Казва да не се притесняваш и че му е по-добре отвъд воала - продължи упорито мадам Трейси, според която винаги беше по-добре да съобщава на клиентите си добри новини.

- Кажете на моя Рон, че трябва да му разкажа за сватбата на Кристъл - помоли госпожа Ормерод.

- Ще му кажа, миличка. Чакай малко, идва нещо... И тогава нещо дойде. То се настани в главата на мадам Трейси и се огледа навън.

- Шпрехен зи дейч? - произнесе то с устата на мадам Трейси. - Парле ву франсе? Во бу хуй джиан жонгуен?

- Ти ли си, Рон? - възкликна госпожа Ормерод. Отговорът, когато дойде, прозвуча доста сприхаво.

- Не. Определено не съм. Както и да е, въпрос, така откровено тъп, би могъл да бъде зададен само в една единствена страна на тая тънеща в невежество планета, по-голямата част от която по случайност разгледах през последните няколко часа. Драга ми госпожо, не е Рон.

- Е, аз искам да говоря с Рон Ормерод - заяви малко троснато госпожа Ормерод. - Един такъв нисичък, с оплешивяло теме. Може ли да ме свържете с него, моля?

Последва пауза.

- Всъщност тук наоколо наистина се рее един дух, отговарящ на описанието. Много добре. Ще ви го дам, но бъдете кратка. Опитвам се да предотвратя Апокалипсиса.

Госпожа Ормерод и господин Скроги се спогледаха. Нищо подобно не се беше случвало досега на сеансите при мадам Трейси. Джулия Петли беше във възхита. Това по приличаше на нещо. Надяваше се следващия път мадам Трейси да почне да манифестира ектоплазма.

- А-а-ало? - изрече мадам Трейси с друг глас. Госпожа Ормерод трепна. Гласът беше досущ гласа на Рон. Предишните пъти гласът му беше същият като на мадам Трейси.

- Рон, ти ли си?

- Да, Б-б-берил.

- Така. Виж, имам много да ти разправам. Първо, ходих на сватбата на наша Кристъл миналата събота - на наша Мерилин най-голямата...

- Б-б-берил. Т-т-ти нивгаж не ми д-д-даваше и д-д-думица да к-к-кажа, до-до-докато бях жив. С-с-сега, к-кат съм мър-мъртъв, и-й-имам да ти кажа с-с-само ед-едно...

Берил Ормерод като че се вкисна малко от всичко това. Преди, когато Рон се появи, той й казваше колко по-щастлив бил отвъд воала и че живеел на място, което баш приличаше на райско бунгало. Сега си звучеше като Рон тя не беше сигурна какво точно иска. И каза онова, което винаги беше казвала на съпруга си, почнеш ли да й говори с този тон:

- Рон, сърцето ти.

- В-в-вече нямам сър-сърце. Н-н-не п-помниш ли? К-к както и да е. Бе-берил...?

- Да, Рон.

- Млъкни - и духът изчезна.

- Не беше ли трогатено? Добре, значи благодаря ви, дами и господа, боя се, трябва да тръгвам. Мадам Трейси се изправи, приближи се до вратата светна лампите.

- Вън! - кресна тя.

Клиентите й се изправиха, слабо казано озадачени, а случая с госпожа Ормерод - и вбесени, и излязоха в коридора.

- Още не си чула как ще свърши това, Марджъри Потс! - изсъска госпожа Ормерод, притиснала чантичката си към гърдите, и затръшна вратата.

После приглушеният й глас отекна откъм коридора.

- И да кажеш на наш Рон, че и той не е чул как ще свърши!

Мадам Трейси (а името, изписано върху шофьорската й книжка, която важеше само за моторетки, наистина беше Марджъри Потс) влезе в кухнята и изключи котлона на брюкселското зеле. Сложи чайника. Свари си чай. Седна на кухненската маса, извади две чаши, напълни ги и двете. Добави две бучки захар в едната. После се спря.

- За мен без захар, моля - изрече мадам Трейси. Сложи чашите на масата пред себе си и отпи продължителна глътка от чая със захар.

- А сега - рече тя с глас, в който всеки, който я познаваше, би разпознал нейния собствен, макар че можеше и да не познае тона й, леден от гняв - да речем, че ми обясниш какво точно става. И по-добре да е нещо хубаво.

Един камион бе разпилял товара си по цялото шосе М6. Според товарителницата взеше листовے ръждива ламарина, ала на двамата патрулни полицаи им беше трудно да приемат това.

- Така че онова, което искам да знам, е откъде се взе всичката тази риба? - попита сержантът.
- Казах ви. Валяха от небето. Както си карам с шейсет и в следващата секунда - пляс! - една съомга пет кила и кусур ми троши предното стъкло. Та врътвам аз кормилото и занасям върху ей-туй - той посочи останките на акула чук под камиона. - И се блъсвам ей в онуй. - "Онуй" беше десетметрова купчина риба с всякакви форми и размери.

- Пили ли сте, сър? - попита сержантът без никаква надеждица.

- Разбира се, че не съм пил бе, бунак с бунак! Не я ли виждаш тая риба?!

На върха на купчината един доста едричък октопод им махна с увиснало пипало. Сержантът устоя на изкушението да му махне в отговор.

Полицаят се беше облегал на полицейската кола и говореше по радиовръзката:

- ... ръждива ламарина и риба, блокирали шосе М6 в южна посока на около един километър северно от кръстовище номер десет. Ще се наложи да затворим цялото платно в посока юг. Мда.

Дъждът пак се усили. Една пъстървичка, по чудо оцеляла след падането, заплува пъргаво към Бирмингам.

* * *

- Беше прекрасно - рече Нют.

- Хубаво - поправи го Анатема. - Земята се тресеше не само под нас. - Тя стана от пода, остави дрехите си разхвърляни по килима и влезе в банята.

Нют повиши глас:

- Искам да кажа, наистина беше прекрасно. Ама съвсем наистина прекрасно. Винаги съм се надявал да бъде - и беше.

Шурна вода.

- Какво правиш? - попита той.

- Вземам си душ.

- А - зачуди се смътно всички ли трябва да вземат душ след това, или само жените. А имаше и подозрението, че някъде тук се намесват и бидетата.

- Знаеш ли к'во - подхвърли Нют, щом Анатема излезе от банята, увита в пухкава розова хавлия, - можем пак да го направим.

- Не - отказа тя. - Не сега. - Избърса се, започна да събира дрехите от пода и, без да се стеснява, да ги навлича. Нют, мъж, готов да чака половин час на плувния басейн да се освободи кабинка за преобличане, но не и да се изправи лице в лице с възможността да се съблича пред друго човешко същество, беше лекичко шокиран и дълбоко развълнуван.

Частици от нея ту се показваха, ту се скриваха като ръцете на фокусник; Нют постоянно се опитваше да преброи зърната ѝ и все не успяваше, но нямаше нищо против.

- Защо не? - попита Нют. Понечи да изтъкне, че това може и да не отнеме много време, но някакъв вътрешен глас го посъветва да си затрае. Той порастваше скоростно за кратко време.

Анатема сви рамене - а това не е лесно, докато си обличаш прилична черна пола.

- Тя е писала, че ще е само този път. Нют отвори уста два-три пъти, после каза:

- Не. Не, по дяволите. Не би могла да предскаже това. Не вярвам.

Напълно облечена, Анатема отиде при купчината фишове, извади един и му го подаде.

Не беше просто това, че Агнес бе знаела и се бе изразила чрез най-прозрачния шифър. А и това, че през вековете разни членове на рода Дивайс бяха драскали кратки насърчения в полето отстрани.

Тя му подаде влажната хавлия.

- Дръж - подкани го тя. - Побързай. Трябва да направя сандвичите и да се приготвяме. Той погледна хавлията.

- Това за какво е?

- За душа.

А-ха. Значи го правят и мъжете, и жените. Почувства се доволен, че вече е наясно.

- Но ще се наложи да побързаш - рече му тя.

- Защо? Да не би да трябва да се махнем оттук до десет минути, преди къщата да избухне?

- О, не. Имаме два часа. Но просто почти изразходвах топлата вода. Имаш много хоросан по косата.

Последният порив на бурята стихна около Джасмин котидж. Като придържаше стратегически отпред влажната розова кърпа, вече не пухкава, Нют се заизмъква към студения душ.

* * *

В съня си Шадуел се рее високо над селски мегдан. Насред мегдана е струпана голяма купчина цепеници и сухи клони. Мъже, жени и деца стоят наоколо на тревата със светнали очи, с порозовели бузи, в очакване, развълнувани.

Внезапно раздвижване: десетима мъже вървят през мегдана и водят хубава жена на средна възраст. Сигурно на младини е била поразителна красавица; в съннения ум на Шадуел се промъква думата □темпераментна". Пред нея върви издирвач на вещици Нютон Пълсифър. Не, не е Нют. Този мъж е по-възрастен и е облечен в черна кожа. Шадуел одобрително разпознава древната униформа на майор от армията.

Жената се изкачва на кладата, извива ръце зад гърба си и я връзват за кола. Кладата е запалена. Тя говори нещо на тълпата, но Шадуел е твърде високо и не чува. Тълпата се скупчва около нея.

Вещица, мисли си Шадуел. Изгарят вещица. Това го стопля. Точно така трябва да бъде. Ето как трябва да бъде.

Само че... Тя поглежда право нагоре, към него, и казва:

- И за тебе се отнася, дърт тъпако неден! Само тя ще умре. Ще изгори до смърт. А това, осъзна Шадуел насън, е ужасен начин да умреш. Пламъците я близват по-нависоко. И жената поглежда нагоре. Вторачила се е право в него, макар и да е невидим. И се усмихва. А после... бумммм! Еква гръм.

Гръмотевица, помисли си Шадуел, когато се събуди с непоколебимото чувство, че някой продължава да го гледа втренчено.

Отвори очи. Тринайсет стъклени очи го зяпаха от различните полици в будоара на мадам Трейси - от най-различни рунтави физиономии.

Озърна се и попадна на нечий настоятелно втренчен поглед. Оказа се неговият собствен.

□Ох - помисли си той, обзет от ужас. - Явно с мен става онова, отделянето от тялото, ей на, мене си виждам, тоя път отидох, та се не видех..."

Загреба трескаво, сякаш плува, в усилие да достигне собственото си тяло и тогава, както става в такива случаи, перспективата щракна и се намести.

Шадуел се отпусна и се зачуди защо ли на някой му е притрябвало да си слага огледало на тавана в спалнята. Тръсна недоумяващо глава.

Надигна се от леглото, obu си ботушите и предпазливо се изправи. Нещо липсваше. Цигара. Бръкна дълбоко в джобовете, извади табакера и се захвана да си я свива.

Сънувал е, знаеше. Не си спомняше съня, но какъвто и да беше той, притесняваше го.

Запали цигарата. И видя десницата си: върховното оръжие. Оръжието на Страшния съд. Насочи пръст към едноокия мечок на камината.

- Бум! - извика той и се изкикоти пресипнало. Не беше свикнал да се кикоти и се разкашля, което означаваше, че пак се намира на позната територия. Пиеше му се нещо. Сладка кутия кондензирано мляко.

На Мадам Трейси би трябвало да ѝ се намира.

Той излезе с тежка стъпка от будоара ѝ и се насочи към кухнята.

Пред кухничката спря. Тя разговаряше с някого. С някакъв мъж.

- И какво точно искате да направя аз? - питаше тя.

- Ах ти, дърта брантийо - измърмори Шадуел. Очевидно беше дошъл някой от нейните джентълмени посетители.

- Честно казано, драга ми госпожо, плановете ми на този етап са по необходимост донейде мъгляви.

Кръвта на Шадуел застина в жилите. Той нахлу през мънистената завеса с вик:

- Содом и Гомор! Да се възползваш от беззащитна блудница! Само през трупа ми!

Мадам Трейси вдигна очи и му се усмихна. В стаята нямаше друг.

- Къдейийтойий? - попита Шадуел.

- Кой? - попита Мадам Трейси.

- Некакъв южняшки женчо. Чух го. Беше тука и ти предлагаше разни работи. Чух го.

Устата на мадам Трейси се отвори и един глас произнесе:

- Не просто някакъв южняшки женчо, сержант Шадуел. ЮжняшкиЯТ женчо.

Шадуел изпусна цигарата. Протегна ръка, лекичко разтреперан, и насочи пръст към мадам Трейси.

- Демон! - изграчи той.

- Не - отвърна мадам Трейси с гласа на демона. - Вижте, знам какво си мислите, сержант Шадуел.

Мислите си, че сега всеки миг тази глава ще се завърти на обратно и ще почна да повръщам грахова супа. Е, няма. Не съм демон. И бих искал да изслушате какво имам да ви кажа*.

(* Намек за □Заклинателят ", един от най-известните филми на ужасите, в който обладаната от

дявола героиня на Линда Блеър се държи точно така - бел. прев.)

- Семе демонско, млъкни - заповяда Шадуел. - Няма да ти слушам грозните лъжи. Знайш ли ти к'во е т'ва? Т'ва й ръка. Четири пръста. Един палец. Тази сутрин вече изгоних един от ваште. А с'я са изнасяй от главата на таз добра женица или ш' та пратя на оня свят да чакаш второто пришествие. - Тъкмо там е проблемът, господин Шадуел - каза мадам Трейси със собствения си глас. - Второто пришествие. То идва. Точно там е проблемът. Господин Азирафел ми обясни всичко. А сега престанете да се държите като стар глупчо, господин Шадуел, седнете, пийнете чай и той ще ви го обясни и на вас.

- Няа да му слушам гяволските брътвежи, жено - заяви Шадуел.

Мадам Трейси му се усмихна.

- Стари ми глупчо - рече му тя.

Всичко друго той би понесъл.

Седна.

Но не отпусна ръка.

* * *

Люшкащите се табели отгоре обявяваха, че пътят на юг е затворен; върху платното беше изникнала малка горичка от оранжеви конуси, която пренасочваше автомобилистите в коптирано платно на северното шосе. Други табели нареждаха на мотористите да намалят скоростта на петдесет километра в час. Полицейски коли завръщаха шофьорите насам-натам като раирани в червено овчарски псета.

Четиримата мотоциклетисти не обърнаха внимание ни на табели, ни на конуси, ни на полицейски коли и продължиха по празното южно платно на М6. Другите четирима точно зад тях намалиха малко.

- Ний с'я, таквоз, не трябва ли да спрем или кво? - попита Големите тежкари.

- Мда. Може да са се сблъскали - предположи Да нагазиш в кучешко лайно (бивш Всички чужденци и най-вече французите, бивш Неца, дето не проработват както трябва дори и след като ги фраснеш, така и нереализирал се като Безалкохолна бира, за кратко Срамни лични проблеми, известен преди като Скъз).

- Ние сме другите четирима конници на Апокалипсиса - заяви Те Те Пе. - Правим каквото правят и те. Следваме ги.

И отпрашиха на юг.

* * *

- Ще бъде свят само за нас - рече Адам. - Другите вечно оплескват работата, но ние можем да се отървем от всичко и да започнем отначало. Няма ли да е върхът?

* * *

- Вие, вярвам, сте запознат с книга □ Откровение "? - изрече мадам Трейси с гласа на Азирафел.

- Да - отвърна Шадуел, който не беше запознат. Библейските му познания започваха и свършваха с □ Изход", глава двайсет и втора, стих осемнайсти, в който ставаше въпрос за вещиците, страданията в живота и що не бива тъй*. Веднъж беше хвърлил едно око и на стих деветнайсти, който засягаше умъртвяването на хора, дето си лягат със зверове, но беше решил, че това се пада доста извън неговата юрисдикция.

(* □ Магесница жива да не оставиш " - бел. прев.)

- Чували ли сте за Антихриста?

- Да - отвърна Шадуел. Веднъж беше гледал един филм, който обясняваше всичко. Нещо за големи стъкла, които падаха от камиони и режеха хорските глави, доколкото си спомняше. Една вещица нямаше в тоя филм като хората. Беше заспал по средата.

- В момента Антихристът е жив на тази земя, сержант. Той докарва Армагедон, Деня на Страшния съд, макар и сам да не го знае. И Раят, и Адът се готвят за война и ще стане тя, каквато ще стане. Шадуел просто изсумтя.

- Всъщност на мен не ми е позволено да се намесвам директно в това, сержант. Но, убеден съм, вие виждате, че предстоящото унищожение на света е нещо, което разумен човек не би допуснал да се случи. Прав ли съм?

- Мда. Сигур - отвърна Шадуел, докато си сръбваше кондензирано мляко от една ръждясала

консерва, която мадам Трейси бе изнамерила под мивката.

- Тогава ни остава само едно. И вие сте единственият човек, на когото мога да разчитам. Антихристът трябва да бъде убит, сержант Шадуел. И вие трябва да го сторите.

Шадуел се намръщи.

- За т'ва не знам - рече той. - Армията на издирвачите на вещици убива само вещици. Такова е правилото. И демони и таласъми, естествено.

- Но... но Антихристът е нещо повече от някаква си вещица. Той е... той е Вещицата с главно "В". По-вещичав от него няма да намерите.

- По-трудно ли ще е да се отървеме от него, отколкото, да речем, от демон? - попита Шадуел, на когото беше започнало да му просветва.

- Не чак толкова - отвърна Азирафел, който, що се отнася до отървяването от демони, никога не беше правил нещо повече от това да им намекне силно на тия демони, че той, Азирафел, си има работа и не ставало ли вече доста късно? А Кроули винаги беше схващал намека.

Шадуел погледна десницата си и се усмихна. После се поколеба.

- Тоя Антихрист... колко зърна има на гърдите? Целта оправдава средствата, помисли си Азирафел. А пътят към Ада е постлан с добри намерения*. И той излъга бодро и убедително:

(* Това всъщност не е вярно. Пътят към Ада е постлан със замразени продавачи от ония, дето ви звънят по вратите. В събота и неделя мнозина от по-младите демони ходят там да се пързаят с кънки.)

- С лопата да ги ринеш. Цели камари. Гърдите му са зърно до зърно - Диана Ефезийска пред него е направо без зърна*.

(* Прочута статуя на Артемида, на която богинята е изобразена с осемнайсет гърди - бел. прев.)

- Ни я знам тъз ваша Диана - заяви Шадуел, - но ако тоз е вещица, пък на мене ми са струва, чи е, тогаз като сиржант ут армията аз съм вашият чилияк.

- Добре - каза Азирафел чрез мадам Трейси.

- За тая работа с убийството не съм много сигурна - каза самата мадам Трейси. - Но щом е така, този човек, този Антихрист или който ще да е... предполагам, че нямаме друг избор.

- Точно така, мила госпожо - отвърна си тя. - А сега, сержант Шадуел. Имате ли оръжие?

Шадуел разтърка дясната си ръка с лявата, сви юмрук и го разпусна.

- Да - рече той. - Имам го. - Вдигна два пръста към устните си и духна лекичко върху тях. Последва пауза.

- Ръката ви? - попита Азирафел.

- Да. Т'ва й ужасно оръжие. Тебе ти видя сметката, семе демонско, нъл' тый?

- Нямате ли нещо по... хм, веществено? Например златната кама на Мегидо? Или Шивът на Кали? Шадуел поклати глава.

- Имам игли - предложи той. - И Пушката гръмотевица на издирвач на вещици полковник Не-яжте-ни-едно-живо-нещо-с-кръвта-му-нито-пък-използвайте-заклинания-нито-пък-спазвайте-точния-час Далримпъл... Мога да я заредя със сребърни куршуми.

- Това според мен е за върколаци - рече Азирафел.

- Чесън?

- Вампири.

Шадуел сви рамене.

- Ми то аз и без т'ва немам таквиз купешки куршуми. Ма тя пушката гръмотевица стреля с всичко. Ще ходя да я взема.

Той се потътри навън, като си мислеше: □Що ми е друго оръжие? Имам си вярна ръка!"

- А сега, драга ми госпожо - рече Азирафел, - вярвам, че разполагате с надеждно превозно средство.

- О, да - отвърна мадам Трейси. Отиде до ъгъла на кухнята, извади една розова мотоциклетна каска с изрисувано жълто слънчогледче на нея, нахлупи я и я закопча под брадичката си. После се разрови из бюфета, измъкна триста-четирисотин найлонови торбички и купчина местни вестници, а после - прашна отровнозелена каска с надпис

□ВОЛНИЯТ ЕЗДАЧ", подарък от племенницата й Петула отпреди дваисет години.

Шадуел се върна, метнал пушката гръмотевица на рамо, и се вторачи невярващо в нея.

- Не знам какво сте ме зяпнали така, господин Шадуел - рече му тя. - Паркиран е долу на пътя. -

Подаде му каската. - Трябва да си я сложите. По закон е така. Според мен всъщност не се разрешава трима души да се возят на мотопед, дори и ако двамата от тях... ъ-ъ... си поделят едно тяло. Но случаят е спешен. И съм убедена, че нищичко няма да ви стане, ако се държите за мен хубаво и здраво. - И тя се усмихна. - Няма ли да е забавно?

Шадуел пребледня, измърмори нещо недоловимо за слуха и си сложи зелената каска.

- Какво казахте, господин Шадуел? - изгледа го остро мадам Трейси.

- Казах: имито ти на камик дъ исялът, пръс с лопата отгоре ти дъ фургът - рече Шадуел.
- Престанете вече с този език, господин Шадуел - сръза го мадам Треиси и го поведе в коридора и по стълбите надолу към главната улица на Кроуч Енд, където един мопед на години чакаше, за да ги отведе двамата, е, кажи ги тримата, далеч оттук.

* * *

Камионът беше препречил пътя. Ръждивата ламарина също препречваше пътя. И десетметровата купчина риба препречваше пътя. Беше един от най-ефикасно препречените пътища, които сержантът бе виждал.

И дъждът не му помагаше.

- Да имате някаква представа кога има вероятност булдозерите да пристигнат тук? - кресна той в радиопредавателя.

- Кррррк каквото кррррк - му отговориха.

Усети, че нещо го дърпа за крачола, и погледна надолу.

- Омари?! - Той подрипна, подскокна и се намери на покрива на полицейската кола. - Омари - повтори. Бяха към трийсетина - някои над половин метър дълги. Повечето си вървяха по шосето; половин дузина се бяха отбили да поразгледат полицейската кола.

- Нещо не е наред ли, сержант? - попита полицаят, който записваше показанията на шофьора на банката.

- Просто не обичам омари - отвърна мрачно сержантът, стиснал очи. - Получавам уртикария от тях. Прекалено много крака имат. Аз ще си поседя тук, горе, а ти ми кажи, като се махнат.

Седеше на покрива на колата в дъжда и усещаше как водата се просмуква през дъното на панталоните му.

Разнесе се ниско буботене. Гръм? Не. Не спираше и се приближаваше. Мотори. Сержантът отвори едното си око.

Исусе Христе!

Бяха четирима и сигурно караха с над сто и петдесет километра в час. Понечи да слезе, да им махне, да им извика, но те го подминаха и се насочиха право към преобърнатия камион.

Сержантът не можеше да направи нищо. Затвори пак очи и се заослушва за сблъсъка. Чувахе ги как се приближават все повече. И после:

Фшшт.

Фшшт.

Фшшт.

И един глас в ума му произнесе: АЗ ЩЕ ВИ НАСТИГНА ПОСЛЕ:

(- Видяхте ли бе?! - възкликна Големите тежкари. - Прелетяха отгоре!

- 'бати да го 'ба! - рече Те Те Пе. - Щом те могат, и ние можем.)

Сержантът отвори очи. Обърна се към полицая и зяпна. Полицаят рече:

- Те. Ама те. Прелетя...

Дуф.Дуф.Дуф.

Пляк.

Пак падна дъжд от риба, макар и по-кратък по времетраене и по-лесно обясним. Ръка, облечена в кожа, махаше немошно от огромния куп риба. Колело на мотор се въртеше безнадеждно. Това беше Скъз в полусвяст, който решаваше, че ако има нещо, което мрази повече от французите, то е да си затънал до шия в риба и да имаш усещането, че кракът ти е счупен. Страшно гадно му беше.

Искаше да каже на Те Те Пе за новата си роля, но не можеше да шавне. Нещо мокро и хлъзгаво запълзя нагоре в ръкава му.

По-късно, когато го измъкнаха от рибешката купчина и видя другите трима рокери, завити презглава с одеяла, той разбра, че е твърде късно да им казва каквото и да било.

Тъкмо затова значи тях ги нямаше в оная книга "Откровение", дето Помията непрекъснато дрънкаше за нея. Така и нямаше да стигнат по-далеч по това шосе.

Скъз смънка нещо. Полицейският сержант се наведе над него.

- Не се опитвай да говориш, синко - рече му той. - Линейката идва.

- Чуй ме - изхъхри Скъз. - Имам нещо важно да ти кажа. Четиримата конници на Апокалипсиса... големи копелдаци са, да знаеш. Всичките до един.

- Делириум - обяви сержантът.

- Не съм ви никакъв Делириум. Аз съм Хора, целите в риба - изграчи Скъз и припадна.

* * *

Лондонската пътна система е много стотин пъти посложна, отколкото някой си представя. Това няма нищо общо с влиянията, демонични или ангелски. Повече е свързано с географията, историята и архитектурата.

В по-голямата си част то е от полза на хората, макар че те никога не биха го повярвали. Лондон не е бил проектиран за коли. Като стана дума, всъщност не е бил проектиран и за хора. Просто така се е получило. Това е създавало проблеми, а приложените решения са се превърнали в поредните проблеми преди пет, десет или сто години.

Най-последното решение беше М25: шосе, описващо груба окръжност около града. Досега проблемите бяха от обичайния сорт - шосето беше отживелица още преди да го построят, айнщайновски върволици от коли, чиито задни краища ставаха предни, такива ми ти работи. Проблемът в момента беше, че шосето не съществуваше - поне не и от гледна точка на нормалните човешки понятия за пространство. Опашката от коли, която не го знаеше или пък се опитваше да намери други начини да се излезе извън Лондон, се простираше чак до градския център от всички посоки. За първи път някога Лондон беше напълно отрязан от света. Градът се бе превърнал в огромно задръстване.

Колите на теория ви предоставят страхотно бърз начин за придвижване от място на място. Задръстванията, от друга страна, ви дават страхотна възможност да си стоите на едно място в дъжда и в мрака, докато какафоничната симфония на клаксоните край вас става все по-силна и все по-отчаяна.

На Кроули вече му призляваше.

Беше се възползвал от възможността, за да препрочете бележките на Азирафел и да попрелисти пророчествата на Агнес Нътър, както и да се замисли сериозно. Можем да обобщим изводите му, както следва:

- 1) Армагедон е в ход.
 - 2) Кроули не можеше да направи нищо по въпроса
 - 3) Щеше да се случи в Тадфийлд. Или поне да започне там. След това щеше да плъзне навсякъде.
 - 4) Кроули фигурираше в черните списъци на Ада*.
- (* Не че в Ада има други.)
- 5) Азирафел - доколкото можеше да се прецени - не фигурираше в уравнението.
 - 6) Всичко беше черно, мрачно и ужасно. В края на тунела нямаше светлина - или ако имаше, то беше идващ насреща влак.
 - 7) Можеше да си намери някое хубавичко малко ресторантче и да се натряска до пълно и всеобщо безсъзнание, докато чака свършека на света.
 - 8) И все пак...

И точно тук всичко се разпадна.

Защото дълбоко в себе си Кроули беше оптимист. Ако имаше нещо твърдо като скала и сигурно, което да го бе крепило в тежките времена - сети се за кратко за четиринайсти век, - това беше пълната увереност, че той ще изплува, че Вселената ще се погрижи за него.

Добре, значи Адът му се точеше. Значи светът свършваше. Значи Студената война беше свършила и Великата война започваше на сериозно. Значи шансовете против него бяха хвъркнали по-високо от каруца хипита, изразходили цял топ цигарени хартийки. Все още имаше шанс.

Всичко опираше до това да си там, където трябва тогава, когато трябва.

□ Там, където трябва" беше Тадфийлд. Сигурен беше - отчасти от книгата, отчасти от едно друго усещане: на Кроулиевата умствена карта на света Тадфийлд пулсираше като мигрена.

□ Тогава, когато трябва" беше да стигне дотам, преди да е дошъл краят на света. Погледна си часовника. Разполагаше с два часа, за да стигне до Тадфийлд, макар че сега дори и нормалният ход на Времето сигурно бая се беше поразбрицал.

Кроули метна книгата на съседната седалка. Отчаяни времена - отчаяни мерки: беше поддържал бентлитото без драскотинка цели шейсет години. Е, да върви по дяволите.

Той даде внезапно на заден, попилявайки предницата на червеното □ Рено 5" зад себе си, и се качи на тротоара.

Включи фаровете и натисна клаксона.

Това би било достатъчно предупреждение за всеки пешеходец, че той идва. А ако не успееш да се дръпнат от пътя му... е, след два часа щеше да е все тая. Може би. Вероятно.

- Хей-хо - възкликна Антъни Кроули и въпреки всичко потегли.

* * *

Там имаше шест жени и четирима мъже. Всеки си имаше телефон и голяма бала компютърни разпечатки, покрити с имена и телефонни номера. До всеки номер беше отбелязано с химикалка дали човекът, на когото се бяха обаждали, си е вкъщи или не, дали в момента имаше връзка с номера и най-важното дали някой от вдигащите телефона жадува кухата стенна изолация да навлезе в живота му или не.

Повечето не жадуваха.

Десетината души седяха там час след час, придумваха, умоляваха обещаваха с пластмасови усмивки. Между обажданията си водеха бележки, посрбъваха си кафенце и се чудеха на дъжда, който се сипеше зад прозорците. Оставаха на пост докрай, като оркестъра на "Титаник". Не можеш ли да продадеш двойно гланциране във време като това, значи не можеш да го продадеш никога.

Лиса Мороу говореше:

- ... вижте сега, бихте ли ме оставили само да довърша, сър, и да, разбирам, сър, но вие само... - А после, като се усети, че сърът току-що ѝ е затворил, додаде: - Майната ти, сополивецо.

Затвори телефона.

- Пак попаднах на клозет - обяви тя на колегите си търговци по телефона. Тя беше водачката в днешните залагания в офиса "Кой ще изкара най-много хора от тоалетната", а ѝ трябваша само две точки, за да спечели наградата "Коитус Интеруптус"* за седмицата.

(* Прекъснат полов акт (лат.) - бел. прев.)

Набра следващия номер в списъка.

Лиса никога не бе искала да става продавачка по телефона. Искаше ѝ се да е дама от международното висше общество, но нямаше нужното завършено средно образование.

Де да беше достатъчно прилежна, та да я приемат в международното висше общество или поне за зъботехничка (вторият ѝ избор на професия), или пък всъщност за каквото и да е, различно от продавачка по телефона тъкмо в този офис, животът ѝ щеше да бъде по-дълъг, а вероятно и по-съдържателен.

Може би не чак толкова по-дълъг, като се вземат предвид обстоятелствата - нали беше Денят на Армагедон, - но поне с няколко часа по-дълъг.

Ако става въпрос, всичко, което трябваше да направи, за да живее по-дълго, беше да не звъни на номера, който току-що бе набрала и който фигурираше в списъка, в най-добрите традиции на списъците за поръчки по пощата от десета ръка, като дома на господин А. Дж. Кроули в Мейфелър. Но вече го беше набрала. И беше изчакала да звънне четири пъти. И беше казала "Ох, пак телефонен секретар", и беше посегнала да затвори.

Но тогава нещо изпъзля от слушалката. Нещо много голямо и много сърдито.

Приличаше малко на личинка. Огромна сърдита личинка, направена от хиляди и хиляди дребни личинки, които всичките се гърчеха и пищяха, милиони устица на личинки, които се отваряха и затваряха бясно и всичките до едно крещяха "Кроули".

То престана да пищи. Залитна сяло - като че се опитваше да разбере къде е попаднало.

И се разпадна.

Нещото се разпадна на хиляди и хиляди гърчещи се сиви личинки. Те заляха килима, бюрата, Лиса Мороу и деветимата ѝ колеги, навряха се в устите им, в ноздрите им, в дробовете им; заровиха се в плътта, в очите, в мозъците, в ума, като едновременно с това се размножаваха като подивели, изпълваха стаята с трупача се каша от гърчеща се плът и лепкава пихтия. Всичко това започна да се стича, да се съсирва в едно огромно цяло, което изпълваше стаята от пода до тавана и меко пулсираше.

Сред масата от плът се отвори уста - за всяка от не точно устните бяха залепнали влакна от нещо мокро и лепкаво - и Хастур произнесе:

- Имах нужда от това.

Прекарването на половин час в капана на телефонния секретар с единствена компания съобщението на Азирафел не беше направило нрава му по-добър.

Нито пък перспективата да му се налага да докладва в Ада и да обяснява защо не се е върнал преди половин час и още по-важно защо Кроули не е с него.

Провалите не му бяха слабост.

Плюсът обаче беше, че поне знаеше какво съобщение е оставил Азирафел. И това знание вероятно щеше да откупи продължаването на неговото съществуване.

Пък и без това, размишляваше той, като ще се налага да се изправи пред възможния гняв на Мрачния съвет, поне нямаше да е на гладен стомах.

Стаята се изпълни с плътен дим с миризма на сира. Когато димът се разнесе, Хастур го нямаше. В стаята не беше останало нищо освен десет скелета, оглозгани до шушка, и няколко локви стопена

пластмаса тук-таме с някое лъскаво парченце метал, което някога може и да е било част от телефон. Да си била зъботехничка, щеше да е много по-добре.

Но да погледнем откъм светлата страна - всичко това само доказва, че злото съдържа в себе си семената на собственото си унищожение. Точно сега из цялата страна хора, които щяха да се изнервят и ядосат само още мъничко, защото са ги извадили от хубавата вана или пък не са им произнесли правилно името, вместо това се чувстваха необезпокоявани и в мир със света. В резултат на акцията на Хастур вълна от нискостепенна доброта плъзна отявлено сред народонаселението и милиони хора, които в крайна сметка щяха да пострадат от леки душевни охлузвания, всъщност не пострадаха. Така че всичко си беше наред.

* * *

Колата нямаше да я познаете. Надали имаше и сантиметър по нея, дето да не е нащърбен. И двата фара бяха строшени. Капаците на джантите отдавна ги нямаше. Приличаше на ветеран от стотина убийствени дербита.

Тротоарите бяха лоши. Пешеходният подлез - още по-зле. Най-гадното беше прекосяването на река Темза. Поне предвидливо се беше сетил да затвори всичките прозорци.

И все пак той се намираше тук и сега.

След неколкостотин метра щеше да излезе на шосе М40 - сравнително чист път до Оксфордшър. Имаше една единствена пречка: между него и открития път се намираше М25. Пищяща, сияйна лента от болка и тъмна светлина*.

(* Всъщност това не е оксиморон. Това е цветът след ултравиолетовия. Техническото му обозначение е инфрачерно. В опитни условия се вижда съвсем лесно. За да осъществите опита, просто изберете една по-ячка тухлена стена с възможност за добър разбег, наведете глава и атакувайте.)

Цветът, който се плисва на изблици отвъд очите ви, отвъд болката точно преди да умрете, е инфрачерно... Одегра. Нищо не може да я прекоси и да оцелее.

Във всеки случай нищо смъртно. Ала не беше сигурен какво би причинила на един демон. Не можеше да го убие, но никак нямаше да е приятно.

Полицията беше блокирала входа на надлеза отпред. Изгорели останки - някои все още горяха - свидетелстваха за участието на предишните коли, на които се бе наложило да минат по надлеза над тъмното шосе.

Полицията не изглеждаше щастлива.

Кроули превключи на втора и натисна газта.

Мина през блокажа с шейсет. Това беше лесното.

Навсякъде по света са регистрирани случаи на спонтанно самозапалване на хора. В един миг някой най-радостно си пухти през живота и в следващия - тъжна снимка на купчинка пепел и самотни, тайнствено неовъглили се ръка или крак. Случаите на спонтанно самозапалване на превозни средства не са чак дотам добре документирани.

Каквито и да са статистическите данни по въпроса, те току-що се увеличиха с една бройка.

Кожената тапицерия започна да дими. Забил поглед право напред, Кроули заопипва с лявата си ръка седалката за "Правите и акуратни предсказания" на Агнес Нътър и ги премести на сигурно място в скута си. Щеше му се да беше предрекла и това*.

(* Беше го предрекла. Предсказанието гласеше:

□ Улицъ отъ светлина щъ кипне, чернътa Колесницаа на Зъмята штъ пъламъне и Кралица* няма вече да пей звънлив пѣст."

Повечето от рода бяха съгласни с Джелатли Дивайс, написал кратка монография през 1830-те години, в която той го тълкуваше като метафора за изгонването на илюминатите на Вайсхаупт от Баеария през 1785 г.

*□Куин "; Queen (англ.) - кралица - бел. прев.)

После пламъците погълнаха колата.

Трябваше да продължи да кара.

От другата страна на надлеза полицаите пак бяха блокирали пътя и отклоняваха колите, опитващи се да влязат в Лондон. Хилеха се на някаква история, която току-що бяха разказали по радиото: че едно ченге на мотоциклет спряло открадната полицейска кола и що да види - шофьорът бил едър октопод.

Някои полицейски отряди биха повярвали на какво ли не. Но не и столичната полиция. Столичната беше най-яката, най-цинично прагматичната, най-твърдоглаво земната полицейска сила в цяла

Великобритания.

За да шашнеш ченгетата от столичната, беше нужно нещо наистина сериозно.

Например огромна очукана кола, която представлява ни повече, ни по-малко огнена топка, пламтяща, ревяща, изкорубена бричка от Ада, карана от ухилен психар с тъмни очила, седнал сред пламъците; подире ѝ да се стеле гъст черен дим и тя да приижда право към тях в проливния дъжд и вятър със сто и трийсет километра в час.

Това задължително би ги шашнало.

* * *

Кариерата беше спокойният център на един бурен свят.

Гръмотевиците горе в небето не просто тътнеха - те разцепваха въздуха на две.

- Ще дойдат още мои приятели - повтори Адам. - Скоро ще пристигнат и тогава ще можем да се захванем на сериозно.

Кучето започна да вие. Това вече не беше воят сирена на вълк единак, а странното треперливо скимтене на малко кученце в голяма беда.

Пепър се беше втренчила в коленете си.

Като че си мислеше нещо.

Най-накрая тя вдигна поглед и се вгледа в безизразните сиви очи на Адам.

- Ти кое ще си вземеш, Адам? - попита тя.

Изведнъж грохотът на бурята стихна и се спусна внезапна, кънтяща тишина.

- Какво? - попита Адам.

- Ами ти нали подели света и ние всичките ще получим по едно парче - ти кое парче ще вземеш тогава? Тишината пееше като арфа, тънко и високо.

- Мда - обади се Брайън. - Ти така и не ни каза кое ще вземеш ти.

- Пепър е права - подкрепи я Уенслидейл. - На мене ми се струва, че не е останало кой знае какво, щом като ние ще вземем всичките ония страни.

Устата на Адам се отвори и затвори.

- К'во? - рече той.

- Кое е твое парче, Адам? - попита Пепър. Адам се вгледа в нея. Кучето бе спряло да вие и беше вторачило в господаря си напрегнат помиърски поглед.

- А-а-аз ли? - заекна той.

Тишината продължаваше - една-едничка нота, която можеше да заглуши всички шумове на света.

- Ами че Тадфийлд - заяви Адам. Те го зяпнаха.

- Ми, и Долен Тадфийлд, и Нортън, и Нортънската гора...

Продължаваха да го зяпат. Погледът на Адам запълзя по лицата им.

- Те са всичко, което съм искал някога - рече той.

Те поклатиха глави.

- Щом искам, мога да ги имам - заяви Адам. В гласа му се долавяше накупено предизвикателство, а то на свой ред граничеше с внезапно съмнение. - Мога и да ги направя по-добри. По-добри дървета за катерене, по-добри вирове, по-добри...

Гласът му затихна.

- Не можеш - сръза го Уенслидейл. - Това да не ти е Америка и другото там! Това е наистина истинско. Пък и без това те са на всички нас. Наши са.

- И ти не можеш да ги направиш по-добри - додаде Брайън.

- О, ако само това ви притеснява, хич не се притеснявайте - безгрижно рече Адам. - Щото мога да ви накарам и вас да правите, каквото аз поискам...

Той млъкна. Ушите му се вслушаха с ужас в думите, които устата му изговаряше. Ония отстъпваха назад.

Кучето обхвана главата си с лапи.

Лицето на Адам приличаше на възпъщение на краха на империя.

- Не - рече той дрезгаво. - Не. Върнете се! Заповядвам ви!

Те застинаха точно в мига, преди да се втурнат в бяг. Адам ги гледаше.

- Не, аз не исках да... - започна той. - Вие сте ми приятели...

Тялото му се разтресе. Главата му се отметна назад. Той вдигна ръце и задумка по небето с юмруци.

Лицето му се разкриви. Варовикът под маратонките му се пропука.

Адам отвори уста и изпищя. Беше звук, който простосмъртно гърло не бива да е способно да издаде; писъкът изскочи от кариерата, смеси се с бурята, накара облаците да се сгъстят в нови, грозни форми.

Ехтеше ли, ехтеше.

Отекна в цялата вселена, която е доста по-малка, отколкото смятат физиците. Разтресе небесните сфери.

Говореше за загуба и не замлъкна дълго-дълго.

А после спря отведнъж.

Нещо изтече.

Главата на Адам отново се килна надолу. Очите му се отвориха.

Каквото и да беше онова, което дотогава стоеше сред старата кариера, сега там стоеше Адам Йънг.

Един Адам Йънг, който знаеше повече, но въпреки всичко Адам Йънг. Може би по- Адам Йънг отвсякога.

Призрачната тишина в кариерата се замени от по-позната, уютна тишина, чистата и проста липса на шум.

Освободените Ония се притискаха до варовиковата стена, забили погледи в него.

- Всичко е наред - рече тихо Адам. - Пепър? Уенсли? Брайън? Върнете се. Всичко е наред. Вече знам всичко. И вие трябва да ми помогнете. Инак всичко онова ще се случи. Ама наистина ще се случи.

Ще се случи, ако не направим нещо.

* * *

Тръбите в Джасмин котидж се люшкаха, трещяха и изливаха върху Нют вода, леко биеща на цвят таки. Обаче студена. Вероятно това беше най-студеният студен душ, който Нют беше вземал в живота си.

И никак не му помагаше.

- Небето е червено - посочи той, щом се върна. Чувстваше се леко луднал. - В четири и половина следобед. През август. Какво значи това? В смисъл на насладата за служителите от флотата, да речем? Искам да кажа, щом червеното нощно небе радва моряците, то какво би забавлявало човека, който оперира с компютрите на някой супертанкер? Или не бяха ли овчарите тия, дето се радват нощем? Все не мога да запомня.

Анатема огледа хоросана в косата му. Душът не беше успял да отърве момъка - просто го беше навлажнил и размазал и Нют изглеждаше така, сякаш е нахлупил бяла шапка с косми по нея.

- Тебе май яко те е треснало - рече тя.

- Не, това беше, когато си ударих главата в стената. Нали се сещаш, когато ти...

- Да - Анатема погледна озадачено през счупения прозорец. - Ти би ли казал, че е кърваво на цвят? Много е важно.

- Не бих - заяви Нют, чийто влак на мислите бе временно дерайлирал. - Не е точно кръв. Бие на розово. Сигурно бурята е вдигнала много прах във въздуха.

Анатема ровеше из "Правите и акуратни предсказания".

- Какво правиш? - попита той.

- Опитвам се да намеря препратката. Не мога да бъда...

- Според мен няма защо да се косиш - заяви Нют. - Знам какво означава останалата част от 3477.

Хрумна ми, когато...

- Какво искаш да кажеш с това, че знаеш какво означава?

- Видях го, като идвах насам. И не ми се сопай такава. Боли ме главата. Пише го там на оная вашата въздушна база. И няма нищо общо с мирта. Пише "Мирът е наша професия". От тия работи, дето ги пишат на табели по въздушните бази. Нали се сещаш: "САК 8657745-то крило", "Пищящите сини демони", "Мирът е наша професия". Такива работи. - Нют притисна главата си с длани. Еуфорията определено утихваше. - Ако Агнес е права, то вероятно точно в момента там вътре има някакъв луд, който навива всичките ракети и им маха регулаторите. Или каквото там имат.

- Не, няма такъв - заяви твърдо Анатема.

- О, така ли? Гледал съм филми! Кажи ми една основателна причина да си толкова сигурна.

- Там няма никакви бомби. Нито пък ракети. Това тук всеки го знае.

- Но това е въздушна база! Има писти!

- Те са само за транспортни самолети и тям подобни. Вътре има само комуникационно оборудване.

Радиостанции, такива работи. Грам експлозив няма.

Нют се вторачи в нея.

Вижте как Кроули се носи със сто и осемдесет километра в час по М40 към Оксфордшър. Дори и най-решително нехайният наблюдател би забелязал ред странни неща в него. Например стиснатите зъби или матовочервеното сияние, излизащо иззад слънчевите му очила. И колата. Колата си беше

явен намек.

Кроули бе поел на път със своето бентли и проклет да е, ако не пристигнеше пак с бентлито. Не че дори някой от ония манияци на тема коли, дето си има собствен чифт очила за пътуване с автомобил, би познал, че това е класически модел на "Бентли". Вече не. Нямаше да познаят дори, че изобщо е "Бентли". Биха се обзаложили петдесет на петдесет, че това чудо някога е било кола. За начало по нея не беше останала никаква боя. Може и да беше все още черна там, където цветът ѝ не беше ръждив, размазан червеникавокафяв, но това беше матово, въгленово черно. Пътуваше вътре в своя собствена огнена топка като космическа капсула по време на особено трудно завръщане в атмосферата.

Около металните джанти беше останала тънка кора от спечена, стопена гума, но като забележеше човек, че джантите кой знае как продължават да се въртят на два сантиметра от повърхността на шосето, това май не се отразяваше кой знае колко фатално на окачването.

Трябваше да се е разпаднала още преди километри.

Тъкмо усилието, с което я задържахше да не се разпадне, караше Кроули да скърца със зъби и беше причина за биопространствената обратна връзка, на която се дължаха светещите червени очи. Това и усилието постоянно да си припомня, че не бива да започва да диша.

Не се беше чувствал така от четиринайсти век.

* * *

Атмосферата в кариерата сега беше по-дружелюбна, но все още напрегната.

- Трябва да ми помогнете да се оправя - рече Адам. - Хората се мъчат да го оправят от хиляди години, но сега трябва да го оправим ние.

Те кимнаха услужливо.

- Разбирате ли, работата е там, че, че... ами нали го знаете Мазния Джонсън?

Ония кимнаха. Всичките го знаеха и Мазния Джонсън, и членовете на другата банда в Долен Тадфийлд. Бяха по големи и не особено приятни. Надали минаваше и седмица, без двете банди да се сджавкат.

- Е - продължи Адам, - ние винаги печелим, нали?

- Почти винаги - поправи го Уенслидейл.

- Почти винаги - съгласи се Адам. - И...

- Във всеки случай повече от половината пъти - обади се Пепър. - Щото нали си спомняте, като се вдигна оная патардия за купона на старчоците в градското кметство, когато ние...

- Това не се брои - заяви Адам. - И те го отнесоха също колкото и ние. Ама нали за старците се предполага, че обичат да слушат как играят деца. Четох го някъде. Не виждам що нас трябва да ни хокат само щото старците ни са нещо сбъркани. - Той замълча. - Както и да е... по-добри сме от тях.

- О, че сме по-добри, по-добри сме - съгласи се Пепър. - За това си прав. По-добри сме, дума да няма. Само дето не винаги печелим.

- Само предположете - подзе бавно Адам, - че можем да ги разбием тотално. Да... да накараме да ги изселят някъде или нещо такова. Просто да сме сигурни, че освен нас в Тадфийлд друга банда няма. К'во ще кажете?

- Какво, искаш да кажеш той да е... мъртъв? - обади се Брайън.

- Не. Просто... просто да се е махнал.

Ония се замислиха. Мазния Джонсън си беше житейски факт още откакто пораснаха достатъчно големи, че да се замерят с влакчета играчки. Опитаха се да вкарат някак в ума си представата за свят с дупка във формата на Джонсън в него.

Брайън се почеса по носа.

- Според мен ще е направо върхът без Мазния Джонсън - заяви той. - Спомняте ли си го какво направи на рождения ми ден? А после аз изядох калая.

- Де да знам - рече Пепър. - Искам да кажа, без стария Мазен Джонсън и бандата му няма да е толкова интересно. Като се позамислиш. Със стария Мазен Джонсън и джонсънитите ни е много забавно даже. Сигурно ще трябва да си намерим някоя друга банда ли, що ли.

- На мене ми се струва - рече Уенслидейл, - че ако питате хората в Долен Тадфийлд, ще ви кажат, че най-добре ще е и джонсънитите, и Ония да ги няма.

Дори и Адам сякаш се шокира. Уенслидейл продължи стоически:

- Например клубът на дъртаците. И Пики също. И...

- Ама ние сме добрите... - започна Брайън. Поколеба се. - Е, добре де - рече той. - Ама ха на бас, че и те си мислят, че хич няма да е толкова интересно, ако всичките ни няма.

- Да - съгласи се Уенслидейл. - Тъкмо това искам да кажа.

Тукашните хора не ни щат нито нас, нито джонсънитите - продължи той навъсено. - Нали вечно мрънкат, че сме били карали колело или скейтборд по тротоарите им и сме вдигали твърде много шум и не знам какво си. Също както е казал оня в историческите книги. По дяволите двете ви семейства. Това беше посрещнато с мълчание.

- Някоя от ония сините - обади се най-накрая Брайън, - дето пише "Адам Ъънг е живял тук" или нещо такова?

Обикновено подобна реплика би довела до цели пет минути разгорещен спор, когато Ония бяха в подходящо настроение, но Адам усещаше, че не му е времето сега.

- Онова, което всички вие казвате - обобщи той с най-авторитетния си председателски тон, - е, че хич няма да е хубаво, ако Мазния Джонсън бие Ония или обратното?

- Точно така - съгласи се Пепър. - Щото - додаде тя, - ако ние ги бием, сами ще трябва да сме си смъртни врагове. Ще бъде аз и Адам срещу Брайън и Уенсли - и тя се облегна назад. - Всеки има нужда от някой Мазен Джонсън - заключи тя.

- Мда - рече Адам. - Тъкмо това си мислех. Хич няма да е хубаво някой да победи. Тъкмо това си мислех. - Той се втрени в Кучето или през Кучето.

- На мене ми се вижда съвсем просто - и Уенслидейл също се облегна. - Не виждам що са трябвали цели хиляди години да го проумеят.

- Защото хората, които са се опитвали да го проумеят, са били мъже - заяви многозначително Пепър.

- Не разбирам защо трябва да вземаш страна - опъна се Уенслидейл.

- Много ясно, че трябва да вземам страна - възрази Пепър. - Всеки трябва да е на страната на нещо. Адам явно бе стигнал до решение.

- Да. Но според мен можеш сам да си направиш своя страна. Мисля, че най-добре ще е да ходите да си вземете колелата - рече той тихо. - Според мен ще е най-добре да отидем да си поприказваме с едни хора.

* * *

Патпатпатпатпатпат, пърпореше моторетката на мадам Трейси по главната. Беше единственото превозно средство, движещо се по тази улица в предградията на Лондон, задръстена с неподвижни коли, таксито и червени лондонски автобуси.

- Никога не съм виждала подобно задръстване - заяви мадам Трейси. - Чудя се дали не е станала катастрофа.

- Съвсем възможно е - отвърна Азирафел. А после:

- Господин Шадуел, ако не ме прегърнете през кръста, ще паднете. Нали разбирате, това нещо не е правено за двама души.

- Трима - измърмори Шадуел, вкопчил едната си ръка в седалката, а другата - в пушката гръмотевица.

- Господин Шадуел, няма да ви повтарям.

- Ш'тря да спреш, та да си нагодя оръжието - въздъхна Шадуел.

Мадам Трейси надлежно се изкикоти, но спря до бордюра и изключи мотора.

Шадуел се нагласи и неохотно обви с ръце мадам Трейси, а пушката гръмотевица щръкна затъкната помежду им като меч пазител.

Пътуваха в дъжда мълчешком още десет минути, патпатпатпатпат, а мадам Трейси внимателно се прошмугваше между колите и автобусите.

Тя се усети, че очите ѝ се извърщат към спидометъра - доста глупаво, помисли си тя, тъй като той не работеше от 1974 г. насам, а и преди това не се бе справял особено добре.

- Драга ми госпожо, с каква скорост според вас се движим? - попита Азирафел.

- Защо?

- Защото ми се струва, че ако вървим пеш, ще се придвижваме малко по-бързо.

- Е, когато само аз го карам, вдига до двайсет и пет километра в час, но с господин Шадуел трябва да е, ооо, ами около...

- Седем-осем километра в час - прекъсна се тя.

- Предполагам - съгласи се тя.

Зад гърба ѝ се разнесе кашлица.

- Ни мойш ли да забавиш малко таз адска машина, жено? - попита пепеляв глас. От пъкления пантеон - няма нужда да казваме, че той го мразеше целия непоколебимо и праведно - Шадуел хранеше особена омраза към демоните на скоростта.

- В такъв случай - продължи Азирафел - ще стигнем в Тадфийлд след малко по-малко от пет часа. Мадам Трейси се поумълча, а после се обади:

- Колко далече е този Тадфийлд във всеки случай?
 - На около шейсет и пет километра оттук.
 - Хм - рече мадам Треиси, която някога беше ходила с мопеда на няколко километра оттук, в съседното градче Финчли, да си види племенницата, но оттогава ходеше там с автобуса заради смешните звуци, които моторетката беше почнала да издава по обратния път.
 - ... всъщност би трябвало да пътуваме със сто и десет, за да стигнем навреме - рече Азирафел. - Хмм. Сержант Шадуел? Сега се дръжте много здраво.
 Патпатпатпатпат, и син ореол започна да очертава мопеда и ездачите му с меко сияние като трепкащ остатъчен образ. То ги обгърна.
 Патпатпатпатпатпат - мопедът се отлепи тромаво от земята, без нищо видимо да го поддържа, и като се тресеше лекичко, се издигна във въздуха горе-долу на метър и петдесет.
 - Не гледайте надолу, сержант Шадуел - посъветва го Азирафел.
 - ... - отвърна Шадуел, стиснал здраво клепачи; по сивкавото му чело бе избила пот. Не гледаше надолу. Наникъде не гледаше.
 - Да потегляме тогава.
 Във всеки високобюджетен фантастичен филм го има онзи момент, когато космически кораб колкото Ню Йорк изведнъж превключва на светлинна скорост. Силно скърцане, все едно стържат с дървена линия по ръба на бюро, ослепително пречупване на светлината и изведнъж звездите се изпъват в тънки линейки, а корабът изчезва. И сега беше съвсем същото, само дето вместо лъскав кораб, двайсет километра дълъг, беше кремава двайсетгодишна моторетка. И нямаше дъгоцветни специални ефекти. И сигурно не вдигна повече от триста километра в час. И вместо пулсиращ вой, който да се хлъзга нагоре по октавите, издаваше само патпатпатпатпат... ВРУУУУУУШШШШ.
 Но иначе си беше съвсем същото.

* * *

Там, където М25 - в момента пиращ застинал кръг - пресича М40 към Оксфордшър, се трупаше полиция във все по-обилни количества. Откакто Кроули пресече платната преди половин час, броят на ченгетата се беше удвоил. Поне от страната на М40. Никой не можеше да се измъкне от Лондон. В добавка към полицаите наоколо стърчаха и още приблизително двеста разни други хора, които оглеждаха М25 с бинокли. Те включваха представители на Армията на Нейно величество, Отряда за обезвреждане на бомби, М15, М16, Специалния клон и ЦРУ. Освен това имаше и един продавач на хот-дог.

На всички им беше мокро и студено, и озадачено, и раздразнително с изключение на един полицаи, на който му беше мокро, студено, озадачено, раздразнително и бясно.

- Вижте какво. Хич не ми пука дали ми вярвате или не - въздъхна той. - Само ви казвам какво видях. Беше стара кола, ролс-ройс или бентли, от ония тузарските стари модели, и мина по моста.

Един от старшите армейски техници го прекъсна:

- Не може да е минала. Според нашите инструменти температурата над М25 е някъде над седемстотин градуса.

- Или сто и четирийсет под нулата - додаде асистентът му.

- Или сто и четирийсет под нулата - съгласи се старшият техник. - В данните наистина се появява някакво объркване, макар че според мен можем спокойно да го припишем на някаква механична грешка*, но остава факт, че не можем да прекараме напърно над М25 дори и хеликоптер. Как, да му се не види, ще ми разправяш, че луксозна стара кола минала отгоре непокътната?

- Не съм казал, че е минала непокътната - поправи го полицаят, който сериозно се беше замислил дали да не напусне столичната полиция и да захване бизнес с брат си, решил да напусне работата си в електроенергетиката и възнамеряващ да почне да развъжда пилета. - Избухна в пламъци. Просто продължи да си върви.

(* Това беше вярно. Нямаше на света термометър, който бихте могли да убедите да показва едновременно +700 и -140 градуса по Целзий: а температурата беше точно тази.)

- Ти сериозно ли очакваш някой от нас да повярва...? - подзе друг.

Остър, пронизителен звук, призрак и странен. Все едно свирят едновременно с хиляда стъклени хармоники, леко разстроени; все едно самите молекули на въздуха стенат от болка.

И вррууушш.

Проплува над главите им, на дванайсет метра нагоре във въздуха, обгърнат в тъмносин ореол, избледняващ до червено по краищата: малко бяло мопедче, а на него - жена на средна възраст с розова каска и вкопчен здраво в нея дребосък с шлифер и предпазна каска в отровнозелено (мопедът летеше твърде високо, за да забележи някой, че дребосъкът е стиснал клепачи, но така си беше).

Жената крещеше. При това следното:

- Джеррронннимоооо!

* * *

Едно от предимствата на васабито, неизменно изтъквани от Нют, беше, че когато е тежко повредено, това си личи много трудно. Налагаше му се постоянно да вкарва □Дик Търпин" в банкетата, за да заобикаля нападалите клони.

- Заради тебе изпуснах на пода всички фишове! Колата отново тупна на платното; немощен гласец се обади нейде изпод жабката:

- Внимание! Налягането на бензина!

- Сега никога няма да мога да ги подреда - оплака се Анатема.

- Не ти и трябва - отвърна ѝ Нют с налудничав тон. - Просто вдигни един. Който и да е. Няма значение.

- Какво искаш да кажеш?

- Ами, че ако Агнес е права и ние правим всичко това, защото тя го е предсказала, тогава, който и фиш да вдигнеш в момента, той трябва да важи. Логично е.

- Глупости.

- Тъй ли? Виж какво, ти дори си тук, защото тя го е предсказала. А мислила ли си какво ще кажем на полковника? В случай че се доберем до него, което, естествено, няма да стане.

- Ако сме разумни...

- Виж, познавам ги тия места. Входът се пази от огромни стражи, издялани от тиково дърво, Анатема, с бели каски и истински пушки, нали ме разбираш, които стрелят с истински куршуми, направени от истинско олово, дето се забиват право в тебе, рипат насам-натам извътре и изскачат обратно през същата дупка, още преди да си успяла да кажеш: □Извинявайте, имаме причина да вярваме, че Третата световна война ще започне всеки момент и шоуто ще почне точно тук"; после там има сериозни мъже с костюми с издути сака, които те отвеждат в едно стайче без прозорци и ти задават въпроси от рода на: дали в момента сте, или били ли сте някога член на някоя изчанчена подривна организация като например Британската политическа партия? И... "

- Почти стигнахме.

- Виж, има портал и огради с бодлива тел - всичко си има! И сигурно и кучета човекоядци!

- Според мен се вълнуваш прекалено - рече му тихо Анатема, докато събираше и последните фишове от пода на колата.

- Прекалено се вълнувам ли? Не. Най-спокойно си се тревожа, че някой може да ме застреля!

- Убедена съм, че ако ще ни стрелят, Агнес щеше да го спомене. В тия неща е много добра. - Тя започна разсеяно да разбърква фишовете.

- Знаеш ли - рече тя, като внимателно цепи тестето и смеси двете купчини, - четох някъде за някаква секта, която вярвала, че компютрите са оръдия на дявола. Твърдят, че Армагедон щял да ни сполети, защото Антихристът бил страшен компютърджия. Очевидно това се споменава някъде в □Откровенията". Май в някакъв вестник го четох наскоро...

- □Дейли мейл". □Писмо от Америка". От... хм... трети август - припомни ѝ Нют. - Точно след статията за жената от Уърмс, щата Небраска, която научила патока си да свири на акордеон.

- Мм - съгласи се Анатема и заподрежда картите с лице надолу в скута си.

Значи компютрите били оръдие на дявола?, замисли се Нют. Нямаше проблеми да го повярва. Компютрите все трябваше да бъдат нечий оръдия, а единственото, което знаеше със сигурност, беше, че не са негови.

Колата подскочи и спря.

Въздушната база изглеждаше разпердушинена. Няколко големи дървета бяха рухнали около портала и някакви мъже с багер се опитваха да ги преместят. Дежурният постови ги гледаше без интерес, но се извърна леко и изглежда студено колата.

- Добре - рече Нют. - Избери една карта.

3001. Задъ Орловото Гнездо беля станала Голямъ ясенъ падналь.

- Това ли е всичко?

- Да. Винаги сме си мислили, че това е свързано някак си с Руската революция. Продължавай по това шосе и завий наляво.

Завоят ги отведе в тясна алея; оградата на базата им се падаше отляво.

- А сега спри тук. Тук често спират коли и никой не им обръща внимание - нареди му Анатема.

- Що за място е това?

- Местната Алея на любовта.

- Затова ли все едно е павирана с гума? Повървяха около стотина метра по оградената с жив плет алея и накрая стигнаха до ясеновото дърво. Агнес беше излязла права. Голяма беля беше станала. Дървото беше срутило оградата.

Върху него беше седнал постови и пушеше цигара. Беше негър. Нют винаги чувстваше вина в присъствието на черни американци, защото можеха да го обвинят в двеста години търговия с роби. Когато се приближиха, човекът се изправи и мигом зае по-непринудена стойка.

- О, здрасти, Анатема - поздрави той.

- Здрасти, Джордж. Ужасна буря, а? Продължиха нататък. Той ги проследи, докато се скрият от поглед.

- Познаваш ли го? - попита Нют с принудено безразличие.

- О, естествено. Понякога този-онзи от тях се отбиват в кръчмата. Доста са приятни, такива едни лъснати.

- Ще стреля ли по нас, ако просто влезем? - попита Нют.

- Като нищо ще насочи към нас дулото по заплашителен начин - заключи Анатема.

- На мен това ми стига. Какво предлагаш да направим тогава?

- Ами Агнес може и да е знаела нещо. Така че според мен трябва просто да почакаме. Сега вече, като утихна вятърът, се търпи.

- О - Нют погледна облаците, които се трупаха на хоризонта. - Добрата стара Агнес - рече той.

* * *

Адам натискаше педалите по шосето; Куче подтичваше подире му и сегиз-тогиз се опитваше да ухапе задната гума ей-тъй, от възбуда.

Нещо затрещя и Пепър изскочи от нейната улица. Колелото на Пепър си личеше отдалече. Тя смяташе, че е внесла подобрение с едно парче картон, хитро закрепено напреки на спиците с щипка за пране. Котките се бяха научили да минават в отстъпление още докато тя беше две пресечки по-далече.

- Според мен можем да минем напъряко по "Дроувърс лейн" и после да хванем през гората Раундхед - предложи Пепър.

- Голяма кал ще е - предупреди Адам.

- Точно така - отвърна нервно Пепър. - Там винаги става голяма кал. Ще трябва да минем през варовиковата яма. А после към оная ферма, дето торят с каналните води.

Брайън и Уенслидейл ги настигнаха. Колелото на Уенслидейл беше черно, лъскаво и солидно. Това на Брайън може някога и да е било бяло, но цветът му се губеше под дебел слой кал.

- Тъпо е да му се вика военна база - заяви Пепър. - Веднъж ходих там в деня, когато пускат да се разглежда, и вътре нямаше ни пушки, ни ракети - нищо нямаше. Само някакви копчета и шайби и свирят духови оркестри.

- Да - рече Адам.

- В копчетата и шайбите няма нищо кой знае колко военно - продължи Пепър.

- Бе де да знам - отвърна Адам. - Да се шашнеш к'ви работи можеш да правиш с копчета и шайби.

- На мен за Коледа ми подариха конструктор - обади се Уенслидейл, без никой да го е питал. - Целият от електрически части. Вътре имаше и няколко копчета и шайби. Можеш да си направиш радио или такова нещо, дето бибипка.

- Знам ли - рече Адам замислено. - Повече си мисля за разни хора, дето се намъкват в световната военна комуникационна мрежа и могат да кажат на всички компютри и разните му там други работи да почнат да се бият.

- Леле - възкликна Брайън. - Дяволска работа!

- Така да се каже - отвърна Адам.

* * *

Възвишена и самотна орис бе това да си председател на Асоциацията на жителите на Долен Тадфийлд.

Р. П. Тайлър, нисък, добре охранен, доволен, крачеше с тежка стъпка по селския път, придружен от Шуци, миниатюрния пудел на жена му. Р. П. Тайлър знаеше разликата между правилно и грешно, в живота му нямаше никакви морални неясноти. Ала не се задоволяваше просто с това да е удостоен да различава правилното от грешното. Негов дълг беше да го обяснява на света.

Импровизирани подиуми, полемични стихове, прокламации - не на Р. П. Тайлър тия. Неговата трибуна беше колонката за писма на тадфийлдския "Адвъртайзър". Ако нечие съседско дърво беше

достатъчно небрежно и ръснеше листа в градината на Р. П. Тайлър, Р. П. Тайлър първо внимателно ги помиташе, после ги събираше в кутии и оставяше кутиите пред входната врата на съседа с рязка бележка. После пишеше писмо до □Тадфийлд адвъртайзър". Ако мернеше тийнейджъри, насядали на селския мегдан и пуснали касетофон, да купонясват, той се заемаше да им разясни кривия път, който са хванали. И след като побегнеше, сподирван от подигравките им, пишеше до □Тадфийлд адвъртайзър" за Моралния упадък и за Днешната младеж.

Откакто миналата година се пенсионира, писмата зачестиха дотолкова, че дори и □Тадфийлд адвъртайзър" не успяваше да ги публикува всичките. И наистина писмото, което Р. П. Тайлър бе дописал, преди да тръгне на вечерна разходка, завършваше с:

Господа,

С тревога отбелязвам, че днешните вестници вече не се чувстват задължени на своите читатели, на нас, хората, които плащаме вашите надници...

Той огледа скършените клонки, обсипали тесния селски път. □Изобщо не допускам - заразмишлява той, - че като ги пращат тия бури, се сещат за сметката за почитване. А ние, данъкоплатците, им плащаме надниците..."

Ония, които тази мисъл засягаше, бяха синоптиците от □Радио четири"*, които Р. П. Тайлър обвиняваше за времето.

(* Той нямаше телевизор. Илчи както казваше жена му: □Роналд не ще такова нещо в къщата, нали така, Роналд? ", и той винаги се съгласяваше, макар тайничко да му се искаше да погледа малко от ония цинизми, мръсотии и насилие, от които се оплакваше Националната асоциация на зрителите и радиослушателите. Не защото му се искаше да гледа такива работи, естествено. Просто защото искаше да знае от какво трябва да бъдат предпазвани другите.)

Шуци спря до един крайпътен бук и вдигна краче.

Р. П. Тайлър извърна засрамено поглед. Единствената цел на редовната му вечерна разходка може и да беше извеждането на кучето да се облекчи, но проклет да е, ако го признаеше сам пред себе си.

Загледа се в буреносните облаци. Бяха се струпали високо горе - извисяващи се кули в опушеносиво и черно. Не бяха само трепкащите езици на светкавиците, които се стрелкаха из тях като в началните кадри на филм за Франкенщайн; беше и това как спираха, стигнеха ли границата на Долен Тадфийлд. А в центъра им имаше кръгло петно от дневна светлина, но светлината беше някак напрегната, жълтеникава като насилена усмивка.

Толкова тихо беше.

Разнесе се нисък тътен.

По тесния път се зададоха четири мотоциклета. Те се стрелнаха покрай него, завиха зад ъгъла и подплашиха един фазан, който прехвърча през пътя в нервна червеникавозелена дъга.

- Вандали! - кресна подире им Р. П. Тайлър.

Провинцията не беше създадена за хора като тях. Беше създадена за хора като него.

Той дръпна каишката на Шуци и двамата поеха по пътя.

След пет минути той зави зад ъгъла и попадна на трима от мотоциклетистите, наобиколили повалена табела - жертва на бурята. Четвъртият, висок мъж с огледално стъкло на каската, бе останал на мотоциклета.

Р. П. Тайлър огледа положението и без никакви усилия стигна до определено заключение. Тези вандали - той, разбира се, бе излязъл прав - бяха дошли в провинцията, за да се изгаврят с Военния паметник и да събарят табели.

Тъкмо понечи да се запъти към тях решително и се присети, че го превъзхождаха числено, че бяха по-високи и че без съмнение бяха психопати насилници. В света на Р. П. Тайлър никой освен психопатите насилници не караше мотоциклет.

Така че той вирна брадичка и тръгна наперено край тях, без наглед изобщо да ги забелязва*, като през това време съчиняваше наум писмо (□Господа, тази вечер с тревога забелязах многобройни хулигани на мотоциклети да нахлуват масово в Хубавото ни село. Защо, о, защо властите не предприемат нищо във връзка с тази чума на..?").

(* Макар че като член (чети: основател) на местния квартален доброволен отряд наистина се опита да запомни номерата на мотоциклетите.)

- Здравсти - подвикна един от мотоциклетистите и вдигна стъклото на каската си. Отдолу се показва изпито лице със спретната черна брадичка. - Май нещо се загубихме.

- А - отвърна неодобрително Р. П. Тайлър.

- Табелите май вятърът ги е съборил - продължи мотоциклетистът.

- Да, предполагам - съгласи се Р. П. Тайлър. С изненада забеляза, че огладнява.

- Мда. Е, тръгнали сме за Долен Тадфийлд. Една официозна вежда се вдигна.

- Вие сте американци. Предполагам, от военновъздушната база. (Господа, докато служех на нацията,

аз бях чест за моята родина. С ужас и тревога забелязвам, че летците от Тадфийлската военновъздушна база кръстосват благородната ни земя, облечени като същински разбойници. Макар и да оценявам тяхната важност за отстояването на свободата на западния свят...)

После любовта му към наставленията надделя.

- Върнете се около километър назад по този път и завийте по първата пресечка вляво - боя се, че пътят е в плачевно състояние. Писах многобройни писма до съвета по този повод, вие слуги или господари на обществото сте, ги питах, в крайна сметка кой ви плаща надниците? После надясно, само че то не е точно надясно, наляво се пада, но после ще разберете, че завива на обратно надясно, там има табела - □Поритс лейн", но, разбира се, не е □Поритс лейн", погледнете в картата на Кралското картографско управление, ще видите, че е просто източният край на □Форест хил лейн", ще излезете в селото, после минавате покрай □Бикът и цигулката" - това е пивница - и после, като стигнете църквата (посочих на хората, съставляващи картата на Кралското географско управление, че това е църква с шпил, не с кула, всъщност писах до □Тадфийлд адвъртайзър" с предложение да започнат местна кампания за поправка на картата и силно се надявам, че когато най-после тези хора разберат с кого си имат работа, набързо ще обърнат другия край), после стигате до един кръстопът, значи пресичате кръстопътя право на право и веднага стигате до втори кръстопът, сега значи поемате по лявото разклонение или продължавате право напред - и двата пътя водят право до базата (макар че по лявото отклонение пътят ви се скъсява поне с една пета от километъра), няма как да я подминете.

Глад се втрени озадачено в него.

- Аз... ъ-ъ... не съм убеден, че схванах... - начена той.

АЗ ГО СХВАНАХ. ДА ВЪРВИМ.

Шуци джафна тихичко, стрелна се зад Р. П. Тайлър и се сви там разтреперана.

Непознатите яхнаха отново моторите си. Онзи в бяло (□тъй като го гледам, хипи ще да е" - помисли си Р. П. Тайлър) изпусна празно пакетче от чипс на тревния банкет.

- Извинете - лавна Тайлър. - Това пликче ваше ли е?

- О, то не е само мое - отвърна момчето. - На всички е.

Р. П. Тайлър се изпъна в цял ръст*. (* Един шейсет и пет.)

- Младежо - рече той, - как бихте се почувствали, ако вляза у вас и започна да ръся боклуци навсякъде?

Замърсяване се усмихна мечтателно.

- Много-много доволен - въздъхна той. - О, това би било прекрасно.

Под мотоциклета му бензиново петно се разля в дъга върху мокрия асфалт.

Моторите форсираха.

- Аз нещо недоразбрах - обади се Война. - Виджте сега, защо трябва при църквата да завиваме обратно?

ПРОСТО МЕ СЛЕДВАЙТЕ - рече високият най-отпред и четиримата потеглиха заедно.

Р. П. Тайлър ги сподир с поглед, докато нещо, което правеше щрак щрак щрак, не привлече вниманието му. Обърна се. Четири фигури на колела се стрелнаха покрай него, а по петите им фигурка на кученце търчеше лудешката.

- Вие! Спрете! - кресна Р. П. Тайлър. Ония биха спирачки и го погледнаха.

- Знаех си, че си ти, Адам Ъънг, и твойта малка, хм, клика. Мога ли да знам какво правите навън, деца, по това време на нощта? Бащите ви знаят ли, че сте навън?

Водачът на велосипедистите се обърна.

- Не разбирам как така твърдите, че е късно - рече той. - На мене, на мене ми се струва, че щом слънцето още не е залязло, значи не е късно.

- Във всеки случай трябва вече да сте си в леглата - осведоми ги Р. П. Тайлър. - И недейте да ми показвате език, млада госпожице - това беше отправено към Пепър, - или ще напиша писмо до майка ви и ще я информирам за прискръбното и никак неподобаващо на дама състояние на маниерите на нейното чадо.

- Е, извиня'йте - обидено рече Адам. - Пепър само ви гледаше. Не знаех, че да гледаш, било забранено.

На тревния банкет настана смут. Шуци, едно особено префинено френско пуделче играчка от ония, които си ги гледат само хора, така и неуспели да наместят и деца в домашния си бюджет, биде подложена на заплаха от страна на Кучето.

- Млади господине Ъънг - заповяда Р. П. Тайлър, - моля ви, махнете вашия... вашия помяр от моята Шуци. - Тайлър нямаше вяра на Куче. Когато за първи път го беше срещнал преди четири дена, то беше изръмжало по него и очите му бяха засветили в червено. Това подтикна Тайлър да започне писмо, в което изтъкваше, че Кучето без съмнение е бясно, със сигурност представлява опасност за

населеното място и трябва да бъде ликвидирано за Общото благо, докато жена му не му припомни, че светещите в червено очи не са симптом на бяс или, ако става дума, на нищо, което може да се види извън онези филми, дето никой от семейство Тайлър и посмъртно не би гледал, но знаеха за тях всичко, което трябва да се знае, много ви благодаря.

Адам се слиса.

- Кучето не е помияр. Кучето е забележително куче. Много е умно. Куче, я слизай от гадната дърта пуделка на господин Тайлър.

Кучето не му обърна никакво внимание. Все още имаше да навакса много от кучешкия живот.

- Куче - подвижна заплашително Адам. - Кучето се помъкна обратно към колелото на господаря си.

- Според мен не отговорихте на въпроса ми. Накъде сте се запътили така вие четиримата?

- Към базата - отвърна Брайън.

- Ако на вас ви е угодно - додаде Адам, както се надяваше, с жлъчен и унищожителен сарказъм. -

Искам да кажа, няма да ходим там, ако не ви е угодно.

- Нагло маймунче! - викна Р. П. Тайлър. - Само да видя баща ти, Адам Ъънг, ще го информирам без никакви заобикалки, че...

Но Ония вече натискаха педалите надолу по шосето към военновъздушната база в Долен Тадфийлд - по маршрута на Ония, който беше по-кратък, по-прост и по-живописен от маршрута, предложен от господин Тайлър.

* * *

Р. П. Тайлър беше съчинил наум пространно писмо относно пороците на днешната младеж. То засягаше снизяващите се образователни критерии, липсата на уважение към възрастните и опитните, начина, по който напоследък всички се влачеха прегърбени, вместо да вървят с нормална изправена стойка, младежката престъпност и връщането на задължителната военна служба, боя с пръчки, с камшици и паспорти за кучетата.

Остана много доволен от писмото. Хранеше тайното подозрение, че е твърде добро за "Тадфийлд адвъртайзър", и реши да го изпрати в "Таймс".

патпатпат патпатпат

- Извинявай, сладур - произнесе женски глас, - май че се загубихме.

Беше застаряващ мопед; яздеше го жена на средна възраст. Вкопчен здраво в нея, присвил яко клепачи, зад нея седеше дребен човечец по шлифер и със зелена каска на главата. Между тях стърчеше, както се оказа, старинна пушка с дуло като фуния.

- О. Накъде сте се запътили?

- Към Долен Тадфийлд. Не съм сигурна за точния адрес, но търсим един човек - обясни жената, а после със съвсем различен глас додаде: - Казва се Адам Ъънг.

Р. П. Тайлър се стресна.

- Това момче ли търсите?! - възкликна той. - Сега пък какво е направил... не, не, не ми обяснявайте. Хич не ща и да знам.

- Момче? - попита жената. - Не си ми казал, че е момче. На колко години е? - И после продължи: - На единайсет. Е, да го беше казал по-рано. Това съвсем променя нещата.

Р. П. Тайлър просто зяпна. После разбра какво става. Тази жена беше вентрилок. Онова, което бе взел за мъж със зелена каска, както виждаше сега, беше куклата ѝ. Зачуди се как изобщо е решил, че е човек. Според него цялата тази работа лъхаше на лош вкус.

- Видях Адам Ъънг преди няма и пет минути - осведоми той жената. - Той и неговите приятелчета отиваха към американската въздушна база.

- Олеле - жената леко пребледня. - Никога не съм си падала по янките. Ама те всъщност са много приятни хора, знаеш ли. Да, но да нямаш вяра на хора, които, докато играят футбол, през цялото време пипат топката с ръце.

- Ааа, извинете ме - намеси се Р. П. Тайлър. - Според мен е много добре. Много впечатляващо. Аз съм заместник-председател на местния "Ротари клуб" и се чудех давате ли частни сеанси.

- Само в четвъртък - отвърна мадам Треиси неодобрително. - И вземам допълнителна такса. И се чудя не бихте ли могли да ни упътите към...

През това господин Тайлър вече беше минавал. Той безмълвно посочи с пръст.

И малкото мопедче запърпори - патпатпатпатпатпатпат - по тесния междуселски път.

В този миг сивата кукла със зелената каска се извърна и отвори едното си око.

- Южняшки чеп загубен! - изграчи тя. Р. П. Тайлър се почувства обиден, но и разочарован. Беше се надявал това нещо да изглежда по като живо.

* * *

Р. П. Тайлър, само на десет минути път от селото, се спря, когато Шуци пробва друга от своя богат набор отделителни функции. Той погледна през стобора.

Познанията му относно селския добитък бяха малко мъгляви, но беше почти сигурен, че щом кравите полягат, значи ще вали. Ако си стояха прави, вероятно времето щеше да се задържи хубаво. Тези тук крави една по една изпълняваха бавни, тържествени салта; Тайлър се зачуди какво ли време предвещава това.

Подуши въздуха. Нещо гореше - усещаше се неприятната миризма на нажежено желязо, гума и кожа.

- Извинете - обади се глас иззад гърба му. Р. П. Тайлър се обърна.

Зад него на платното беше спряла голяма, някога черна кола, която гореше, а през прозореца се беше навел мъж с тъмни очила и говореше през дима:

- Извинявайте, аз малко като че се позагубих. Бихте ли ме упътили към въздушната база в Долен Тадфийлд? Зная, че е някъде тук.

"Колата ви гори."

Не. Тайлър просто не можеше да се принуди да го каже. Така де, този човек трябваше и без това да си го знае, нали така? Седеше баш наред с пламъците. Може би беше някакъв номер.

Така че вместо това той рече:

- Според мен преди около километър и половина просто сте завили в погрешната посока. Вятърът е съборил табелата.

Непознатият се усмихна.

- Тъй трябва да е било - рече той. Оранжевите пламъци, които трепкаха под него, му придаваха почти пъклен вид.

Вятърът духна Тайлър откъм колата и той усети как веждите му се опърлиха.

"Извинете, младежо, но колата ви гори, а вие седите вътре, без да изгаряте, а тя случайно на места е нажежена до червено."

Не.

Не трябва ли да попита човека дали да не се обади в Автомобилната асоциация?

Вместо това той обясни подробно как се стига до базата, като се мъчеше да не се блещи.

- Страхотно. Много съм ви задължен - рече Кроули и започна да вдига стъклото.

Р. П. Тайлър беше длъжен да каже нещо.

- Извинете ме, младежо - рече той.

- Да?

□Искам да кажа, не е нещо, ковто няма да забележите - колата ви гори."

Огнен език близна овъгления калник.

- Ама че странно е времето тук, а? - рече неловко Тайлър.

- Така ли? - попита Кроули. - Честно казано, не бях забелязал. - И той зави обратно по селския път с горящата си кола.

- Вероятно защото колата ви гори - тросна се Р. П. Тайлър. Дръпна каишката на Шуци и помъкна зорлем кученцето нататък.

До Г-н Главния Редактор Сър,

Бих искал да привлека вниманието ви към една неотдавнашна тенденция, която забелязах сред днешните младежи, а именно да не обръщат внимание на съвсем разумните предпазни мерки за безопасност при шофиране. Тази вечер ме помоли да го упътя един господин, чиято кола...

Не. Зад волана на кола, която...

Не. Гореше...

С все по-влошаващо се настроение Р. П. Тайлър се затътрузи по последната отсечка от пътя към селото.

* * *

- Хей! - извика Р. П. Тайлър. - Йънг!

Господин Йънг беше в градината отпред и пушеше лула в шезлонга си.

Това беше доста по-свързано с факта, че наскоро Дирдри беше открила заплахата от пасивното пушене и беше забранила да се пуши въкъщи, отколкото той би си признал пред съседите. И това никак не му подобряваше настроението. Нито пък това, че господин Тайлър го нарече □Йънг".

- Да?

- Твоичкият Адам.

Господин Йънг въздъхна.

- Сега пък какво е направил?

- Знаеш ли го къде е?

Господин Йънг погледна часовника си.

- Предполагам, че се готви да си ляга.

Тайлър се ухили - с изопнати устни, тържествуващо.

- Съмнявам се. Видях го с неговите дяволчета и с оня отвратителен мелез преди няма и половин час да отпрашва с колело към базата.

Господин Йънг пафна с лулата.

- Знаете колко са строги там - рече господин Тайлър, в случай че господин Йънг не е схванал.

- Знаете го синчето ви как налита да натиска копчета и там подобни - додаде той.

Господин Йънг извади лулата от устата си и внимателно огледа чибука.

- Хммм - рече той. - Разбрах - рече той. - Така - рече той. И се прибра.

* * *

Точно в същия миг четири мотора спряха със свистене на стотина метра от главния вход. Ездачите им изключиха двигателите и вдигнаха стъклата на каските си. Е, поне трима от тях ги вдигнаха.

- Доста се надяхах, че ще нахлуем през бариерата - рече Война мечтателно.

- Само щяхме да предизвикаме неприятности - рече Глад.

- Чудесно.

- Искам да кажа, неприятности за нас. Електрическите и телефонните кабели трябва да са прекъснати, но са длъжни да имат генератори, а радио няма как да нямат. Ако някой почне да докладва, че терористи са нападнали базата, хората ще вземат да действат логично и целият План ще се провали.

- Хъ.

ВЛИЗАМЕ, СВЪРШВАМЕ РАБОТАТА, ИЗЛИЗАМЕ, ОСТАВЯМЕ ЧОВЕШКАТА ПРИРОДА ДА СЕ РАЗГРЪЩА - заяви Смърт.

- Не си го представях така, братлета - рече Война. - Не съм чакала хиляда години само за да си поиграя с някакви си жички. Не е драматично, така да се каже. Албрехт Дюрер не си е губил времето да дядка Четиримата Копченатискачи на Апокалипсиса, това със сигурност го знам.

- Мислех си, че ще ехтят тръби - обади се Замърсяване.

- Погледнете го така - намеси се Глад, - това е просто основната работа. После ще препускаме. Както си трябва. На крилете на бурята и прочие. Трябва да проявите гъвкавост.

- Не трябваше ли да се срещнем с... някого? - попита Война.

Не последва ни звук освен металическия шум на изстиващите мотори.

После Замърсяване произнесе бавно:

- Знаете ли, и аз не мога да твърдя, че съм си го представял така. Мислех си, че ще е... ами някой голям град. Или голяма страна. Ню Йорк може би. Или Москва. Или самият Армагедон.

Отново се умълчаха.

После Война се обади:

- Ама всъщност къде се намира Армагедон?

- Как се сети да питаш - рече Глад. - Все смятах да проверя.

- Има един Армагедон в щата Пенсилвания - обясни Замърсяване. - Или май беше в Масачузетс - абе някъде там. С много типове с големи бради и яко черни шапки.

- Тц - обади се Глад. - Според мен е някъде в Израел.

МАУНТ КАРМЕЛ.

- Аз пък си мислех, че там отглеждат авокадо.

И КРАЯТ НА СВЕТА.

- Така ли? Те това е то авокадо.

- Май веднъж съм ходил там - обади се Замърсяване. - В стария град Мегидо. Точно преди да рухне. Хубав град. Интересна царска порта.

Война огледа зелената шир наоколо.

- Леле - рече тя, - ама как сме сбъркали пътя...

ГЕОГРАФИЯТА Е НЕМАТЕРИАЛНА.

- Моля, господарю?

ЩОМ АРМАГЕДОН ГО ИМА, ТОЙ Е НАВСЯКЪДЕ.

- Точно така - подкрепи го Глад. - Тука вече не става дума за няколко квадратни километра шубраци и кози. Пак мълчание.

ДА ВЪРВИМ.

Война се прокашля.

- Просто си мислех, че... че той ще дойде с нас... Смърт оправи ръкавиците си.

ТОВА - рече той твърдо - Е РАБОТА ЗА ПРОФЕСИОНАЛИСТИ.

* * *

Впоследствие сержант Томас А. Дайзенбъргър си спомня събитията, случили се на портала, по следния начин:

Голяма генералшабна кола спряла пред портала. Била лъскава и с официален вид, макар че по-късно не бил съвсем сигурен защо си е помислил така, нито пък защо за миг му се е сторило, че е задвижвана от мотоциклетни двигатели.

От нея излезли четирима генерали. Сержантът отново е малко несигурен защо си е помислил така. Имали редовни документи за самоличност. Що за документи за самоличност, той си признавал, че не можел да си спомни, ама били редовни. Козирувал.

И един от тях рекъл:

- Внезапна проверка, войнико.

На което сержант Томас А. Дайзенбъргър отвърнал:

- Сър, не съм информиран що се отнася до предстояща внезапна проверка по това време, сър.

- Разбира се, че не си - потвърдил друг генерал. - Тъкмо затова е внезапна.

Сержантът отново козирувал.

- Сър, разрешете да потърся потвърждение за информацията от командването на базата, сър - рекъл той притеснено.

Най-високият и най-слаб от генералите се поотдалечил малко от групата, обърнал им гръб и скръстил ръце.

Един от останалите обгърнал дружески раменете на сержанта и се привел към него съучастнически.

- Вижте сега... - той метнал кос поглед на табелката с името му - Дайзенбъргър, може би ще ви дам шанс. Това е внезапна проверка, ясно? Внезапна. Това означава да не надуваш свирката в мига, в който влезем, ясно? И да не напускаш поста си. Войник от кариерата като тебе ще разбере това, прав ли съм? - додал той. И намигнал. - Инак ще се намериш в такова изпаднало положение, че ще трябва да викаш "сър" и на таласъмите.

Сержант Томас А. Дайзенбъргър го зяпнал.

- Редниците - изсъскала дамата генерал.

Според табелката на гърдите ѝ името ѝ било Вуина. Сержант Дайзенбъргър никога досега не бил виждал жена генерал като нея, но без съмнение тя подобрявала положението.

- Какво?

- Редници. Не таласъми.

- Мда. Тъкмо това исках да кажа. Мда. Редници. Разбрано, войнико?

Сержантът обмислил крайно ограничения брой възможности, с които разполагал.

- Сър, внезапна проверка, сър? - рекъл той.

- Надлежно поставена под поверителност в момента - обади се Глад, който беше прекарал години наред в опити да пробутва това и онова на федералните власти и усещаше как онзи език му се връща.

- Сър, потвърдено, сър.

- Браво на тебе - рече Глад, щом бариерата се вдигна. - Далече ще отидеш - и той погледна часовника си. - Много-много скоро.

* * *

Понякога човешките същества много наподобяват пчели. Пчелите яростно бранят кошера си, стига да сте извън него. Проникнете ли веднъж вътре, работничките един вид приемат, че ръководството е разрешило това, и не ви обръщат внимание; най-различни насекоми авантаджии са се научили да си живеят по мед и масло тъкмо поради този факт. Хората са същите.

Никой не спря четиримата, докато те решително крачеха към една от ниските дълги постройки под гората от радиоантени. Никой не им обърна никакво внимание. Може би изобщо не ги и виждаха. Може би виждаха онова, което беше наредено на съзнанието им да вижда, защото човешкият мозък не е устроен така, че да вижда Войната, Глада, Замърсяването и Смъртта, когато те не искат да ги виждат. Толкова го бива в това, че често успява да не ги види и когато навсякъде гъмжи от тях. Но алармените системи бяха напълно безмозъчни; те решиха, че виждат четирима души там, където

не бива да има хора, и си нададоха вой като едното нищо.

* * *

Нют не пушеше, защото не позволяваше на никотина и алкохола да влизат в храма на неговото тяло или по-точно в малкото уелско методистко ламаринено параклисче на неговото тяло. Ако пушеше, щеше да се задави от дима на цигарата, която в момента е запалил, за да си овладее нервите.

Анатема се изправи целеустремено и приглади омачканата си пола.

- Не се тревожи - рече му тя. - Не е заради нас. Там вътре става нещо.

Тя се усмихна, щом забеляза пребледнялата му физиономия.

- Хайде - подкани го тя. - Това тук не ти е "Окей Корал"*.

(* Мястото, където се е провела известната престрелка между тримата братя Ърп и приятеля им Док Холидей, от една страна, и Клантън и Маклори, от друга, в градчето Тумбстоун. Случката се е превърнала е част от американската митология и е пресъздадена в много уестърни, а мястото днес е туристическа атракция - бел. прев.)

- Не е. Едно на ръка, че пушките им са били по-добри - отвърна Нют.

Тя му помогна да се изправи.

- Карай да върви - рече тя. - Сигурна съм, че ще измислиш нещо.

* * *

Неизбежно е приносът на четиримата да не бъде еднакъв, мислеше си Война. Беше изненадана от естествената си склонност към модерните оръжейни системи, къде-къде по-ефикасни от парченцата остър метал, а, разбира се, Замърсяване се изсмя на абсолютно обезопасените и оборудвани със специални системи за контрол уреди. Дори и Глад поне имаше понятие що е това компютър.

Докато... е, той не се занимаваше с кой знае какво, освен дето се моташе насам-натам, макар че го правеше определено със стил. На Война ѝ беше минавало през ум, че един ден може да дойде краят на Войната, краят на Глада, възможно беше да дойде дори и краят на Замърсяването, и може би тъкмо затова никога не бяха имали четвъртия, най-великия конник за, както бихте могли да се изразите, наше момче. Беше все едно да си имате данъчен инспектор във футболния отбор.

Страхотно е, дето той е на ваша страна, разбира се, но не е от хората, с които после ще ви се иска да пийнете и да си побъбрите в бара. С тях не можете да се отпуснете стопроцентово.

Двама войници притичаха през него, докато той надничаше над кльощавото рамо на Замърсяване. КАКВИ СА ТИЯ НЕЩА, ДЕТО БЛЕЩУКАТ? - попита той с тон на човек, който знае, че няма да разбере отговора, но иска да се вижда, че проявява интерес.

- Седемсегментови дисплеи с течни кристали - обясни хлапакът. Той положи нежно ръце върху банката с релета, които се стопиха, щом ги докосна, а после въведе откос от самокопиращи се вируси, които се пръснаха из електронния етер.

- Съвсем спокойно можех да мина и без тия проклети аларми - измърмори Глад.

Смърт щракна разсеяно с пръсти. Дузина клаксони изгъргориха и утихнаха.

- Не знам, на мене доста ми харесваха - обади се Замърсяване.

Война бръкна в друг метален шкаф. Не беше очаквала нещата да се развият така, трябваше да признае, но когато прокараваше пръсти по електрониката, а понякога и през нея, я обземаше познато усещане. Беше ехото на онова, което чувстваш, стиснал меч в ръката си, и усети тръпката на очакването при мисълта, че този меч обхваща целия свят, както и известна част от небето над него. Той я обичаше.

Огнен меч.

Човечеството така и не беше успяло да се научи, че мечовете са опасни, ако ги оставиш да се въргялят наоколо, макар че се беше напънало, колкото му беше по силиците, да се погрижи рискът меч с подобни размери да се задейства по случайност да е малък. Ех че ободряваща мисъл. Хубаво беше да си мислиш, че човечеството прави разлика между това да си гръмне планетата случайно или нарочно.

Замърсяване бръкна в следващата кутия със скъпа електроника.

* * *

Стражът, който пазеше дупката в оградата, изглеждаше озадачен. Усещаше, че в базата са настъпили вълнения, ала радиостанцията му като че не хващаше нищо освен статично прашене, а картата пред него отново и отново привличаше погледа му.

Беше виждал много карти за самоличност, откакто служеше - военни, на ЦРУ, на ФБР, че даже и на КГБ, - и тъй като беше млад войник, тепърва му предстоеше да проумее, че колкото по-незначителна е една организация, толкова по-внушителни са картите ѝ за членство.

Тази беше адски внушителна. Прочете я пак, като мърдаше устни - от "Лорд-протектор на данъците и таксите на Британската общност" през онова за реквизирането на всички подпалки, въжета и запалителни масла, та чак до подписа на първия Лорд-адютант на Армията за издирване на вещици, Хвалете-го-вси-вие-творения-Господни-и-Бягайте-от-разврата Смит. Нют прикриваше с палец онова за Деветте пенса на вещица и се мъчеше да прилича на Джеймс Бонд.

Най-накрая будният ум на постовия откри дума, която реши, че му е позната.

- Какво е това тук - рече той подозрително, - дето пише, че трябвало да ви даваме чепове?

- О, трябват ни - отвърна Нют. - Горим ги.

- К'во?!

- Горим ги.

Постовият се ухили до уши. А на него му разправяха, че нравите в Англия били меки.

- Ха така! - възкликна той. Нещо се притисна в кръста му.

- Пусни оръжието! - заповяда зад гърба му Анатема. - Или ще съжалявам за онова, което ще ми се наложи да направя.

"Е, вярно си е - помисли си тя, шом забеляза как мъжът се вцепени от ужас. - Ако не пусне оръжието, ще открие, че това е пръчка, и аз ще съжалявам, че ще ми се наложи да се оставя да ме застрелят."

* * *

На главния портал сержант Томас А. Дайзенбъргър също си имаше проблеми. Някакъв дребосък с мръсен шлифер постоянно го сочеше с пръст и мърмореше, докато някаква дама, мънирко напомняща на майка му, му приказваше настоятелно и току се прекъсваше с друг глас.

- Наистина е жизненоважно да ни позволите да говорим с началника на базата - каза Азирафел. -

Наложително е да го помоля прав е, да знаеш. Щях да позная, ако лъжеше да, благодаря, според мен наистина бихме постигнали нещо, ако любезно ми позволиш да продължа добре де, благодаря, само се опитвах да вметна някоя мила дума Да! Ъ-ъ... Ти го молеше да да, да, добре... вижте сега...

- Видиш ли ми пръста? - кресна Шадуел, който все още имаше връзка с главния мозък, но тази връзка представляваше дълга-дълга, доста разнищена връв. - Глейш ли го? Тоя пръст, мумченце, може да те прати да си вийш Създателя!

Сержант Дайзенбъргър се взираше в черно-лилавия нокът на педя от лицето му. Като нападателно оръжие той се класираше доста нависоко - особено ако някога го бяха използвали при приготвянето на храна.

В телефонната слушалка не се чуваше нищо друго освен прашене. Бяха му наредили да не напуска поста си. Раната му от Виетнам беше започнала да се обажда*. Зачуди се колко ли голяма беля ще си навлече, ако стреля по цивилни неамериканци.

(*Беше се подхлъзнал и паднал под душа в хотела по време на отпуската, която прекара там през осемдесет и трета. Сега просто гледката на жълт калъп сапун можеше да му навее почти фатални възпоминания.)

* * *

Четирите велосипеда спряха малко преди базата. Следи от гуми в праха и петно от бензин сочеха, че и други пътници бяха спирали там за кратко.

- Защо спираме? - попита Пепър.

- Мисля - отвърна Адам.

Трудно беше. Онази част от ума му, която познаваше като себе си, все още си беше там, но се опитваше да плува върху фонтан от буйстващ мрак. Онова, което знаеше, за което мислеше, беше, че тримата му спътници са стопроцентови човешки същества. И преди им беше навличал неприятности - от сорта на скъсани дрехи, орязани джобни пари и тъй нататък, - но тази тук неприятност почти със сигурност щеше да им струва повече, отколкото да им забранят да излизат и да ги накарат да си подредят стаите. От друга страна, нямаше кой друг.

- Добре - рече той. - Според мен ни трябва това-онтова. Трябват ни меч, корона и кантар. Те се вторачиха в него.

- Ама къде, тука ли? - възкликна Брайън. - Тука няма нищо такова.

- Знаем ли - отвърна Адам. - Като се замислите за игрите, дето, такова, сме ги играли, нали се

сецате...

* * *

За капак на всичко, сполетяло през този ден сержант Дайзенбъргър, една кола спря пред портала, плувайки на педя от земята, защото си нямаше гуми. Нито пък боя. Имаше си виещ се подире й син дим и като спря, викаше □псссс! псссс!" като желязо, което изстива, след като е било нажежено до много висока температура.

Изглеждаше като че е с опушени стъкла, макар то да се дължеше просто на това, че стъклата й бяха обикновени, но вътре беше пълна с пушек.

Вратата на шофьора се отвори и от нея изскочи облак от задушливи изпарения. Подире му изскочи и Кроули.

Той размаха ръка пред лицето си да отпъди дима, примигна и после превърна жеста в приятелско махване с ръка.

- Здравсти - рече той. - Как е? Светът още ли не е свършил?

- Той не ни пуска вътре, Кроули - отвърна мадам Трейси.

- Азирафел? Ти ли си? Каква хубава рокля - рече неуверено Кроули. Не се чувстваше особено добре.

През последните петдесет километра от пътя се напъваше да си представя, че един тон горящи желяза, гума и кожа всъщност е напълно функциониращ автомобил, а бентлитото оказваше яростна съпротива. Трудното беше да поддържаш цялото това нещо в движение, след като универсалните за всички сезони гуми изгоряха. Останките от колата изведнъж се стовариха върху измъчените джанти веднага щом престана да си представя, че има гуми.

Той потупа по металната повърхност, толкова нажежена, че яйца да пържиш на нея.

- Такова нещо никой от ония модерните коли нямаше да издържи - рече той нежно.

Вторачиха се в него.

Разнесе се кратко електронно □щрак".

Портата се вдигаше. Обшивката на електромотора нададе механичен стон, а после се предаде пред лицето на неустойимата сила, която движеше бариерата.

- Хей! - викна сержант Дайзенбъргър. - Кой от вас го направи, дебили такива?

Фст. Фст. Фст. Фст. И малко кутре, чиито лапи се виждаха като размазано петно.

Те се вторачиха в четирите яростно натиснали педалите фигури, които минаха под бариерата и потънаха в лагера.

Сержантът се поосвести.

- Хей - рече той, но този път много по-немошно, - някое от тия деца нямаше ли в кошницата отпред извънземно с лице като дружелюбно настроено лайно?

- Според мен не - отвърна Кроули.

- Значи - продължи сержант Дайзенбъргър - наистина ще си имат неприятности. - Той вдигна пушка.

Стига вече се е подпичкал; не спираше да мисли за сапуна. - Както и вие - додаде той.

- Придуприждавам тъ... - подзе Шадуел.

- Това твърде много се проточи - обади се Азирафел. - Я вземи ти се оправи, Кроули, приятелю мой свиден.

- Хммм? - рече Кроули.

- Нали аз съм добричкият - обясни Азирафел. - Не можеш да очакваш от мен да... ох, мамка му.

Опитваш се да направиш каквото трябва и докъде те докарва това? - и щракна с пръсти.

Нещо рече □пук!" като старомодна фотосветкавица и сержант Томас А. Дайзенбъргър изчезна.

- Ъ-ъ... - обади се Азирафел.

- Видяхте ли? - възкликна Шадуел, който не беше съвсем схванал цаката на раздвоената личност на мадам Трейси. - Нищо работа. Дръжте са за мени и всичко шъй наред.

- Браво - рече Кроули. - Не съм и подозирал, че това го има в тебе.

- Не - отвърна Азирафел. - Всъщност и аз не го подозирах. Силно се надявам, че не съм го изпратил на някое ужасно място.

- По-добре ще е веднага да почваш да свикваш - посъветва го Кроули. - Ти просто ги изпращаш.

Най-добре е да не се тревожиш къде отиват. - Изглеждаше очарован. - Няма ли да ме представиш на новото си тяло?

- А? Да. Да, разбира се. Мадам Трейси, това е Кроули. Кроули, мадам Трейси. Ах, очарована съм.

- Давайте да влизаме вътре - подкани ги Кроули. Погледна тъжно останките на бентлитото, а после изведнъж лицето му просветна. Един джип настъпваше право към портала и като че беше претъпкан с хора, които се гласяха да крещят въпроси и да стрелят с пушки, без много да ги засяга точно в каква последователност.

Той живна. Това вече по влизаше в, както бихте могли да го наречете, неговата компетенция. Извади ръце от джобовете, вдигна ги като същински Брус Лий, а после се усмихна като същински Лий ван Клиф.

- Оп-па - възкликна той, - ето го и транспорта.

* * *

Паркираха колелата си пред едно от ниските здания. Уенслидейл грижливо заключи своето. Такъв си беше. - Та как точно изглеждат тия хора? - попита Пепър.

- Всякак може да изглеждат - отвърна неуверено Адам.

- Те са възрастни, нали?

- Да - потвърди Адам. - Предполагам, чак толкова възрастни досега не си виждала.

- Да се бориш с възрастни, си е вятър работа - заяви Уенслидейл. - Все ще си навлечеш беля.

- Няма нужда да се бориш с тях - отвърна Адам. - Просто ще правите каквото ви казвам.

Ония огледаха нещата, които държаха в ръце. Като за оръдия за оправяне на света не изглеждаше да вършеха невероятна работа.

- Ама как ще ги намерим? - обади се колебливо Брайън. - Спомням си, като идвахме в Деня при отворени врати, ми то са само стаи и такива работи. Сума ти стаи и лампички, дето светкат.

Адам се загледа замислено в постройките. Алармите продължаваха да извисяват глас.

- Ами - рече той - на мене ми се струва...

- Хей, дечица, ама вие какво правите тука? Не беше стопроцентово заплашителен глас, но тетивата му беше почти изцяло обтегната и принадлежеше на офицер, прекарал десет минути в опити да проумее един безумен свят, в който алармите вият и вратите не се отварят. Зад него бяха застанали двама също толкова изтормозени войници, които се чувстваха малко нещо като в небрано лозе, що се отнася до това какво да правят с четирима дребни, очевидно принадлежащи към бялата раса подрастващи, единият като че девойка.

- Не се притеснявайте за нас - рече безгрижно Адам. - Ние само си разглеждаме.

- Ама вижте как... - подхвана лейтенантът.

- Заспи - заповяда Адам. - Просто заспи. Всички войници тук - заспивайте. И няма да ви стане нищо. Просто заспивайте веднага.

Лейтенантът се вторачи в него, като се опитваше да фокусира погледа си. После се килна напред.

- А стига бе - възкликна Пепър, щом и другите двама се строполиха. - Как го направи?

- Ами - подзе предпазливо Адам - нали се сещаш онова за хипнозата, дето го пише в □101 неща за всички момчета", дето така и не можахме да го постигнем?

- Да?

- Е, ами и това е нещо такова, само че вече разбрах как се прави. - Той отново се обърна към свързочната сграда.

Стегна се - тялото му премина от обичайната си удобна прегърбена стойка към толкова изправена, че господин Тайлър би се гордял.

- Така - рече той. Позамисли се. А после рече:

- Елате и вижте.

* * *

Ако махнете света и оставите само електричеството, той ще прилича на най-изящния филигран, правен някога - топка от блещукащо сребро, тук-там искрящото копие на спътников лъч. Дори и тъмните зони ще сияят от радарните и комерсиалните радиовълни. Като нервната система на огромен звяр.

Тук-там градовете образуват възли в мрежата, но по-голямата част от електричеството си е, както излиза, чиста мускулатура, вършеща само грубата работа. Но от петдесетина години хората снабдяват електричеството и с мозък.

И сега той оживя - така, както и огънят е жив. Ключове се изключваха. Релета прегаряха. В сърцето на силициевите чипове, чиято микроскопична архитектура приличаше на картата на улиците в Лос Анжелис, се отваряха нови пътища, а на стотици километри далеч звънци звъняха в подземни стаи и мъже с ужас се вираха в изписаното на някои екрани. Тежки стоманени врати се затваряха плътно в тайни кухи планини и оставяха хората от другата страна да блъскат по тях и да се борят със стопилите се бушони. Парчета от пустинята и тундрата се плъзгаха встрани и пускаха свежия въздух в оборудваните с климатик гробници, а притъпени силуети тромаво заемаха позиция.

И докато течеше там, където не бива, електричеството се оттегляше от обичайните си русла. В

градовете светофарите угасваха, след това - и уличните лампи, после - всички лампи. Вентилаторите забавяха въртене, изпърпорваха и спираха. Реотани избледняваха и помръкваха. Асансьори засядаха. Радиостанции се задавяха и успокояващата им музика заглъхваше.

Някой беше казал, че цивилизацията я отделяли от варварството двайсет и четири часа и две яденета.

Нощта бавно се стелеше над въртящата се Земя. Би трябвало да е пълна със светлинни боцкания. Но не беше.

Там, долу, имаше пет милиарда души. Онова, което скоро предстоеше да се случи, щеше да накара варварството да заприлича на пикник - горещ, гаден и накрая изоставен на мравките.

Смърт се изправи. Като че се заслушваше напрегнато. Всеки можеше да се досети за какво се заслушва.

- ТОЙ Е ТУК.

Останалите трима вдигнаха очи. Нещо в стойката им едва доловимо се промени. В мига преди Смърт да заговори, те, онова в тях, което не ходеше и не приказваше като човек, обвиняваше целия свят. Сега се бяха завърнали.

Повече или по-малко.

В тях имаше нещо странно. Сякаш вместо в костюми не по мярка сега вече бяха облечени в тела не по мярка. Глад изглеждаше така, сякаш лекичко не е на станция, и затова доминиращият досега сигнал - приятен, пробивен, преуспял бизнесмен - започваше да заглъхва под древното, ужасно прашене на първичната му същност. Кожата на Война лъщеше от пот. Кожата на Замърсяване просто си лъщеше.

- За всичко... сме се погрижили - обади се Война. Говореше с усилие. - Всичко... ще върви по реда си. - Не са само ядрените взривове - поде Замърсяване. - А и химикалите. Хиляди галони вещества в... в малки резервоари навсякъде по света. Прекрасни течности... с по осемнайсет срички в имената. А и... добрите стари опори. Каквото щете си казвайте. Плутоният може да ви съсипва хиляди години, но Арсеникът е вечен.

- А после... зимата - додаде Глад. - Обичам зимата. Има нещо... чисто в зимата.

- Пилците... се връщат в кокошарника - промълви Война.

- Край с пилците - отсече Глад.

Само Смърт не се бе изменил. Някои неща са неизменни.

Четиримата напуснаха сградата. Биеше на очи, че Замърсяване, макар и все още да вървеше по земята, създаваше впечатлението, че се изпарява. д

Което Анатема и Нютон Пълсифър забелязаха.

Беше първата сграда, на която се натъкнаха. Вътре им се струваше много по-безопасно, отколкото отвън, където май цареше шаш и паника. Анатема бутна вратата, цялата в табели, които те убеждаваха, че направиш ли това, те грози смъртна опасност. Щом я докосна, вратата се отвори. А след като влязоха, се затръшна и се заключи.

Нямаха много време да го обсъждат, след като Четиримата вече бяха вътре.

- Какви бяха тия? - попита Нют. - Някакви терористи?

- В един много прав и акуратен смисъл - отвърна Анатема - според мен ти си прав.

- Какво означават всички тия дивотии, дето ги издрънкаха?

- Според мен най-вероятно краят на света - поясни Анатема. - Забеляза ли аурите им?

- Не мисля - отвърна Нют.

- Хич не бяха хубави.

- О.

- Всъщност имаха отрицателна аура.

- О.

- Като черни дупки.

- Това е лошо, нали така?

- Да.

Анатема огледа редиците метални шкафчета. Този път, само този, защото не беше наужким, а наистина, машините, дето щяха да докарат края на света или поне на онази негова част, която обхващаше пластовете от два метра под земята, та чак до озоновия слой, не действаша по обичайния сценарий. Нямаше огромни червени труби с проблясващи по тях лампички. Нямаше намотки, които сякаш ти казват "κлъцни ме". Нямаше подозрително грамадни многобройни монитори, които броят обратно до нула и можеха да бъдат превключени за секунди. Вместо това металните шкафове изглеждаха солидни, тежки и много устойчиви на героизъм в последната минута.

- Какво върви по реда си? - запита се Анатема. - Те са направили нещо, нали?

- Може би има копче за изключване? - безпомощно предположи Нют. - Сигурен съм, че ако поогледаме...

- Тези неща нямат копчета. Не ставай глупав. Мислех си, че ги знаеш тия работи.

Нют закима отчаяно. Това тук беше твърде далеч от страниците на "Лесна електроника". Колкото за показ той надникна в дъното на един шкаф.

- Има връзка с целия свят - смутолеви той. - Можеш да правиш буквално каквото си поискаш. Да модулираш тока в главните електропроводи, да се включваш към спътници. Абсолютно всичко. Можеш да... - жип - ааа, можеш - жап - уф, да ги накараш - жипт - да правят каквото си - ззап - ооох.

- Как се справяш там, вътре?

Нют смучеше пръстите си. Засега не се беше натъкнал на нищо, дето да прилича на транзистор. Уви ръката си в носна кърпичка и измъкна два-три превключвателя от гнездата им.

Веднъж едно от списанията за електроника, за които се беше абонира, беше публикувало на шега схема на електрическа верига, за която беше гарантирало, че няма да проработи. "Най-накрая - обясняваха те по забавен начин - ето ви нещо, дето всички вие там, жичкаджии кьопави, можете да си сглобите, като знаете със сигурност, че ако нищо не прави, значи работи." Диодите й бяха наобратно, транзисторите - с главата надолу, а батерията - изхабена. Нют я беше сглобил и тя хвана радио Москва. Беше им писал писмо, с което се оплакваше, но така и не получи отговор.

- Наистина представа нямам дали се справям изобщо.

- Джеймс Бонд просто вади разни работи.

- Не само вади, а ги и туря - тросна се Нют; нервите му бяха започнали да се изопват. - А и аз не съм ти - жип - Джеймс Бонд. Ако бях - бзззт, - лошите щяха да ми покажат всичките мегасмърт-лостове и щяха да ми обяснят колко хубаво работели, тяхната мама, нали така? - фзззпт - Само дето в живота не става така! Не знам какво става и не мога да го спра.

* * *

Облаци се кълбяха на хоризонта. Небето горе все още беше ясно, само лек ветрец разкъсваше въздуха. Но този въздух не беше нормален въздух. Изглеждаше някак кристализиран - сякаш, извърнеш ли глава, ще видиш нови фасети. Искреше. Ако трябва да намерите дума да го опишете, думата "гъмжило" можеше да се промъкне лукаво в ума ви. Гъмжило от безтелесни същества, очакващи единствено точния миг, за да станат извънредно телесни.

Адам погледна нагоре. В известен смисъл там горе имаше единствено чист въздух. В друг, прострели се до безкрайност, там бяха пълчищата на Рая и Ада, крило до крило. Ако се вгледаш наистина съсредоточено и имаш специална подготовка, разликата се виждаше.

Тишината бе стиснала в хватката си световния мехур. Вратата на сградата се отвори и Четиримата пристъпиха навън. При трима от тях вече се забелязваше не повече от намек за нещо човешко - приличаха на човекоподобни форми, изградени от всичко онова, което бяха или представляваха.

Смърт на техния фон определено изглеждаше приятен за окото. Коженото му яке и шлемът с тъмно стъкло се бяха превърнали в расо с качулка, но това бяха просто подробности. Скелет, дори и ходещ, поне е нещо човешко; своего рода Смърт се таи във всяко живо същество.

- Работата е там - заговори Адам настоятелно, - че те не са наистина истински. Те всъщност са нещо като кошмарите.

- А-а-ама ние не спим - заекна Пепър. Кучето изскимтя и се опита да се скрие зад Адам.

- Она там все едно се топи - посочи Брайън настъпващата фигура, ако можеше все още да се нарече така, на Замърсяване.

- Ето ти на - насърчи го Адам. - Значи не може да е истински, нали така? Здравият разум ти го подсказва. Такова нещо не може да е истинско наистина.

Четиримата се спряха на няколко метра от тях.

- СВЪРШЕНО Е - рече Смърт. Той се поприведе напред и втренчи безокия си поглед в Адам. Трудно беше да се каже дали е изненадан.

- 'Ми добре - рече Адам. - Работата обаче е там, че не ща така. Никога не съм ви искал да го правите.

Смърт погледна останалите трима, после - пак Адам. Зад тях един джип зави рязко и спря. Дватамата не му обърнаха никакво внимание.

- НЕ РАЗБИРАМ - рече Смърт. - БЕЗ СЪМНЕНИЕ САМОТО ТИ СЪЩЕСТВУВАНЕ ИЗИСКВА СВЕТОТ ДА СВЪРШИ. ТАКА Е ПИСАНО.

- Не виждам що на някой си там му е скимнало да пише такива работи - спокойно рече Адам. - Светът е пълен с к'ви ли не разкошни неща, а аз още не съм научил всичко за него, тъй че не ща някой си там да ми го бърка и да ми го свършва, преди да съм го опознал. Така че вие си ходете.

(- Този е, господин Шадуел - рече Азирафел, но думите му зазвучаха неубедително още докато ги изговаряше. - Онзи със... с фланелката...)

Смърт се вторачи в Адам.

- Ти... си част... от нас - процеди Война през зъби като прекрасни куршуми.

- Свършено е. Ще... създадем... света... отново - изрече Замърсяване с глас, потаен като нещо, изтичащо от ръждив барабан в преливник.

- Ти... ни... водиш - произнесе Глад.

И Адам се разколеба. Един глас в него продължаваше да крещи, че е вярно, че светът е негов и че трябва просто да се обърне и да ги поведе по слисаната планета. Те бяха неговите хора.

Горе, ред по ред, небесните пълчища очакваха Думата.

(- Ни мой да искаш от мени да гу зъстрелям! Чи той и едно 'лапи!

- Ъ-ъ - отвърна Азирафел. - Ъ-ъ. Мда. Може би ще е най-добре да поизчакаме, какво ще кажеш?

- Докато порасне, така ли? - подметна Кроули.)

Кучето заръмжа.

Адам погледна Ония. Те също бяха неговите хора. Просто трябва да решиш кои са ти истинските приятели.

Той се обърна отново към Четиримата.

- Хванете ги - изкомандва тихо.

Вече не провлачваше и не замазваше думите. В гласа му се долавяха странни тонове. Никое човешко същество не можеше да не се подчини на такъв глас.

Война се изсмя и погледна очаквателно Ония.

- Момченца - процеди тя, - които си играят с твоите играчки. Помисли си какви играчки само мога да ти предложа аз... какви игри. Мога да ви накарам да се влюбите в мен, момченца. Малки момченца с малки пушчици.

Тя отново се изсмя, но картечният екот заглъхна веднага щом Пепър пристъпи напред и вдигна разтреперана ръка.

Мечът не беше кой знае какъв, но по-добър комай не можеше да се направи от две летви и канап.

Война се вторачи в него.

- Разбрах - рече тя; - Малко е тъпо, а? Тя извади своя меч и го издигна със звук, все едно някой прокарваше пръст по гърлото на винена чаша. Щом остриетата се сблъскаха, просветна мълния. Смърт се втренчи в очите на Адам. Нещо издрънча жалко.

- Не го пипайте! - кресна Адам, без да помръдне глава.

Ония се вторачиха в меча. Той се олюля и замря на бетонената пътека.

- Момченца - измърмори отвратно Пепър. Рано или късно всеки трябва да решава от коя банда е.

- Ама, ама такава... - заекна Брайън. - Тая като че мечът, такава, я всмука...

Въздухът между Адам и Смърт започна да трепери като мараня.

Уенслидейл вдигна глава и погледна Глад в хлътналите очи. Протегна напред нещо, което с малко въображение би могло да мине за везни, направени от канап и клонки. После го завъртя над главата си.

Глад протегна ръка да се защити.

Пак блесна мълния, а после - дрънчене на сребърни везни, ударили земята.

- Не... ги... пипайте - нареди Адам.

Замърсяване вече беше побягнал или поне беше започнал да се оттича бързо, но Брайън смъкна от главата си изплетения от стръкове трева венец и го метна по него. Инак венецът не би отхвърчал така, но някаква сила го изтръгна от ръцете му и той изсвистя като диск.

Този път експлозията беше червен пламък сред талази черен дим и вонеше на бензин.

С кънтящ тенекиен звън една почерняла сребърна корона се изтърколи от пушека и се затъркаля, дрънчейки като монетка.

Поне нямаше нужда да ги предупреждава да не я пипат. Блестеше така, както металът не бива да блести.

- Къде отиват? - попита Уенсли.

- КЪДЕТО ИМ Е МЯСТОТО - отвърна Смърт, без да позволява на погледа на Адам да се откъсне. - ТАМ, КЪДЕТО ВИНАГИ СА БИЛИ. ОБРАТНО В ЧОВЕШКИЯ УМ.

Той се ухили на Адам.

Чу се звук от раздираща се тъкан. Расото на Смърт се разцепи и крилете му се разгънаха. Криле на ангел. Но без пера. Бяха нощни криле - криле, изрязани през материята на сътворението от мрака отдолу, сред които блещукаха няколко далечни светлинки - светлинки, които можеха да са звезди, но можеха да са и нещо съвсем друго.

- НО АЗ - продължи той, - АЗ НЕ СЪМ КАТО ТЯХ. АЗ СЪМ АЗРАИЛ, СЪЗДАДЕН ДА БЪДА

СЯНКА НА СЪТВОРЕНИЕТО. МЕН НЕ МОЖЕШ ДА УНИЩОЖИШ. ТОВА БИ УНИЩОЖИЛО СВЕТА.

Нажежените им погледи изстинаха. Адам се почеса по носа.

- Ох бе, де да знам - рече той. - Може пък да има начин - и също се ухили.

- Както и да е, поне сега ще престане - продължи той.

- Онова с машините. Трябва да правиш каквото ти казвам - само засега, и аз казвам, че това трябва да престане. Смърт сви рамене.

- ВЕЧЕ СПИРА - каза той. - БЕЗ ТЯХ - той посочи жалките останки на останалите трима Конници.

- ТО НЕ МОЖЕ ДА ПРОДЪЛЖИ. ОБИКНОВЕН ТРИУМФ НА ЕНТРОПИЯТА. - Смърт вдигна костеливата си ръка - това можеше да е и отдаване на чест.

- ЩЕ СЕ ВЪРНАТ - рече той. - ТЕ НИКОГА НЕ СА ДАЛЕЧ.

Крилете изплюяха само веднъж като гръм и ангелът на смъртта изчезна.

- Значи така - рече Адам на въздуха. - Добре. Значи няма да го бъде. Всичко онова, което са започнали - това трябва да престане веднага.

Нют се втренчи отчаяно в уредите.

- Човек ще си рече, че ще има я наръчник, я нещо такова - рече той.

- Можем да проверим дали Агнес има да каже нещо по въпроса - предложи Анатема.

- Да бе, да - тросна се Нют. - Много разумно, няма що. Да саботираш електроника от двасти век с помощта на занаятчийски наръчник от седемнайсти? Какво ти е разбирала Агнес Нътър от транзистори?

- Е, през 1948-ма дядо ми изтълкува много схватливо предсказание 3328 и направи някои много проницателни инвестиции - подметна Анатема. - Разбира се, тя не е знаела как ще му се вика на това чудо и не е била много светната по въпроса за електричеството изобщо, но...

- Говорех образно.

- Както и да е, не ти трябва да го задействаш. Трябва да го накараш да спре да работи. За това не ти трябва знания, трябва ти невежество.

Нют изохка.

- Добре - рече той с досада. - Да опитаме. Казвай предсказанието.

Анатема измъкна напосоки едно картонче.

- Той не Е Онова, Което Казва, че Е - прочете тя. - Номер 1002. Много е просто. Някакви идеи?

- Ами виж - подхвана отчаяно Нют. - Знам, че не е сега моментът да ти го кажа, но... - той преглътна. - Всъщност не ме бива много по електрониката. Хич даже не ме бива много.

- Май си спомням, че ми каза, че си компютърен инженер.

- Преувеличих. Искам да кажа, преувеличих колкото можах, всъщност, както предполагам, би било по-точно да се каже, че пресиших нещата. Бих отишъл дотолкова далеч, че да кажа, че най-точно казано... - Нют затвори очи -... това си беше едно увъртане.

- Лъжа, искаш да кажеш? - изчурулика Анатема.

- О, чак толкова далеч не бих отишъл - отвърна Нют.

- Макар че - додаде той, - аз всъщност не съм точно компютърен инженер. Изобщо. Тъкмо обратното.

- Кое е обратното?

- Ами, щом се налага, ще ти го кажа - всеки път, когато се опитам да накарам нещо електронно да проработи, то спира.

Анатема му отправи лъчезарна усмивчица и зае театрална поза като в представление на фокусник, когато дамата в пайети отстъпва назад, за да разкрие какъв е номерът.

- Тра-ла-ла - рече тя. - Поправи го - додаде след малко.

- Какво?!

- Накарай го да заработи по-добре.

- Не знам - отвърна Нют. - Не съм убеден, че мога - и отпусна длан върху най-близкия шкаф.

Шумът, който той досега не осъзнаваше, че чува, изведнъж спря; воят на далечен генератор утихна.

Лампичките по таблата примигнаха и повечето угаснаха.

Навсякъде по света хората, които се бореха с лостовете, откриха, че те са превключили сами.

Прекъсвачите се отвориха. Компютрите престанаха да планират Третата световна война и отново започнаха лениво да сканират стратосферата. В бункерите под Новая земля бушоните, които хората трескаво се мъчеха да изтръгнат, най-сетне изскочиха в ръцете им; в бункерите под Уайоминг и Небраска мъже в работни дрехи престанаха да вряскат и да размахват пистолети един срещу друг.

Биха пийнали по бира, ако алкохолът беше разрешен в ракетните бази. Не беше, но те пак пийнаха.

Лампите светнаха. Цивилизацията спря да се хлъзга към хаоса и се захвана да пише писма до вестниците как в днешно време хората се шашкали и от най-малката дреболия.

В Тадфийлд машините спряха да излъчват заплаха. Нещо вътре в тях вече го нямаше; не става дума за тока.

- Мале... - възкликна Нют.

- Ето ти на - рече му Анатема. - Чудесно го поправи. На старата Агнес можеш да й имаш вяра, от мен да го знаеш. А сега да ни няма.

* * *

- Той не го искаше! - възкликна Азирафел. - Не съм ли ти го казвал винаги, Кроули? Ако си направиш труда да погледнеш по-навътре, ще откриеш че дълбоко в душата си всеки е...

- Не е свършило още - сръза го Кроули. Адам се обърна и като че ли чак сега ги забеляза. Кроули не беше свикнал хората на мига да се досещат кой е, но Адам се взираше в него, сякаш целият живот на Кроули беше изографисан вътре в черепа му и той, Адам, го разчиташе. За миг позна що е истински ужас. Винаги бе смятал, че изпитваният досега от него ужас е онзи, истинският, но в сравнение с това ново усещане онова си беше жалко шубе. Ония Долу можеха да прекратят съществуването ти, като... ами, като ти причинят болка в непоносими количества, но това момченце тук можеше не просто да ти прекрати съществуването само като си го помисли, но и вероятно да подреди нещата така, все едно никога не си съществувал. Погледът на Адам прелетя към Азирафел.

- Извинете, ама вие защо сте двама души в един? - попита той.

- Ами - отвърна Азирафел - много дълго е за...

- Не е редно да се тъпчете така - заяви Адам. - Според мен по-добре е да станете пак двама отделни човеци. Зрелищни специални ефекти не последваха. Азирафел просто се появи до мадам Трейси.

- Ох, как ме засърбя - възкликна тя. После огледа Азирафел отгоре надолу. - Еее - продължи тя с леко разочарован тон, - кой знае защо, но ви мислех за по-млад.

Шадуел изглежда ревниво ангела и премести ударника на пушката гръмотевица с подчертан жест. Азирафел погледна новото си тяло, което за беда много приличаше на старото, макар че пардесюто беше по-чистичко.

- Виждате ли - рече Кроули. Гласът му тегнеше от фаталистична мрачност. - Всъщност не е толкова просто. Мислите си, че войните започват, защото са застреляли някой стар херцог или пък някой е отрязал нечие ухо, или пък някой си е разположил ядрените ракети не където трябва. Не е така. Това са просто... ами просто поводи, които нямат кой знае колко общо със самите войни.

Истинската причина за тях е, че когато две страни не могат да се гледат помежду си, напрежението се трупа и после всичко може да стане повод - ама всичко, което ти скимне. Ти как се казваш... ъ-ъ..., момченце?

- Това е Адам Йънг - представи го Анатема и се приближи. Нют се влачеше подире й.

- Точно така, Адам Йънг - потвърди Адам.

- Добре се представи. Спаси света. Вземи си свободен полуден - рече Кроули. - Но всъщност нещата няма да се променят кой знае колко.

- Мисля, че си прав - додаде Азирафел. - Убеден съм, че моите хора искат Армагедон. Много тъжна работа.

- Някой има ли нещо против да ни обясни какво става? - запита строго Анатема и скръсти ръце. Азирафел сви рамене.

- Много дълга история - започна той. Анатема вирна брадичка.

- Ами започвайте тогава.

- Добре. В началото...

Мълнията блесна, заби се в земята на някакви си метри от Адам и си остана там - цвърчаща колона, която в основата си се разширяваше, сякаш дивото електричество изпълваше невидима форма.

Човеците притиснаха гърбове о джипа.

Светкавицата изчезна, а на мястото ѝ стоеше момък от златен огън.

- Олеле - възкликна Азирафел, - това е той.

- Кой той? - попита Кроули.

- Божият глас - поясни ангелът. - Метатронът. Ония го гледаха вторачено. После Пепър се обади:

- Не е вярно. Метатронът е пластмасов, има си лазерно оръдие и може да става на хеликоптер.

- Това е Космическият метатрон - поясни с отпаднал глас Уенслидейл. - Аз имах такъв, но главата му падна. Според мен този е по-друг.

Прекрасният безизразен поглед падна върху Адам Йънг; после се извърна рязко към бетона встрани, който клокочеше.

От врящата земя се надигна фигура - нещо като царя на демоните от пантомимата, но ако този тук беше играл някога в пантомима, ще да е била от онези представления, от които никой не си е

тръгнал жив и после се е наложило да докарат поп да изпепели мястото. Не се различаваше особено от другата фигура, само дето пламъците ѝ бяха кървавочервени.

- Ъ - рече Кроули, като се мъчеше да потъне в седалката. - Здравсти... ъ.

Онова червеното му метна възможно най-краткия поглед, като че си го отбелязваше за по-нататъшна консумация, а после се вторачи в Адам. Когато заговори, гласът му приличаше на милион излитащи мухи.

То избръмча някаква дума, която прозвуча на чулите я човеци все едно им прокарваха пила по гръбнака.

Говореше на Адам, който му отвърна:

- Хм? Не. Вече казах. Казвам се Адам Ъънг - и той изглежда фигурата от главата до петите. - А ти как се казваш?

- Велзевул - подсказа му Кроули. - Господар на...

- Благодаря, Кроули - обади се Велзевул. - Покъсзззно с тебе трябва сериозззно да си попрिकाзззваме. Убеден сзззъм, че имашззз много да ми разззправяшззз.

- Ъ - рече Кроули. - Ами нали разбирате, случилото се е...

- Млъзззк!

- Добре. Добре - отвърна припряно Кроули.

- А сега, Адам Ъънг - обади се Метатронът, - макар и на този етап да оценяваме помощта ти, разбира се, длъжни сме да добавим, че е наложително Армагедон да се проведе сега. Може да изникнат някакви временни неудобства, но те надали биха попречили на хода на върховното добро.

- А - прошепна Кроули на Азирафел, - иска да каже, че трябва да унищожим света, за да го спасим.

- Шжжжто сзззе отназззя до това на чий ходззз ще пречи, това тепърва шжжжете се реши - избръмча Велзевул. - Но трябва да сзззе реши сзззззз, момченцзззз. Такава е твоята орисззз. Писано е.

Адам пое дълбоко дъх. Човеците стаиха своя. Кроули и Азирафел от известно време не се сещаха да дишат.

- Просто не ми е ясно защо всичко и всички трябва да изгарят и изобщо - заяви Адам. - Милиони риби и китове, и дървета, и... и овце, и к'вото си щете. И да беше за нещо важно, ами то да се види чия банда по я бива. Същото е като с нас и Джонсънитите. Ама дори и да победите, всъщност не можете да разбиете другите, щото вие не го искате наистина. Искам да кажа, не завинаги. И после пак ще почнете всичко отначало. И ще продължите да прашате такива като тия двамата - той посочи Кроули и Азирафел - да мътят на хората главите. Като че не е достатъчно мъчно да си хора, та и разни други да се мъкнат да ти мътят главата.

Кроули се обърна към Азирафел.

- Джонсънитите?

Ангелът сви рамене.

- Според мен ранна отцепническа секта - обясни той. - Гностици един вид. Като офитите. - Челото му се набърчи. - Или май бяха сетитите... Не, това бяха колиридийците. Ох, Божичко. Съжалявам, имаше ги със стотици, много е трудно да им хванеш дирите.

- И мътители на хората главите - измърмори Кроули.

- Няма значение! - отсече Метатронът. - Целият смисъл на Сътворението на света, на Доброто и Злото...

- Не виждам какво му е толкоз страхотното на това да сътвориш хората като хора и после да ти е криво, че се държат по хорски - сопна се Адам. - Както и да е, ако престанете да разправяте на хората, че всичко сяло да се натамани, след като умрат, току-виж пробват да го натаманят, докато са живи. Ако аз командвах, щях да направя така, че хората да живеят много по-дълго, като дъртия Метусалем. Ще е много по-интересно, а и може и да почнат да се замислят какво правят с цялата околна среда и с екологията, защото след сто години пак ще ги има.

- А - възкликна Велзевул. Всъщност започваше да се усмива. - Исзззкаш да власзззтваш надзз сззвета. Така по мязззаш на Бащ...

- Мислих си за всичко това и не ща - заяви Адам, извъръщайки се леко и кимайки насърчително на Ония. - Такова де, че има к'во да се променя, има, ама после сигурно хората постоянно ще ми се влачат и ще ме юркат аз да турям всичко в ред през цялото време и да ги отървавам от всички боклук, и да им правя още дървета, и какво му е доброто на това? Все едно да трябва да подреждаш спалните на хората вместо тях.

- Ти и твоята си спалня не подреждаш - обади се Пепър зад гърба му.

- За моята си спалня нищо не съм казал - възрази Адам. Ставаше дума за стая, чийто килим се беше загубил от поглед от няколко години насам. - Говоря за спалните изобщо. Не става дума за моята си лична спалня. Това е аналогия. Ей за това ти говоря.

Велзевул и Метатронът се спогледаха.

- Както и да е - продължи Адам, - достатъчно е зле, че през цялото време трябва да измислям к'во да правят Пепър, Уенсли и Брайън, та да не им е скучно, така че не ща повече свят от тоя, дето си го имам. Благодаря все пак.

Лицето на Метатрона взе да придобива вида, познат на всички подложени на специфичната линия на разсъждение на Адам.

- Не можеш да се откажеш да бъдеш онзи, който си - рече той най-накрая. - Чуй. Твоето раждане и твоята съдба са част от Великия план. Всичко трябва да се случи така. Всеки избор вече е направен.

- Бунтът е прекрасзззто нежжжто - додаде Велзевул, - но някои нежжжта са над бунта. Трябва да го разззбереш.

- Не се бунтувам срещу нищо - заяви Адам със спокоен тон. - Просто изтъквам разни неща. Не можете да обвинявате хората за това, че изтъкват разни неща. Чини ми се, че ще е много по-хубаво да не почвате да се биете, а просто да видите какво ще правят хората. Ако престанете да им мътите главите, може пък и да започнат да мислят както трябва и да престанат да вършат шуротии със света. Не казвам, че точно така ще направят - додаде той добросъвестно, - ама може.

- Това е безсмислено - заяви Метатронът. - Не можеш да се противиш на Великия план. Я си помисли. Това е в гените ти. Помисли.

Адам се поколеба.

Тъмното подмолно течение беше винаги готово да се надигне отново, а пискливият му шепот настояваше □да, това е, тъкмо заради това е всичко, трябва да следваш Плана, защото си част от него..."

Денят се бе проточил твърде дълго. Беше уморен. Спасяването на света беше изцедило докрай единайсетгодишното му телце.

Кроули се хвана за главата.

- За миг, само за миг ми се стори, че имаме шанс - рече той. - Той успя да ги разтревожи. Е, добре - хубаво беше, докато...

Усети, че Азирафел се е изправил на крака.

- Извинете - рече ангелът. Тримата го погледнаха.

- Този Велик план - продължи той. - Трябва да е неизразимо великият план, нали така? Мълчание.

- Това е Великият план - отсече Метатронът. - Много добре знаеш. Ще възникне свят, който ще просъществува шест хиляди години и ще свърши с...

- Да, да, това е Великият план, така си е - прекъсна го Азирафел. Говореше учтиво и почитателно, но като човек, току-що задал нежелан въпрос на политическо събрание, който няма да миряса, докато не получи отговор. - Питам само дали е и неизразим. Просто исках да изясним този въпрос.

- Няма значение! - тросна се Метатронът. - Все тая!

- Значи нямате стопроцентова яснота по въпроса? - продължи Азирафел.

- На нас не ни е дадено да разбираме неизразимо великия план - отвърна Метатронът. - Но, разбира се, Великият план...

- Но Великият план може да бъде само мъничка частица от цялото неизразимо величие - вметна Кроули. - Не може да сте сигурни, че онова, което става в момента, не е точно каквото трябва от неизразимо велика гледна точка.

- Писзззано е! - ревно Велзевул.

- Но някъде другаде може да е писано друго - възрази Кроули. - Някъде, където не можете да го прочетете.

- С още по-големи букви - додаде Азирафел.

- И подчертано - допълни Кроули.

- Два пъти - предположи Азирафел.

- Може би това не е само изпитание за света - заключи Кроули. - Може и вас да ви изпитват, хора.

Хммм?

- Бог не играе игрички с верните си слуги - възрази Метатронът, но с разтревожен глас.

- Леле-леле-леле! - възкликна Кроули. - Ти къде живееш?

Всички се усетиха, че извържат поглед към Адам. Той като че ли мислеше много внимателно.

После рече:

- Не виждам защо е толкова важно това, че го пишело. Не и когато засяга хората. Винаги може да се задраска.

Над аеродрума лъхна ветрец. Горе събралите се пълчища се развълнуваха като мираж.

Възцари се онази тишина, която може би е царяла преди Сътворението.

Адам стоеше и им се усмихваше - малка фигурка, разположена точно между Рая и Ада.

Кроули сграбчи Азирафел за лакета.

- Знаеш ли как е станало? - зашушна той възбудено.

- Бил е оставен на мира! Израсъл е като човек! Той не е нито въплъщение на Злото, нито въплъщение на Доброто, просто е... човешко въплъщение... А после:
- Мисля - обади се Метатронът, - че трябва да потърся допълнителни наставления.
- И аззз - додаде Велзевул. Гневното му лице се обърна към Кроули. - И ще докладвам ззза твоето учасзззтие в това, вярвай ми. - Той изгледа Адам сърдито.
- А не знам Баща ти какво ще каже...

Гръмна оглушителен трясък. Шадуел, който от няколко минути насам човъркаше, обзет от ужасена възбуда, най-накрая бе успял да овладее разтрепераните си пръсти достатъчно и да натисне спусъка. Сачмите пронизаха пространството, където преди малко се намираше Велзевул. Шадуел така и не разбра какъв късмет е извадил, че не улучи.
Небето трепна и си стана просто небе. Облаците на хоризонта започнаха да се разсейват.

* * *

Мадам Трейси наруши тишината.

- Ама че странни бяха - рече тя.

Всъщност онова, което искаше да каже, не би могла дори да се надява да изрази другояче освен чрез писък, но човешкият мозък притежава невероятни възстановителни сили и репликата "ама че странни бяха" беше част от бързия процес на излекуване. След половин час щеше да си мисли, че просто е попрепила.

- Според тебе свърши ли? - попита Азирафел. Кроули сви рамене.

- Боя се, че за нас не е.

- Според мен няма защо да се тръшкате - заяви уверено Адам. - Знам всичко за вас двамата. Не се притеснявайте.

Погледна останалите от Ония и те се помъчиха да не отстъпват назад. Позамисли се, а после рече:

- И без това стана страшно мазало. Но на мене ми се струва, че всички ще са много по-щастливи, ако забравят за това. Не точно да забравят, ами просто няма да си го спомнят точно. И после ще си ходим.

- Но не може да оставиш всичко просто така! - втурна се напред Анатема. - Помисли си какви неща само можеш да направиш! Добри неща.

- Като например? - попита Адам.

- Ами... например можеш да върнеш всичките китове като за начало.

Той наклони глава настрана.

- И това ще спре хората да ги убиват, така ли?

Тя се поколеба. Хубаво щеше да е, ако можеше да отговори с "да".

- Ами ако хората почнат да ги убиват, какво ще ме помолиш да направя за тях? - продължи Адам. -

Не. Май че почнах да му хващам цаката. Почна ли да се бъркам така, няма спиране. Струва ми се, че единственото разумно нещо е хората да знаят, че ако убият кит, ще си имат мъртъв кит.

- Това показва много отговорно отношение - обади се Нют.

Адам вдигна вежда.

- Просто разум - обясни той.

Азирафел потупа Кроули по гърба.

- Май оцеляхме - рече той. - Само си представи какъв ужас щеше да бъде, ако бяхме поне малко от малко компетентни.

- Мда - отвърна Кроули.

- Колата ти действаща ли е?

- Май ще трябва да се поработи по нея - призна Кроули.

- Мислех си, че можем да откараме тези добри хора до града - предложи Азирафел. - Дълга една вечеря на мадам Трейси, убеден съм. И на нейния момък, разбира се.

Шадуел надзърна през рамо, а после погледна мадам Трейси.

- Тоя за кого приказва? - попита той тържествуващото ѝ изражение.

Адам се върна при Ония.

- Ами то май трябва вече да си ходим - рече той.

- Но какво се случи всъщност? - възкликна Пепър. - Искам да кажа, станаха едни такива...

- Вече няма значение - прекъсна я Адам.

- Но ти можеше да помогнеш толкова много... - подхвана Анатема, щом децата се запътиха обратно към колелетата си. Нют я прихвана нежно за лакътя.

- Идеята не е добра - заяви той. - Утре е първият ден от остатъка на нашия живот.

- Знаеш ли - подметна тя, - от всички изгъркани лафове, които открай време страшно мразя, тоя е

безспорният връх.

- Невероятно, нали? - ухили се щастливо Нют.

- Защо на вратата на колата ти пише □Дик Търпин"?

- Всъщност е шега - обясни Нют.

- Хммм?

- Защото накъдето и да тръгна, задържам движението - смънка той нещастно.

Кроули изгледа мрачно контролното табло на джипа.

- Съжалявам за колата - обясняваше Азирафел. - Знам колко много ти харесваше. Може би ако се съсредоточиш, ама наистина здравата...

- Няма да е същото - пресече го Кроули.

- Сигурно няма.

- Съвсем новичка я взех навремето, знаеш ли. Не беше кола, а по-скоро нещо като ръкавица, която обгръща цялото тяло.

Той подуши из въздуха.

- Какво гори?

Поя ветрец, вдигна прах и пак го слегна. Въздухът се нагорещи, натежа и хората залепнаха в него като мухи в сироп.

Той извърна глава и съзря ужасената физиономия на Азирафел.

- Ама то свърши - възкликна той. - Не може да стане сега! Онова... онова нещо, точният момент или каквото ще да е там отмина! Свърши!

Земята се разтресе. Шумът беше като от влак в метро, който обаче не минава под земята. Повече приличаше на влак, излизащ на повърхността.

Кроули зашрака със скоростния лост като побъркан.

- Не е Велзевул! - крясъкът му надвика вятъра. - Това е Той! Неговият баща! Това не е Армагедон - лично е! Пали бе, кола с кола проклета!

Земята под Нют и Анатема се разшава и ги запрати върху танцуващия бетон. Измежду пукнатините бликна жълт дим.

- Като вулкан е! - изкрещя Нют. - Какво е това?

- Каквото и да е, бая се е ядосало - забеляза Анатема. Кроули сипеше псувни в джипа. Азирафел положи ръка на рамото му.

- Тук има човеци - рече той.

- Да - сопна му се Кроули. - И аз съм тук.

- Искам да кажа, че не бива да позволяваме това да им се случва.

- Абе кво... - подхвана Кроули и млъкна.

- Искам да кажа, като се позамислиш, и без това достатъчно бели сме им навлекли. И ти, и аз. За всичките тия години. С едно, с друго.

- Само си вършихме работата - смънка Кроули.

- Е, и? Мнозина в историята просто са си вършили работата и виж какви бели са направили.

- Да не ми предлагаш случайно да се опитаме да Го спрем?!

- Имаш ли нещо да губиш?

Кроули понечи да възрази и осъзна, че нямаше какво да губи. Нямаше какво да загуби освен онова, което вече беше загубил. Не можеха да му сторят нищо по-лошо от онова, което така или иначе щяха да му сторят. Най-накрая се почувства свободен.

Бръкна под седалката и напипа един крик. Ако това не свършеше работа, значи нищо не можеше да я свърши. Всъщност много по-ужасно би било да излезеш насреща на Сатаната с нещо, дето по мяза на прилично оръжие. Тогава вероятно би хранил някаква надеждица, което щеше да влоши положението.

Азирафел вдигна меч, изтърван от Война, и замислено го претегли на ръка.

- Леле-мале, колко години минаха, откакто съм държал такова нещо!

- Към шест хиляди - обади се Кроули.

- Ей Богу, толкова - възкликна ангелът. - Ех, какви времена бяха, грешка няма. Доброто старо време.

- Абе не беше - подметна Кроули.

Грохотът се усиливаше.

- По онова време хората знаеха кое е правилно, кое е грешно - продължаваше мечтателно Азирафел.

- Ами да. Я си помисли.

- А-ха. Мда. Много сме им се бъркали, така ли?

- Да.

Азирафел вдигна меч. Чу се □Ууумпф!" и той изведнъж пламна като магнезиева пръчка.

- Веднъж като го научиш, не се забравя - заяви той. Усмихна се на Кроули.
- Просто искам да ти кажа - подзе той, - в случай че не успеем да се измъкнем, че... винаги съм знаел, че нейде дълбоко в тебе се таи искрица доброта.
- Точно така - горестно потвърди Кроули. - Радост голяма.
Азирафел му протегна ръка.
- Радвам се, че се познавахме - заяви той. Кроули пое дланта му.
- До следващия път - рече той. - И... Азирафел?
- Да?
- И да помниш - винаги съм знаел, че дълбоко в себе си ти си достатъчно гадно копеле, че да си заслужава да те харесва човек.
Чу се звук от тътрене на крака и дребното, ала пъргаво тяло на Шадуел ги разбута. Той размахваше решително пушката гръмотевица.
- На вас двамката, женчовци южняшки, не бих оставил да убиете и куц плъх в бъчва - заяви той. - А ся с кого ш' са бориме?
- С Дявола - отвърна му протичко Азирафел.
Шадуел кимна, като че за него това не беше никаква изненада, захвърли пушката, свали шапката си и оголи чело, познато и внушаващо страх навсякъде, където се събират улични побойници.
- Тъй си и мислех - заключи той. - В такъв случай ш' си използвам ръката.
Нют и Анатема гледаха как се отдалечават от джипа с неуверена крачка. С Шадуел по средата приличаха на стилизирано W.
- Какво, по дяволите, смятат да правят? - възкликна Нют. - И какво... какво им става?!
Саката на Азирафел и на Кроули се разцепиха по шевовете. Като ще се мре, поне да се мре така, както наистина си изглеждаш. Пера се разгънаха и се издигнаха към небето.
Обратно на разпространената представа крилете на демоните са същите като на ангелите, макар често да са по-добре поддържани.
- Шадуел не бива да отива с тях! - залитна Нют.
- Какво е това Шадуел?
- Моят серж... ей това невероятно старче, да не повярва човек... Трябва да му помогна!
- Да му помогнеш ли?!
- Дал съм клетва и тъй нататък. - Нют се подвоуми.
- Е, своего рода клетва. А той ми даде в аванс цяла една месечна заплата!
- Ами другите двама кои са тогава? Твои приятели или... - подзе Анатема и изведнъж млъкна.
Азирафел се беше поизвърнал и профилът му най-накрая си падна на място.
- Сетих се къде съм го виждала! - викна тя и се притисна в Нют за опора, докато земята подскачаше под тях.
- Хайде!
- Но тук ще става нещо ужасно!
- Ако ми е повредил книгата, нямаш и представа колко си прав!
Нют опипа ревера си и намери официалната си игла. Не знаеше на какво ли ще се натъкнат този път, но друго освен иглата си нямаше.

Те побягнаха...

Адам се огледа. После погледна надолу. Лицето му доби добре пресметнат невинен израз.

Последва сблъсък.

Но Адам бе в стихията си.

Винаги и изцяло в стихията си.

Той замахна и ръката му описа размит полукръг.

... Азирафел и Кроули усетиха как светът се променя. Нямаше шум. Нямаше пукнатини. Просто над мястото, където бе започнал да се надига вулкан със сатанинска мощ, се виеше дим, който се разсейваше, а една кола бавно спря. Моторът ѝ буботеше оглушително във вечерната тишина.

Колата беше възстаричка, ала запазена. Обаче не по метода на Кроули, който се състоеше в това нацърбванията и драскотините да изчезват просто щом го пожелае. Тази кола изглеждаше по този начин - човек инстинктивно го разбираше, - защото собственикът ѝ две десетилетия наред бе прекарвал всеки Божи уикенд във вършене на всичко онова, което според наръчника трябва да се върши всеки уикенд. Преди всяко пътуване той я обикаляше, проверяваше фаровете и броеше колелата. Сериозните мъже, които пушеха лули и носеха мустаци, бяха съставили сериозни инструкции, в които пишеше, че така трябва, и затова той го вършеше, тъй като беше сериозен мъж,

който пуши лула, носи мустаци и не се отнася лекомислено към подобни предписания. Защото, ако се отнасяш към тях лекомислено, докде ще стигнеш? Застраховката му беше точно колкото трябва. Караше или с пет километра в час по-малко от максималната позволена скорост, или с деветдесет километра в час - която от двете се пада по-малката. Носеше вратовръзка дори и в събота. Архимед е казал, че ако му дадете достатъчно дълъг лост и достатъчно здрава опора под краката, ще премести Земята.

Би могъл да стъпи върху господин Йънг.

Вратата на колата се отвори и господин Йънг излезе оттам.

- Какво става тук? - възкликна той. - Адам? Адам!

Но Ония търчаха към портала.

Господин Йънг огледа шокираното събрание. На Кроули и Азирафел поне им беше останало достатъчно самообладание, че да си приберат крилата.

- Сега пък каква я е свършил? - въздъхна той, без действително да очаква да му отговорят.

- Ама къде се дяна туй момченце? Адам! Връщай се тука веднага!

Адам рядко слушаше татко си.

* * *

Сержант Томас А. Дайзенбъргър отвори очи. Единственото, което му се виждаше странно в обстановката, беше доколко позната му е тя. На стената висеше снимката му от гимназията. Малкото знаменце на звезди и райета стърчеше в чашата до четката му за зъби. Дори и мъничкото му плюшено меченце беше там, както винаги облечено в мъничката си униформичка. Лъчите на ранното следобедно слънце нахлуваха през прозореца на спалнята му.

Миришеше му на ябълков пай. Това беше едно от онези неща, които най-много му липсваха в съботните вечери далеч от дома.

Слезе на долния етаж.

Майка му се суетеше край печката и тъкмо изваждаше грамадански ябълков пай от фурната да поизстине.

- Здравсти, Томи - поздрави го тя. - Аз пък си мислех, че си в Англия.

- Да, мамо. Принципно съм в Англия, мамо, и защитавам демокрацията, тъй вярно, мамо, сър! - отвърна сержант Томас А. Дайзенбъргър.

- Много хубаво, синчето ми - похвали го майка му. - Татко ти е на Голямата нива с Честър и Тед. Много ще се зарадват да те видят.

Сержант Томас А. Дайзенбъргър кимна.

Той свали армейската си каска и армейското си яке и запретна армейските си ръкави. За миг доби по-замислен вид откогато и да било през живота си. Част от мислите му кръжаха около ябълковия пай.

- Мамо, ако някоя човекоединица осъществи свързка с цел телефоническа комуникация със сержант Томас А. Дайзенбъргър, мамо, сър, то съответният индивид да бъде...

- Моля, Томи?

Том Дайзенбъргър окачи пушката си на стената над очуканата си бащина двуцевка.

- Казах, мамо, ако някой ме търси, аз съм на Голямата нива с тате, Честър и Тед.

* * *

Микробусът се приближи бавно към портала на въздушната база. Спря. Постовият, застъпил нощна смяна, погледна през прозореца, провери документите на шофьора и му махна да влиза.

Микробусът залъкатуши по бетона.

Паркира на площадката пред празното летище. Там двама мъже седяха и си пийваха винце от една бутилка. Единият беше с тъмни очила. Изненадващо, но никой не им обръщаше и грам внимание.

- Да не искаш да ми кажеш - рече Кроули, - че Той открай време го е намислил да стане така? От самото начало?

Азирафел съвестно избърса гърлото на шишето и му го подаде.

- Може и така да е - отвърна той. - Може. Предполагам, че винаги можем да Го питаме.

- Като оставим настрана факта, че с него, тъй да се каже, никога не сме си имали приказката - продължи замислено Кроули, - доколкото си спомням, Той не е точно от хората, които ти отговарят просто и ясно. Всъщност, ами всъщност Той изобщо никога не ти отговаряше. Само ще ти се усмихне, все едно знае нещо, дето ти не го знаеш.

- И, разбира се, то си е точно така - додаде ангелът. - Инак какъв е смисълът?

Настана мълчание и двете същества се втренчиха замислено в далечината, сякаш си спомняха за нещо, за които и двамата отдавна-отдавна не се бяха присещали.

Шофьорът излезе от микробуса, понесъл картонен кашон и машина.

На площадката се въргаляха потъмняла метална корона и везни. Човекът ги подбра с машината и ги пусна в кашона.

После се приближи до двамината с бутилката.

- Ще ме извинявате, господа - рече той, - ама тук някъде би трябвало да се въргаля и някакъв меч - или поне във всеки случай тука така пише, - та се чудех...

Азирафел като че се притесни. Той също се поогледа, леко озадачен, после се изправи и усети, че горе-долу от един час насам седи върху меча. Пресегна се и го вдигна.

- Съжалявам - извини се той и пусна меча в кашона.

Шофьорът, нахлупил кепе на "Интернешънъл експрес", му рече, че нямало нищо и че наистина тях двамата Господ му ги пращал, щото някой трябвало да подпише, за да потвърди, че надлежно е прибрал онова, за което са го пратили, и че тоя ден имало да се помни, а?

И двамата, Азирафел и Кроули, се съгласиха с него, че било точно така, после Азирафел подписа разписката, която му тикна шофьорът, с което потвърди, че една корона, чифт везни и меч един брой са получени в пълна изправност и предстои да бъдат доставени на зацапан адрес и минати по размазан номер на банкова сметка.

Човекът се запъти обратно към микробуса. После се спря и се обърна.

- Ако кажа на жена ми какво ми се случи днес - рече им той малко тъжничко, - никога няма да ми повярва. И хич няма да я обвинявам за което, щото и аз не го вярвам. - После се качи в микробуса и потегли.

Кроули се изправи. Мъничко се олюляваше. Протегна ръка на Азирафел.

- Хайде - подкани го той. - Ще ни закарам обратно до Лондон.

Качи се в един джип. Никой не ги спря.

Вътре имаше касетофон. Това не е стандартното положение дори за американско военно МПС, но Кроули автоматично бе предположил, че всички превозни средства, които кара, си имат касетофони, и по тази причина това също се сдоби с такъв само секунди след като той се качи.

На касетата, която пусна, след като подкара, пишеше "Музика на водата" от Хендел и си остана "Музика на водата" от Хендел чак докато си пристигнаха в къщи.

Неделя

(или първият ден от остатъка на техния живот)

Някъде към десет и половина вестникарчето донесе неделните вестници на прага на Джасмин котидж. Наложи му се три пъти да се връща.

Поредицата от глухи удари, докато вестниците се сипеха върху изтривалката, събуди Нютон Пълсифър.

Той остави Анатема да си поспи. Горкичката, доста се беше изтормозила. Беше почти неадекватна, когато я сложи да спи. Цял живот беше живяла според "Предсказанията", а сега вече нямаше "Предсказания". Сигурно се чувстваше като влак, който е стигнал края на линията и изведнъж разбира, че му се налага да продължи някак.

Отсега нататък животът ѝ щеше да върви така, че всичко, което се случва, да бъде изненада - както е с всички хора. Какъв късмет!

Телефонът иззвъня.

Нют се втурна към кухнята и на второто иззвъняване вдигна слушалката.

- Ало?

Отсреща му забърбори някакъв пресилено дружелюбен глас с лека нотка на отчаяние.

- Не - отвърна той. - Не съм. И не е Девиси, а Дивайс. Като еделвайс. И освен това спи.

- Е - продължи той, - убеден съм, че тя не иска да ѝ се изолират никакви кухни. Нито пък двойно полиране. Искам да кажа, нали разбирате, къщата не е нейна. Тя е просто наемателка.

- Не, няма да я събудя да я питам - додаде той - и кажете ми, госпожице ъъ... да, госпожице Морору, що и вашата пасмина не си почива в неделя като всички хора?

- Неделя - потвърди той. - Разбира се, че не е събота. Че защо да е събота? Събота бяхме вчера.

Честно, днес наистина е неделя. Как така ви се губи един ден? Не съм ви го отмъкнал аз. Струва ми се, че нещо сте се улинали с всичкото това пробутване на... ало?

Той изръмжа и затвори.

Продавачи по телефона! На тия би трябвало да им се случи нещо много ужасно.

Внезапна мисъл го връхлетя. Днес наистина беше неделя, нали така? Погледът, който метна на неделните вестници, го убеди. Щом в неделното издание на "Таймс" пишеше, че е неделя, човек

можеше да е сигурен, че са проучили въпроса. А вчера беше събота. Разбира се. Вчера беше събота и тази събота той нямаше да я забрави до края на живота си, стига, разбира се, да си спомнеше какво точно не бива да забравя.

Усети, че се намира в кухнята, и реши да приготви закуска.

Движеше се из кухнята възможно най-тихичко, за да не събуди останалите домашни, и всеки звук му се струваше ужасно силен. Вратата на хладилника, останал от паметивека, се затваряше с такъв трясък, като че известяваше второто пришествие. Кранчето капеше като диуретик, но вдигаше шум чак до Бога. И изобщо не можеше да намери кое къде е. Най-накрая, както постъпва всяко закусващо само в чужда кухня човешко същество, кажи-речи, от зората на времето, се задоволи с разтворимо кафе, черно, без захар.

(* С изключение на Джовани Джакомо Казанова (1725-1798), прочут любовчия и литератор, разкрил в том 12 на своите "Мемоари", че ако става въпрос, той през цялото време си носел със себе си малка чантичка, съдържаща "самун хляб, гърненце най-отбран севилски мармалад, нож, вилица и малка лъжичка за разбъркване, две пресни яйца, грижливо увити в непредена вълна, домати или "любовна ябълка", малко тиганче, тенджерка, спиртник, мангалче за притопляне, ламаринена кутия с подсолено масло италиански тип, две чинии от костен порцелан. Освен това парче медена пита за подслаждане на дъха ми и на кафето ми. Нека читателите разберат, като им казвам на всички тях: истинският джентълмен винаги трябва да закуси както подобава на джентълмен, където и да се намери".)

На кухненската маса имаше въглен с формата на груб четириъгълник, подвързан с кожа. Успя да различи на овъглената корица само думите "Пра и и ак". Колко променяше всичко един-единствен ден, помисли си той. Превръща те от съвършения справочник в най-прост брикет.

Ама чакай сега. Как точно се бяха сдобили с нея? Спомняше си някакъв мъж, който вонеше на дим и дори и на тъмно носеше слънчеви очила. Пък имаше и разни други работи, всичките наведнъж... момчета с колелета... гадно бръмчене... дребничко, мърляво лице с втрещен поглед... Всичко това се мотлявеше в ума му - не точно забравено, но завинаги увиснало на ръба на паметта, спомен за неща, които не са се случили*.

(* Освен това и с "Дик Търпин" се беше случило нещо. Изглеждаше си като съвсем същата кола, само дето май можеше с литър бензин да изкара четиристотин километра, вървеше толкова безшумно, че буквално се налагаше да налагааш ауспуха, за да разбереш пали ли моторът, а синтезаторният глас редеше предупрежденията си под формата на изискани хайку със свършен изказ, всяко - и оригинално, и уместно... Късна слана цветовете попарва. Не би ли позволил глупецът коланът тялото да не възпре? - ... нареждаше той. Или пък:

Вишнев цвят се отронва от най-високия клон. Още бензин ти е нужен.)

Как така?

Седеше и се взираше в стената, докато едно почукване по вратата не го върна обратно на земята. На прага стоеше спретнат завързак, издокаран в черен шлифер. Държеше картонен кашон. Той се усмихна лъчезарно на Нют.

- Господин... - той погледна листчето, което държеше в ръка - Пълсифър?

- Пълсифър - поправи го Нют. - С твърдо "с".

- Много извинявайте - рече човекът. - Виждал съм го само написано. Хм. Добре значи. Излиза, че това тук е за вас и за госпожа Пълсифър.

Нют го изгледа като ударен.

- Няма госпожа Пълсифър - обясни той хладно.

Човекът сне бомбето си.

- О, ужасно съжалявам - рече той.

- Искah да кажа, че... е, да де, майка ми се казва така - сети се Нют. - Само че тя не е умряла, просто е в Доркинг. Не съм женен.

- Странна работа. Писмото е... ъ-ъ... съвсем точно адресирано.

- Вие кой сте? - попита Нют. Беше само по панталони, а на прага беше хладничко.

Мъжът закрепил непохватно кашона и измъкна от вътрешния си джоб визитка. Подаде я на Нют.

На визитката пишеше:

Джайлс Бадикоум

Граби, Граби, Беснейш и Почудоу Адвокати

Демдаик Чеймбърс 13, ПРЕСТЪН

- Да? - рече Нют учтиво. - И с какво мога да ви бъда полезен, господин Бадикоум?

- Можете да ме пуснете вътре - отвърна господин Бадикоум.

- Да не би да ми носите призовка или нещо такова? - попита Нют. Събитията от снощи висяха в паметта му като облак и постоянно се променяха, стореше ли му се, че успява да различи някаква

картина, но смътно си спомняше, че е повредил разни неща, и очакваше да го сполети възмездие под някаква форма.

- Не - господин Бадикоум като че лекичко се пообиди. - За това си имаме съответните хора. Той мина покрай Нют и постави кашона на масата.

- Честно да си кажа - продължи той, - на всички ни това е много интересно. Господин Почудоу замалко да дойде сам, но напоследък пътуването не му понася особено добре.

- Вижте - рече Нют. - Наистина нямам ни най-малка представа за какво говорите.

- Това - господин Бадикоум му посочи кашона и се ухили досущ като Азирафел преди опит за фокус - е за вас. Някой е искал да го получите. Много подробно са обяснили.

- Подарък? - предположи Нют. Огледа предпазливо облепения с тиксо картон, после затърси из кухненското чекмедже остър нож.

- Според мен е по-скоро наследство - обясни господин Бадикоум. - Нали разбирате, от триста години е при нас. Съжалявам. Нещо нередно ли казах? За това трябваше да си трайкам.

- Какво, по дяволите, става тук? - тросна се Нют, но едно смразяващо подозрение беше започнало да се прокрадва в душата му. Засмука раната.

- Историята е много шашава... нещо против да поседна?... и, разбира се, аз не знам всичките подробности, защото влязох във фирмата едва преди петнайсет години, но...

... била някаква много малка адвокатска фирма. Кашона доставили във фирмата много внимателно; Беснейш, Почудоу, както и двамата Граби, да не говорим за господин Бадикоум, предстояло да се появят далеч-далеч в бъдещето. Мизерстващият чиновник, приел доставката, много се изненадал, като намерил писмо, адресирано до самия него, вързано с канап върху кашона.

То съдържало определени инструкции и пет интересни факта от историята за предстоящите десет години, които, ако един енергичен младеж ги използва както трябва, биха му осигурили достатъчно финанси, за да изгради много успешна адвокатска кариера.

Трябвало само да уреди някой да се грижи за кашона повече от триста години време, а после кашонът да бъде доставен на този и този адрес...

- ... макар че с течение на вековете фирмата много пъти е минавала от едни ръце в други - завърши господин Бадикоум. - Но кашонът така или иначе винаги е бил част от имуществото.

- Въобще не съм предполагал, че и през седемнайсти век са произвеждали бебешки храни "Хайнц" - учуди се Нют.

- Това беше просто за да не се повреди случайно в колата - обясни господин Бадикоум.

- И през всичките тези години никой не го е отварял?

- Според мен е бил отварян два пъти - обясни господин Бадикоум. - През 1757 г. от господин Джордж Кранби и през 1928 г. от господин Артър Почудоу, баща на настоящия господин Почудоу. - Той се прокашля. - Очевидно господин Кранби е намерил писмо...

- ... адресирано до самия него - довърши Нют.

Господин Бадикоум припряно се облегна назад.

- Ей Богу! Как познахте?

- Мисля, че стилът ми е познат - отвърна мрачно Нют. - И какво се е случило с тях?

- Чували ли сте за това и преди? - подозрително попита господин Бадикоум.

- Не чак толкова подробно. Нали не са експлодирали?

- Ами... вярват, че господин Кранби е получил сърдечен пристъп. А господин Почудоу страшно преbledнял и, доколкото разбирам, прибрал писмото обратно в плика и дал много строги наставления, докато е жив, да не отварят повторно кутията. Казал, че който и да я отвори, ще бъде уволнен без никакви препоръки.

- Страховита заплаха - подметна ехидно Нют.

- През 1928 г. си е била точно такава. Както и да е, писмата им са в кутията.

Нют разтвори картоната.

Вътре имаше малко, обковано с желязо ковчеже. Ключалка нямаше.

- Давайте, вдигнете капака - развълнувано го подкани господин Бадикоум. - Трябва да ви кажа, че страшно ми се иска да разбера какво има вътре. В офиса залагахме...

- Знаете ли какво - предложи щедро Нют, - аз ще сложа кафе, а вие отворете ковчежето.

- Аз?! Би ли било уместно?

- Не виждам защо не. - Нют огледа тенджерите, закачени над печката. Едната беше достатъчно голяма за онова, което си беше наумил.

- Давайте - рече той. - Смело! Аз нямам нищо против. Вие... мога да ви упълномоща като свой адвокат или каквото щете там.

Господин Бадикоум свали сакото си.

- Е - рече той и потри ръце, - щом така казвате... ще има да разказвам на внуците си.

Нют взе тенджерата и положи леко длан върху дръжката на вратата.

- Надявам се - рече той.

- Хайде.

Нют чу слабо "скръц".

- Какво има вътре? - попита той.

- Две отворени писма... о, и трето... адресирано до...

Нют чу как восъчният печат се пукна, а после нещо издрънча върху масата. После се чу ахване, един стол изтрополи, а след това по коридора се разнесоха тичащи стъпки. После моторът на някаква кола рязко забуботи и го форсираха надолу по алеята.

Нют смъкна тенджерата от главата си и се изниза иззад вратата.

Вдигна писмото и съвсем не бе стопроцентово изненадан от това, че е адресирано до господин Бадикоум. Разгъна листа.

Писмото гласеше:

Ето ти тукъ, адвокате, единъ гулденъ; а съга, бѣгай бѣрже отътука, инакъ целиятъ Свѣтъ щѣ разбере Истината за тебъ и госпожа Спидънсъ робтища на Шшуштата Машша.

Нют погледна останалите две писма. Върху хрущящия лист, адресиран до Джордж Кранби, пишеше:

"Махъш си лапите крадѣливи, господинъ Кранби. Мъного добре знамъ какъ измами Вѣдовицата Плашкинъ миналия Архангеловденъ ти, клюштавъ дѣртъ пергишо, детъ бѣркашъ въ меда."

Нют се зачуди какво ли значеше това, че бъркал в меда. Бас държеше, че не е искала да каже, че е бил сладокусник. Писмото, очаквало любопитния Почудоу, гласеше:

"Зараза и, страхливецъ такъвъ. Въръни писъмото въ кутиата, инакъ Свѣтътъ ще научи какъво се случи наштъна на 7-ми Юни Хилядо деветстотинъ и шеснайсъта."

Под тези писма имаше ръкопис. Нют се вторачи в него.

- Какво е това? - попита Анатема. Той се извърна рязко. Беше се облегнала на рамката на вратата и приличаше на привлекателна прозявка с крака. Нют заотстъпва към масата.

- О, нищо. Сбъркали са адреса. Нищичко. Някаква си стара кутия. Тъпи реклами. Нали ги знаеш...

- В неделя?! - тя го избута встрани.

Той сви рамене. Тя обхвана с длани пожълтелите ръкопис и го извади.

- Ошѣте Прави и Акуратни Предъсказания отъ Агнесъ Нѣтъръ - прочете тя бавно. - Отъносно Бѣдештия Свѣтъ; Сагата пѣродѣлѣжава! Ох, Божичко...

Тя я положи благоговейно на масата и се приготви да отгърне първата страница.

Ръката на Нют кацна леко върху нейната.

- Я си помисли - рече ѝ тихо той. - Искаш ли до края на живота си да си останеш потомка? Тя вдигна очи. Погледите им се срещнаха.

* * *

Беше неделя, първият ден от всички останали за света, към единайсет и половина.

В Сейнт Джеймс парк беше сравнително спокойно. Патиците, експерти по Кеа1роШЛ, погледнато от хлебна перспектива, го отдаваха на спад в международното напрежение. Всъщност международното напрежение наистина беше спаднало и сума ти хора в разни офиси се опитваха да разберат защо, мъчеха се да установят къде се е дянала Атлантида с все три международни изследователски експедиции, пребиваващи на нея, и да проумеят какво им стана вчера на всичките им компютри.

Паркът беше пуст, като не броим един член на М19, който се опитваше да вербува някакъв, ала по-късно и двамата се оказаха в неловко положение, тъй като онзи също излезе член на М19, както и един върлинест тип, който хранеше патиците.

Освен това там бяха Кроули и Азирафел.

Разхождаха се по тревата рамо до рамо.

- И при мене същата работа - рече Азирафел. - Магазинчето си е там, нищичко му няма. Една сажда не можеш намери.

- Искях да кажа, че старо бентли просто не можеш да произведеш - продължи Кроули. - Не можеш да докараш патината. Ама ей на, там си беше, цяло-целеничко. На улицата. Не можеш да забележиш грам разлика.

- Е, виж, аз забелязах разлика. Сигурен съм, че не съм държал на склад книги със заглавия като

"Бигълс отива на Марс", "Джак Кейд, геройот от Дивия запад", "101 неща, които всяко момче може да прави" и "Кръвожадните кучета от Морето на черепите".

- Олеле, съжалявам - възкликна Кроули, който знаеше колко много държеше ангелът на колекцията си от книги.

- Недей - ухили му се щастливо Азирафел. - Всичките са първи издания, струващи луди пари - проверих в справочника на цените "Скиндъл". Според мен изразът, който употребяваш в такива случаи, е "лелеееее".

- Пък аз си мислех, че ще възстанови света съвсем както си беше - рече Кроули.

- Да - съгласи се Азирафел. - Повече или по-малко. Доколкото може. Обаче той имал и чувство за хумор.

Кроули му метна кос поглед.

- Твоите обаждали ли са се?

- Не. А твоите?

- Не.

- Според мен се преструват, че нищо не е станало.

- Предполагам, че и моите. Това е то бюрокрацията.

- Освен това според мен моите чакат да видят какво ще стане по-нататък - додаде Азирафел. Кроули кимна.

- Малко да си поемат дъх - рече той. - Шанс за морално превъоръжаване. Да подсилят защитата. Да е готова за голямата работа.

Застанаха край езерото и загледаха как патиците драпат за трохички.

- Моля? - рече Азирафел. - Аз си мислех, че това беше голямата работа.

- Не съм убеден - възрази му Кроули. - Я си помисли. Парите си залагам, че баш голямата работа ще е всички Ние срещу всички Тях.

- Какво? Искаш да кажеш, Раят и Адът срещу човечеството?

Кроули сви рамене.

- Разбира се, ако наистина е променил всичко, то може би е променил и себе си. Може да се е отървал от властта си например. Да е решил да си остане човек.

- Ох, много се надявам - изохка Азирафел. - Както и да е, убеден съм, че алтернативата не би била позволена. Ъ-ъ. Нали?

- Не знам. Никога не можеш да си сигурен какво наистина е предначертано. Планове в планове.

- Моля?

- Ами - подхвана Кроули, който беше мислил за това, докато най-накрая го заболя главата - някога да си си задавал въпроси за всичко това? Нали ме разбираш: вашите и нашите, Раят и Адът, доброто и злото - всичките тия работи? Искам да кажа, защо?

- Доколкото си спомням - подзе сковано ангелът, - имаше бунт и после...

- А, да. Ама защо стана така, а? Искам да кажа, не беше задължително, нали така? - погледът на Кроули беше станал налудничав. - Всеки, който може да съгради цяла вселена за шест дни, не би позволил да се случи подобно нещо. Освен ако не го иска, разбира се.

- О, хайде стига. Бъди разумен - възрази колебливо Азирафел.

- Съветът ти не е добър - отсече Кроули. - Никак даже. Ако седнеш и поразмислиш разумно над това, ще стигнеш до някои доста смахнати идеи. Като например: защо ще създават хората любопитни, а после ще турят някой забранен плод на видно място заедно с голям светещ неонов пръст, на който пише "ТОЗИ Е" и го сочи?

- Неон не си спомням да е имало.

- Това беше метафора. Искам да кажа, защо ще го правиш, ако наистина не искаш да го изядат, а?

Искам да кажа, може пък просто да искаш да провериш какво ще излезе. Може би всичко това е част от големия страхотен неизразимо велик план. Всичко. Ти, аз, той - всичко. Някакво огромно страхотно изпитание, за да провериш дали си си свършил цялата работа както трябва, а? Почваш да си мислиш: не може да е велика космическа партия шах, няма как да не е просто крайно сложен пасианс. И не си прави труда да ми отговаряш. Ако можехме да го проумеем, нямаше да сме ние. Защото всичко е... е...

НЕИЗРАЗИМО ВЕЛИКО - обади се фигурата, която хранеше патиците.

- Мда. Точно така. Благодаря.

Наблюдаваха как високият непознат грижливо пусна празната кесия в кошчето за боклук и се отдалечи с наперена походка през тревата. После Кроули поклати глава.

- Та за какво ти говорех? - попита той.

- Не знам - отвърна Азирафел. - Според мен не беше кой знае колко важно.

Кроули кимна мрачно.

- Хайде да те изкуша с един обяд - изсъска той. Отидоха отново в "Риц", където завариха една мистериозно свободна маса. И може би скорошните напъни бяха оказали някакви странични влияния върху природата на действителността, защото, докато ядяха, за първи път от изобщо някога едно славейче пееше на площад "Бъркли".

Никой не го чу заради шума от колите, но то си беше там и туйто.

* * *

Беше един часът в неделя.

През последното десетилетие неделният обяд в света на издирвача на вещици сержант Шадуел бе следвал неизменен образец. Той сядаше на разнебитената, изпогорена от цигари маса в стаята си и прелистваше някоя възстара книга за магии и демонология от библиотеката на армията* -

□Некротелекомникон", □Либер Фулварум Пагинарум" или неговата отколешна любимка □Малеус Малефикарум"**.

(* Издирвач на вещици капрал Килийм, библиотекар, единайсет пенса на година допълнително.

** Тази кшга е блокбастъръ трепачъ! Горъшто ви я препоръчвамъ - Папа Инокентий VIII.)

Тогава на вратата се почукваше, мадам Трейси извикваше: □Обядът, господин Шадуел!", Шадуел измърморваше □уличница безстидна" и изчакваше шейсет секунди, за да има време уличницата безстидна да се върне в стаята си; после отваряше вратата и прибираше чинията с дроб, обикновено грижливо захлупена с друга чиния за да не изстива. Внасяше я вътре и изяждаше яденето, като умерено внимаваше да не покапе със сос страниците, които четеше*.

(* За истинския колекционер библиотеката на Армията за издирване на вещици би струвала милиони. Истинският колекционер трябваше да е много богат и да няма нищо против петна от сос, прогаряния с цигари, бележки по полетата и към страстта на покойния ефрейтор от Армията за издирване на вещици Уотлинг да рисува мустаци и очила по всичките илюстрации-гравюри на вещици и демони.)

Така си беше от край време.

Но не и тази неделя.

Като за начало той не четеше. Само си седеше.

И когато на вратата се почука, той мигом стана и я отвори. Нямаше нужда да бърза.

Чиния нямаше. Само мадам Трейси, накичена с брошка камея и с червило в цвят, който не му беше познат. Освен това беше застанала в средата на парфюмна зона.

- Да, Йезавело?

Гласът на мадам Трейси беше ясен и бърз и трепереше от неувереност.

- Здравейте, господин Ш., та, мислех си аз, след всичко, което ни мина през главата тия два дена, ми се вижда глупавичко да ви оставям чинията на прага, та ви каня у нас. Елате...

□Господин Ш.?" Шадуел я последва предпазливо.

Снощи пак беше сънувал сън. Не си го спомняше както трябва - само една фраза, която все още ехтеше в главата му и го тревожеше. Сънят се беше разтворил в мъгла също като снощните събития.

Ето каква беше фразата:

□Нищо лошо няма в издирването на вещици. Аз бих искала да стана издирвач на вещици. Само дето, такова, просто трябва да се редувате. Днес ние излизаме да дирим вещици, а утре можем да се скрием и ще е ред на вещиците да ни търсят НАС..."

За втори път от двайсет и четири часа насам - за втори път в живота си - той влезе в квартирата на мадам Трейси.

- Седнете тук - тя му посочи едно кресло. Облегалката за глава беше застлана с покривчица, на седалката се мъдреше степана възглавница, а отпреде му - табуретка за краката.

Той седна.

Тя постави в скута му поднос и го загледа как яде, а когато той се наяде, отнесе чинията. После му отвори бутилка □Гинес", наля бирата в чаша и му я подаде и докато той си сърбаше биричката, тя си пийваше чая. Когато остави чашата, тя издрънча нервно в чинийката.

- Аз съм поспестила малко парици - рече тя ни в клин, ни в ръкав. - И знаете ли, понякога си мисля, хубаво ще е да си купя едно бунгалце някъде там, в провинцията. Да се махна от Лондон. Ще го кръстя □Лаврите", □Сумрачният скиталец" или... или...

- □Шангри-Ла" - предложи Шадуел, но да пукнеше, ако се сещаше защо така.

- Точно така, господин Ш. Точно така. □Шангри-Ла" - тя му се усмихна. - Добре ли ти е, гълъбче?

Със зараждащ се ужас Шадуел осъзна, че му е добре. Ужасно, ужасяващо добре.

- Мда - рече той предпазливо. Никога не се беше чувствал толкова добре.

Мадам Трейси отвори втора бутилка □Гинес" и я постави пред него.

- Единственият проблем, като имаш малко бунгало, кръстено... каква беше вашата така умна идея, господин Ш.?

- Ъ-ъ, □Шангри-Ла".

- Да, точно така, □Шангри-Ла", е, че то не е за сам човек, нали така? Искам да кажа, то си е за двама души, нали казват - където един, там и двама, все същите пари струва.

(Или петстотин и осемнайсетима, помисли си Шадуел, спомняйки си за целокупната войска на Армията за издирване на вещици.)

Тя изхихика.

- Та се чудя откъде да намеря някой, дето да си живеем...

Шадуел осъзна, че тя говори за самия него.

Не беше много сигурен. Имаше ясното чувство, че това, дето беше оставил редник от Армията за издирване на вещици Нютон Пълсифър в Тадфийлд с младата дама, беше лош ход, поне според Устава на Армията за издирване на вещици. А това тук сякаш беше още по-опасно.

И все пак на неговите години, когато човек вече е твърде стар, та да пълзи из високата трева, а мразовитата утринна роса ти се просмуква в кокалите...

(□А пък утре ние ще се скрием и ще е ред на вещиците да ни търсят нас...")

Мадам Трейси отвори нова бутилка □Гинес" и се изкикоти.

- О, господин Ш. - изчурулика тя. - Сигурно си мислите, че се опитвам да ви напия.

Той изсумтя. При тия работи имаше една формалност, която трябваше да се спазва.

Сержантът от Армията за издирване на вещици Шадуел отпи яка, продължителна глътка бира и й постави въпроса.

Мадам Трейси захихика.

- Ама честно, глупавичкият ми - възкликна тя и така се изчерви, че стана тъмноредвена. - Колко според тебе? Той повтори въпроса.

- Двама - отвърна мадам Трейси.

- А, мда, добре. 'Начи 'сичко е у ред - рече издирвачът на вещици сержант Шадуел (от запаса).

* * *

Беше неделя следобед.

Високо над Англия един □Боинг 747" се отдалечаваше с грохот на запад. В първокласния салон едно момче на име Маг остави комикса си и се втренчи през прозореца.

Последните два дена бяха много странни. Още не знаеше точно защо командироваха баща му до Близкия изток. И беше почти сигурен, че и баща му не знае. Сигурно беше нещо по културата. Една тайфа смешни типове с хавлии на главите и много лоши зъби ги разкарваха из някакви стари развалини - и това беше. Що се отнася до развалините, Маг беше виждал и по-хубави. А после един от дъртаците го беше питал иска ли нещо. И Маг му беше казал, че иска да си ходи.

Това май много ги вкисна.

Маг нямаше предвид Щатите. Много пъти си беше ходил и там, но Англия му харесваше. Да си американец в тая страна, беше хубаво. Там винаги се беше чувствал у дома си.

Тъкмо в този момент самолетът минаваше над спалнята на Мазния Джонсън в Долен Тадфийлд. Самият той прелистваше безцелно някакво фотографско списание, което си беше купил просто защото на корицата имаше доста хубава снимка на тропическа риба.

Джонсън апатично прелисти няколко страници. Имаше голям материал за американския футбол и как той наистина завладявал Европа. Което беше странно, защото, когато отпечатаха списанието, въпросните страници бяха за фотографията в пустинни условия.

И тъкмо това щеше да промени живота му.

А Маг летеше към Америка. Може би и той заслужаваше нещичко (в края на краищата човек не забравя първите приятели, които някога е имал, макар и по онова време да е бил едва на няколко часа), но силата, командваща съдбата на цялото човечество, точно по това време си мислеше следното: □Е, ами че той отива в Америка, нали така? Не виждам какво по-хубаво от това човек да отиде в Америка.

Там имат трийсет и девет вида сладолед. А може и повече да са."

* * *

Съществуват милион интересни неща, които едно момче и кучето му могат да правят в неделя следобед. Адам можеше да се сети за четиристотин-петстотин такива, без изобщо да се напруга.

Неща вълнуващи, неща, каращи сърцето да играе - лъвове за укротяване, загубени светове в Южна Америка, гъмжащи от динозаври, които само чакат да ги откриеш, за да станете приятели.

Той седеше в градината и с унил вид дращеше с камъче в пръстта.

Когато се върна от базата, бащата на Адам го беше намерил заспал - спеше си, едва ли не като че

цялата нощ бе прекарал в леглото си. Че дори и чат-пат похъркваше за правдоподобие. На сутринта обаче още на закуска стана ясно, че това не стигаше. Господин Йънг не обичаше да миткосва насам натам в събота вечер да търси на босия цървулите. И ако Адам по някаква невъобразима щастлива случайност не отговаряше за цялата снощна бъркотия - каквато и да беше тя, тъй като май никой не си спомняше много ясно подробностите, а само, че е станала някаква бъркотия, - то без съмнение беше виновен за нещо. Така смяташе господин Йънг принципно и през последните единайсет години това му беше вършило добра работа.

Адам седеше в градината, увесил нос. Августовското слънце сияеше високо в августовското лазурно безоблачно небе, а зад плета пееше дрозд, но според Адам това още повече влошаваше положението. Кучето беше клекнало в нозете му. То се беше опитало да му помогне най-вече като изрови кокала, дето го беше заровило преди четири дена, и го замъкна в краката на Адам, но Адам просто го изгледа мрачно и най-накрая Куче отнесе кокала и пак го зарови. Каквото можа, направи.

- Адам?

Адам се извърна. Три личица надничаха над градинската ограда.

- Здравсти - безутешно рече Адам.

- В Нортън е пристигнал цирк - съобщи Пепър. - Уенсли е ходил и ги е видял. Тъкмо се настанявали.

- Имат палатки и слонове, жонгльори и направо диви животни - такива работи и... и какво ли не! - възкликна Уенслидейл.

- Та си помислихме, що не вземем да отидем да ги гледаме как се настаняват - довърши Брайън.

За миг в ума на Адам заплуваха циркови видения. Цирковете ставаха скучни, след като веднъж се настанят. По телевизията всеки ден даваха къде-къде по-интересни работи. Но настаняването...

Естествено, че щяха да отидат и да им помагат да вдигнат палатките и да мият слоновете, а циркаджиите щяха страшно да се впечатлят от природната дарба на Адам да се разбира с животните, ама толкова да се впечатлят, че още същата вечер Адам (заедно с Куче, Най-прочутия в света помияр артист) щеше да изведе слоновете на арената и...

Нямаше да стане.

Той поклати тъжно глава.

- Никъде не мога да ходя - оплака се той. - Те така ми казаха. Мълчание.

- Адам - обади се Пепър малко притеснено. - Какво точно стана снощи?

Адам сви рамене.

- Ами разни работи. Няма значение - отвърна той. - То все така става. Ти само се опитваш да помогнеш, а пък после хората си мислят, че си убил някого ли, що ли...

Пак мълчание - Ония съзерцаваха поваления си вожд.

- И според тебе кога ще те пуснат? - обади се Пепър.

- Има да минат сума ти години дотогава. Години и години и още години. Като ме пуснат, вече ще съм старчок.

- Ами утре? - предложи Уенслидейл. Адам се развесели.

- О, утре става - заяви той. - Дотогава вече ще са забравили. Ще видите. Вечно забравят - и той ги погледна: дрипав Наполеон, чиито връзки на обувките се влачеха по земята, пратен в изгнание на Елба, цяла потънала в рози. - Вие вървете - той се изсмя глухо. - Не се притеснявайте за мен. Ще се оправя. Хайде, до утре.

Ония се поколебаха. Верността беше велико нещо, но никой заместник-командир не бива да бъде принуждаван да избира между своя командир и цирк със слонове. Тръгнаха.

Слънцето продължаваше да грее. Дроздът продължаваше да пее. Кучето вдигна лапи от господаря си и погна една пеперуда из тревата край плета. Това беше сериозен, солиден плет, през който беше невъзможно да се провреш, от гъсти, добре подкастрирани храсти. Този плет беше стар познайник на Адам. Зад него се простираха открити поля и чудесни кални канавки, и незрели плодове, и разлютени, ала бавноподвижни собственици на плодни дръвчета, и циркове, и поточета, които можеш да запришиш с бент, и стени и дървета, просто създадени за катерене...

Но нямаше начин да се промъкнеш през плета.

Адам се замисли.

- Куче - подвикна той строго, - махай се от този плет, щото, ако се провреш през него, ще трябва да хукна да те гоня и ще се наложи да изляза от градината, а ми е забранено. Но ще ми се наложи..., ако вземеш, че ми избягаш.

Кучето заподскача възбудено нагоре-надолу и замря на място.

Адам се огледа предпазливо наоколо. После още по-предпазливо се огледа нагоре и надолу. А после - навътре.

И тогава...

Сега в плета вече имаше голяма дупка - точно колкото куче да прескочи през нея и момче да се

промъкне подире му. И си я беше имало открай време.

Адам намигна на Кучето.

Кучето прескочи през дупката. И с ясен, силен и отчетлив вик:

- Куче, ах, ти, лошо куче! Спри! Връщай се обратно! - Адам се промъкна подире му.

Нещичко му подсказваше, че нещо свършва. Не точно светът. Само лятото. Щеше да има и други лета, но това лято вече нямаше да се повтори. Никога.

Значи най-добре да го изживее възможно най-хубаво.

Спря сред нивата. Някой беше запалил нещо. Погледна виещия се над комина на Джасмин котидж бял дим и замря. И се вслуша.

Адам можеше да чува разни неща, които другите хора пропускаха.

Чу смях.

Не беше кикот на вещица; беше приглушеният, земен смях на човек, който знае много повече, отколкото би било добре за него.

Белият дим се виеше и кълбеше над комина. За частица от секундата Адам видя как димът изрисува красиво женско лице. Лице, което по Земята не бяха виждали от триста години.

Агнес Нътър му намигна.

Летният ветрец разсея дима; лицето изчезна, смехът заглъхна.

Адам се ухили и отново побягна.

Малко по-нататък, в една ливада отвъд потоце, момчето настигна мокрото, изкаляно куче.

- Лошо Куче! - скара му се Адам и го почеса зад ушите. Кучето залая в екстаз.

Адам погледна нагоре. Над него се беше надвесило старо ябълково дърво с дебел, разкривен ствол.

Сигурно си растеше там още от зората на времето. Клоните му тегнеха от ябълки - дребни, зелени, зрели-недозрели.

Със скоростта на нападаща кобра момчето се озова горе на дървото. Секунди по-късно вече беше на земята с препълнени джобове и шумно гризеше кисела, безупречна ябълка.

- Хей, ти! Хлапак! - подвикна изотзад грубиянски глас. - Ти си онзи, Адам Ъънг! Виждам те! Ще кажа на баща ти, да знаеш - ще му кажа и още как!

Нямаше начин конското евангелие да му се размине, мислеше си Адам, докато търчеше редом с Кучето с джобове, натъпкани с крадени ябълки.

Никога не му се разминаваше. Но щеше да е чак довечера.

А до довечера имаше много-много време.

Той метна огризката от ябълката горе-долу натам, откъдето идваше преследвачът му, и бръкна в джоба си за друга.

И без това не разбираше защо хората вдигат такава патардия, дето някой им ядял тъпите ябълки, но без тая патардия животът щеше да е къде-къде по-малко забавен. И според Адам не съществуваше ябълка, дето да не си струва белята, която си навличаш, задето си я изял.

Искате ли да си представите бъдещето - представете си едно момче и кучето му, и приятелите му. И едно лято, което никога не свършва.

И искате ли да си представите бъдещето, представете си ботуш... не, кец, на който му се влачат връзките, подритващ камъче; представете си пръчка, която става да ръчкаш разни интересни неща и да я хвърляш на кучето, което може да реши да ти я донесе, а може и да не реши; представете си фалшиво подсвиркване с уста, което направо разказва играта на някое популярно парче без късмет; представете си фигура - наполовина ангел, наполовина дявол и изцяло човек... Която се влачи безгрижно към Тадфийлд... во веки веков.